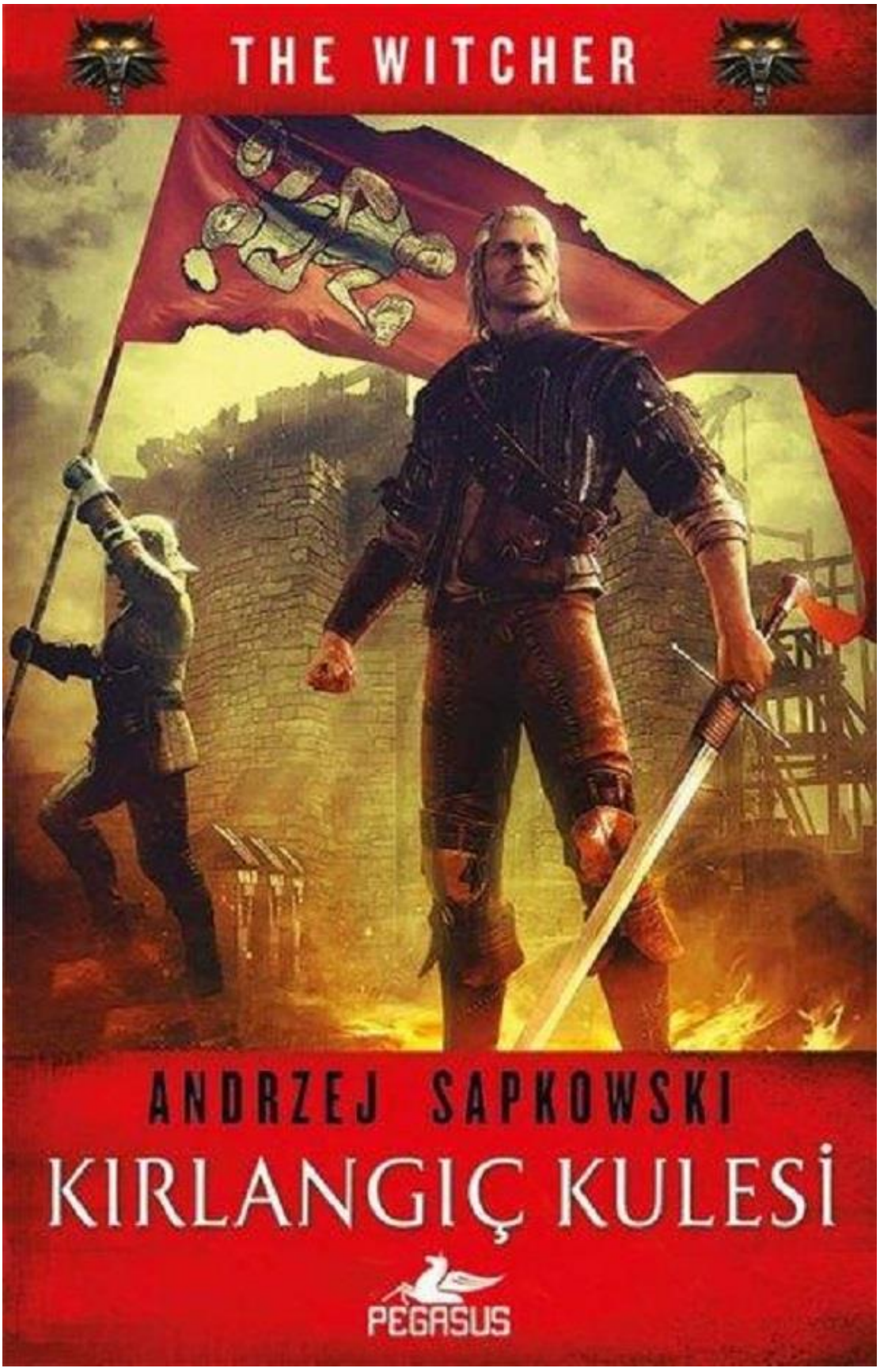
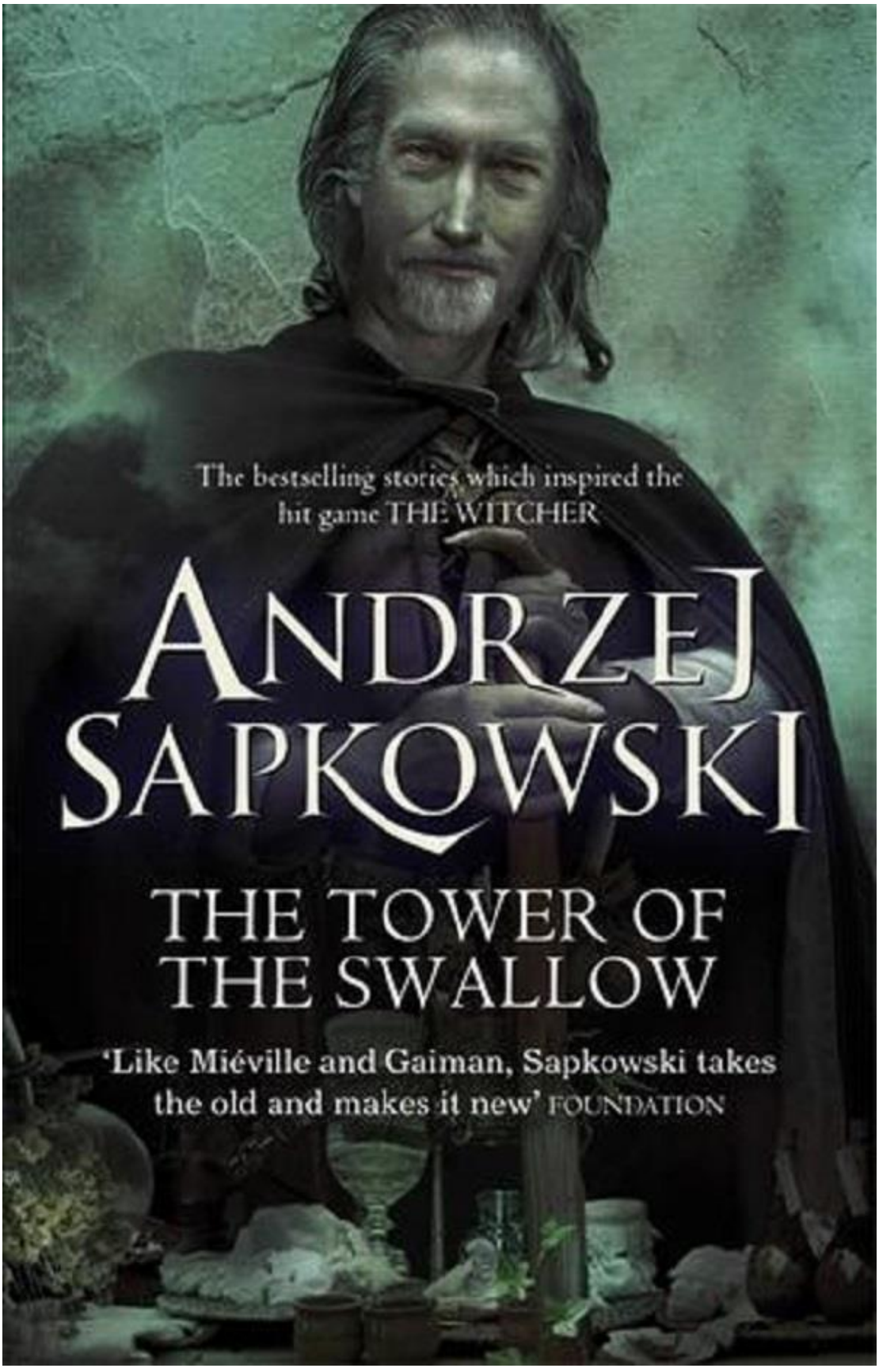

THE WITCHER
ANDRZEJ SAPKOWSKI
KIRLANGIÇ KULESİ
PEGASUS

The bestselling stories which inspired the hit game THE WITCHER
ANDRZEJ SAPKOWSKI
THE TOWER OF THE SWALLOW
'Like Miéville and Gaiman, Sapkowski takes the old and makes it new' FOUNDATION

Dun Dâre'ye gecenin köründe geldiler
Witcher hizmetçiyi aramak için
Her taraftan mezranın etrafını sardılar
Ve bir barikatla mühürledi
Onu ele geçir, onlar hainlik yapacaklardı
Ama planları boşa çıktı
Güneş donmuş yolda doğmadan önce
Üç düzine haydut katledildi
Samhain Eve'de Dun Dâre'de gerçekleşen korkunç katliam hakkında bir dilencinin şarkısı

'Sana istediğin her şeyi verebilirim' dedi falcı. 'Zenginlik, güç ve nüfuz, şöhret ve uzun ve mutlu bir yaşam. Seçmek.'

"Ne zenginlik, ne ün, ne güç ne de nüfuz istiyorum," dedi cadı kız. "Bir gece fırtınası kadar siyah ve hızlı bir at istiyorum. Ay ışığı kadar parlak ve keskin bir kılıç diliyorum. Kara gece boyunca siyah atım üzerinde dünyayı aşmak istiyorum. Işıltılı kılıcımla Kötülük ve Karanlığın güçlerini vurmak istiyorum. Bunu yapardım.'

"Sana geceden daha siyah ve gece fırtınasından daha hızlı bir at vereceğim" diye yemin etti falcı. "Sana ay ışığından daha parlak ve keskin bir kılıç vereceğim. Ama sen çok şey istiyorsun, cadı kız, bu yüzden bana çok bedel ödemelisin.'

'Ne ile? Çünkü hiçbir şeyim yok.'

"Senin kanınla."

Flourens Delannoy, *Masallar ve Öyküler*

BİRİNCİ BÖLÜM

Genel olarak bilindiği gibi, Evren benzeri yaşam bir tekerleği tanımlar. Çemberine sekiz sihirli nokta kazınmış, tam bir dönüş yapan bir tekerlek; yıllık döngü. Çember üzerinde karşılıklı çiftler halinde uzanan bu noktalar arasında Imbolc veya Budding; Lughnasadh veya Mellowing; Beltane veya Çiçeklenme; ve Samhain veya Ölmek. Direksiyonda ayrıca yaz için Midinvaerne ve Midaëte adlı kış mevsimi olan iki Gündönümü de işaretlenmiştir. Ayrıca ilkbaharda Birke ve sonbaharda Velen olmak üzere iki Ekinoks vardır. Bu tarihler daireyi sekiz parçaya böler ve böylece elf takviminde yıl da buna göre bölünür.

Yaruga ve Pontar yakınlarındaki kumsallara indiklerinde, insanlar yanlarında ayı temel alan, yılı on iki aya bölen ve çiftçinin yıllık çalışma döngüsünü veren kendi takvimini getirdiler. Ocak ayında, donun sodu sert bir yumruya dönüştürdüğü sonuna kadar belirteçler. Ancak insanlar yılı bölüp tarihleri farklı hesaplasalar da, elf çarkını ve çemberinin etrafındaki sekiz noktayı kabul ettiler. Elf takviminden, Imbolc ve Lughnasadh, Samhain ve Beltane'den kabul edilen hem Gündönümleri hem de Ekinokslar, insan halkı için önemli tatiller, kutsal gelgitler haline geldi. Bir çayırda yalnız bir ağacın öne çıkması gibi, diğer tarihlerden sıyrıldılar.

Bu tarihler de sihir tarafından belirlenir.

Sekiz tarihin, büyülü auranın büyük ölçüde yoğunlaştığı günler ve geceler olduğu bir sır değildi ve değil. Sekiz tarihe, özellikle de Ekinokslar ve Gündönümlerine eşlik eden büyülü fenomenler ve gizemli olaylar artık kimseyi şaşırtmıyor. Artık herkes bu tür fenomenlere alışmıştır ve nadiren büyük bir sansasyon uyandırırlar.

Ama o yıl farklıydı.

O yıl insanlar her zamanki gibi sonbahar Ekinoksunu kutlamışlardı. O yılın hasadından kalan her çeşit meyvenin, her birinden az da olsa sofraya dizilmesi gereken ciddi bir aile yemeğiyle. Özel dikte etti. Yemek yiyip hasat için tanrıça Melitele'ye teşekkür eden halk, gece için uykuya daldı. Ve sonra kabus başladı.

Gece yarısından hemen önce korkunç bir fırtına çıktı ve cehennem gibi bir fırtına patladı, burada neredeyse yere eğilen ağaçların hışırtısı, kirişlerin gıcırtısı ve kepenklerin çarpması üzerinde korkunç bir uluma, çığlık ve feryat duyuldu. Gökyüzünde uçuşan bulutlar, aralarında en yaygın olanları dört nala koşan atların ve tek boynuzlu atların silüetleri olan tuhaf şekiller aldı. Fırtına bir saat dinmedi ve onu takip eden ani sessizlikte, gece, yüzlerce keçici gece kavanozunun titreyip kanat çırpışlarıyla canlandı; halk hikayelerine göre, şarkı söylemek için bir araya gelen o gizemli kümes hayvanları. ölmekte olan bir kişinin üzerinde şeytani bir ölüm çanı çalıyor. Bu sefer gece kavanozlarının korosu sanki tüm dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi güçlü ve gürültülüydü.

Ufuk bulutlarla örtülüp ay ışığının kalıntılarını söndürürken, kabuslar gürültülü seslerle ölüm çanlarını söylediler. O anda, yakın ve şiddetli ölümün habercisi olan beann'shie'nin uluması duyuldu ve kara gökyüzünde Vahşi Av dörtnala koştu - iskelet atların üzerinde ateşli gözlü hayaletler, püskü pelerinleri ve arkalarında çırpınan standartlar. . Yani birkaç yılda bir oldu. Vahşi Av hasadı topladı, ancak on yıllardır bu kadar korkunç olmamıştı - yalnızca Novigrad'da iki düzineden fazla insan iz bırakmadan kayboldu.

Av dört nala geçip bulutlar dağıldıktan sonra, Ekinoks sırasında alışıldığı gibi, insanlar ayı zayıflamış olarak gördüler. Ama o gece ay kan rengindeydi.

Basit halk, yerel demonolojinin özelliklerine göre birbirinden önemli ölçüde farklılık gösterme eğiliminde olan bu ekinoktal fenomenler için birçok açıklamaya sahipti. Astrologlar, druidler ve büyücüler de kendi açıklamalarına sahipti, ancak esas olarak

hatalıydılar ve gelişigüzel bir şekilde bir araya geldiler. Çok az, çok az insan, fenomenleri gerçek gerçeklere bağlayabildi.

Örneğin, Skellige Adaları'nda birkaç batıl inançlı insanlar ilginç olaylarda, Işık ve Karanlık arasındaki son savaş olan Ragh nar Roog'dan önce dünyanın sonu olan Tedd Deireadh'in habercisi olarak gördüler. Adalar'ı sallayan şiddetli fırtına Sonbahar Ekinoksu'nun gecesi batıl inançlılar tarafından korkunç Morhögg Naglfar'ın pruvasının ittiği bir dalga, yanları ölü adamların tırnakları ve ayak tırnaklarından yapılmış, bir Kaos hayaletleri ve iblisleri ordusu taşıyan uzun bir gemi olarak kabul edildi. Bununla birlikte, daha aydınlanmış veya daha bilgili insanlar, cennetin kargaşasını kötü cadı Yennefer ve onun korkunç ölümüyle ilişkilendirdi. Daha da bilgili olanlar, çalkantılı denizde, damarlarında Skellige ve Cintra krallarının kanının aktığı birinin ölmekte olduğuna dair bir işaret gördü.

Tüm dünyada, sonbahar Ekinoksu, hayaletler, kabuslar ve hayaletlerle dolu bir geceydi; terle ıslanmış ve buruşmuş çarşaflar arasında tehditlerle dolu, ani, boğucu uyanışların gecesiydi. En ünlüler de görünümlerden ve uyanışlardan kaçmadı; İmparator Emhyr var Emreis, Nilfgaard'daki Altın Kuleler'de bir çığlıkla uyandı. Kuzeyde, Lan Exeter'de, Kral Esterad Thyssen yatağından sıçrayarak eşi Kraliçe Zuleyka'yı uyandırdı. Tretogor'da, baş casus Dijkstra sıçradı ve hançerine uzanarak devlet saymanının karısını uyandırdı. Büyücü Philippa Eilhart, devasa Montecalvo kalesinde Comte de Noailles'in karısını uyandırmadan damask çarşaflarından atladı. Mahakam'daki cüce Yarpen Zigrin, dağ kalesi Kaer Morhen'deki yaşlı cadı Vesemir, Gors Velen kentindeki banka memuru Fabio Sachs ve Ringhorn uzun teknesindeki Yarl Crach an Craite *hepsi* az çok aniden uyandı. Büyücü Fringilla Vigo, Hindarsfjall adasındaki tanrıça Freyja tapınağının rahibesi Sigrdrifa gibi Beauclair Kalesi'nde uyandı. Garramone Kontu Daniel Etcheverry, kuşatılmış Maribor kalesinde uyandı. Ban Gleann kalesinde Dun Banner'ın decurion'u olan Zyvik'in yaptığı gibi. Ve Claremont kasabasındaki tüccar Dominik Bombastus Houvenaghel. Ve birçok, diğerleri.

Yine de çok azı tüm bu olayları ve fenomenleri gerçek, özel bir gerçekle ilişkilendirme yeteneğine sahipti. Veya belirli bir kişi. Bir şans eseri, böyle üç kişinin sonbahar Ekinoksu gecesini tek bir çatı altında geçirmesi anlamına geliyordu. Ellander'deki tanrıça Melitele'nin tapınağındaydılar.

*

"Lich tavuğu..." diye inledi yazıcı Jarre, tapınak arazisini kaplayan karanlığa bakarak. 'Binlerce olmalı, bütün sürüler. Birinin ölümüne ağlıyorlar. Onun ölümü üzerine... O ölüyor...'

'Saçma sapan konuşma!' Triss Merigold döndü, yumruğunu kaldırdı ve bir an için çocuğu itecek ya da göğsüne vuracakmış gibi göründü. 'Aptalca hurafelere inanır mısın? Eylül sona eriyor ve kabuslar uçmadan önce toplanıyor! Bu oldukça doğal!'

'Ölüyor...'

'Kimse ölmüyor!' diye haykırdı büyücü, öfkeden soluk soluğa. 'Hiç kimse, anladın mı? Saçma saçma konuşmayı bırak!'

Kütüphane koridorunda gece alarmıyla uyanan birkaç genç kadın usta belirdi. Yüzleri ciddi ve kül rengiydi.

'Jarre.' Triss sakinleşmişti. Bir elini çocuğun omzuna koydu ve sertçe sıktı. "Tapınakta tek erkek sensin. Hepimiz sizi izliyoruz, sizden destek ve yardım bekliyoruz. Korkmamalısın, panik yapmamalısın. Kendine hakim ol. Bizi hayal kırıklığına uğratma.'

Jarre derin bir nefes alarak ellerinin ve dudaklarının titremesini yatıştırmaya çalıştı.

"Korku değil..." diye fısıldadı büyücünün bakışlarından kaçınarak. 'Korkmuyorum, endişeliyim! Onun hakkında. Onu bir rüyada gördüm.

Ben de onu gördüm. Triss dudaklarını büzdü. 'Aynı rüyayı gördük, sen, ben ve Nenneke. Bu konuda tek kelime yok.

'Yüzünde kan... Çok fazla kan-'

'Sessiz ol, diyorum. Nenneke yaklaşıyor.

Baş rahibe onlara katıldı. Yorgun görünüyordu. Triss'in sözsüz sorusuna yanıt olarak başını salladı. Jarre'nin ağzını açtığını görünce onu engelledi.

'Hiçbir şey, ne yazık ki. Vahşi Av tapınağın üzerinden uçtuğunda neredeyse tüm kızlar uyandı, ancak hiçbiri bir vizyona sahip değildi. Değil bizimki kadar puslu bir tane bile. Yatağa git evlat, yardım edemezsin. Yatakhaneye dönün kızlar.'

İki eliyle yüzünü ve gözlerini ovuşturdu.

'Ah... Ekinoks! Bu lanetli gece... Yat, Triss. Hiçbir şey yapamayız.'

Büyücü yumruklarını sıktı. 'Bu çaresizlik beni deliliğe sürüklüyor. Bir yerlerde acı çektiği, kanadığı, tehlikede olduğu düşüncesi... Bir bilsem ne yapacağımı, kahretsin!'

Melitele tapınağının baş rahibesi Nenneke arkasını döndü.

*

'Dua etmeyi denedin mi?'

Güneyde, Amell dağlarının çok ötesinde, Ebbing'de, Pereplut adlı ülkede, Velda, Lete ve Arete nehirlerinin kesiştiği uçsuz bucaksız bataklıklar üzerinde, Ellander şehrinden kargaların uçtuğu ve sekiz yüz mil ötede bir yerde. Melitele tapınağı, bir kabus yaşlı keşiş Vysogota'yı uykudan uyandırdı. Vysogota uyandığında gördüğü rüyayı ömür boyu hatırlayamadı, ama tuhaf bir huzursuzluk onu

*

tekrar uykuya dalmaktan alıkoydu.

"Soğuk, soğuk, soğuk," dedi Vysogota kendi kendine, sazlıkların arasında bir patikadan geçerken. 'Soğuk, soğuk, brrr.'

Yine bir tuzak boştu. Tek bir misk sıçanı yok. En başarısız bir gece. Vysogota lanetler mırıldanarak ve donmuş burun deliklerini koklayarak tuzaktan çamur ve su mercimeği temizledi.

'Hava soğuk, brrr, hooeee!' dedi bataklığın kenarına doğru yürürken. "Ve Eylül daha bitmedi! Ekinokstan sadece dört gün sonra! Ah, yaşadığım süre boyunca, Eylül sonunda böyle bir ürperti hatırlamıyorum. Ve ben uzun süre yaşadım!'

Sonraki ve sondan bir önceki tuzak da boştu. Vysogota küfür edecek gibi bile hissetmiyordu.

Yürürken, "Hiç şüphe yok ki," diye mırıldandı, "iklim her geçen yıl daha da soğuyor. Ve şimdi soğutma hızla ilerleyecek gibi görünüyor. Ha, elfler tahmin etti o kadar zaman geçti ama elf tahminlerine kim inanırdı?'

Bir kez daha küçük kanatlar vızıldadı ve yaşlı adamın başının üzerinde inanılmaz hızlı gri şekiller belirdi. Bataklıkların üzerindeki sis bir kez daha keçiboynuzu gece kavanozlarının vahşi, aralıklı cıvıltıları ve kanatlarının hızla çırpılmasıyla yankılandı. Vysogota kuşlara aldırış etmedi. Batıl inançlı değildi ve bataklıklarda her zaman bol miktarda lich tavuğu vardı, özellikle de şafakta. Hava onlarla o kadar yoğundu ki, onunla çarpışacaklarından korktu. Hayır, belki her zaman bugünkü kadar çok değildiler, belki de her zaman bu kadar kan donduran bir şekilde çağırmadılar… Ah, diye düşündü, son zamanlarda doğa tuhaf şakalar yapıyor ve birbiri ardına tuhaflıklar oldu, her biri sondan daha tuhaf.

Bir atın kişnemesini duyduğunda sudaki son boş tuzağı çıkarıyordu. Gece kavanozları aniden sustu.

Pereplut bataklıklarında tümsekler vardı: üzerlerinde huş ağacı, kızılağaç, kızılcık ve karaçalı büyüyen kuru, yüksek yerler. Tümseklerin çoğu bataklıklarla o kadar çevriliydi ki, bir atın veya yolları bilmeyen bir binicinin onlara ulaşması imkansızdı. Ama kişneme -Vysogota bir kez daha duydu- o tepelerden birinden geliyordu.

Merak, tedbire üstün geldi.

Vysogota, atlar ve cinsleri konusunda uzman değildi, ama o bir estetikti ve güzelliği tanıyıp takdir edebiliyordu. Ve huş kütüklerine çerçevelenmiş, ceketi antrasit gibi parıldayan siyah at olağanüstü

güzeldi. Bu, güzelliğin saf özüydü. O kadar güzeldi ki gerçek dışı gibiydi.

Ama gerçekti . Ve gerçekten de bir tuzağa yakalanmış, dizginleri ve dizginleri bir kızılcık çalısının kan kırmızısı, yapışan dallarına dolanmıştı. Vysogota yaklaştığında, at kulaklarını arkaya koydu ve o kadar sert vurdu ki zemin titredi, biçimli kafasını sallayıp döndü. Şimdi bunun bir kısrak olduğu açıktı. Başka bir şey vardı. Vysogota'nın kalbinin çılgınca çarpmasına ve görünmez adrenalin kıskaçları boğazını sıkmasına neden olan bir şey.

Atın arkasında, sığ bir oyukta bir ceset yatıyordu.

Vysogota çuvalını yere düşürdü. Ve ilk düşüncesinden utandı; kuyruğunu çevirip kaçmaktı. Dikkatli bir şekilde yaklaştı, çünkü siyah kısrak onun toynaklarını dövüyor, kulaklarını düzleştiriyor, dişlerini açıkta bırakıyor ve sadece onu ısırmak ya da tekmelemek için fırsat bekliyordu.

Ceset genç bir çocuğa aitti. Bir kolu gövdesine dayamış, diğerini parmakları kuma saplayarak bir yana uzatılmış, yüzüstü yatıyordu. Oğlan kısa süet bir ceket, dar deri pantolonlar ve tokalı yumuşak diz boyu elf çizmeler giyiyordu.

Vysogota eğildi. Ve tam o sırada ceset yüksek sesle inledi. Siyah kısrak uzun bir kişneme yaptı ve toynaklarını yere vurdu.

Münzevi diz çöktü ve dikkatlice yaralı çocuğu çevirdi. İstemsizce geri çekildi ve çocuğun yüzünün olması gereken yerde pislik ve pıhtılaşmış kandan oluşan korkunç maskeyi görünce tısladı. Tükürük ve mukusla kaplı dudaklarından yosunları, yaprakları ve kumu nazikçe aldı ve yanağına kan bulaşmış keçeleşmiş saçları çekmeye çalıştı. Yaralı çocuk hafifçe inledi ve gerildi. Ve sallamaya başladı. Vysogota, çocuğun yüzündeki saçı soydu.

Bir kız, dedi yüksek sesle, önünde olanlara inanamayarak. 'Bu bir kız.'

O gün, biri bataklığın ortasında, bataklığın ortasındaki ıssız kulübeye sessizce yaklaşsa, panjurlardaki yarıklardan donyağı mumlarının zayıf parıltısına baksalardı, Başı bandajlarla sıkıca bağlı bir genç kız, hayvan postlarıyla kaplı bir şilte üzerinde neredeyse ceset gibi hareketsiz yatarken gördüler. Ayrıca, kirli alnından tacının çok ötesine uzanan geniş bir kel yamanın kenarından omuzlarına ve arkasına düşen gri, kama şeklinde sakallı ve uzun beyaz saçlı yaşlı bir adam da görebilirlerdi. Yaşlı adamın başka bir donyağı mumu yaktığını, masaya bir kum saati koyduğunu, tüy kalemi keskinleştirdiğini ve bir parşömen yaprağının üzerine eğildiğini fark edeceklerdi. Onu, paletin üzerinde yatan kızı yakından izleyerek düşünürken ve kendi kendine bir şeyler mırıldanırken gördüm.

Ama bu mümkün olmazdı. Kimse görmüş olamazdı. Münzevi Vysogota'nın kulübesi, bataklıkların ortasında, kimsenin girmeye cesaret edemediği, sürekli sisle kaplı bir vahşi doğada iyi gizlenmişti.

*

Vysogota tüy kalemini mürekkebe batırdı, "Müdahalemden üçüncü saat sonra," "Şu şekilde not edeceğiz." Teşhis: *vulnus incisivum* , açık bir yara, tanımlanamayan keskin bir alet, muhtemelen kavisli bir bıçak kullanarak büyük bir güçle tedavi edildi. Kızılötesi bölgeden başlayarak yanak boyunca uzanan ve parotis pleksus ve masseter kasına kadar uzanan yüzün sol kısmını kapsar. Yara en derindedir - periosteuma ulaşır - elmacık kemiği üzerindeki yörüngenin altındaki ilk kısımda. Yaranın oluştuğu andan ilk pansumanın yapıldığı ana kadar geçen muhtemel süre: on saat.'

Tüy kalem parşömeni çizdi ama kaşıma birkaç dakikadan fazla sürmedi. Veya çizgiler. Vysogota, kendi kendine söylediği her şeyi yazılmaya değer bulmadı.

"Yaranın sargısına geri dönersek," diye başladı yaşlı adam, titreyen ve dumanı tüten mum alevine bakarak, "şu şekilde yazalım: Kesiğin kenarlarını kesmedim, kendimi parçaları temizlemekle

sınırladım. ölü doku ve pıhtılaşmış kan. Yarayı söğüt kabuğu özü ile yıkadım. Kir ve yabancı cisimleri çıkardım. dikiş atıyorum. Kenevir dikişleri. Elimde başka türlü iplik olmadığı yazsın. Kurtboğan lapası kullandım ve şekillendirilmiş bir muslin sargısı uyguladım.'

Odanın ortasına bir fare fırladı. Vysogota ona bir parça ekmek fırlattı. Paletteki kız uykusunda huzursuzca nefes aldı ve inledi.

Müdahalemden sonraki sekizinci saat. Hastanın durumu – değişmedi. Doktorun durumu… Yani *benim durumum* … birazcık uyuduğum için düzeldi... Notlarıma devam edebilirim. Bu yapraklara hastam hakkında bazı bilgiler vermek bana düşüyor. Gelecek nesiller için. Her şey çürüyüp toza dönüşmeden önce gelecek nesillerin bu bataklıklara ulaştığını varsayarsak.'

Vysogota derin bir iç çekti, tüy kalemini daldırdı ve mürekkep hokkasının kenarına sildi.

"Hasta söz konusu olduğunda," diye mırıldandı, "aşağıdakileri not edelim. Yaş, diyebilirim, yaklaşık on altı. Uzun, çarpıcı biçimde ince yapı, ama hiçbir şekilde cılız değil, yetersiz beslenme belirtisi yok. Kas ve fiziksel yapı, genç bir elf kadını için oldukça tipik, ancak hiçbir karışık kan özelliği bulunamadı… Birden fazla sekizinci elf olamaz. Elf kanının daha küçük bir kısmı elbette hiçbir iz bırakmayabilir.'

Vysogota, sayfaya tek bir kelime bile yazmadığını ancak şimdi anlamış gibiydi. Tüy kalemini parşömene koydu ama mürekkebi kurumuştu. Yaşlı adam en ufak bir rahatsızlık duymadı.

'Belirtiniz,' diye devam etti, 'kızın çocuğu olmadı. Vurgularım: Eski yara izlerine atıfta bulunuyorum. Vücudunda taze yara sıkıntısı yok. Kız dövülmüş. Kırbaçlanmış ve çeşitli yollarla, muhtemelen babasının elinde. Muhtemelen o da tekmelenmiştir.

"Ayrıca vücudunda oldukça tuhaf bir ayırt edici işaret buldum... Hmmm... Bunu bilimin iyiliği için yazalım... Kızın belinde, kasık tepesinin yanında kırmızı bir gül dövmesi var."

Vysogota, mürekkebe daldırmadan önce keskinleştirilmiş tüy ucuna baktı. Yine de bu sefer neden yaptığını unutmadı - sayfayı çabucak eğimli yazı satırlarıyla bile kaplamaya başladı. Tüy kuruyana kadar yazdı.

Şaşırmış bir şekilde konuşuyor ve bağırıyordu, dedi. 'Aksanı ve kendini ifade etme şekli -eğer küfürlü cezai konuşmalardaki sık ünlemleri atlarsam- oldukça kafa karıştırıcı, yerleştirmesi zor, ama bunların Güney'den ziyade Kuzey'den geldiği iddiasını riske atarım. Bazı sözler...'

Tüy kalemi bir kez daha parşömeni kaşıdı, kısa bir süre önce söylediği her şeyi yazmak için çok kısaydı. Sonra monologunu tam olarak bıraktığı yerden aldı.

Kızın hezeyanında mırıldandığı bazı kelimeler ve isimler hatırlamaya değer. Ve araştırıyorum. Her şey çok – yani çok – olağanüstü bir insanın eski Vysogota'nın kulübesine giden yolunu bulduğunu gösteriyor…'

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve dinledi.

"Umarım," diye mırıldandı, "o eski Vysogota'nın kulübesi onun yolunun sonunu kanıtlamaz."

*

Vysogota parşömen üzerine eğildi ve hatta tüy kalemini bile bastırdı, ama hiçbir şey yazmadı, tek bir mektup bile. Tüy kalemi masaya fırlattı. Bir süre derin bir nefes aldı, öfkeyle mırıldandı ve burnunu sildi. Palete baktı ve ondan gelen sesleri dinledi.

Yorgun bir sesle, "İşlerin çok kötü göründüğü belirtilmeli ve not edilmelidir," dedi. Bütün çabalarım yetersiz, çabalarım boşuna olabilir. Korkularım sağlam temellere dayanıyordu. Yara enfekte. Kız endişe verici derecede ateşli. Akut inflamasyonun dört ana semptomundan üçü ortaya çıktı. *Rubor* , *kalori* ve *tümör* , göz ve dokunma ile kolayca doğrulanabilir. Tedavi sonrası şok geçtiğinde dördüncü semptom olan *dolor* da ortaya çıkacaktır. Doktora yaptığımdan bu yana neredeyse yarım asır geçtiği yazılı olsun.

Yılların hafızamda ağırlığını ve parmaklarımın hünerini hissediyorum. Çok az pratik becerim var ve yapabileceğim çok az şey var. Acı verecek kadar az kaynağım veya ilacım var. Tek umut genç vücudun bağışıklık mekanizmalarında yatıyor…'

⁂

'Müdahalemden sonraki on ikinci saat. Beklentilere uygun olarak, iltihabın dördüncü ana semptomu geldi: *dolor* . Hasta acı içinde ağlıyor, ateşi ve titremeleri artıyor. Ona verecek hiçbir şeyim, tek bir fizik gücüm yok. Az miktarda kötü kokulu ot iksirim var ama kız çok çelimsiz. etkilerini yaşatmak için. Benim de keşiş kukuletam var ama

⁂

keşiş kukuleta kesinlikle onu öldürür."

'Müdahalemden sonraki on beş saat. Şafak. Hasta bilinçsiz. Ateş hızla yükselir, titremeler yoğunlaşır. Ayrıca, yüz kaslarının güçlü spazmları meydana gelir. Tetanoz ise kıza yapılır. Umalım ki sadece yüz siniridir… Veya trigeminal sinirdir. Ya da ikisi birden... Kızın şekli bozulacaktı... Ama yaşayacaktı...'

Vysogota, üzerinde tek bir kelime bile yazılmayan parşömene baktı.

"Şartla," dedi boş bir sesle, "enfeksiyondan kurtulması."

⁂

Müdahalemden sonraki yirminci saat. Ateş ilerler. Rubor , *calor* , *tümör* ve *dolor* , kritik sınırlara ulaşıyor . Ancak kızın hayatta kalma, hatta bu sınırlara ulaşma şansı yoktur. Böyle yazıyorum... Ben, Corvo'lu Vysogota, tanrıların varlığına inanmıyorum. Ama var olma şansları var mıydı, bu kızı kendi bakımlarına almalarına izin verin. Ve yaptıklarımı bağışlasınlar... Yaptığım şey bir hataysa.'

Vysogota tüy kalemini bıraktı, şişmiş ve kaşınan göz kapaklarını ovuşturdu ve yumruğunu şakağına bastırdı.

"Ona kötü kokulu ot ve keşiş kukuletasının bir karışımını verdim," dedi boş bir sesle. 'Önümüzdeki saatler her şeyi belirleyecek.'

*

Uyuyamıyordu, sadece uyuyordu, bir vuruş ve bir inleme eşliğinde bir darbe onu uykusundan ayırdı. Acıdan çok öfkenin iniltisiydi.

Dışarıda gün ağarıyordu. Panjurlardaki yarıklardan zayıf bir ışık süzülüyordu. Kum saati rotasını uzun zaman önce işlemişti; her zamanki gibi Vysogota onu çevirmeyi unutmuştu. Yağ lambası titredi ve ocağın yakut parıltısı odanın köşesini loş bir şekilde aydınlattı. bölme. Yaşlı adam ayağa kalktı ve hastaya huzur ve sükunet sağlamak için paleti odanın geri kalanından ayıran derme çatma battaniye perdesini uzaklaştırdı.

Hasta bir an önce düştüğü yerden kendini çoktan kaldırmıştı ve paletinin kenarına kambur oturmuş, pansumanın altında yüzünü kaşımaya çalışıyordu. Vysogota boğazını temizledi.

"Senden kalkmamanı istedim. çok zayıfsın Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Ben her zaman elinizin altındayım.

Pekala, senin el altında olmanı istemiyorum, dedi yumuşak bir sesle, nefesinin altından ama oldukça net bir şekilde. İşeme ihtiyacım var.

O, lazımlığı çıkarmak için döndüğünde, paletin üzerinde sırtüstü yatıyordu, alnına ve boynuna sarılmış bandaj şeritleriyle yanağına yapıştırılan pansumana parmak basıyordu. Bir an sonra tekrar yanına gittiğinde o da aynı pozisyondaydı.

'Dört gün?' diye sordu tavana bakarak.

'Beş. Son konuşmamızın üzerinden neredeyse bir gün geçti. Bütün gün uyudun. Bu iyi. Uykuya ihtiyacın var.'

'Daha iyi hissediyorum.'

'Bunu duyduğuma sevindim. Örtüyü kaldıralım. Oturmana yardım edeceğim. Elimi tut.'

Yara iyi ve temiz bir şekilde iyileşiyordu. Bu sefer bandajların çıkarılması, sargının kabuktan ağrılı bir şekilde yırtılması olmadan geçti. Kız temkinli bir şekilde yanağına dokundu. Yüzünü buruşturdu ama Vysogota bunun sadece acıdan olmadığını biliyordu. Şekil bozukluğunun boyutunu her kontrol ettiğinde yaranın ağırlığını takdir etti. Dehşetle, daha önce dokunduğu şeyin ateşli bir kabus olmadığından emin oldu.

'Aynanız var mı?'

'Yapmıyorum' diye yalan söyledi.

Ona tamamen aklı başında, muhtemelen ilk kez baktı.

O kadar kötü mü demek istiyorsun? diye sordu parmaklarını dikkatle dikişlerin üzerinde gezdirerek.

"Çok uzun bir kesik," diye mırıldandı, bahaneler uydurduğu ve bir kıza kendini haklı çıkardığı için kendine kızdı. "Yüzün hala şiş. Birkaç gün içinde dikişleri alacağım. o zamana kadar ben kurtboğan ve söğüt özü uygulayacaktır. Artık tüm kafanı bandajlamayacağım. Güzel iyileşiyor. Çok iyi bir şekilde.'

Cevap vermedi. Ağzını ve çenesini oynattı, yüzünü buruşturup buruşturdu, yaranın neye izin verip vermediğini test etti.

'Güvercin suyu yaptım. Biraz yiyecek misin?

'Yapacağım. Ama bu sefer kendim deneyeceğim. Felç olmadığımda kaşıkla beslenmek aşağılayıcı.'

Yemek yemek uzun zamanını aldı. Tahta kaşığı ihtiyatla ağzına götürdü, sanki iki kiloymuş gibi bir çaba sarf etti. Ama onu ilgiyle izleyen Vysogota'nın yardımı olmadan başardı. Vysogota meraklıydı ve merakla yanıp tutuşuyordu. Kızın sağlığına kavuşmasının, tüm gizemli meseleye ışık tutabilecek konuşmalara yol açacağını biliyordu. Bunu biliyordu ve o anı bekleyemedi. Vahşi doğada çok uzun süre yalnız yaşamıştı.

Yemeğini bitirip yastığına geri döndü. Bir an cansız bir şekilde tavana baktı ve sonra başını çevirdi. Vysogota, bir kez daha, olağanüstü büyük yeşil gözlerinin yüzüne masum bir çocuksu bir

ifade verdiğini fark etti, şimdi korkunç şekilde şekilsiz yanaklarıyla şiddetle çatışıyordu. Vysogota bu bakışları biliyordu; iri gözlü, kalıcı bir çocuk, içgüdüsel bir sempatik tepki uyandıran bir fizyonomiydi. Çok yıllık bir kız, yirmi, otuz, hatta kırkıncı doğum günü bile uzun zaman önce unutulmaya yüz tutmuşken bile. Evet, Vysogota bu bakışları iyi biliyordu. İkinci karısı da böyle olmuştu. Ve kızı da.

Kız birdenbire, "Buradan kaçmalıyım," dedi. Acilen. avlanıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?'

'Ediyorum,' başını salladı. 'Bunlar ilk sözlerindi, görünüşe göre saçma sapan değildi. Daha kesin olmak gerekirse, ilkler arasındaydılar. Önce atını ve kılıcını sordun. Bu sırayla. Atınızın ve kılıcınızın emin ellerde olduğuna dair sizi temin ettiğimde, Bonhart adında birinin yoldaşı olduğumdan ve sizi tedavi etmek yerine umudun işkencesini yapmakta olduğumdan şüphelenmeye başladınız. Ben de seni haklı çıkardığımda, kendini Falka olarak tanıttın ve seni kurtardığım için bana teşekkür ettin.'

'Ben memnunum.' Sanki onunla göz göze gelmekten kaçınmak istermiş gibi başını yastığa çevirdi. Teşekkür etmeyi unutmadığıma sevindim sen. Bunu belli belirsiz hatırlıyorum. Neyin gerçek neyin rüya olduğunu bilmiyordum. Sana teşekkür edemediğimden korktum. Benim adım Falka değil.'

'Ben de tesadüfen olsa da öğrendim. Ateşin içinde konuşuyordun.'

"Ben bir kaçağım," dedi arkasına dönmeden. 'Bir kaçak. Bana barınak vermek tehlikeli. Bana gerçekten ne denildiğini bilmek tehlikeli. Onlar bana yetişmeden ata binip kaçmalıyım...'

"Biraz önce," dedi kibarca, "bir çömleğin üzerine oturmakta güçlük çekiyordun. Seni gerçekten bir ata binerken görmüyorum. Ama seni temin ederim, güvendesin. Burada kimse seni izlemeyecek.'

'Kesinlikle takip ediliyorum. Peşimdeler, bölgeyi tarıyorlar...'

'Sakin ol. Her gün yağmur yağar, kimse izini bulamaz. Bir vahşi doğada, bir inzivadasınız. Kendini dünyadan soyutlamış bir münzevinin evinde. Öyle ki, dünyanın onu bulması da zor olacaktı.

Yine de dilerseniz, ailenize veya arkadaşlarınıza sizinle ilgili haberleri göndermenin bir yolunu arayabilirim.'

'Kim olduğumu bile bilmiyorsun-'

"Sen yaralı bir kızsın," diye sözünü kesti, "kızları incitmekten çekinmeyen birinden kaçıyorsun. Bazı haberler vermemi ister misin?'

"Kimse yok," diye yanıtladı bir an sonra ve Vysogota'nın kulağında sesindeki bir değişiklik oldu. 'Arkadaşlarım öldü. Katledildiler.'

Yorum yapmadı.

"Ben ölümüm," diye tekrar başladı, kulağa tuhaf gelen bir sesle. 'Benimle karşılaşan herkes ölür.'

"Herkes değil," diye itiraz etti, onu inceleyerek. "Ateşler içinde adını haykırdığın, kaçtığın Bonhart değil. Karşılaşmanız ondan çok *size* zarar vermiş gibi görünüyor . O... yüzünü kesti mi?'

'Numara.' İnilti ya da lanet olan bir şeyi bastırmak için dudaklarını büzdü. 'Yüzüm Tawny Owl tarafından kesildi. Stefan Skellen. Ama Bonhart... Bonhart beni çok daha ağır yaraladı. Daha derinden. Ateşliyken bundan mı bahsettim?'

'Sakin ol. Zayıfsın, güçlü duygulardan kaçınmalısın.'

Benim adım Ciri.

"Sana kurtboğan kompresi yapacağım, Ciri."

'Biraz bekle. Bana bir ayna ver.'

'Sana söylemiştim-'

'Lütfen!'

İstediğini yaptı, yapması gerektiğine karar verdi, daha fazla erteleyemeyeceğine karar verdi. Gaz lambasını bile getirdi. Böylece yüzüne ne yapıldığını daha iyi görebilirdi.

"Eh, evet," dedi değişmiş, titreyen bir sesle. 'İyi evet. Tam düşündüğüm gibi. Neredeyse düşündüğüm gibi.'

Peşinden battaniyelerin derme çatma perdesini çekerek uzaklaştı.

O duymasın diye sessizce ağlamaya çalıştı.

*

Ertesi gün Vysogota dikişlerin yarısını aldı. Ciri onun yanağına dokundu, bir engerek gibi tısladı ve kulağındaki şiddetli ağrıdan ve çenesine yakın boynunda artan hassasiyetten şikayet etti. Yine de kalktı, giyindi ve dışarı çıktı. Vysogota itiraz etmedi. Onunla dışarı çıktı. Ona yardım etmesi ya da onu tutması gerekmiyordu. Kız sağlıklı ve beklediğinden çok daha güçlüydü.

Dışarıda sadece bir kez sallandı ve kapı çerçevesine tutundu.

"Neden..." dedi, ciğerleri dolusu havayı içine çekerek. 'Ne soğuk! Bir don mu yoksa ne? Zaten kış mı? Ne zamandır burada yatıyorum? Bir kaç hafta?'

'Tam altı gün. Ekim ayının beşinci günü. Ama çok soğuk bir Ekim olacağa benziyor.'

'Ekim'in beşi mi?' Kaşlarını çattı ve acıyla tısladı. 'Nasıl olabilir? İki hafta…'

'Ne? Hangi iki hafta?'

"Boş ver," diye omuz silkti. 'Belki bir yanlışım var... Ama belki de yok. Söyle bana, buralarda ne kokuyor?'

'Petler. Misk sıçanı, kunduz, coypu ve su samuru avlar ve derilerini tedavi ederim. Münzeviler bile geçimini sağlamak zorunda.'

"Atım nerede?"

'Ahırda.'

Kara kısrak onları yüksek sesle kişnemeyle karşıladı, buna Vysogota'nın evini başka bir sakinle paylaşmak zorunda kalmaktan çok rahatsız olan keçisinin melemesi eşlik etti. Ciri atın boynuna sarıldı, okşadı ve yelesini okşadı. Kısrak homurdandı ve samanı bir toynakla pençeledi.

'Emerim nerede? Eyer bezi? Kablo ağı?'

'Burada.'

Protesto etmedi, yorum yapmadı, fikrini söylemedi. Bastonuna yaslandı ve hiçbir şey söylemedi. O, eyeri kaldırmaya çalışırken homurdandığında kıpırdamadı, ağırlığın altında sendelediğinde ve yüksek bir inilti ile saman kaplı zemine ağır bir şekilde düştüğünde yerinden kıpırdamadı. Ona yaklaşmadı ya da ayağa kalkmasına yardım etmedi. Dikkatle izledi.

"Pekala," dedi sıkılı dişlerinin arasından, burnunu yakasına sokmaya çalışan kısrağı iterek. 'Anladım. Ama buradan devam etmeliyim, kahretsin! Mecburum!'

'Nereye gideceksin?' soğuk bir şekilde sordu.

Hâlâ düşmüş eyerinin yanındaki samanın üzerinde otururken yüzüne dokundu.

'Mümkün olduğunca uzağa.'

Sanki cevabı onu tatmin etmiş, her şeyi netleştirmiş ve spekülasyona yer bırakmamış gibi başını salladı. Ciri ayağa kalkmak için çabaladı. Eyer ya da koşum takımını almak için uzanmaya çalışmadı bile. Az önce yemlikte saman ve yulaf olup olmadığını kontrol etti ve bir tutam samanla atın sırtını ve yanlarını ovmaya başladı. Vysogota sessizce durdu. Uzun süre beklemek zorunda değildi. Kız, şimdi bir çarşaf kadar beyaz olan tavanı destekleyen direğe karşı sendeledi. Tek kelime etmeden sopasını ona uzattı.

'Bana bir şey olmaz. Bu sadece-'

'Sadece başın döndü, çünkü hastasın ve bir kedi yavrusu kadar zayıfsın. Hadi geri dönelim. Yatmalısın.'

*

Ciri birkaç saat uyuduktan sonra günbatımında tekrar dışarı çıktı. Nehirden dönen Vysogota, çalıların yanında başına geldi.

"Kulübeden fazla uzaklaşma," dedi sertçe. 'Birincisi, çok zayıfsın-'

'Daha iyi hissediyorum.'

'İkincisi, tehlikeli. Etrafımızda kocaman bir bataklık, sonsuz sazlıklar var. Yolları bilmiyorsun, bataklıkta kaybolabilirsin ya da boğulabilirsin.'

"Ve sen," dedi, sürüklediği çuvalı göstererek, "yolları elbette biliyorsun. Ve o kadar uzağa yürümüyorsun, bu yüzden bataklık o kadar büyük olamaz. Kendini desteklemek için saklanıyorsun, anlıyorum. Kısrağım Kelpie'nin yulafı var ama buralarda hiç tarla göremiyorum. Tavuk ve kabuğu çıkarılmış tane yedik. Ve ekmek. Gerçek ekmek, gözleme değil. Ekmeği bir tuzakçıdan almış olamazsın. Demek yakınlarda bir köy var.'

"Kusursuz bir sonuca varıldı," diye sakince kabul etti. "Gerçekten de en yakın köyden erzak alıyorum. En yakın, bu yakın olduğu anlamına gelmez. Bataklığın kenarında yer alır. Bataklık nehre bitişiktir. Bana tekneyle getirdikleri yiyecek için postları değiştiriyorum. Ekmek, kaşa, un, tuz, peynir, bazen koni veya tavuk. Bazen haberler.'

Herhangi bir soru gelmemişti, bu yüzden devam etti.

'Avdaki bir atlı grubu iki kez köydeydi. İnsanları sizi saklamamaları için ilk kez uyardıklarında, köyde ele geçirmeniz durumunda köylüleri ateş ve kılıçla tehdit ettiler. İkincisinde, cesedini bulduğun için ödül sözü verdiler. Takipçileriniz, ormanlarda, bir vadide ya da bir vadide ölü yattığınıza ikna olmuş durumda.'

Bir ceset bulana kadar dinlenmeyecekler, diye mırıldandı. Öldüğüme dair kanıtları olmalı. Bu kanıt olmadan pes etmeyecekler. Her yerde kök salacaklar. Sonunda buraya gelene kadar...'

"Onlar için gerçekten önemli," diye gözlemledi. 'Onlar için alışılmadık bir şekilde önemli olduğunu söyleyebilirim…'

Dudaklarını büzdü.

'Korkma. Onlar beni burada bulmadan önce gideceğim. Seni riske atmayacağım... Korkma.'

'Neden korktuğumu sanıyorsun?' omuz silkti. 'Korkmak için bir sebep var mı? Burayı kimse bulamayacak, kimse seni burada izlemeyecek.

Ancak sazlıklardan burnunuzu sokarsanız, doğrudan sizi takip edenlerin ellerine düşersiniz.'

"Başka bir deyişle," diye gururla başını salladı, "burada mı kalmalıyım? Demek istediğin bu mu?'

'Sen mahkum değilsin. İstediğin zaman ayrılabilirsin. Daha doğrusu: ne zaman yapabilirsen. Ama benimle kalıp bekleyebilirsin. Takipçileriniz sonunda cesareti kırılacak. Her zaman cesaretleri kırılır, er ya da geç. Her zaman. Bana inanabilirsin. Ne dediğimi biliyorum.

Ona baktığında yeşil gözleri parladı.

"Her neyse," dedi çabucak, omuz silkip bakışlarından kaçınarak, "istediğini yapacaksın. Tekrar ediyorum, seni burada tutsak etmiyorum.'

Bugün ayrılacağımı sanmıyorum, dedi. 'Çok zayıfım... Ve yakında güneş batacak... Zaten yolları da bilmiyorum. Öyleyse yazlığa geri

dönelim. Dondum.'

Altı gündür burada yattığımı söylemiştin. Bu doğru mu?'

'Neden yalan soyleyeyim?'

'Alma. Günleri saymaya çalışıyorum… Kaçtım… Yaralandım… Ekinoks gününde. Eylül ayının yirmi üçüncüsü. Elflere göre saymayı tercih ederseniz, Lughnasadh'ın son günü.'

'Bu imkansız.'

'Neden yalan soyleyeyim?' diye bağırdı ve sonra inleyerek yüzünü tuttu. Vysogota sakince ona baktı.

Neden bilmiyorum, dedi soğuk bir sesle. Ama bir zamanlar doktordum, Ciri. Uzun zaman önce, ama hala on saat önce açılmış bir yara ile dört gün önce açılmış bir yarayı ayırt edebiliyorum. Seni yirmi yedi Eylül'de buldum. Demek yirmi altıncı günü yaralandın. Elflere göre saymayı tercih ederseniz, Velen'in üçüncü günü. Ekinokstan üç gün sonra.'

'Equinox'un kendisinde yaralandım.'

'Bu imkansız, Ciri. Tarihleri yanlış yazmış olmalısın.'

'Kesinlikle almadım. Burada eskimiş bir münzevi takviminiz var.'
'Böyle olsun. Tarih bu kadar önemli mi?'

*

'Numara. Öyle değil.

Vysogota son dikişleri üç gün sonra aldı. İşinden memnun ve gururlu olmak için her türlü nedeni vardı - çizgi düzgün ve temizdi, yaraya gömülü bir kir dövmesinden korkmasına gerek yoktu. Ancak, Ciri'nin kasvetli bir sessizlik içinde, çeşitli açılardan tutulan aynadaki yara izini seyreden ve saçını yanağına çekerek boş yere kapatmaya çalışan Ciri'nin görüntüsü cerrahın memnuniyetini bozdu. Yara izi onu mahvetti. Bu sadece bir gerçekti. Hiçbir şey yapılamazdı. Farklıymış gibi davranmak hiçbir şekilde yardımcı olamazdı. Hala kırmızı, kordon gibi şişkin, iğne delikleriyle çevrili ve dikişlerdeki yara izleriyle işaretlenmiş yara izi gerçekten korkunç görünüyordu. Kademeli veya hatta hızlı bir iyileşme geçirme şansı vardı. Yine de Vysogota, şekli bozan yara izinin kaybolma ihtimalinin olmadığını biliyordu.

Ciri kendini çok daha iyi hissediyordu ve Vysogota şaşkınlık ve zevk içinde ayrılmaktan hiç bahsetmedi. Siyah kısrağı Kelpie'yi ahırdan dışarı çıkardı. Vysogota, kuzeyde kelpie adının bir su ruhu, batıl inanca göre muhteşem bir at, yunus veya hatta güzel bir kadın şeklini alabilen, gerçekte her zaman bir yığın gibi görünse de, tehlikeli bir deniz canavarı tarafından taşındığını biliyordu. deniz yosunu. Ciri kısrağını eyerledi ve avluda ve kulübede koşturdu, ardından Kelpie keçiye eşlik etmek için ahıra geri döndü, Ciri ise Vysogota'ya eşlik etmek için kulübeye gitti. Hatta postlarla çalışırken -muhtemelen can sıkıntısından- ona yardım etti. Koypuları büyüklüklerine ve renklerine göre ayırırken, misk sıçanlarını sırtlarına ve karınlarına böldü, içlerine yerleştirilmiş çıtalar boyunca derileri kesti. Parmakları son derece çevikti.

Çalışırken oldukça garip bir konuşma yaptılar.

*

'Kim olduğumu bilmiyorsun. Kim olduğumu hayal bile edemezsin.'

Bu banal ifadeyi birkaç kez ve hafifçe tekrarladı. onu sinirlendirdi. Tabii ki, kızgınlığına ihanet etmedi - böyle bir gevezelikten önce duygularını ele vermeyecekti. Hayır, buna izin veremezdi, onu tüketen meraka da ihanet edemezdi.

Gerçekte yersiz merak, çünkü onun kim olduğunu hiç zorlanmadan tahmin edebilirdi. Vysogota'nın genç günlerinde de genç çeteleri nadir değildi. Aradan geçen yıllar, çetelerin maceraya ve heyecana aç yavruları cezbettiği manyetik gücü de ortadan kaldıramadı. Çok sık ölümlerine. Yüzlerinde yara izleriyle gösteriş yapan köstebekler şanslarını sayabilir; işkence, ilmik, kanca veya kazık, daha az şanslı olanları bekliyordu.

Vysogota'nın genç günlerinden bu yana değişen tek bir şey vardı - büyüyen özgürleşme. Sadece genç erkekler değil, at, kılıç ve maceraları dantel yapmaya, çıkrığa ve çöpçatanları beklemeye tercih eden pervasız kızlar da.

Vysogota tüm bunları doğrudan söylemedi. Bunu dolambaçlı bir şekilde söyledi, ama onun bildiğini bilsin diye. Kulübedeki biri bir muammaysa, bunun kesinlikle o olmadığını fark etmesini sağlamak için - bir insan avından mucizevi bir şekilde kaçan reşit olmayan bir haydut grubundan genç bir haydut. Gizemli bir aura içinde kendini gizlemeye çalışan şekli bozulmuş bir genç kız...

'Kim olduğumu bilmiyorsun. Ama endişelenme. Birazdan ayrılacağım. Seni riske atamam.'

Vysogota yeterince içmişti.

"Risk altında değilim," dedi kuru bir sesle. 'Hangi tehlike için olabilir? Buraya bir arama ekibi gelse bile, ki bundan şüpheliyim, bana ne zarar verebilir? Kaçak suçlulara yardım etmek cezalandırılabilir, ancak bir keşiş için değil, çünkü bir keşiş dünyevi meselelerden habersizdir. Geri çekilmeme gelen herkese sığınma

hakkı vermek benim için bir ayrıcalıktır. Doğru söyledin: Kim olduğunu bilmiyorum. Ben bir keşiş, kim olduğunu, ne tür bir yaramazlık yaptığını ve yasanın neden seni takip ettiğini nasıl bilebilirim? Ve hangi yasa? Çünkü bu bölgede hangi yasanın geçerli olduğunu, hangi yasanın ve kimin yetki alanında yaşadığımı bile bilmiyorum. Ve bu beni ilgilendirmiyor. Ben bir keşişim.

Keşişin hayatından birkaç kez çok fazla bahsetmişti; bunu sezdi. Ama o bırakmadı. Öfkeli yeşil gözleri onu mahmuz gibi dikti.

'Ben beş parasız bir çapkınım. Dünya ve endişeleri için öldü. Ben basit, eğitimsiz bir adamım, dünyevi meselelerden habersiz...'

Bu bir abartıydı.

'Cehennem gibisin!' diye bağırdı, bir postu ve bıçağı yere fırlattı. 'Beni aptal mı sanıyorsun? Ben aptal değilim, bundan emin ol. Bir münzevi, beş parasız bir münzevi mi? Sen yokken etrafa baktım. Köşeye, oldukça pis perdenin arkasına baktım. Öğrenilmiş kitaplar o raflara nasıl çıktı, ha benim basit, cahil adamım?'

Vysogota yığının üzerine bir coypu postu attı.

"Bir zamanlar burada bir vergi tahsildarı yaşarmış," dedi neşeyle. 'Onlar kadastro ve muhasebe defterleridir.'

Yalan söylüyorsun, dedi Ciri yüzünü buruşturarak yara izine masaj yaptı. 'Dişlerinin arasından yalan söylüyorsun!'

Başka bir postun rengini değerlendiriyormuş gibi yaparak cevap vermedi.

"Belki de," diye başladı kız yeniden, "eğer beyaz bir sakalın, kırışıkların varsa ve yüz yıl yaşadıysan, saf bir genç hizmetçiyi kolayca kandırabileceğini düşünüyorsun, ha? Size söyleyeyim: belki herhangi bir kızı kandırırdınız. Ama ben herhangi bir kız değilim.

Sözsüz ama kışkırtıcı bir soruyla kaşlarını kaldırdı. Uzun süre beklemek zorunda değildi.

"Ben, sevgili münzevi, raflarınızda bulunan aynı başlıklar da dahil olmak üzere, çok sayıda kitabın olduğu yerlerde çalıştım. Birçoğunu tanıyorum.'

Vysogota kaşlarını daha da yukarı kaldırdı. Doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Bu pis serseri, bu pejmürde öksüz," diye homurdandı, "garip şeyler söylüyor. Çalıların arasında mantarı kesilmiş halde bulunan bir hırsız ya da haydut olmalı. Yine de bilmelisin ki, münzevi, *Roderick de Novembre'nin Tarihini* okudum . *Materia Medica'ya* birkaç kez baktım . *Rafındaki Herbarius'u* biliyorum . O kitapların sırtındaki ermin armasını geçen gulelerin ne anlama geldiğini de biliyorum. Bu, kitabın Oxenfurt Üniversitesi tarafından yayınlandığı anlamına geliyor.'

Ayrıldı, hala onu dikkatle izliyordu. Vysogota susmuş, yüzünün hiçbir şeyi ele vermesine izin vermemeye çalışıyordu.

"Bu yüzden," dedi, her zamanki gibi sert, kibirli bir şekilde başını sallayarak, "hiç de basit bir keşiş değilsin. Sen de dünya için ölmedin, ondan kaçtın. Ve sen burada, vahşi doğada, görünüşün ve sınırsız bir sazlığın kılığına bürünerek saklanıyorsun.'

"Öyleyse," diye gülümsedi Vysogota, "o zaman kaderimiz gerçekten de esrarengiz bir şekilde iç içe geçmiş durumda, benim iyi okuyan genç leydim. Bu kader bizi son derece gizemli bir şekilde bir araya getirdi. Sonuçta, sen de saklanıyorsun. Sen de Ciri, etrafına ustaca bir aldatma perdesi örüyorsun. Ancak ben yaşlı bir adamım, şüphe dolu ve bunak bir güvensizlik duygusuyla doluyum...'

'Bana karşı güvensizlik mi?'

Dünyaya gelince, Ciri. Aldatıcı bir görünümün gerçeğin maskesini taktığı ve başka bir gerçeğin gözlerinin üzerini örttüğü bir dünya - bu arada, aynı zamanda aldatmaya da çalışan sahte bir gerçek. Oxenfurt Üniversitesi'nin kollarının genelevlerin kapılarına boyandığı bir dünya. Yaralı haydutların kendilerini dünyevi, bilgili ve belki de asil olarak doğmuş bakireler, entelektüeller ve bilgeler olarak tanıttıkları, Roderick de Novembre okuyan ve Akademinin zirvesine aşina oldukları bir dünya. Tüm görünüşlere rağmen. Başka bir işaret taşımalarına rağmen. Bir haydut dövmesi. Kasıklarına dövme yapılmış kırmızı bir gül.'

"Aslında haklıydın." Dudağını ısırdı ve yüzü o kadar yoğun bir kıpkırmızı oldu ki yara izi siyah görünüyordu. 'Sen *hayata* küsmüş yaşlı bir adamsın. Ve meraklı yaşlı bir hıyar.'

'Benim rafımda, perdenin arkasında–' ona doğru başını salladı '– *Aen N'og Mab Taedh'morc'un bir kopyası* , elf peri masalları ve kafiyeli mesellerden oluşan bir koleksiyon. Orada bizim durumumuza ve sohbetimize çok uygun, saygıdeğer yaşlı bir kuzgun ile genç bir kırlangıçla ilgili bir hikaye var. Senin gibi bir bilge olduğum için Ciri, uygun bir alıntı yapmama izin ver. Kuzgun, kesinlikle hatırladığınız gibi, kırlangıçları uçarılık ve uygunsuz bir ciddiyetsizlikle suçluyor.

'Tavuk Cerbin dic'ss aen n'og Zireael
Aark, aark, caelm folyo, te veloe, ell?
Zireael-'

Ayrıldı, dirseklerini masaya, çenesini de alnına dayadı. kenetlenmiş parmaklar. Ciri başını salladı, doğruldu ve ona meydan okurcasına baktı. Ve ayeti tamamladı.

'... Zireael veloe que'ss aen en'ssan irch
Mab og, Hen Cerbin, vean ni, quirk, quirk!'

Vysogota bir an sonra, tavrını değiştirmeden, "Kızgın ve güvensiz yaşlı adam," dedi, "genç bilgeden özür diliyor. Her yerde hile ve hile sezen saygıdeğer yaşlı kuzgun, tek suçu genç ve hayat dolu olmak olan kırlangıçtan af diliyor. Ve çok güzel.'

"Şimdi saçmalıyorsun," dedi ters bir tavırla, yanağında ki yara izini istemeden kapatarak. 'Böyle iltifatları unutabilirsin. Cildime yapıştırdığın o bozuk dikişleri düzeltmeyecekler. Özür dilemekle güvenimi kazanacağını da düşünme. Hala gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. O tarihler ve günler hakkında bana neden yalan söyledin? Ya da yüzümden yaralanmışken neden bacaklarımın arasına baktığını. Ve bakmanın bittiği yerse.'

Bu sefer onun öfkesini kaybetmesine neden oldu.

'Ne diyorsun, velet?' kükredi. 'Ben senin baban olabilirim!'

"Büyükbaba," diye onu soğuk bir şekilde düzeltti. 'Ya da büyük büyükbaba. Ama değilsin. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama kesinlikle göründüğün kişi değilsin.'

"Seni bataklıkta, neredeyse yosunlara donmuş, yüzün yerine siyah bir kabukla, baygın ve pis bulan benim. Kim olduğunu

bilmesem de seni eve götüren benim ve en kötüsünü beklemek hakkımdı. Seni kim sardı ve yatağa attı. Ateşinle tükenirken seninle ilgilendi. Seni emzirdim. Seni yıkadım. İyice. Dövme bölgesinde de.'

Tekrar kızardı ama küstah, meydan okuyan ifadesini değiştirmeye niyeti yoktu.

'Bu dünyada,' diye hırladı, 'aldatıcı görünüşler bazen gerçeği taklit eder; kendin söyledin. Ben de dünyayı biraz tanıyorum, eğer hayal edebiliyorsan. Beni kurtardın, yaralarıma baktın, beni emzirdin. Bunun için teşekkür ederim. senin için minnettarım... senin nezaket. Onsuz nezaket diye bir şey olmadığını bilsem de...'

"Hesaplamadan ya da kâr umudu olmadan," diye bir gülümsemeyle bitirdi. 'Evet, evet, biliyorum, ben dünyevi bir adamım. Belki de dünyayı senin kadar iyi tanıyorum, Ciri? Yaralı kızlar, elbette, herhangi bir değeri olan her şeyden mahrum bırakılır. Bilinçsizlerse veya kendilerini savunamayacak kadar zayıflarsa, genellikle ahlaksız ve doğal olmayan yollarla kişinin dürtülerine ve şehvetlerine özgürlük verilir. Öyle değil mi?'

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil," diye yanıtladı Ciri, yanakları bir kez daha kızardı.

"Ne kadar doğru bir söz," dedi yığınlardan birinin üzerine başka bir post atarak. "Ve bu bizi ne kadar acımasızca biz Ciri'nin birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz sonucuna götürüyor. Biz sadece görünüşleri biliyoruz ve görünüşler aldatıcıdır.'

Bir süre bekledi ama Ciri bir şey söylemek için acele etmiyordu.

"İkimiz de geçici bir soruşturma gibi bir şeyler yapmayı başarmış olsak da, hâlâ birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Kim olduğunu bilmiyorum, sen benim kim olduğumu bilmiyorsun…'

Bu sefer hesaplı bekledi. Ona baktı ve gözlerinde beklediği sorunun ipucu vardı. Soruyu sorduğunda gözlerinde garip bir şey parladı.

'Kim başlayacak?'

*

Akşamdan sonra biri çökmüş, yosun tutmuş sazdan çatılı kulübeye gizlice girmiş olsaydı, şöminenin ışığında ve parıltısında içeri baksaydı, gri sakallı yaşlı bir adamın bir post yığınının üzerine kamburlaştığını göreceklerdi. Yanağında korkunç bir yara izi olan kül rengi saçlı bir kız görürlerdi, o kocaman yeşil çocuksu gözlerine hiçbir şekilde uymayan bir yara.

Ama bunu kimse görmüş olamazdı. Kulübe, kimsenin girmeye cesaret edemediği bir bataklığın içinde, sazların arasında

*

duruyordu.

'Benim adım Corvo'dan Vysogota. Bir zamanlar doktordum. Cerrah. Ben bir simyagerdim. Ben bir bilgin, tarihçi, filozof ve ahlakçı. Oxenfurt Akademisi'nde profesördüm. Tanrısız sayılan bir gazeteyi yayınladıktan sonra kaçmak zorunda kaldım. O zaman, elli yıl önce, ölümle cezalandırıldı. göç etmek zorunda kaldım. Karım göç etmek istemedi, bu yüzden beni terk etti. Ve ancak uçağa, Nilfgaard İmparatorluğu'ndaki uzak güneye ulaştığımda son verdim. Daha sonra nihayet Castell Graupian'daki İmparatorluk Akademisi'nde neredeyse on yıl boyunca sürdürdüğüm etik alanında öğretim görevlisi oldum. Ama başka bir incelemenin yayınlanmasından sonra oradan da kaçmak zorunda kaldım… Bu arada, eser totaliter güç ve emperyalist savaşların canice karakteriyle ilgiliydi, ancak resmi olarak ben ve eserim metafizik mistisizm ve dinsel hizipçilikle suçlandık. Aslında Kuzeylilerin krallıklarını yöneten geniş ve revizyonist rahip grupları tarafından harekete geçirildiğime karar verildi. Yirmi yıl önce ateizm için verdiğim ölüm cezasının ışığında oldukça eğlenceli! Gerçekten de öyle oldu ki, Kuzey'deki geniş rahipler halkı tarafından çoktan unutulmuştu, ama bu Nilfgaard'da kabul edilmemişti. Tasavvuf ve hurafeyi siyasetle birleştirmek, ağır ceza gerektiren bir suçtu.

'Bugün, yıllara dönüp baktığımda, kendimi alçaltmış ve pişmanlık gösterseydim, belki skandal patlayabilirdi ve imparator aşırı önlemler almadan kendini gözden düşürmekle sınırladı. Ama acıktım. Bazı argümanlarımı zamansız, şu ya da bu egemenlik ya da politikadan üstün gördüm. Kendimi haksızlığa uğramış, haksız yere haksızlığa uğramış hissettim. Zalimce haksızlığa uğradı. Bu yüzden tiranla gizlice savaşan muhaliflerle aktif temas kurdum. Ben farkına varmadan o muhaliflerle bir zindandaydım ve bazıları işkence aletlerini gösterdiğinde beni hareketin baş ideologu olarak gösterdiler.

"İmparator, imparatorluk topraklarına dönersem derhal idam edilme tehdidi altında sürgüne mahkûm edilmiş olmama rağmen, af çıkarma ayrıcalığından yararlandı.

'Böylece tüm dünyaya, krallıklara, imparatorluklara ve üniversitelere, muhaliflere, memurlara ve avukatlara karşı gücendim. Sihirli bir değnek dokunuşuyla böyle olmayı bırakan meslektaşlarıma ve arkadaşlarıma karşı. İlk eşim gibi kocasının yaşadığı zorlukları boşanmak için uygun bir neden olarak gören ikinci karıma karşı. Beni evlatlıktan reddeden çocuklarıma karşı. oldum Burada, Ebbing'de, Pereplut Bataklıkları'nda bir keşiş. Bir zamanlar tanıdığım bir münzeviden bir konut devraldım. Ne yazık ki, Nilfgaard Ebbing'i ilhak etti ve aniden kendimi tekrar İmparatorluk'ta buldum. Artık dolaşmaya devam edecek ne gücüm ne de eğilimim var, bu yüzden saklanmalıyım. İmparatorluk cezaları, onu yayınlayan imparatorun uzun zaman önce öldüğü ve şimdiki imparatorun bir öncekini sevgiyle hatırlamak veya görüşlerini paylaşmak için hiçbir nedeni olmadığı bir durumda bile geçmez. Ölüm cezası yürürlükte kalır. Nilfgaard'daki yasa ve gelenek budur. Vatana ihanetin cezaları sona ermez ve her imparatorun taç giyme töreninden sonra ilan ettiği aflara da tabi değildir. Yeni bir imparatorun tahta çıkmasından sonra, selefi tarafından hüküm giyen herkese af verilir… vatana ihanetten suçlu olanlar hariç. Nilfgaard'da kimin hüküm sürdüğü önemli değil: Yaşadığım ve

imparatorluk topraklarında yaşadığım için sürgün cezamı bozduğuma dair haberler çıkarsa, başım ilmikten geçiyor.

"Gördüğün gibi Ciri, kendimizi tamamen benzer bir durumda buluyoruz."

⁂

'Etik nedir? Biliyordum, ama unuttum.'

'Ahlak araştırması. Davranış ilkelerinden: terbiyeli, asil, terbiyeli ve dürüst olmak. Doğruluğun ve ahlakın insan ruhunu yükselttiği iyiliğin doruklarından. Ve kötülük ve ahlaksızlığın içine atıldığı şer uçurumlarından...'

'İyiliğin dorukları!' diye homurdandı. 'Sabır! ahlak! Beni güldürme yoksa yüzümdeki yara patlar. Avlanmadığınız, peşinize ödül avcıları göndermedikleri için şanslıydınız, insanlar... Bonhart gibi. Kötülük uçurumlarının ne olduğunu göreceksin. Etik? Ahlakın boka değer, Ey Corvo'lu Vysogota. Derinlere atılanlar kötü ve ahlaksızlar değil, hayır! Oh hayır! Kötü ve kararlı, ahlaklı, dürüst ve asil ama beceriksiz, tereddütlü ve vicdansız olanları aşağı atar.'

"Ders için teşekkürler," diye mırıldandı. "Aslında insan bir yüzyıl yaşamış olsa da, yeni bir şey öğrenmek için asla geç değildir. Gerçekten de olgun, dünyevi ve tecrübeli insanlardan her zaman dinlemekte fayda var.'

'Sahte. Devam et ve alay et.' Başını salladı. 'Sen varken hala olabilir. Şimdi sıra bende, şimdi sizi bir masalla eğlendireceğim. Sana bana ne olduğunu anlatacağım. Bitirdiğimde de benimle alay

⁂

etmek isteyip istemediğini göreceğiz.'

Akşamdan sonra, çökük, yosun kaplı sazdan çatılı kulübeye biri sürünerek gelse, içeriye baksalar, loş ışıklı iç mekanda gri sakallı yaşlı bir adamın kül rengi saçlı bir adamın anlattığı hikayeyi

coşkuyla dinlediğini görürlerdi. şöminenin yanında bir kütüğün üzerinde oturan kız. Kızın kelimeleri bulmakta güçlük çekiyormuş gibi yavaş yavaş konuştuğunu fark edeceklerdi; korkunç bir yara iziyle şekli bozulmuş yanağını gergin bir şekilde ovuşturduğunu ve hikayesini uzun sessizliklerle iç içe geçirdiğini. Aldığı derslerle ilgili, sonuncusuna kadar hepsinin yanlış ve yanıltıcı olduğu ortaya çıkan bir hikaye. Kendisine verilen ve tutulmayan sözler hakkında. İnanması emredilen kaderin ona nasıl utanç verici bir şekilde ihanet ettiğini ve onu mirasından mahrum bıraktığını anlatan bir hikaye. Kaderine her inanmaya başladığında sefalet, acı, adaletsizlik ve aşağılanmaya maruz bırakıldığı hakkında. Güvendiği ve sevdiği kişilerin ona nasıl ihanet ettiğini, başına bela olduğunda, onursuzluk, ıstırap ve ölüm tehdidi altındayken yardımına gelmediği hakkında. Sadık kalması talimatı verilen ve ihtiyaç duyduğunda onu hayal kırıklığına uğratan, ihanete uğratan ve terk eden ideallerin ne kadar az değerli olduklarını kanıtlayan bir hikaye. Sonunda, aralarında ne yardım ne de dostluk araması gereken kişilerle nasıl yardım, dostluk ve sevgi bulduğu hakkında. Aşktan bahsetmiyorum bile.

Ama bunu kimse görmemiş, duymamış bile. Çünkü yosunlarla kaplı sazdan çatısı batık olan kulübe, kimsenin girmeye cesaret edemediği bir bataklığın içinde, sisin arasında iyice gizlenmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

O gece bir batı rüzgarı bir fırtına getirdi.

Mor-siyah gökyüzü, şimşek hattı boyunca patladı ve uzun, uzun bir gök gürültüsü takırtısında patladı. Aniden yağan yağmur yağ gibi viskoz damlalarla yolun tozuna çarptı, çatılarda kükredi, pencereleri kaplayan derilere kiri bulaştırdı. Ancak güçlü rüzgar sağanak yağışı çabucak kovaladı, fırtınayı şimşeklerle parlayan ufkun çok çok uzaklarına sürdü.

Ve sonra köpekler havlamaya başladı. Toynakları gümbürdüyordu ve silahlar çınlıyordu. Vahşi bir uluma ve ıslık, uyanan ve şimdi panik içinde kapılarını ve kepenklerini kapatan köylülerin başlarında tüyleri diken diken etti. Terden ıslanmış eller, baltaların saplarında ve dirgenlerin saplarında gergin. Onları sıkıca sıktı. Ama çaresizce.

Terör köyün içinden hızla geçti. Avlananlar mıydı yoksa avcılar mı? Vahşilikten veya korkudan deli ve zalim mi? Durmadan dört nala gidecekler mi? Yoksa gece alev alev yanan sazın parıltısıyla aydınlanacak mı?

Sessiz, sessiz, çocuklar…

Anne, onlar şeytan mı? Vahşi Av mı? Cehennemden gelen hayaletler mi? Anne, anne!

Sessiz, sessiz, çocuklar. Onlar şeytan değiller, şeytan değiller…

Bundan daha kötü.

Onlar insan.

Köpekler havladı. Fırtına patladı. Atlar kişnedi, nallar gümbürdüyordu. Çete köyde ve gece boyunca koştu.

*

Hotspurn tepeciğe çıktı, dizginlerini çekti ve atını çevirdi. İhtiyatlı ve tedbirliydi ve almaktan hoşlanmazdı. riskler, özellikle de uyanıklığın hiçbir maliyeti olmadığında. Küçük nehir kıyısındaki posta istasyonuna gitmek için acele etmedi. Önce iyi bakmayı tercih etti.

İstasyonun dışında atlar ya da atlı araçlar yoktu, yalnızca bir çift katırla donatılmış küçük bir vagon vardı. Branda üzerinde Hotspurn'un uzaktan seçemediği bazı yazılar vardı. Ama tehlikeli görünmüyordu. Hotspurn tehlikeyi algılayabiliyordu. O bir profesyoneldi.

Atını çalılar ve osiers ile kaplı kıyıya indi, atını kararlı bir şekilde nehre mahmuzladı, su birikintileri arasında dörtnala geçti, birçoğu eyerinin üzerine sıçradı. Kıyıda yüzen bazı ördekler yüksek sesli bir vaklamayla uçup gittiler.

Hotspurn atına bindi ve açık çitlerden istasyon avlusuna girdi. Artık muşamba üzerindeki "Usta Almavera, Dövme Sanatçısı" yazan yazıyı okuyabiliyordu. Her kelime farklı bir renge boyanmıştı ve aşırı büyük, dekoratif bir şekilde aydınlatılmış bir harfle başlıyordu. Ve vagonun kutusunda, sağ ön tekerleğin üzerinde, mor boyayla çizilmiş küçük bir bölünmüş ok vardı.

'Atından in!' arkasından duydu. 'Yerde ve hızlı! Ellerinizi kabzanızdan uzak tutun!'

Yaklaştılar ve sessizce etrafını sardılar: Sağdan gümüş işlemeli siyah deri ceketli Ass, soldan Falka kısa, yeşil süet yelek ve tüylü bere. Hotspurn kapüşonunu çıkardı ve atkısını yüzünden çekti.

'Ha!' Eşek kılıcını indirdi. 'Sensin, Hotspurn. Seni tanırdım, ama o siyah at için!'

Falka, beresini bir kulağının üzerine kaydırarak, "Ne kadar güzel bir küçük kısrak," dedi keyifle. 'Siyah ve kömür gibi parıldayan, üzerinde hafif bir saç değil. Ve çok şekilli! Ah, o bir güzel!'

Hotspurn, "Evet, beş puandan az florin buldum," diye gülümsedi. 'Giselher nerede? İçeri?'

Ass başıyla onayladı. Falka, kısrağa büyülenmiş gibi bakarak boynunu okşadı.

Falka, kocaman yeşil gözlerini Hotspurn'a kaldırarak, "Suyun içinden koşarken," dedi, "gerçek bir kelpie gibi görünüyordu! Nehirden değil de denizden çıksaydı, onun gerçek olduğuna inanırdım.'

"Gerçek bir kelpie gördünüz mü Bayan Falka?"

"Sadece bir resimde." Kız bir anda ciddileşti. "Ama bu uzun bir hikaye olurdu. İçeri gel. Giselher bekliyor.

Pencerenin yanında biraz ışık sağlayan bir masa vardı. Mistle masanın üzerinde yarı yatmış, dirseklerine dayamıştı, belden aşağısı neredeyse çıplaktı, üzerinde bir çift siyah çorap vardı. Utanmadan uzattığı bacaklarının arasında kahverengimsi gri bir önlük giymiş sıska, uzun saçlı bir kişi diz çöktü. Öksenin uyluğuna renkli bir resim dövmekle meşgul dövme sanatçısı Almavera Usta'dan başkası olamazdı.

Giselher, Iskra, Kayleigh ve Reef'le birlikte oturduğu yan masadan bir tabure çekerek, "Yaklaş, Hotspurn," diye davet etti. Son ikisi, Asse gibi, tokalar, çiviler, zincirler ve diğer ayrıntılı gümüş aksesuarlarla kaplı siyah dana derisi giymişlerdi. Bir zanaatkar onlardan bir servet kazanmış olmalı, diye düşündü Hotspurn. Giyinme hevesi onları yakaladığında, Sıçanlar terzilere, kunduracılara ve deri işçilerine cömertçe ödeme yaparlardı. Doğal olarak, saldırdıkları kimseden zevklerini alan herhangi bir giysiyi ya da mücevheri basitçe çekip alma fırsatını da kaçırmadılar.

"Mesajımızı eski istasyonun yıkıntıları arasında bulduğunu görüyorum?" dedi Giselher, gerinerek. 'Ha, ne diyorum yoksa burada olmazdın, değil mi? Buraya oldukça hızlı geldin, söylemeliyim.

"Çünkü kısrak muhteşem," diye araya girdi Falka. "Bahse girerim o da bir filodur!"

'Mesajını buldum.' Hotspurn gözünü Giselher'dan ayırmadı. 'Benimki ne olacak? Sana ulaştı mı?'

"Yaptı..." diye kekeledi Sıçanların lideri. 'Ama... Şey, kısaca söylemek gerekirse... Zaman yoktu. Sonra sarhoş olduk ve biraz dinlenmek zorunda kaldık. Ve sonra başka bir yol çıktı…'

Lanet olası yavrular, diye düşündü Hotspurn.

'Kısaca söylemek gerekirse, işi yapmadınız mı?'

'Pekala, hayır. Bağışla beni, Hotspurn. Yapılamaz… Ama bir dahaki sefere, ho! Hatasız!'

'Hatasız!' Kayleigh'i vurgulayarak tekrarladı, oysa kimse ondan tekrar etmesini istememişti.

Lanet olası sorumsuz yavrular. Sarhoş. Ve sonra başka bir yol çıktı… Süslü kostümler almak için bir terziye bağlı kalacağım.

'Bir içki istemek?'

'Hayır teşekkürler.'

'Bundan biraz ister misin?' Giselher, birkaç damacana ve beher arasındaki küçük dekoratif cilalı tabutu işaret etti. Artık Hotspurn, Sıçanların gözlerinde neden garip bir ışığın yanıp söndüğünü, hareketlerinin neden bu kadar gergin ve hızlı olduğunu biliyordu.

"Birinci sınıf barut," diye temin etti onu Giselher. 'Bir çimdik almaz mısın?'

'Hayır teşekkürler.' Hotspurn, odanın talaşında kırmızı bir lekeye ve azalan kanlı bir çizgiye bilerek baktı; bu, bir cesedin hangi yöne sürüklendiğini açıkça gösteriyordu. Giselher bakışı fark etti.

Uşaklardan biri kahramanı oynayacağını düşündü, diye homurdandı. "Yani Iskra onu azarlamak zorunda kaldı."

Iskra boğazını sıkarak güldü. Narkotikten çok tahrik olduğu belliydi.

"Onu o kadar azarladım ki kanını emdi," diye öttü. "Ve diğerleri bir anda ürktüler. Terör dediğin bu!'

Her zamanki gibi mücevherler damlıyordu ve hatta burnunda elmas bir çivi bile vardı. Deri değil, ince brokar desenli kısa kiraz

kırmızısı bir ceket giyiyordu. Bakışı, Thurn'un yaldızlı gençleri arasında tüm öfkeyi uyandıracak kadar sağlamdı. Giselher'in başına sarılmış ipek eşarp gibi. Hotspurn, kızların 'Mistle' saç kesimi istediğini bile duymuştu.

"Dehşet dediğin bu," diye tekrarladı düşünceli bir şekilde, hala yerdeki kan parçasına bakarak. 'Peki ya istasyon bekçisi? Karısı? Ya oğlum?'

Hayır, hayır, diye kaşlarını çattı Giselher. 'Hepsi için yaptığımızı mı düşünüyorsun? Hiç de bile. Onları bir süre kilere kilitledik. Şimdi istasyon, gördüğünüz gibi bizim.'

Kayleigh şarabı ağzının çevresinde şişirdi, sonra da yere tükürdü. Küçük bir kaşıkla tabuttan küçük bir miktar fisstech aldı, işaret parmağının tükürükle nemlendirilmiş ucuna özenle serpti ve uyuşturucuyu diş etlerine sürdü. Tabutu, ritüeli tekrarlayan ve fisstech'i geçen Falka'ya verdi. Reef'e. Nilfgaardlı, rengarenk dövmelerden oluşan bir kataloğa bakmakla meşgul olarak onu geri çevirdi ve kutuyu Iskra'ya verdi. Dişi elf hiç almadan Giselher'e verdi.

'Terör!' diye hırladı, parlayan gözlerini kıstı ve burnunu çekti. 'İstasyon terörün pençesinde! İmparator Emhyr tüm dünyayı bu şekilde tutuyor ve biz sadece bu barakadayız. Ama prensip aynı!'

'Owww, kahretsin!' diye bağırdı Mistle masadan. 'Neyi batırdığına dikkat et! Bunu bir kez daha yaparsan seni gebertirim! Hemen!'

Fareler -Falka ve Giselher dışında- kahkahalarla kükredi.

'Güzel olmak istiyorsan acı çekmelisin!' Iskra aradı.

"Delleyin onu efendim, dikin onu," diye ekledi Kayleigh. 'Bacaklarının arasında sertleşti!'

Falka bol bol küfretti ve ona bir beher fırlattı. Kayleigh eğildi ve Sıçanlar yine kahkahalarla kükredi.

'Böyle.' Hotspurn neşeye bir son vermeye karar verdi. İstasyonu terörün pençesinde tutuyorsunuz. Ama ne için? İstasyon muhafızlarının ailelerini korkutmaktan elde ettiğiniz tatmin dışında mı?'

"Biz," diye yanıtladı Giselher, diş etlerine fisstech sürerek, "bekliyoruz. Birisi at değiştirmek veya dinlenmek için durursa, soyulup temizlenecek. Burası bir kavşaktan veya otoyolun yanındaki çalılıktan daha rahat. Ama Iskra'nın az önce söylediği gibi, ilke aynıdır.'

"Ama bugün, şafaktan beri, sadece bu bizim elimize düştü," diye araya girdi Reef, Usta Almavera'yı göstererek, başı neredeyse Mistle'ın aralanmış bacaklarının arasına gizlenmişti. 'Her sanatçı gibi bir yoksul. Soyacak hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden sanatını çalıyoruz. Ne kadar ustaca çizdiğine bir bakın.'

Kolunu açtı ve kanlı bir dövme sergiledi: yumruğunu sıktığında kalçasını kıpırdatan çıplak bir kadın. Kayleigh de kendini gösterdi. Çivili bir bileziğin üzerinde, ağzı açık yeşil bir yılan ve kırmızı, çatallı bir dil, kolunun etrafında kıvranıyordu.

"Zevkli bir parça," dedi Hotspurn kayıtsızca. "Ve cesetler teşhis edilirken işe yarar. Ancak soygunda başarısız oldunuz sevgili Fareler. Sanatçıya yeteneği için ödeme yapmanız gerekecek. Seni uyarmak için zaman yoktu; ilk günden itibaren yedi gün boyunca Eylül, işaret mor bir bölünmüş ok oldu. Arabasında boyanmış bir tane var.'

Reef sessizce küfretti ve Kayleigh güldü. Giselher kayıtsızca elini salladı.

'Çok kötü. Gerekirse iğneleri ve boyası için ona ödeme yaparız. Mor bir ok mu dediniz? hatırlayacağız. Bir kimse bugün ile yarın arasında ok işaretiyle yukarı çıkarsa, ona zarar gelmez.'

"Yarına kadar burada kalmayı mı planlıyorsun?" Hotspurn biraz abartılı bir şaşkınlıkla söyledi. Bu ihtiyatsızlık, Sıçanlar. Riskli ve tehlikeli!'

'Sen ne?'

'Riskli ve tehlikeli!'

Giselher omuz silkti, Iskra burnunu çekti ve burnunu yere doğru temizledi. Reef, Kayleigh ve Falka, Hotspurn'a sanki güneşin nehre düştüğünü ve kerevitler onu çimdiklemeden önce avlanması gerektiğini ilan etmiş gibi baktılar. Hotspurn, onun yalnızca pervasız

yavruların sağduyusuna hitap ettiğini anlamıştı, ki bu onların pek az sahip olduklarıydı. Bu palavracıları risk ve tehlikeye karşı uyardığını. Bu kavramların kendilerine tamamen yabancı olduğu Braggarts -hepsi pervasız bravadolar.

"Senin için geliyorlar, Sıçanlar."

'Ne olmuş yani?'

Hotspurn içini çekti.

Mistle -giyinme zahmetine girmeden- yanlarına geldi ve tartışmayı böldü. Bir ayağını sıraya koydu ve -kalçalarını bükerek- herkese ve çeşitli Üstat Almavera'nın çalışmalarını gösterdi: iki yapraklı yeşil bir sap üzerinde kıpkırmızı bir gül, iç uyluğunda, tam kasıklarının yanında.

'İyi?' diye sordu eller kalçalarında. Neredeyse dirseklerine ulaşan bilezikleri ışıl ışıl parlıyordu. 'Sen ne diyorsun?'

'Enfes!' Kayleigh homurdanarak saçlarını bir kenara attı. Hotspurn, Sıçan'ın kulaklarında çınladığını fark etmişti. Hiç şüphe yok ki, çivili deri veya ipek eşarplar gibi benzer küpeler, yakında Thurn'daki ve tüm Geso'daki yaldızlı gençler arasında en son şey olacaktı.

"Sıra sende Falka," dedi Mistle. 'Neye sahip olacaksın?'

Falka arkadaşının uyluğuna dokundu, eğildi ve dövme. Çok yakından. Ökse, Falka'nın kül rengi saçlarını şefkatle karıştırdı. Falka kıkırdadı ve daha fazla uzatmadan soyunmaya başladı.

Aynı gülü istiyorum, dedi. "Seninle aynı yerde sevgilim."

"Burada kaç faren var, Vysogota!" dedi Ciri, hikayesini keserek ve kandilin yaydığı ışık çemberinde gerçek bir fare sirkinin gerçekleştiği yere bakarak. Işığın ötesindeki kasvette neler olduğunu yalnızca hayal edebilirdi.

'Bir kedi işe yarar. Ya da daha iyisi, iki.'

"Kemirgenler," diye öksürdü münzevi, "kış geldiği için içeri giriyorlar. Ve bir kedim vardı. Ama bir yere gitti, hiçbir işe yaramadı ve bir daha geri gelmedi.'

"Muhtemelen bir tilki ya da sansar tarafından çekilmiştir."

O kediyi hiç görmedin, Ciri. Onu bir şey aldıysa, bu bir ejderha olmalıydı. Daha küçük bir şey yok.'

'O kadar gaddar mıydı? Yazık. Bu farelerin yatağımın her tarafına dağılmasına izin vermezdi. Acımak.'

'Evet, yazık. Ama bence dönecek. Kediler her zaman yapar.'

'Ateşi yakacağım. Soğuk.'

'Bu. Geceler artık öldürücü derecede soğuk… Ve daha Ekim ayının yarısı bile değil… Devam et, Ciri.'

Ciri bir süre hareketsiz oturdu ve şömineye baktı. Ateş yeni odunla canlandı, çatırdadı, kükredi ve kızın yaralı yüzüne altın rengi ışık ve titrek gölgeler fırlattı.

'Devam et.'

*

Usta Almavera iğnelendi ve Ciri, gözlerinin kenarlarında yaşların sızladığını hissetti. Ameliyattan önce ihtiyatlı bir şekilde şarap ve beyaz tozla kendini sarhoş etmesine rağmen, ağrı neredeyse dayanılmazdı. Dişlerini sıktı. Doğal olarak inlemedi ama iğneye dikkat etmemiş ve acıyı küçümsemiş gibi yaptı. Keyifle sohbete katılmaya çalıştı Fareler, tüccar olarak görülmek isteyen, ancak tüccarlarla geçinmesi dışında ticaretle hiçbir ortak yanı olmayan Hotspurn ile yaşıyorlardı.

Hotspurn, kara gözleri Sıçanların yüzlerinde gezinerek, "Başınızın üzerinde kara bulutlar toplandı," dedi. "Amarillo Valisinin seni avlaması, Varnhagen'lerin seni takip etmesi, Casadei Baronunun— yeterince kötü değil mi?

'O?' Giselher yüzünü buruşturdu. Valiyi ve Varnhagen'leri anlayabiliyorum ama Casadei'nin bize karşı ne işi var?

"Kurt koyun postu giymiş," dedi Hotspurn gülümseyerek, "ve *zavallı bir şekilde meler, baa, baa, kimse beni sevmiyor, kimse beni anlamıyor. Nereye gitsem bana taş atıyorlar. "Merhaba" diye bağırıyorlar. Neden, ah neden? Neden bu kadar adaletsizlik ve adaletsizlik?* Casadei Baronunun kızı, sevgili Farelerim, Kuyruk Kuyruğu Nehri kıyısındaki macerasından sonra giderek zayıflıyor ve ateşleniyor...'

"Aaah," diye hatırladı Giselher. "Şu dört benekli atlı araba! O kızlık mı?

'Şu. Şimdi, söylediğim gibi, o hasta, gece çığlık atarak uyanıyor, Bay Kayleigh'i hatırlıyor... Ama özellikle Bayan Falka. Ve Bayan Falka'nın elbisesinden çekip çıkardığı, ölen annesinin hatırası olan broş. Sürekli çeşitli kelimeler tekrarlanıyor.'

'Hiç de öyle değildi!' Ciri masadan bağırdı, acıya bağırarak tepki verebildi. "Baronun kızına, yanına kâr kalmasına izin vererek onu küçümseme ve saygısızlık gösterdik! Fahişe perişan olmalıydı!'

'Aslında.' Ciri, Hotspurn'un çıplak kalçalarına baktığını hissetti. "Onu mahvetmemiş olmak gerçekten büyük bir onursuzluk. O halde, gücenmiş Casadei'nin silahlı bir ekip oluşturmasına ve bir ödül teklif etmesine şaşmamalı. Hepinizin kalesinin duvarlarındaki kornişlerden baş aşağı sarkacağınıza dair herkesin önünde yemin etti. Ayrıca kızından koparılan broş için Bayan Falka'nın derisini yüzeceğine yemin etti. Canlı.'

Ciri küfretti ve Sıçanlar vahşi kahkahalarla kükredi. Iskra hapşırdı ve kendini sümükle kapladı; fisstech mukoz zarlarını tahriş ediyordu.

Burnunu, ağzını, çenesini ve masayı silerek, Takipçilerimizi küçümseriz, dedi. Vali, baron, Varnhagen'ler! Bizi avlayabilirler ama yakalayamazlar! Biz Sıçanlarız! Velda'nın uzak tarafında bir ileri bir geri zikzak çizdik ve şimdi o aptallar altı ve yedide, soğuk bir yolda yanlış yöne gidiyorlar. Yakaladıkları zaman geri dönemeyecek kadar ileri gitmiş olacaklar.'

'Bırak dönsünler!' dedi Eşek hararetle. Nöbetçi görevinden bir süre önce dönmüştü. Kimse onun yerini almamıştı ve kimse de olmayacak gibi görünüyordu. 'Onları katledeceğiz ve hepsi bu!'

'Aynen öyle!' Ciri, Velda'nın yanındaki köylerde takipçilerinden nasıl kaçtıklarını ve onun ne kadar dehşete düştüğünü çoktan unutmuşken masadan çığlık attı.

'Çok iyi.' Giselher açık avucunu masaya vurarak gürültülü gevezeliğe aniden son verdi. 'Konuş, Hotspurn. Çünkü bize başka bir şey söylemek istediğinizi görebiliyorum, vali, Varnhagens, Casadei Baronu ve hassas kızından daha önemli bir şey.

'Bonhart senin izinde.'

Çok uzun bir sessizlik çöktü. Usta Almavera bile bir an için çalışmayı bıraktı.

"Bonhart," diye tekrarladı Giselher, yavaş ve çekici bir sesle. 'Şu gri saçlı yaşlı siyah muhafız? Birini gerçekten sinirlendirmiş olmalıyız.'

"Zengin biri," diye ekledi Mistle. "Herkes Bonhart'ı karşılayamaz."

Ciri, bu Bonhart'ın kim olduğunu sormak üzereydi, ama Asse ve Reef -neredeyse aynı anda, bir ağızdan konuşuyorlar- daha hızlıydılar.

O bir ödül avcısı, dedi Giselher sert bir şekilde. 'Yıllar önce kralın şilini aldı, derler. Sonra gezgin bir tüccardı ve sonunda ödül için insanları öldürmeye başladı. O başka hiçbir fahişeye benzemeyen bir fahişe.

"Diyorlar ki," dedi Kayleigh oldukça dikkatsizce, "Bonhart'ın kılıçtan geçirdiği herkesi bir mezarlığa gömmek isteseydin, bir dönümlük iyi bir ölçüm yapması gerekirdi."

Mistle, başparmağıyla işaret parmağı arasındaki çukura bir tutam beyaz toz döktü ve şiddetle kokladı.

Bonhart, Big Lothar'ın çetesini dağıttı, dedi. Onu ve Muchomorek dedikleri kardeşini parçaladı.

Kayleigh, "Onları arkalarından bıçakladılar," dedi.

Giselher, "Valdez'i de öldürdü," diye ekledi. 'Ve ne zaman Valdez öldü, çetesi dağıldı. Daha iyilerinden biri. Sağlam, sert bir firma. İyi

kazıyıcılar. Bir ara onlara katılmayı düşündüm. Biz takım kurmadan önce.

Hotspurn, "Hepsi doğru," dedi. Valdez'inki gibi bir çete asla olmadı ve bir daha olmayacak. Sarda'daki bir tuzaktan nasıl kurtuldukları hakkında neşeli bir hava söylenir. Evet, cesurlardı, evet, cesurlardı! Çok azı onların dengidir.'

Fareler aniden sustular ve gözlerini ona diktiler, alevler içinde ve öfkeyle.

Kayleigh kısa bir sessizlikten sonra, "Altımız," dedi, "bir keresinde Nilfgaardlı bir at sürüsünü yarıp geçtik!"

"Kayleigh'i Nissir'lerden çıkardık!" Eşek patladı.

'Çok azı *bizim* eşitimiz!' Resif tısladı.

"Öyle, Hotspurn." Giselher göğsünü dışarı attı. "Sıçanlar başka hiçbir çeteden, Valdez'in mafyasından bile ikinci değil. Daredevils, diyorsun? Pekala, sana dişi şeytanlar hakkında bir şey anlatacağım. Iskra, Mistle ve Falka – önünüzde oturan üç kişi – güpegündüz Druigh'deki ana caddede at sürdüler ve Varnhagen'lerin meyhanede olduğunu anladıklarında, dörtnala oradan geçtiler! Pekala, sana söylüyorum! Ön kapıdan içeri girip avluya çıktılar. Ve Varnhagen'ler kırık bira kupaları ve dökülen biraların üzerinde ağızları açık halde kalakaldılar. Bunun gösterişli olmadığını mı söyleyeceksin?'

Hotspurn pis pis gülümseyerek cevap veremeden Mistle, "Yapmayacak," diye araya girdi. "Yapmayacak çünkü Farelerin kim olduğunu biliyor. Ve loncası da biliyor.'

Usta Almavera dövmeyi bitirmişti. Ciri kibirli bir ifadeyle ona teşekkür etti, giyindi ve şirkete oturdu. Hotspurn'ün tuhaf, değerlendiren -ve görünüşte alaycı- bakışını üzerinde hissederek homurdandı. Mistle'a gösterişli bir şekilde sarılarak ona baktı. Bu tür davranışların, flört etmeyi düşünen beylerin hevesini kırdığını ve soğuttuğunu zaten öğrenmişti. Hotspurn örneğinde, biraz daha abartılıydı, çünkü taklitçi tüccar bu şekilde o kadar müdahaleci değildi.

Hotspurn, Ciri için bir muammaydı. Onu daha önce sadece bir kez görmüştü ve Mistle ona gerisini anlatmıştı. Hotspurn ve Giselher,

diye açıklamıştı, birbirlerini tanıyorlardı ve yıllardır yoldaşlardı. ve üzerinde anlaşmaya varılmış sinyaller, şifreler ve buluşma yerleri vardı. Bu buluşma sırasında Hotspurn bilgi aktardı ve daha sonra belirtilen yola giderek belirtilen tüccarı, konvoyu veya kervanı soydular. Bazen belirli bir kişiyi öldürdüler. Ayrıca her zaman üzerinde anlaşmaya varılmış bir işaret vardı; vagonlarında bu işareti taşıyan tüccarlara saldırmalarına izin verilmiyordu.

İlk başta Ciri şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramıştı; Giselher'e baktı ve Sıçanları bir özgürlük ve bağımsızlık modeli olarak gördü. Özgürlüklerini, her şeyi ve herkesi hor görmelerini seviyordu. Ve şimdi beklenmedik bir şekilde sözleşmeler yapmak zorunda kaldılar. Kiralık haydutlar gibi, onlara kimi dövecekleri söylendi. Ama hepsi bu değildi; birileri onlara birini dövmelerini emrediyordu ve onlar da ürkek bir şekilde itaat ediyorlardı.

Önemle. Ciri onu soru yağmuruna tuttuğunda Mistle omuz silkmişti. *Hotspurn bize emirler veriyor, aynı zamanda hayatta kalmamızı sağlayan bilgiler de veriyor. Özgürlük ve hor görmenin sınırları vardır. Her neyse, bu her zaman böyledir. Sen her zaman birilerinin aracısın.*

Hayat böyle, Küçük Şahin.

Ciri şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı, ama çabucak atlattı. Öğreniyordu. Ayrıca çok şaşırmamayı veya çok fazla beklememeyi de öğrenmişti - çünkü o zaman hayal kırıklığı daha az şiddetliydi.

"Ben, sevgili Fareler," dedi Hotspurn bu arada, "zorluklarınıza bir çare bulabilirim. Nissirler, baronlar, valiler ve hatta Bonhart için. Evet evet. Çünkü ilmik boyunlarınızı sıkıyor olsa da, ondan kurtulmanız için bir yolum olabilir.'

Iskra homurdandı, Reef kıkırdadı. Ama Giselher onları bir jestle susturdu ve Hotspurn'un devam etmesine izin verdi. Tüccar bir an sonra, "Her an bir af ilan edileceği haberi çıktı," dedi. Birinin üzerinde bir cümle asılı olsa bile, neden, ilmek üzerlerinde asılı olsa bile, kendilerini sadece yetkililere sunar ve suçlarını itiraf ederlerse feragat edilecektir. Bu senin için de geçerli.'

'Aptallar!' Kayleigh ağladı, az önce bir tutam fisstech soluduğu için gözleri biraz sulandı. 'Bu bir Nilfgaard numarası, bir oyun! Biz yaşlı savaş atları böyle kabul edilmeyeceğiz!'

"Sıkı tutun," Giselher onu durdurdu. "Acele etme Kayleigh. Hotspurn, bildiğimiz gibi, genellikle görüntüsünü bozmaz veya bozmaz. kelime. Genellikle ne söylediğini ve nedenini bilir. Bu yüzden, bu ani Nilfgaard cömertliğinin nereden geldiğini kesinlikle biliyor ve bize söyleyecek.'

"İmparator Emhyr," dedi Hotspurn sakince, "bir eş alıyor. Yakında Nilfgaard'da bir imparatoriçemiz olacak. Bu yüzden af ilan edecekler. Bildirildiğine göre imparator son derece memnun, bu yüzden başkaları için de memnuniyet diler.'

Mistle kibirli bir şekilde, "Emperyal memnuniyet umurumda değil," dedi. "Aftan da yararlanamayacağım çünkü Nilfgaard'ın nezaketi taze talaş gibi kokuyor. Sanki biri kazığı bileyormuş gibi. Ha!'

Hotspurn omuz silkti. 'Bunun hile olduğundan şüpheliyim. Bu siyasi bir mesele. Ve harika bir tane. Sizden daha büyük, Sıçanlar, tüm yerel çetelerin bir araya getirdiğinden daha büyük. Bu siyaset.'

'Sen ne?' Giselher kaşlarını çattı. "Söylediğinden hiçbir şey anlamıyorum."

'Emhyr'in evliliği siyasidir ve siyasi meseleler bu düğünle güvence altına alınacaktır. İmparator evlilik yoluyla bir birlik oluşturuyor, imparatorluğu daha güvenli bir şekilde birleştirmek, sınırdaki huzursuzluğu sona erdirmek, barış getirmek istiyor. Kiminle evlendiğini biliyor musun? Cirilla, Cintra tahtının varisi.

'Yalanlar!' diye bağırdı Ciri. 'Aptal!'

"Hangi hakla beni yalan söylemekle suçluyorsunuz, Bayan Falka?" Hotspurn gözlerini ona doğru kaldırdı. 'Belki daha iyi bilgilendirilmişsindir?'

'Kesinlikle öyleyim!'

"Sessiz ol, Falka." Giselher yüzünü buruşturdu. Kuyruğunu masaya dikti ve sen sessiz kaldın ve şimdi mi bağırıyorsun? Nedir bu Cintra, Hotspurn? Kim bu Cirilla? Neden bu kadar önemli olsun ki?'

"Cintra," diye araya girdi Reef, parmağına fisstech dökerek, "imparatorluğun yerel yöneticilerle uğrunda savaştığı kuzeyde küçük bir eyalet. Yaklaşık üç ya da dört yıl önce.'

'Kabul,' Hotspurn onayladı. "İmparatorluk güçleri Cintra'yı fethetti ve hatta Yarra Nehri'ni geçti, ancak daha sonra geri çekilmek zorunda kaldı."

"Çünkü Sodden Hill'de dayak yediler," diye çıkıştı Ciri. "Neredeyse pantolonlarını kaybediyorlardı, o kadar hızlı geri çekildiler ki!"

'Bayan Falka, yakın tarihe aşina olduğunu görüyorum. Güvenilir, bu kadar genç yaşta güvenilir. Bayan Falka'nın nerede okula gittiği sorulabilir mi?'

'Biri olmayabilir!'

'Yeterlik!' Giselher yine sessizlik istedi. "Bu Cintra hakkında konuş, Hotspurn. Ve af hakkında.'

'İmparator Emhyr,' dedi sözde tüccar, 'Cintra'yı asalak bir duruma dönüştürmeye karar verdi...'

'Ne?'

'Parazit. Kendini sardığı güçlü bir ağaç gövdesi olmadan var olamayan sarmaşık gibi. Ve ağaç gövdesi elbette Nilfgaard. Metinna, Maecht, Toussaint gibi başka devletler de var... Yerel hanedanların yönettiği veya yönetiyormuş gibi yaptığı yerler.'

Buna ebeveyn çatışkı denir, diye övündü Reef. Duymuştum.

"Yine de Cintra'nın sorunu kraliyet soyunun tükenmesiydi..."

'Yokoldu?' Sanki her an Ciri'nin gözlerinden yeşil kıvılcımlar fışkıracaktı. 'Öldü, şapkam! Nilfgaardlılar Kraliçe Calanthe'yi öldürdüler! Basitçe onu öldürdü!'

Hotspurn, bir kez daha sözünü kestiği için Ciri'yi azarlamak üzere olan Giselher'ı bir jestle susturdu - Bayan Falka'nın bilgisiyle gözlerimizi kamaştırmaya devam ettiğini biliyorum. Cintra kraliçesi gerçekten de savaş sırasında düştü. Kraliyet kanının sonuncusu olan torunu Cirilla'nın da düştüğüne inanılıyor. Böylece Emhyr, Bay Reef'in çok akıllıca söylediği gibi, görünürdeki özerkliği yaratacak

pek bir şeye sahip değildi. Cirilla birdenbire, sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi tekrar ortaya çıkana kadar.'

'Ha. Sadece peri masalları," diye homurdandı Iskra, Giselher'in koluna yaslanarak.

'Aslında.' Hotspurn başını salladı. 'Biraz peri masalı gibi, itiraf etmelisin. Bu Cirilla'nın uzak kuzeyde bir yerde, büyülü bir kulede kötü bir cadı tarafından hapsedildiğini söylüyorlar. Ama Cirilla kaçmayı başardı ve imparatorluğa sığınmak için yalvardı.'

"Bu çok büyük bir sahte saçmalık ve saçmalık!" diye bağırdı Ciri, titreyen ellerle fisstech'in tabutuna uzanarak.

'İmparator Emhyr, söylentiye göre-' Hotspurn sakince devam etti '-onu gördüğünde ona deli gibi aşık oldu ve onu karısı olarak almak istiyor. Bu yüzden bir af teklif ediyor.'

Küçük Şahin haklı, dedi Mistle kararlı bir şekilde, onu vurgulayarak. yumruğunu masaya vurarak konuştu. 'Bu saçmalık! Bunun neyle ilgili olduğuna gerçekten dayanamıyorum. Kesin olarak bildiğim bir şey var: Nilfgaard'ın hayırseverliğine dair herhangi bir umudu o kelliğe dayandırmak daha da büyük bir kellik olur.'

'Bu doğru!' dedi Reef, onu destekleyerek. 'Bizim için imparatorluk evliliğinde hiçbir şey yok. İmparator kiminle evlenirse evlenirse, bizi her zaman başka bir nişanlı bekleyecektir. Biri kenevirden bükülmüş!'

Hotspurn, "Bu senin boyunlarınla ilgili değil, sevgili Sıçanlar," diye hatırlattı onlara. 'Bu siyaset. Başta Cintra ve çevresinde olmak üzere imparatorluğun kuzey yürüyüşlerinde sonu gelmeyen isyanlar, ayaklanmalar ve kargaşanın sonu yok. Ve imparator Cintra'nın varisini bir eş olarak alırsa, Cintra sakinleşir. Resmi bir af çıkarılacak ve asi partiler dağlardan inecek, imparatorluk güçlerini kuşatmayı ve sorun çıkarmayı bırakacaklar. Neden, eğer Cintran imparatorluk tahtına çıkarsa, belki de isyancılar imparatorluk ordusuna katılacaklar! Kuzeyde, Yarra Nehri'nin uzak tarafında, savaş olduğunu biliyorsunuz. Ve her asker önemlidir.'

'Aha.' Kayleigh yüzünü buruşturdu. 'Şimdi anladım! Bu onların affı! Bize bir seçenek sunacaklar: işte keskinleştirilmiş bir kazık ve

bir de imparatorluk üniforması. Kıçına bir kazık koyabilirsin ya da sırtına üniforma giyebilirsin. Ve savaşa, imparatorluk için ölmeye!'

"Gerçekten," dedi Hotspurn yavaşça, "savaşta her şey olabilir. Yine de, herkes savaşmak zorunda değil, sevgili Sıçanlar. Elbette, affın şartlarını yerine getirdikten sonra, suçunu ifşa ettikten ve kabul ettikten sonra, bir tür... ikame hizmet mümkün olabilir.'

'Ne?'

Bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Giselher'in havadan yıpranmış yüzünde kısa bir süreliğine dişleri parladı, anız yüzünden mavileşti. 'Tüccar loncası, küçüklerim, bizi içeri almak istiyor. Bizi okşayın ve emzirin. Sevecen bir anne gibi.'

"Orospu anne, daha çok," diye homurdandı Iskra nefesinin altından. Hotspurn duymamış gibi yaptı.

"Tamamen haklısın Giselher," dedi soğuk bir sesle. Lonca dilerse seni işe alabilir. Resmi olarak, bir değişiklik için. Ve seni içeri al. Sana koruma ver. Ayrıca resmi olarak ve ayrıca bir değişiklik için.'

Kayleigh de bir şey söyleyecekti, Mistle da, ama Giselher'ın hızlı bir bakışı ikisini de susturdu.

"Loncaya söyle, Hotspurn," dedi Sıçanların lideri buz gibi bir sesle, "teklif için minnettarız. Üzerinde düşünecek, üzerinde düşünecek ve tartışacağız. Ve ne yapacağına karar ver.'

Hotspurn ayağa kalktı.

Ben sürüyorum.

'Şimdi, karanlık çökerken mi?'

'Köyde geceleyeceğim. Burada kendimi garip hissediyorum. Ve yarın doğruca Metinna sınırına, sonra da ana yoldan Forgeham'a, Ekinoks'a kadar kalacağım ve kim bilir? Belki daha uzun. Çünkü orada, iyice düşünüp teslim olmaya ve korumam altındaki affı beklemeye hazır olan herkesi bekleyeceğim. Ben de düşüncelerinizle ve düşüncelerinizle oyalanmamanızı tavsiye ederim. Çünkü Bonhart affı geride bırakmakla yükümlüdür.'

"Bizi Bonhart'la korkutup duruyorsun," dedi Giselher yavaşça, yine ayağa kalkarak. 'Kimse onun köşede olduğunu düşünürdü... Muhtemelen tepelerin üzerinde ve çok uzaktayken...'

'... Kıskançlık içinde,' Hotspurn sakince bitirdi. *Chimera'nın Başı* adlı handa . Yaklaşık otuz mil sonra. Velda'daki zikzaklarınız olmasaydı, muhtemelen dün ona rastlardınız. Ama bu seni endişelendirmez, biliyorum. Elveda, Giselher. Elveda, Sıçanlar. Usta Almavera? Metinna'ya at sürüyorum ve yolda eşlik etmekten her zaman mutluluk duyarım... Ne dedin? Memnuniyetle? Düşündüğüm gibi. Eşyalarını topla o zaman. Ustaya, Rats'a sanatsal çabaları için

*

ödeme yapın.'

Posta istasyonu kızarmış soğan ve patates çorbası kokuyordu. İstasyon bekçisinin karısı tarafından pişirilmişlerdi, kilerdeki tutukluluğundan geçici olarak serbest bırakılmıştı. Masanın üzerindeki bir mum tükürdü, titreşti ve bir alev bıyığıyla sallandı. Sıçanlar masanın üzerine o kadar sıkı eğildiler ki, alev neredeyse birbirine değen başlarını ısıttı.

Kıskançlık içinde, dedi Giselher usulca. ' *Chimera'nın Kafasında* . Buradan sadece bir günlük yolculuk. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?'

Seninle aynı, diye hırladı Kayleigh. "Hadi gidelim ve fahişeyi öldürelim."

Valdez'in intikamını alalım, dedi Reef. "Ve Muchomorek."

"Öyleyse çeşitli Hotspurns," diye tısladı Iskra, "başka insanların şöhretini ve gırtlağımızı zorlamaz. Bonhart'ı öldüreceğiz, o çöpçü, o kurt adam. Adına uyması için kafasını han kapısının üstüne çivileyeceğiz! Böylece herkes onun sert bir adam olmadığını, herkes gibi sadece bir ölümlü olduğunu, sonunda kendisinden daha iyi birini kabul eden biri olduğunu görecek. Bu, halka Korath'tan Pereplut'a kadar hangi çetenin bir numara olduğunu gösterecek!'

'Pazarlarda bizim hakkımızda şarkılar söyleyecekler!' dedi Kayleigh hararetle. 'Neden ve kalelerde!'

'Hadi sürelim!' Asse elini masaya sertçe vurdu, 'Haydi gidelim ve piçi yok edelim.'

"Ve sonra," diye düşündü Giselher, "bu affı... o loncayı düşüneceğiz... Neden bir bit ısırmış gibi yüzünü buruşturuyorsun Kayleigh? Peşimizdeler ve kış geliyor. Düşündüğüm şey şu, küçük Fareler: Haydi kış yapalım, kıçlarımızı şöminenin yanında ısıtalım, af tarafından soğuktan örtülelim, sıcak af birasını içelim. Bu affı güzel ve kibarca... az ya da çok... bahara kadar göreceğiz. Ve ilkbaharda... çimenler karın altından dışarı baktığında...'

Fareler hep bir ağızdan, usulca, uğursuzca güldüler. Geceleri karanlık bir sokakta kendini savunamayan yaralı bir adama yaklaştıklarında gözleri gerçek farelerinki gibi parladı.

"İçelim," dedi Giselher, "Bonhart'ın şaşkınlığına! Şu çorbayı içelim ve sonra yatalım. Dinlen, çünkü güneş doğmadan yola çıktık.'

"Doğru," diye homurdandı Iskra. Mistle ve Falka örneğini takip edelim. Bir saattir yataktalar.'

Posta istasyonu bekçisinin karısı, onların yumuşak, şeytani, iğrenç kıkırdamalarını bir kez daha işiterek kazanın yanında titredi.

Ciri başını kaldırdı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, gözleri son balık yağının da yanmakta olduğu lambanın zar zor titreyen alevine dikildi.

"Bir hırsız gibi karakoldan kaçtım," diye devam etti hikayeye. "Şafaktan önce, zifiri karanlıkta... Ama görünmeden kaçmayı başaramadım. Ben yataktan kalkarken Mistle uyanmış olmalı. Atı eyerlerken beni ahırda yakaladı. Ama o herhangi bir sürpriz göstermedi. Ve beni durdurmaya çalışmadı. Güneş doğmaya başlamıştı...'

Vysogota, "Şafağımıza kadar çok uzak değil *, " diye esnedi.* 'Uyuma zamanı, Ciri. Hikayeyi yarın alabilirsin.

'Belki de haklısın.' O da esnedi, ayağa kalktı ve şiddetle gerindi. Çünkü göz kapaklarım ağırlaşıyor. Ama bu hızla, münzevi, asla

bitiremeyeceğim. Birlikte kaç akşam geçirdik? En az on. Korkarım bütün hikaye bin bir gece sürebilir.'

*

"Zamanımız var, Ciri. Zamanımız var.'

Kimden kaçmak istiyorsun Küçük Şahin? Benden? Yoksa kendinizden mi?'

'Koşmayı bitirdim. Şimdi bir şeye yetişmek istiyorum. Bu yüzden her şeyin başladığı yere... geri dönmeliyim. Mecburum. Lütfen anla, Mistle.'

İşte bu yüzden… bugün bana karşı bu kadar iyi davrandın. Bu kadar gün sonra ilk kez… Son kez mi? Vedalaşmak için mi? Ve sonra beni unut?'

"Seni asla unutmayacağım, Mistle."

'Olacaksın.'

'Asla. Yemin ederim. Ve bu son değildi. Seni bulacağım. Sana geleceğim... Altın bir arabada ve altıda geleceğim. Saraylılardan oluşan bir maiyetle. Göreceksin. Yakında... olasılıklarım olacak. Harika olanaklar. Kaderini değiştireceğim… Göreceksin. Neler yapabileceğimi öğreneceksin. Değişmekten.

"Bunu yapmak için büyük bir güce ihtiyacın var," diye içini çekti Mistle. 'Ve muazzam bir sihir...'

"Ve bu da mümkün." Ciri dudaklarını yaladı. 'Büyü de... Geri kazanabilirim... Bir zamanlar kaybettiğim her şey geri yüklenebilir. Ve bir kez daha benim ol. Sana söz veriyorum, tekrar karşılaştığımızda şaşıracaksın.'

Mistle yakından kırpılmış kafasını çevirdi, gözleri yere sabitlendi. şafağın dünyanın doğu kenarının üzerine çizdiği pembe ve mavi çizgiler.

"Gerçekten," dedi sessizce. 'Bir daha karşılaşırsak şaşırırım. Seni bir daha görürsem küçüğüm. Gitmek. Bunu uzatmayalım.'

Bekle beni, diye burnunu çekti Ciri. 'Ve kendini öldürtme. Hotspurn'un bahsettiği affı bir düşünün. Giselher ve diğerleri istemese bile... Bir düşün, Mistle. Bu hayatta kalmanın bir yolu olabilir... Çünkü senin için geri geleceğim. Yemin ederim.'

'Öp beni.'

Şafak söktü. Işık büyüdü ve giderek daha soğuk hale geldi.

"Seni seviyorum, Balmumukanat."

'Seni seviyorum Küçük Şahin. Şimdi git.'

"Elbette bana inanmadı. Ayaklarımın üşüdüğüne, Hotspurn'dan sonra yardım aramak için acele edeceğime, o cezbedici af için yalvaracağıma inanıyordu. Hotspurn'un Cintra ve büyükannem Calanthe hakkında söylediklerini dinlerken, hangi duyguların beni alt ettiğini nasıl bilebilirdi? Ve bir "Cirilla"nın nasıl Nilfgaard İmparatoru'nun karısı olacağı hakkında? Büyükannemi öldüren aynı imparator. Ve miğferinde tüylü o kara şövalyeyi peşimden gönderen kimdi? Sana söylemiştim, hatırladın mı? Thanedd Adası'nda bana elini uzattığında onu kana buladım! Onu öldürmeliydim... Ama bir şekilde yapamadım... Bir aptaldım! Oh aldırma. Belki de Thanedd'de kan kaybından öldü... Bana neden öyle bakıyorsun?'

'Devam et. Mirasınızı geri almak için Hotspurn'dan sonra nasıl at sürdüğünüzü anlatın. Sana ait olanı kurtarmak için.'

'Nefret etmeye, alay etmeye gerek yok. Evet, aptalca olduğunu biliyorum, şimdi görüyorum, o zaman da gördüm… Kaer Morhen'de ve Melitele tapınağında daha akıllıydım, orada olanların geri dönmeyeceğini, Prenses olmadığımı biliyordum. Cintra'dan ama tamamen farklı biri, hiçbir mirasım yoktu. Bunların hepsi kayboldu ve kendimi onunla uzlaştırmak zorunda kaldım. Bana bilgece ve ciddi bir şekilde açıklandı ve ben de kabul ettim. Sakince de. Ve daha sonra aniden geri gelmeye başladı. Önce Casadei Baronu'nun kızının ünvanıyla beni etkilemeye çalıştıklarında… Böyle şeylere hiç kafa

yormamıştım ama birdenbire çıldırdım, havalara uçtum ve ondan daha ünvanlı ve doğuştan daha iyiyim diye bağırdım. . Ve o andan itibaren düşünmeye başladım. İçimde büyüyen öfkeyi hissettim. Bunu anlıyor musun, Vysogota?'

'Yaparım.'

Ve Hotspurn'un hikayesi bardağı taşıran son damla oldu. Neredeyse öfkeden köpürüyordum... Geçmişte kader hakkında çok şey söylendi... Ama burada, basit bir sahtekarlık sayesinde kaderimden faydalanmak üzere olan başka biri vardı. Biri kendini ben, Cintra'lı Ciri olarak tanıtmıştı ve her şeye sahip olacaktı, lüksün kucağında yaşayacaktı... Başka bir şey düşünemiyordum... Aniden aç olduğumu, üşüdüğümü, dışarıda uyuduğumu fark ettim. buz gibi derelerde yıkanmak... Ben! Altın kaplama bir küvetim olması gerektiğinde! Spikenard ve gül kokulu su! Isıtılmış havlular! Temiz çarşaf! Anlıyor musun, Vysogota?'

'Yaparım.'

"Birdenbire en yakın eyalete, en yakın kaleye, çok korktuğum ve çok nefret ettiğim o siyah pelerinli Nilfgaardlılara at sürmeye hazırdım... " *Ben* Ciri, siz Nilfgaardlı moronlar" demeye hazırdım. Senin aptal imparatorun *beni* karısı olarak almalı . İmparatorunuzun kollarına küstah bir sahtekarlık atıldı ve o aptal dolandırıldığının farkında değil". Fırsat verilse bunu yapacak kadar kararlıydım. Hiç düşünmeden. Anlıyor musun, Vysogota?'

'Yaparım.'

"Neyse ki, sakinleştim."

'Büyük talihinize.' Ciddi bir şekilde başını salladı. 'İmparatorluk evliliği meselesi, siyasi bir skandalın, hiziplerin veya fraksiyonların savaşının tüm özelliklerini taşıyor. Kendini ifşa etseydin, diğer nüfuzlu güçleri engelleseydin, hançerden ya da zehirden kaçamazdın.'

'Bunu da anladım. Ve hatırladım. İyi hatırladım. Kim olduğumu ortaya çıkarmak ölüm demekti. Kendimi buna ikna etme şansım oldu. Ama hikayenin önüne geçmeyelim.'

Derilerle çalışarak bir süre sessiz kaldılar. Birkaç gün önce, yakalama beklenmedik bir şekilde iyi olmuştu. Birçok misk sıçanları ve kopus, iki su samuru ve bir kunduz tuzaklara ve tuzaklara yakalanmıştı. Bu yüzden çok fazla işleri vardı.

'Hotspurn'u yakaladınız mı?' Vysogota sonunda sordu.

'Yaptım.' Ciri alnını koluyla sildi. "Aslında oldukça hızlı, çünkü acelesi yoktu. Ve beni gördüğünde hiç şaşırmadı!'

"Bayan Falka!" Hotspurn dizginleri çekti ve siyah kısrağı zarif bir şekilde döndürdü. 'Ne hoş bir süpriz! Her ne kadar itiraf etsem de o kadar da harika bir şey değil. Bunu bekliyordum, beklediğimi gizleyemem. Doğru seçimi yapacağınızı biliyordum, bayan. Akıllıca bir seçim. Güzel ve çekici gözlerinde bir zeka parıltısı fark ettim.'

Ciri, üzengileri neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı. Sonra uzun uzun konuştu, eğildi ve otoyolun kumlarına tükürdü. Birinin hevesini kırmak gerektiğinde o iğrenç ama etkili şekilde tükürmeyi öğrenmişti.

'Anlıyorum,' Hotspurn hafifçe gülümsedi, 'aftan yararlanmak mı istiyorsunuz?'

'Numara.'

"Öyleyse, güzel yüzünün bende uyandırdığı sevinci neye bağlamalıyım, bayan?"

'Bir nedeni olmalı mı?' diye bağırdı. 'Yolda bir arkadaşa sahip olmaktan memnuniyet duyacağını söylemiştin.'

'Hiçbir şey değişmedi.' Daha geniş bir şekilde sırıttı. Ama af konusunda yanılıyorsam, şirkette kalmamız gerektiğinden emin değilim. Gördüğünüz gibi kendimizi bir yol ayrımında buluyoruz. Bir kavşak, pusulanın dört noktası, bir seçim ihtiyacı… Sembolizm, o meşhur efsanedeki gibi. Doğuya gidersen geri dönmeyeceksin… Batıya gidersen dönmeyeceksin… Kuzeye gidersen… Hmm… Af Örgütü bu direğin kuzeyinde yatıyor—'

'Afınızı kaldırabilirsiniz.'

'Ne dersen de küçük hanım. Peki, sorabilirsem, yolunuz nereye çıkıyor? Bu sembolik kavşaktan hangi yolu seçeceksiniz? İğne sanatçısı Almavera Usta, katırlarını batıya, küçük Fano kasabasına doğru sürdü. Doğu karayolu Kıskançlığın çözümü, ama buna kesinlikle karşıyım.'

"Yarra Nehri," dedi Ciri yavaşça, "Yaruga Nehri'nin Nilfgaard dilindeki adı, değil mi?"

'Ne kadar bilgili bir kız-' eğildi ve gözlerinin içine baktı '–ve o bunu bilmiyor mu?'

'Size medeni bir şekilde sorulduğunda medeni bir şekilde cevap veremez misiniz?

'Sadece şaka yapıyordum! Neden öyle kıl? Evet, aynı nehir. Elf ve Nilfgaard dilinde Yarra, kuzeyde Yaruga.'

"Ve o nehrin ağzında," diye devam etti Ciri, "Cintra mı var?"

'Bu doğru. Cintra.

'Şu anda bulunduğumuz yerden Cintra ne kadar uzakta? Kaç mil?'

'Bolca. Ve ne kadar mil saydığınıza bağlı. Hemen hemen her ulusun kendine ait bir yeri vardır, bu yüzden hata yapmak kolaydır. Tüm gezgin tüccarların yöntemini kullanarak, bu tür mesafeleri gün cinsinden hesaplamak daha uygundur. Cintra'ya ulaşmak yirmi beş ila otuz gün sürer.'

'Hangi yön? Kuzey tarafında?'

"Bayan Falka, Cintra hakkında çok meraklı görünüyor. Niye ya?'

"Orada tahta çıkmak istiyorum."

"Çok iyi, çok iyi." Hotspurn savunma amaçlı bir hareketle elini kaldırdı. 'Nazik sapmayı anladım, daha fazla soru sormayacağım. Cintra'ya giden en doğrudan yol paradoksal olarak kuzeye gitmez, çünkü vahşi doğa ve bataklık göller ilerlemenizi engeller. Önce Forgeham kasabasına, ardından kuzeybatıya, aynı adı taşıyan bir ülkenin başkenti olan Metinna'ya gitmelisiniz. Daha sonra, tüccarın Neunreuth kasabasına giden yolunda Mag Deira ovasını geçmelisiniz. Sadece oradan Yelena Nehri vadisi boyunca uzanan kuzey yoluna gitmelisiniz. Buradan, kolay-askeri birimler ve nakliye

araçları Nazair ve kuzeye Marnadal Vadisi'ne giden bir geçit olan Marnadal Merdivenleri aracılığıyla yolu hiç duraksamadan kat ediyor. Ve Marnadal Vadisi Cintra'dır.

'Hmm...' Ciri'nin gözleri puslu ufukta, siyah tepelerin bulanık çizgisinde sabitlenmişti. 'Forgeham'a ve sonra kuzeybatıya... Yani... Hangi yoldan?'

"Biliyor musun, bayan?" Hotspurn hafifçe gülümsedi. "Forgeham'a, oradan da Metinna'ya gidiyorum. Şu genç çamların arasındaki sarı kum çizgisini görüyor musun? Benimle o tarafa git ve yolunu kaybetmeyeceksin. Af olsun ya da olmasın, ama böylesine çekici bir kızla seyahat etmek hoş olacak.'

Ciri, becerebildiği en soğuk bakışla onu ölçtü. Hotspurn muzip bir gülümsemeyle dudağını ısırdı.

'Böyle?'

'Hadi sürelim.'

Bravo, Bayan Falka. Akıllıca karar. Güzel olduğun kadar bilge olduğunu söyledim. Ben haklıydım.

Bana "hanımefendi" demeyi kes, Hotspurn. Ağzından aşağılayıcı geliyor ve cezasızlıkla kendime hakaret edilmesine izin vermeyeceğim.'

*

"Nasıl isterseniz, bayan."

Gün, güzel şafağın vaadini yerine getirmedi. Gri ve ıslaktı. Nemli sis, yola yaslanan ağaçların sonbahar yapraklarının yoğunluğunu azalttı, koyu sarı, kırmızı ve sarının bin tonunu sergiledi.

Nemli hava ağaç kabuğu ve mantar kokuyordu.

Dökülen yapraklardan oluşan bir halı üzerinde yürüyüşe çıktılar, ancak Hotspurn siyah kısrağını genellikle yumuşak bir tırıs veya dörtnal için mahmuzladı. O anlarda Ciri keyifle baktı.

'Bir adı var mı?'

'Numara.' Hotspurn dişlerini gösterdi. 'Bineklerime işlevsel davranıyorum. Onları düzenli olarak değiştiririm ve onlara bağlanmam. Ahır işletmiyorsa atlara isim vermenin gösterişçi olduğunu düşünüyorum. Benimle aynı fikirde misin? At Blacky, köpek Fido ve kedi Felix. İddialı!'

*

Ciri onun bakışlarından veya belirsiz gülümsemelerinden hoşlanmadı ve özellikle konuşurken ve soruları cevaplarken kullandığı hafif alaycı ses tonundan hoşlanmadı. Bu yüzden basit bir taktik benimsedi - sessiz kaldı, tek heceli konuştu ve onu kışkırtmadı. Mümkün olunca. Her zaman mümkün değildi. Özellikle de affından bahsettiğinde. Böylece, bir kez daha – ve oldukça sert bir şekilde – isteksizliğini dile getirdiğinde, Hotspurn şaşırtıcı bir şekilde yaklaşımını değiştirdi; birdenbire onun durumunda bir affın gerekli olmadığını, sadece onun için geçerli olmadığını kanıtlamaya başladı. Af, suç mağdurlarını değil, suçluları ilgilendirdiğini söyledi. Ciri kahkahalarla kükredi.

"Sen de bir kurbansın, Hotspurn!"

"Ciddi konuşuyordum," diye temin etti onu. "Kızlara özgü neşeni uyandırmak için değil, yakalanma durumunda tenini kurtarmanın bir yolunu önermek için. Böyle bir şey Casadei Baronu üzerinde çalışmaz ve Varnhagen'lerden merhamet bekleyemezsiniz. En uygun sonuç, sizi hemen ve her şey yolunda, oldukça acısız bir şekilde asmalarıdır. Bununla birlikte, valinin eline düşseydiniz ve sert ama adil imparatorluk yasasının önünde dursaydınız... Ha, o zaman şu savunma hattını öneririm: gözyaşlarına boğul ve masum kurbanı olduğunu ilan et. bir tesadüf.'

'Peki buna kim inanır?'

'Herkes yapardı.' Hotspurn eyere eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. 'Çünkü gerçek bu. Sen *masum* bir kurbansın Falka. On altı yaşında bile değilsin, yani imparatorluğun kanunlarına göre reşit değilsin. Kazayla Rats'ın çetesine girdin. Doğal olmayan zevkleri bir

sır olmayan haydutlardan Mistle'ın senden hoşlanması senin suçun değil. Mistle'ın egemenliği altındaydın, cinsel istismara uğradın ve-'

"Şimdi her şey açık," diye araya girdi Ciri, kendi sakinliğine şaşırarak. "Sonunda bunun neyle ilgili olduğu anlaşıldı, Hotspurn. Senin gibi adamları daha önce gördüm.'

'Aslında?'

"Tıpkı her horoz gibi," dedi, hâlâ sakindi, "tarak kılların beni ve Mistle'ı düşününce tüyleniyor. Her aptal erkek kedi gibi, beni doğaya aykırı bu hastalıktan iyileştirmeye, sapkınları hakikat yoluna döndürmeye çalışmak, senin aptal kafanın içinde doğar. Ama tüm bunlarda gerçekten iğrenç ve doğaya aykırı olan ne biliyor musunuz? Senin düşüncelerin!'

Hotspurn, ince dudaklarında biraz gizemli bir sırıtışla onu sessizce izledi.

'Düşüncelerim sevgili Falka,' dedi bir an sonra, 'nazik olmayabilir, hoş olmayabilir ve masum değiller... Doğamla. Sana olan çekiciliğimin temelinde... sapkın bir merak olduğunu düşünerek bana kötülük yapıyorsun. Ha, ayrıca, büyüleyici çekiciliğinizin ve sıra dışı güzelliğinizin herhangi bir erkeğe diz çöktürebileceğinin farkında olmamakla -ya da farkına varmamakla- kendinize zarar veriyorsunuz. Bakışlarının cazibesi-'

Dinle, Hotspurn, diye sözünü kesti. 'Beni yatağa atmak ister misin?'

"Ne zekası," dedi ellerini iki yana açarak. 'Ben sadece kelimeler için kayboldum.'

'O zaman sana yardım edeceğim.' Omzunun üzerinden ona bakabilmek için atını biraz mahmuzladı. 'Çünkü bir sürü sözüm var. onur duydum. Başka durumlarda kim bilir… Başka biri olsaydın, ha! Ama sen, Hotspurn, beni hiç çekmiyorsun. Seninle ilgili hiçbir şey, sadece hiçbir şey beni cezbetmiyor. Ve aslında, bunun tam tersi olduğunu söyleyebilirim: seninle ilgili her şey beni ürkütüyor. Bu gibi durumlarda cinsel eylemin doğaya aykırı olacağını kendi gözlerinizle görebilirsiniz.'

Hotspurn da atını mahmuzlayarak güldü. Siyah kısrak, biçimli başını zarif bir şekilde kaldırarak pistte dans etti. Ciri eyerde kıpırdandı, midesinin derinliklerinde bir yerde aniden uyanmış olan, ama hızla ve inatla dışarı, derisine yayılan ve giysilerinin dokunuşundan titreyen garip bir duyguyla savaştı. *Ona gerçeği söyledim* , diye düşündü. *Onu sevmiyorum, lanet olsun, onun atını seviyorum, o kara kısrak. O değil, atı... Ne büyük aptallık! Hayır hayır hayır! Mistle'ı düşünmesem bile, sırf pistte dans eden o kara kısrağın görüntüsü beni heyecanlandırıyor diye ona boyun eğmek gülünç ve aptalca olurdu.*

Hotspurn sürmesine izin verdi ve tuhaf bir sırıtışla gözlerinin içine baktı. Sonra dizginleri tekrar sarstı, kısrağın kısa adımlar atmasını, daire çizmesini ve zarif bir şekilde yanlara yürümesini sağladı. *Biliyor* , diye düşündü Ciri, *yaşlı hergele ne hissettiğimi biliyor.*

Kahretsin. Ben sadece merak ediyorum!

Hotspurn nazikçe yaklaşarak ve elini uzatarak, "Birkaç çam iğnesi," dedi, "saçınıza takıldı. kaldıracağım izin verirseniz onları Ve bu hareketin sapık şehvetimden değil, yiğitliğimden kaynaklandığını da ekleyeceğim.'

Onu hiç şaşırtmayan dokunuş, zevk almasına neden oldu. Hâlâ bir karar vermekten çok uzaktı, ancak son kanamasından sonraki günleri hesaba kattığından emin olmak için. Yennefer ona bunu öğretmişti; önceden ve sakin bir kafayla saymak, çünkü daha sonra, işler kızıştığında, olası sonucu görmezden gelme eğilimiyle bağlantılı olarak, saymaya karşı garip bir isteksizlik gelişti.

Hotspurn onun gözlerinin içine baktı ve sanki hesabın kendi lehine çıktığını biliyormuş gibi gülümsedi. *Keşke bu kadar yaşlı olmasaydı!* Ciri içini çekti. *En az otuz yaşında olmalı...*

"Turmalinler," dedi Hotspurn, parmakları nazikçe kulağına ve küpesine dokunarak. 'Güzel, ama sadece turmalinler. Zümrütleri seve seve veririm. Çok değerliler ve daha yoğun bir yeşile sahipler, bu da görünüşünüze ve göz renginize çok daha iyi uyuyor.'

"Biliyorum," diye küstahça ona bakarak kaşlarını çattı. 'Öyle olsaydı, zümrütleri önceden talep ederdim. Çünkü şüphesiz sadece işlevsel olarak tedavi ettiğin atlar değil, Hotspurn. Zorlu bir geceden sonra adımı hatırlamanın gösterişli olduğunu düşünürsünüz. Köpek Fido, kedi Felix ve bakire: Mary-Jane!'

"Pon şerefim," diye yapay bir şekilde güldü, "en ateşli arzuyu bile dindirebilirsin, ey Kar Kraliçesi."

❄

'İyi bir eğitim aldım.'

Sis biraz kalkmıştı ama yine de kasvetliydi. Ve uyutucu. Cansız ruh hali, bağırışlar ve toynakların gümbürtüsüyle vahşice kesilene kadar. Bazı atlılar, az önce geçtikleri bir meşe yığınının arkasından dışarı fırladılar.

İkisi sanki haftalardır uyguluyormuş gibi hızlı ve sorunsuz tepki verdiler. Atlarını mahmuzladılar ve dizginlediler, dört nala, öfkeli bir atılıma geçtiler, atlarının yelelerine bastırdılar, bağırışlar ve topuklarının tekmeleriyle bineklerini ittiler. Başlarının üzerinde arbalet cıvataları vızıldadı ve bir haykırış, bir çınlama ve bir toynak gümbürtüsü yükseldi.

"Ağaçlara!" diye bağırdı. 'Ormana dön! Çalıların içine.'

Yavaşlamadan döndüler. Ciri hızla yanından geçerken onu bağlayan dallar onu eyerden düşürmekle tehdit ettiğinden, kendisini daha sert bastırıp atının boynuna indirdi. Yanından geçtikleri bir kızılağacın gövdesinden bir arbalet cıvatasının bir kıymık kopardığını gördü. Atına daha hızlı gitmesi için bağırdı, her an sırtında bir şimşek çakmasını bekliyordu. Tam önünden geçen Hotspurn aniden garip bir şekilde inledi. Derin bir çukuru açtılar ve pervasızca bir uçurumdan inip dikenli bir çalılığa girdiler. Tam o sırada Hotspurn eyerinden kaydı ve bir kızılcık çalısına çarptı. Kara kısrak kişnedi, tekmeledi, kuyruğunu dövdü ve koşmaya devam etti. Ciri iki kez düşünmedi. Atından indi ve atının arkasını tokatladı.

Kara kısrağın peşinden koşarken, Hotspurn'un kalkmasına yardım etti. İkisi çalılara, kızılağaç korusuna daldılar, düştüler, yokuştan aşağı yuvarlandılar ve vadinin dibindeki uzun eğrelti otlarına çarptılar. Moss düşüşlerini yumuşattı.

Takipçilerinin toynaklarının gümbürtüsü üstlerindeki uçurumdan yankılanıyordu. Şans eseri, kaçan atların ardından ormanın içinden daha yükseğe çıkıyorlardı. Eğrelti otları arasında kaybolmaları farkedilmeden gitmiş gibi görünüyordu.

'Onlar kim?' Ciri, Hotspurn'un altından ezilmiş russula mantarlarını çekip saçlarından sallayarak tısladı. Valinin adamları mı? Varnhagen'ler mi?

'Adi haydutlar...' Hotspurn yaprakları tükürdü. 'Haydutlar…'

"Onlara bir af teklif et," dedi kum tükürerek. 'Onlara söz ver-'

'Sessiz olun. Duyacaklar.

'Heeyy! Heyyyy! Heeee!' yukarıdan duydular. Sol tarafta! Sol tarafta!'

'Kızgınlık mı?'

'Ne?'

Sırtında kan var.

"Biliyorum," diye soğuk bir şekilde yanıtladı, ceketinden bir tomar keten çıkarıp yan döndü. 'Bunu gömleğimin altına sok. Sol kürek kemiğimden...'

'Nereden vuruldun? Cıvatayı göremiyorum…'

'Bu bir arbalestti... Demir atış. At nalı çivi başı, çok büyük ihtimalle. Onu orada bırakın, dokunmayın. Omurganın hemen yanında.'

'Lanet olsun. Ne yapabilirim?'

'Sessiz ol. Geri dönüyorlar.

Toynaklar dövüldü, biri keskin bir şekilde ıslık çaldı. Biri bağırdı, aradı ve başka birine geri dönmesini emretti. Ciri dikkatle dinledi.

"Ata biniyorlar," diye mırıldandı. 'Takip etmeyi bıraktılar. Atları bile yakalamadılar.'

'İyi.'

'Onları da yakalamayacağız. Yürüyebilecek misin?'

"Zorunda kalmayacağım." Gülümseyerek bileğine taktığı ucuz görünümlü bileziği gösterdi. 'Bu bibloyu atla birlikte aldım. Büyüleyici. Kısrak, tayı olduğundan beri onu taşıyor. Böyle ovuşturduğumda, sanki onu çağırıyormuşum gibi oluyor. Sanki sesimi duyuyormuş gibi. Burada koşacak. Biraz zaman alacak ama kesin gelecek. Biraz talihle, ahırınız onu takip edecek.'

"Ve biraz şanssızlıkla kendi başına mı gideceksin?"

'Falka,' dedi ciddileşerek. 'Yapmayacağım. Yardımına güveniyorum. Eyerde tutulmam gerekecek. Ayak parmaklarım zaten uyuşuyor. Bilincimi kaybedebilirim. Dinleyin: Bu vadi sizi dar bir nehir vadisine götürecek. Akıntıya karşı kuzeye doğru yokuş yukarı süreceksiniz. Beni Tegamo denen bir yere taşıyacaksın. Orada, ben ölmeden ya da felç olmadan bu ütüyü sırtımdan nasıl çıkaracağını bilen birini bulacaksın.'

"En yakın köy orası mı?"

'Numara. Kıskançlık daha yakın, aşağı yönde yirmi mil kadar ters yönde bir vadide. Ama hiçbir koşulda oraya gitmeyin.'

'Niye ya?'

"Hiçbir koşulda," diye tekrarladı, kaşlarını çatarak. 'Benimle ilgili değil, seninle ilgili. Kıskançlık senin için ölüm demektir.'

'Anlamıyorum.'

'Zorunda değilsin. Sadece bana güven.'

'Giselher'a söyledin-'

Giselher'ı unut. Yaşamak istiyorsan hepsini unut.'

'Niye ya?'

'Benimle kal. Sözümü tutacağım, Kar Kraliçesi. Seni zümrütlerle kaplayacağım… Seni onlarla yıkayacağım…'

'Gerçekten de bu şaka yapmak için harika bir zaman.'

'Şaka yapmak için her zaman iyi bir zamandır.'

Hotspurn aniden onu yakaladı, kendine çekti ve bluzunu çözmeye başladı. Belirsiz bir şekilde, ama telaşsızca. Ciri onu itti.

'Aslında!' diye bağırdı. 'Bunun için de harika bir zaman!'

'Bunun için her zaman iyi bir zaman. Özellikle benim için, şu anda. Sana söyledim, bu benim omurgam. Yarın komplikasyonlar olabilir…'

'Ne yapıyorsun? Kahretsin…'

Bu sefer onu daha sert itti. Çok güçlü. Hotspurn beyazladı, dudağını ısırdı ve acıyla inledi.

'Üzgünüm. Ama biri yaralanırsa hareketsiz yatmalıdır.'

'Sana yakın olmak bana acıyı unutturuyor.'

'Kes şunu!'

'Falka... Acı çeken bir adama iyi davran.'

"Elini çekmezsen gerçekten acı çekeceksin. Bu saniye!'

'Sessiz ol... Haydutlar bizi duyabilir... Derinin ipek gibi... Kıpırdama.'

Ah, kahretsin , diye düşündü Ciri, *bırak olsun. Her durumda, ne fark eder? Merak ediyorum. meraklı olabilirim. İçinde gerçek bir his yok. Ona işlevsel olarak davranacağım ve hepsi bu. Ve onu iddiasız bir şekilde unut.*

Onun dokunuşuna ve getirdiği zevke teslim oldu. Başını çevirdi, ama bunun abartılı bir şekilde mütevazı ve hileli bir şekilde sağduyulu olduğuna karar verdi; baştan çıkarılmış bir iyilik meleği olmak istemiyordu. Doğrudan gözlerinin içine baktı, ama bu çok cesur ve kışkırtıcı görünüyordu; o da öyle olmak istemiyordu. Bu yüzden gözlerini kapadı, boynuna sarıldı ve düğmelerde ona yardım etti çünkü düğmelerde zorlanıyor ve zaman kaybediyordu. Parmakların dokunuşu dudakların dokunuşuyla birleştirildi. Hotspurn aniden donup kaldığında tüm dünyayı unutmaya yakındı. Bir süre sabırla yattı, adamın yaralandığını ve yaranın onu rahatsız ediyor olması gerektiğini hatırladı. Ama biraz uzun sürdü. Tükürüğü meme uçlarında soğuyordu.

'Hey, Hotspurn? Uyuyor musun?'

Göğsüne ve yan tarafına bir şey sızdı. Parmaklarıyla dokundu. Kan.

'Kızgınlık!' onu kendinden uzaklaştırdı. 'Hotspurn, öldün mü?'

Aptalca soru , diye düşündü. *Yani, görebiliyorum.*

*

Öldüğünü görebiliyorum.

"Başı göğsümdeyken öldü." Ciri başını çevirdi. Şöminenin parıltısı biçimsiz yanağında kırmızı oynuyordu. Belki orada da bir kızarıklık vardı. Vysogota emin olamazdı.

"O zaman hissettiğim tek şey," diye ekledi, hâlâ arkasını dönerek, "hayal kırıklığıydı. Bu seni şok ediyor mu?'

'Numara. Aslında değil.'

'Anladım. Hikayeyi süslememeye, hiçbir şeyi düzeltmemeye çalışıyorum. Hiçbir şeyi geri tutma. Her ne kadar ara sıra böyle hissetsem de, özellikle son kısım.' Burnunu çekerek gözünün kenarına parmaklarını ovuşturdu.

'Onu dallarla ve taşlarla örttüm. Bulabildiğim eski bir şey, itiraf ediyorum. Hava karardı, orada uyumak zorunda kaldım. Haydutlar hala ortalıkta dolaşıyorlardı, bağırışlarını duyabiliyordum ve sıradan haydut olmadıklarından emindim. Sadece kimi avladıklarını bilmiyordum: ben mi o mu. Ama sessiz kalmam gerekiyordu. Tüm gece. Şafağa kadar. Bir cesedin yanında. brrr.'

"Şafak vakti," diye başladı bir an sonra yeniden, "takipçilerimizin sesi çoktan kaybolmuştu ve ben yola çıkabilirdim. bir bineğim vardı. Hotspurn'un kolundan aldığım sihirli bileklik gerçekten işe yaradı. Kara kısrak geri döndü. Artık o bana aitti. Bu benim hediyemdi. Skellige Adaları'ndaki gelenek bu, biliyor muydunuz? Bir kızın ilk sevgilisinden pahalı bir hediye alma hakkı vardır. Peki ya benimki o gerçekten benim sevgilim olmayı başaramadan ölürse?'

*

Kısrak ön toynaklarını yere vurdu, kişnedi ve Ciri'ye ona hayran olmasını emrediyormuş gibi profilden döndü. Ciri olabilir yunusa benzeyen boynu görünce hayranlıkla iç çekmeyin; düz ve ince ama

güçlü kaslı, içbükey alnı, yüksek omuzları ve hoş orantıları olan küçük biçimli kafa.

Dikkatle yaklaştı ve kısrağa bileğindeki bileziği gösterdi. Kısrak uzun bir nefes verdi, seğiren kulaklarını düzleştirdi, ama dizginlerine yakalanmasına izin verdi ve kadifemsi burnunu okşadı.

Kelpie, dedi Ciri. 'Bir deniz yosunu kadar siyah ve çeviksin. Bir kelpie kadar büyülüsün. Böylece “Kelpie” olacaksınız. Ve bunun iddialı olup olmadığı umurumda değil.'

Kısrak homurdandı, kulaklarını dikti ve dizlerine kadar uzanan ipeksi kuyruğunu salladı. Ciri – yüksek bir eyer pozisyonunu tercih ederek – üzengi derilerini kısalttı ve sıra dışı, düz eyeri hissetti. Eyer ağacı ya da kulplu yoktu. Botunu üzengiye taktı ve atı yelesinden yakaladı.

"İyi ve kolay, Kelpie."

Eyer, görünüşüne rağmen oldukça rahattı. Ve bariz nedenlerden dolayı standart süvari eyerlerinden çok daha hafif.

Şimdi, dedi Ciri, kısrağı sıcak boynuna hafifçe vurarak, bakalım güzel olduğun kadar hızlı mısın. Gerçek bir yarışçıysanız veya sadece bir korsansanız. Yirmi millik dörtnala ne dersin Kelpie?'

*

Biri, gecenin derinliklerinde, bataklığın ortasındaki ıssız kulübeye sessizce süzülse, yosunlarla kaplı sazdan çökmüş çatısına sahip olsaydı, kepenklerdeki yarıklardan içeri baksaydı, onu dinleyen kır sakallı yaşlı bir adam görürlerdi. yeşil gözlü ve kül rengi saçlı bir genç kızın anlattığı hikayeye.

Şöminedeki sönmekte olan parıltının canlandığını ve ne söyleneceğini seziyormuş gibi parladığını görebilirlerdi.

Ama bu mümkün değildi. Kimse görmüş olamazdı. Eski Vysogota'nın kulübesi bataklıktaki sazların arasında çok iyi gizlenmişti. Kalıcı olarak sisle kaplı, kimsenin cesaret edemediği bir vahşi doğada.

*

Derenin vadisi düzdü ve ata binmek için uygundu, bu yüzden Kelpie rüzgar gibi koştu. Tabii ki yokuş yukarı değil, akıntı yönünde gidiyordum. O ilginç ismi hatırladım: Kıskançlık. Hotspurn'un istasyonda Giselher'a söylediklerini hatırladım. Beni neden o köy hakkında uyardığını anladım. Kıskançlık'ta bir pusu olmalı. Giselher af teklifini hafife alıp lonca için çalıştığını söylediğinde, Hotspurn kasıtlı olarak köyde bulunan ödül avcısından bahsetti. Farelerin yemi yutacağını, oraya gideceğini ve tuzağa düşeceğini biliyordu. Kıskançlık'a onlardan önce varmak, rotalarını kesmek ve onları uyarmak zorundaydım. Onları geri çevir. Hepsi. Ya da en azından sadece Mistle.'

Vysogota, "Bunu başaramadığınız sonucuna varıyorum," diye mırıldandı.

"O zaman," dedi usulca, "dişlerine kadar silahlı büyük bir kuvvetin Kıskançlık içinde beklediğini sanıyordum. En çılgın rüyalarımda, tuzağın tek bir adam olduğu hiç aklıma gelmedi...'

Sessizdi, karanlığa bakıyordu.

"Nasıl bir adam olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu."

*

Birka bir zamanlar zengin bir köydü, büyüleyici ve pitoresk bir konuma sahipti - sarı sazları ve kırmızı çinileri, mevsimlerle renk değiştiren dik, ormanlık kenarları olan bir vadiye kalabalıktı. Özellikle sonbaharda Birka, sanatsal gözü ve hassas kalbi memnun etti.

Yerleşim adını değiştirene kadar böyleydi. İşte olanlar:

Yakındaki bir elf kolonisinden genç bir çiftçi, değirmencinin Birka'lı kızına delicesine aşıktı. Değirmencinin şakacı kızı, elfin kur yapmasıyla alay etti ve komşular, arkadaşlar ve hatta akrabalarla

yatmaya devam etti. Elf ve kör aşkıyla alay etmeye başladılar. Elf - ırkı için biraz alışılmadık bir şekilde - öfke ve intikamla patladı, korkunç bir şekilde patladı. Bir gece, kuvvetli bir rüzgar doğru yönden eserek ateş yaktı ve Birka'yı yaktı.

Yangının kurbanları, şimdi mahvoldu, kalbini kaybetti. Bazıları dünyayı dolaştı ve diğerleri aylaklık ve sarhoşluğa düştü. Köyün yeniden inşası için toplanan paralar düzenli olarak dolandırıldı. ve içkiyi çarçur etti ve yerleşim bir sefalet ve umutsuzluk görüntüsü haline geldi: Vadinin çıplak ve kara kömürleşmiş yamacının altında korkunç, dikkatsizce bir araya getirilmiş barakalardan oluşan bir karmakarışıktı. Yangından önce Birka, merkezi bir kare ile oval şekilliydi; şimdi sağlam inşa edilmiş birkaç ev, tahıl ambarı ve bir içki fabrikası , topluluğun çabalarıyla inşa edilen ve dul Goulue tarafından tutulan *Chimera'nın Başı'nın* cephesi ile kaplı uzun bir ana cadde gibi bir şey oluşturuyordu .

Ve yedi yıldır kimse 'Birka' adını kullanmamıştı. İnsanlar 'Alevli Kıskançlık' ya da kısaca; sadece 'Kıskançlık'.

Sıçanlar ana caddeden aşağı at sürdüler. Soğuk, bulutlu, kasvetli bir sabahtı.

İnsanlar evlerine kaçtı, kulübelerine ya da samanlıklı kulübelerine saklandı. Kepenkleri çarparak kapattı, kapısı olanlar sürgüledi. Hala votka içen, cesaret vermek için içti. Sıçanlar, üzengiye karşı üzengi ile gösterişli bir şekilde yavaş bir yürüyüşte sürdüler. Yüzlerinde kayıtsız bir küçümseme vardı ama kısılmış gözleri pencereleri, verandaları ve ara yolları yakından izliyordu.

'Bir tatar yayından bir cıvata!' Giselher yüksek sesle uyardı. "Bir kirişin bir çınlaması ve burada bir kan banyosu olacak!"

'Ve kırmızı alevin kaymasına izin verilecek!' Iskra yüksek, melodik sopranosunu ekledi. 'Yalnızca toprak ve su kalacak!'

Bazı köylülerin kesinlikle arbaletleri vardı ama kimse Sıçanların sözlerinin boş olup olmadığını öğrenmek istemiyordu.

Sıçanlar atlarından indiler. Yan yana, onları *Chimera'nın* Başından ayıran son kürkü kapladılar, mahmuzları, süsleri ve mücevherleri ritmik olarak şıngırdayarak ve şıngırdatarak.

Onları gören üç Kıskançlık sakini, önceki günün akşamdan kalmalarını birayla yatıştırarak hanın merdivenlerinden fırladılar.

Kayleigh, "Umarım hâlâ buradadır," diye mırıldandı. 'Zamanımızı aldık. O dinlenmeye gerek yoktu, hemen gelmeliydik, hatta gece yola çıkmalıydık…'

'Aptal.' Iskra küçük dişlerini gösterdi. Ozanların bununla ilgili şarkılar söylemesini istiyorsak gece karanlıkta yapamayız. İnsanlar görmeli! Sabah herkes ayıkken en iyisidir, değil mi Giselher?'

Giselher cevap vermedi. Bir taş aldı, salladı ve hanın kapısına fırlattı.

"Dışarı çık Bonhart!"

"Dışarı çık Bonhart!" Fareler bir ağızdan seslendi. "Dışarı çık Bonhart!"

İçeriden ayak sesleri duyulabiliyordu. Yavaş ve ağır olanlar. Mistle, ensesinde ve omuzlarında bir ürperti hissetti. Bonhart kapıda duruyordu.

Fareler istemeden bir adım geri çekildiler. Çizmelerinin topukları yere saplandı ve elleri kılıcın kabzalarına gitti. Ödül avcısı kılıcını bir kolunun altında tutuyordu. Bu şekilde ellerini serbest bıraktı; birinde soyulmuş haşlanmış yumurta, diğerinde bir parça ekmek tutuyordu.

Yavaşça korkuluğa yürüdü ve yukarıdan onlara baktı. Verandada duruyordu ve çok büyüktü. Muazzam, gerçi bir hortlak kadar zayıftı.

Sulu gözlerini sırayla her birinin üzerinde gezdirerek onlara baktı. Sonra bir lokma yumurta, ardından da bir parça ekmek ısırdı.

"Falka nerede?" belli belirsiz sordu. Bıyıklarından ve

⁂

dudaklarından yumurta sarısı döküldü.

Koş Kelpie! Koş güzelim! Olabildiğince hızlı!'

Siyah kısrak yüksek sesle kişnedi, boynunu dört nala uzatarak. Sanki yere zar zor değiyormuş gibi görünse de toynaklarının altından bir çakıl dolusu fışkırdı.

Bonhart tembel tembel gerindi, deri yelesi gıcırdıyordu. Yavaşça aşağı çekti ve geyik derisi eldivenlerini düzeltti.

'Bu ne olabilir?' yüzünü buruşturdu. 'Beni öldürmek istiyorsun? Ve neden?'

Kayleigh, "Yeni başlayanlar için Muchomorek için," diye yanıtladı.

"Ve bizim eğlencemiz için," dedi Iskra.

"Ve seni sırtımızdan atmak için," diye araya girdi Reef.

"Aaaah," dedi Bonhart yavaşça. 'Demek mesele bu! Ve seni rahat bırakacağıma yemin edersem, beni rahat bırakır mısın?'

'Hayır, seni gri pislik, yapmayacağız.' Mistle sevimli bir şekilde gülümsedi. 'Seni biliyoruz. Elinizden bırakmayacağını, izimizde ağır ağır yürüyeceğinizi ve birimizi sırtımızdan bıçaklamak için bir fırsat bekleyeceğinizi biliyoruz. Sakinleş!'

'Kolay yapar.' Bonhart da gülümsedi, gri bıyıklarının altında kötü niyetli bir şekilde ağzını genişletti. 'Her zaman ortalıkta dolaşmak için zaman bulabiliriz, acele etmeye gerek yok. Önce sana bir teklifte bulunacağım, Sıçanlar. Seçmene izin vereceğim.'

"Ne hakkında mırıldanıyorsun, seni yaşlı aptal?" diye bağırdı Kayleigh, çömelerek. 'Açıkça konuşmak!'

Bonhart başını salladı ve bir uyluğunu kaşıdı.

'Size bir ödül var, Sıçanlar. İyi biri. Ve hayat devam etmeli.'

Iskra homurdandı ve bir yaban kedisi gibi gözlerini kocaman açtı. Bonhart kılıcını kolunun kıvrımında tutarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bu güzel ödül," diye tekrarladı, "ölün için ve seni canlı ele geçirmek için biraz daha büyük. Ama doğruyu söylemek gerekirse benim için hepsi aynı. Kişisel olarak sana karşı hiçbir şeyim yok. Dün

hepinizi biraz eğlenmek ve oyalanmak için göndermeyi düşünüyordum ama siz kendiniz geldiniz, beni zahmetten kurtardınız. Böyle yaparak kalbimi kazandın. Böylece seçmene izin vereceğim. Seni nasıl götürmemi tercih edersin: eğlenceli yoldan mı yoksa acılı yoldan mı?'

Kayleigh'nin çenesindeki kaslar seğirdi. Mistle sıçramaya hazır bir şekilde eğildi. Giselher onun kolunu yakaladı.

"Bizi kızdırmak istiyor," diye tısladı. 'Bırak piç konuşsun.'

Bonhart homurdandı.

'İyi?' o tekrarladı. 'Kolay yol mu, zor yol mu? ilk tavsiyem. Görüyorsun ya, kolay yol çok daha az acıtıyor.'

Fareler aynı anda silahlarını çektiler. Giselher birkaç çapraz kesim yaptı ve bir kılıç dövüşçüsü pozu verdi. Ökse bolca yere tükürdü.

"Buraya gel, sıska yaşlı adam," dedi görünüşe göre sakince. 'Buraya gel, seni kara muhafız. Seni kır saçlı yaşlı bir köpek gibi öldüreceğiz.'

Bonhart çatıların üzerinde bir yere bakarak, "Demek zor yoldan istiyorsun," dedi. Kılıcını yavaşça çekti ve kılıcını yere fırlattı. ve mahmuzları şıngırdayarak acele etmeden verandadan indi.

Sıçanlar hızla caddeye yayıldı. Kayleigh en sola, neredeyse içki fabrikasının duvarına gitti. Yanında Iskra, her zamanki, korkunç gülümsemesiyle ince dudaklarını bükerek duruyordu. Mistle, Ass ve Reef sağa gitti. Giselher ortada kaldı ve kısılmış göz kapaklarının altından ödül avcısına baktı.

"Pekala, Sıçanlar." Bonhart bir yandan diğer yana baktı, gökyüzüne baktı ve sonra kılıcını kaldırdı ve bıçağa tükürdü. 'Eğer oyulacaksak, bırakın oyalanalım. Bırak müzik çalsın!'

Birbirlerine kurtlar gibi, şimşekler gibi sessizce, hiçbir uyarıda bulunmadan sıçradılar. Havada inleyen bıçaklar, dar sokağı çeliğin acıklı çınlamasıyla doldurdu. İlk başta duyulabilen tek şey kılıç kabzalarının çınlaması, iç çekişleri, iniltiler ve hızlanan nefeslerdi.

Ve sonra, aniden ve beklenmedik bir şekilde, Fareler çığlık atmaya başladı. Ve öldü.

Yakın dövüşten önce Resif sendeleyerek çıktı, sırtı duvara çarpıyor, kirli badanaya kan sıçratıyordu. Eşek sendeleyerek arkasından sendeledi, kıvrıldı ve sırayla dizlerini büküp düzelterek yanına düştü.

Bonhart arkasını döndü ve kılıcının parıltısı ve ıslığıyla etrafını saran çılgın bir şey gibi sıçradı. Sıçanlar ondan uzaklaştı, ileri atıldılar, savurarak ve öfkeyle, şiddetle, acımasızca yana sıçradılar. Ve etkisiz bir şekilde. Bonhart savuşturdu, vurdu, savuşturdu, vurdu ve saldırdı, amansızca, ara vermeden saldırdı, maçın temposunu dikte etti. Ve Fareler geri çekildi. Ve öldü.

Boynundan yaralanan Iskra, bir kedi yavrusu gibi sinerek çamura düştü, yanından geçerken bir atardamardan kan Bonhart'ın baldırlarına ve dizlerine fışkırdı. Ödül avcısı, Mistle ve Giselher'in saldırılarını geniş bir vuruşla savuşturdu, sonra döndü ve şimşek hızında bir darbeyle Kayleigh'i oydu ve kılıcının ucuyla ona vurdu; köprücük kemiğinden kalçaya kadar. Kayleigh kılıcını bıraktı ama düşmedi, sadece kıvrıldı ve iki eliyle göğsünü ve karnını tuttu, parmaklarının arasından kan damlıyordu. Bonhart bir kez daha Giselher'in hamlesinden uzaklaştı, Mistle'ın saldırısını savuşturdu ve Kayleigh'yi bir kez daha vurdu, bu sefer onun tarafını çevirerek. kırmızı hamur haline getirin. Sarı saçlı Sıçan çamurla karışık bir kan birikintisine sıçrayarak düştü.

Mistle ve Giselher bir an tereddüt ettiler. Ve kaçmak yerine, vahşice ve öfkeyle tek bir sesle bağırdı. Ve Bonhart'a sıçradı.

Ve ölümü buldu.

*

Ciri yerleşim yerine daldı ve ana caddede dörtnala koştu. Kısrakların

*

toynaklarının altından çamurlar fışkırdı.

Bonhart, duvarın yanında yatan Giselher'i topuğuyla itti. Sıçanların lideri hiçbir yaşam belirtisi göstermedi. Parçalanmış kafatasından kan fışkırmayı durdurmuştu.

Mistle, dizlerinin üzerinde kılıcını aradı, iki eliyle çamuru ve gübreyi yokladı, hızla yayılan kırmızı bir su birikintisinde diz çöktüğünü görmedi. Bonhart yavaşça ona doğru yürüdü.

'Yooooooo!'

Avcı başını kaldırdı.

Ciri hızlanan atından atladı, sendeledi ve tek dizinin üzerine çöktü.

Bonhart gülümsedi.

Bir dişi fare, dedi. 'Yedinci Fare. Burada olduğuna sevindim. Seti tamamlaman için sana ihtiyacım vardı.'

Mistle kılıcını bulmuştu ama kaldıramıyordu. Hırıldadı ve kendini Bonhart'ın ayaklarına attı. Titreyen parmakları çizmelerinin bacaklarına battı. Çığlık atmak için ağzını açtı ama ağlamak yerine parıldayan kırmızı bir akıntı fışkırdı. Bonhart onu sert bir şekilde tekmeledi ve çamura devirdi. Şimdi iki eliyle parçalanmış karnını tutan Mistle, yeniden ayağa kalkmayı başardı.

'Yoooo!' Ciri çığlık attı. 'Miiiistle!'

Ödül avcısı onun bağırmasına aldırmadı. Başını bile çevirmedi. Kılıcını savurdu ve tırpan gibi şiddetle vurdu. Mistle'ı yerinden sıçratan güçlü bir darbe yere attı ve onu bir bez bebek kadar gevşek, kırmızıya bulanmış bir bez gibi duvara fırlattı.

Ciri'nin boğazında bir çığlık öldü. Kılıcına uzanırken elleri titriyordu.

"Katil," dedi, sesinin tuhaflığına, birdenbire korkunç bir şekilde kuruyan dudaklarının tuhaflığına şaşırarak.

'Katil! Piç!'

Bonhart, başını hafifçe eğerek onu merakla izledi.

'Sen de mi öleceksin?' O sordu.

Ciri, etrafında yarım daire çizerek ona doğru yürüdü. Kalkmış ve uzatılmış ellerindeki kılıç, aldatıcı, aldatıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Ödül avcısı yüksek sesle güldü.

'Ölmek!' o tekrarladı. "Dişi fare ölmek istiyor!"

Yavaşça hareket etti, olduğu yerde durdu, yarım dairenin tuzağına düşmesine izin vermedi. Ama hepsi Ciri için aynıydı. Vahşet ve nefretle köpürüyor, cinayet şehvetiyle titriyordu. O korkunç yaşlı adama vurmak, kılıcının vücuduna saplandığını hissetmek istedi. Kalbinin son atışlarında kopan atardamarlarından kan fışkırdığını görmek istiyordu.

"Pekala, küçük Sıçan." Bonhart kanlı kılıcını kaldırdı ve bıçağa tükürdü. 'Ölmeden önce, içinde ne olduğunu bana göster! Bırak müzik çalsın!'

⁂

Altı gün sonra tabut yapımcısının oğlu Nycklar, "Gerçekten kimse ilk çatışmada birbirlerini nasıl öldürmediklerini bilmiyor," dedi. Birbirlerini öldürmek istiyorlardı, bu çok açıktı. Onu ve o onu öldürmek için. Birbirlerine doğru uçtular, bir an için bir araya geldiler ve şiddetli bir kılıç çarpışması oldu. Mebbes'i iki, mebbes'i üç vuruş değiştirdiler. Görerek veya işiterek onu sayabilecek bir adam yok. O kadar hızlı vurdular ki, lordum, ne bir insanın gözü ne de kulağı onu kavrayamazdı. Ve iki gelincik gibi birbirlerinin etrafında nasıl da dans edip zıpladıklarını!'

Tawny Owl adlı Stefan Skellen, yumruğuyla oynayarak dikkatle dinledi.

"Ayrıldılar," diye devam etti çocuk, "ama ikisi de sıyrılmadı bile. Dişi sıçan, Şeytan kadar öfkeliydi ve biri faresini elinden almak istediğinde erkek kedi gibi tıslıyordu. Ama Bay Bonhart tamamen sakindi.

⁂

"Falka," dedi Bonhart, gerçek bir hortlak gibi gülümseyip sırıtarak. 'Gerçekten dans edip bir bıçağı döndürebilirsin! Merakımı uyandırdın, fahişe. Kimsin? Ölmeden önce söyle bana.'

Nefes nefese kaldı. Korkunun onu ele geçirmeye başladığını hissetti. Neyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

'Bana kim olduğunu söyle, hayatını bağışlayayım.'

Kabzasını daha sıkı kavradı. Kapatmadan önce onun savuşturmalarını atlatması, onu kesmesi gerekiyordu, yapmak zorundaydı. Darbelerini savuşturmasına izin veremezdi, kılıcıyla darbelerine karşı koyamazdı, savuştururken dirseğine ve koluna saplanıp yayılan acı ve felç riskini – bir kez daha – göze alamazdı. Onu kıl payı bile ıskalayan darbelerinden kaçmak için enerjisini boşa harcayamazdı. *Savunmasını geç* , diye düşündü. *Şu anda. Bu çatışmada. Yada öl.*

"Öleceksin dişi-sıçan" dedi, kılıcını önünde uzatarak ona doğru ilerledi. 'Korkmuyor musun? Bunun nedeni ölümün neye benzediğini bilmediğin içindir.'

Kaer Morhen , diye düşündü, fırlarken. *Lambert. Tarak. Takla.*

Üç adım attı ve yarım bir piruet yaptı ve adam saldırdığında onun hilesini görmezden geldi, geriye doğru bir takla attı, çevik bir şekilde çömeldi ve ona doğru atıldı, kılıcının altına eğildi ve bileğini kesmek için büktü, korkunç bir hareketle. kalçasının güçlü bir bükülmesinin yardımıyla darbe. Aniden öfori tarafından ele geçirildi; bıçağın vücuduna saplandığını hissedecekti.

Bunun yerine, metalin metal üzerindeki sert, inilti etkisi vardı. Ve gözlerinde ani bir parıltı, kafasında bir şok ve ağrı. Düştüğünü hissetti, yere çarptığını hissetti. *O savuşturdu ve büküldü* , diye düşündü. *ölüyorum* , diye düşündü. Bonhart onu tekmeledi karnında. Dirseğine isabetli ve acı veren ikinci bir tekme kılıcı elinden düşürdü. Ciri başını tuttu ve keskin bir acı hissetti ama parmaklarının altında ne bir yara ne de kan vardı. *Bana yumruğuyla vurdu* , diye düşündü dehşet içinde. *Sadece yumruklandım. Ya da kılıcının kabzasıyla vuruldu. Beni öldürmedi. Beni asi bir velet gibi dövdü.*

Gözlerini açtı.

Avcı, bir iskelet gibi korkunç ve sıska, ter ve kan kokan hastalıklı, yapraksız bir ağaç gibi onun üzerinde yükseliyordu.

Onu saçlarından yakaladı, şiddetle kaldırdı, ayağa kalkmaya zorladı, ama hemen onu sarsarak ayaklarının altından yere vurdu ve lanetler gibi feryat ederek onu uçurumun dibinde yatan Mistle'a doğru sürükledi. duvar.

'Yani ölümden korkmuyorsun, değil mi?' diye hırladı, başını aşağı eğdi. "O zaman bir bak, dişi fare. Ölüm budur. İşte böyle ölürsün. Bak, bunlar cesaret işi. Bu kan. Ve bu bok. Hepimizin içinde olan bu.'

Ciri gerildi, eğildi, hâlâ elini tutuyordu ve kuru bir sesle boğuk bir sesle öğürdü. Mistle hâlâ canlıydı ama gözleri şimdiden puslu, parlak, balık gibiydi. Elleri, bir şahinin pençeleri gibi sıkılıp açılıyor, çamuru ve gübreyi tırmalıyordu. Ciri, idrarın keskin, nüfuz eden kokusunu aldı. Bonhart kıkırdadı.

'İşte böyle öleceksin, küçük Fare. Kendi çişinde!'

Saçlarını serbest bıraktı. Ciri kuru, boğucu hıçkırıklarla sarsılarak dört ayak üzerine çöktü. Mistle hemen yanındaydı. Mistle'ın eli, narin, narin, yumuşak; Mistle'ın eli…

⁂

Artık hareket etmiyordu.

'Beni öldürmedi. Ellerimi otostop direğine bağladı.'

Vysogota hareketsiz oturdu. Uzun zamandır böyle oturuyordu. Hatta nefesini tutuyordu. Ciri hikayesine devam etti ama sesi gitgide daha kısık, daha doğal olmayan, daha nahoş hale geliyordu.

Toplananlara kendisine bir çuval tuz ve bir fıçı sirke getirmelerini buyurdu. Ve bir testere. Bilmiyordum… Yapamadım ne yapmak istediğini anla… Neler yapabileceğini hâlâ bilmiyordum. Bağlanmıştım... otostop direğine... Bazı hizmetçileri çağırdı, beni saçlarımdan... ve göz kapaklarımdan tutmalarını emretti. Onlara nasıl olduğunu gösterdi; bu yüzden başımı çeviremedim ya da

gözlerimi kapatamadım… Bu yüzden ne yaptığını izlemek zorunda kaldım. "Malların patlamaması için zahmete katlanmak zorundasın," dedi. "Böylece çürümezler..."

Ciri'nin sesi çatladı, kuru bir şekilde boğazına takıldı. Vysogota, birdenbire ne duyduğunu fark ederek, tükürüğün bir sel dalgası gibi ağzında yükseldiğini hissetti.

"Kafalarını kesti," dedi Ciri donuk bir sesle. 'Testere ile. Giselher, Kayleigh, Eşek, Resif, Iskra… Ve Öküz. Kafalarını kesti... Birbiri

ardına. Gözlerimin önünde.'

Biri o gece, bataklığın ortasındaki, yosunlarla kaplı sazdan çökmüş çatılı ücra kulübeye sessizce süzülerek çıksa, panjurlardaki yarıklardan içeri baksa, loş iç mekana bakardı. Koyun derisi paltolu kır sakallı yaşlı bir adam ve yanağında bir yara izi yüzünden yüzü şekil değiştirmiş kül rengi saçlı bir kız gördüm. Kızın hıçkırıklarla perişan olduğunu, yaşlı adamın kollarında gözyaşlarıyla boğulduğunu, onu sakinleştirmeye çalıştığını, beceriksizce ve mekanik bir şekilde titreyen omuzlarını okşadığını ve okşadığını görebilirlerdi.

Ama bu mümkün değildi. Kimse görmüş olamazdı. Kulübe bataklıkların arasında iyi gizlenmişti. Hiç kimsenin cesaret edemediği, sisle kaplı bir vahşi doğada.

Anılarımı yazmaya karar vermeme neyin sebep olduğu sık sık sorulmuştur. Pek çok insan, anılarımın başladığı an, yani hangi gerçeğin, olayın veya olayın yazıya yol açtığıyla ilgileniyor gibiydi. Eskiden çeşitli açıklamalar yapardım ve sık sık yalan söylerdim ama şimdi her ne kadar gerçeğe saygı gösteriyorum. Bugün artık saçlarım incelmiş ve beyazlamışken, gerçeğin değerli bir tohum olduğunu biliyorum, yalan ise aşağılık bir samandan başka bir şey değil.

Ve gerçek şu ki: sonraki hayatımın çalışmasını oluşturan ilk notları borçlu olduğum her şeye yol açan olay, şirketim ve benim çaldığım şeyler arasında tesadüfen kağıt ve kalemin keşfiydi. Lirya askeri konvoyları. Oldu…

Karahindiba, *Yarım Asırlık Şiir*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

... tam olarak, Brokilon'dan yola çıktığımız andan itibaren ve Köprüde Savaş'tan altı gün sonra, keşif gezimizin otuzuncu gününde, Eylül yeni ayından sonraki beşinci günde oldu.

Şimdi, geleceğin sevgili okuyucusu, zamanda biraz geriye gideceğim ve sonuçları çok dolu olan şanlı Köprü Savaşı'nın hemen ardından meydana gelen olayları anlatacağım. Ancak önce, gerek başka ilgi alanları nedeniyle gerekse genel bilgisizlikleri nedeniyle Köprüdeki Savaş hakkında hiçbir şey bilmeyen çok sayıda okuyucuyu aydınlatacağım. Açıklığa kavuşturmama izin verin: bu savaş, Angren'deki Büyük Savaş Yılı'nda Ağustos ayının son günü, Yaruga Nehri'nin iki kıyısını birbirine bağlayan köprüde, Kızıl Kereste Limanı adı verilen bir sınır karakolunun yakınında yapıldı. . Bu silahlı çatışmanın tarafları şunlardı: Nilfgaard Ordusu; Kraliçe Meve'nin komutasındaki Lyria'dan bir kolordu; ve şanlı şirketimiz. Benden, yani aşağıda imzası bulunanlardan; ve ayrıca Witcher, Geralt; vampir, Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy; Milva olarak bilinen okçu Maria Barring; ve bir Nilfgaardlı olan Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach, kendisinin böyle olmadığını ısrarla savunmaktan hoşlanırdı.

Ayrıca, sevgili okuyucu, Kraliçe Meve'nin Temmuz ayında Lyria, Rivia ve Aedirn'e yapılan Nilfgaard istilası sırasında bu toprakların tamamen fethedilmesi ve işgal edilmesiyle sona erdiğine inanılırken neden Angren'de olduğunu da anlayamamış olabilirsiniz. imparatorluk ordusu tarafından. Ancak Meve, sanıldığı gibi savaşta can vermemiş ve Nilfgaard tarafından ele geçirilmemiştir. Hayatta kalan Lirya Ordusundan sadık bir mobil gücü kendi renkleri altında bir araya getiren ve paralı askerler ve adi suçlular da dahil olmak üzere elinden gelen herkesi askere alan yiğit Meve, Nilfgaard'a karşı

partizan bir savaş başlattı. Ve Angren'in vahşiliği gerilla savaşına mükemmel bir şekilde uyuyordu; şimdi bir pusudan saldırıyor, şimdi bazı çalılıkların arasında gizleniyor - çünkü Angren'de bol miktarda çalı. Gerçeği söylemek gerekirse, o topraklarda çalılardan başka anılmaya değer bir şey yok.

Artık ordusu tarafından Beyaz Kraliçe olarak adlandırılan Meve alayı hızla güçlendi ve öyle bir cesaret kazandı ki, serbestçe dolaşmak ve düşmanın gerisinde huzursuzluk çıkarmak için Yaruga'nın sol kıyısına geçmeyi başardı.

Şimdi koyunlarımıza dönelim; yani, Köprüdeki Savaş. Taktik durum aşağıdaki gibiydi. Kraliçe Meve'nin partizanları, Yaruga'nın sol yakasına saldırarak, Yaruga'nın sağ yakasına kaçmak istediler, ancak Yaruga'nın sağ kıyısı boyunca öfkelenen ve Yaruga'nın sol yakasına kaçmak isteyen Nilfgaardlıların başına geldi. Biz, merkezi bir konumdan, yani Yaruga Nehri'nin tam ortasından, yukarıdan geldik ve her iki taraftan, sağdan ve soldan silahlı adamlar tarafından kuşatıldık. Kaçacak hiçbir yerimiz olmadığından kahraman olduk ve kendimizi ölümsüz bir zaferle kapladık. Bu arada, savaş Liryalılar tarafından kazanıldı, çünkü amaçladıklarını başardılar: yani sağ kıyıya kaçış. Nilfgaardlılar bilinmeyen bir yöne fırladılar ve böylece savaşı kaybettiler. Bütün bunların kafa karıştırıcı geldiğinin farkındayım ve yayınlanmadan önce metin üzerinde bazı askeri teorisyenlere danışmayı ihmal etmeyeceğim. Şimdilik, bölüğümüzdeki tek asker olan Cahir aep Ceallach'ın yetkisine güveniyorum ve Cahir, çoğu askeri doktrin açısından savaş alanından hızlı bir kaçış yoluyla muharebeleri kazanmanın caiz olduğunu doğruladı.

Bölükümüzün savaşa katkısı tartışılmaz bir şekilde övgüye değerdi ama aynı zamanda olumsuz sonuçları da oldu. Bir çocuğu olan Milva, trajik bir talihsizlikle karşılaştı. Geri kalanımız ciddi bir yaralanma olmayacak kadar şanslıydı. Ama kimse ne kâr etti, ne de teşekkür aldı. İstisna, Witcher Geralt'tır. Cadı Geralt için, tekrarlanan, ancak açıkça ikiyüzlü bir şekilde iddia ettiği kayıtsızlığa ve sık sık ilan ettiği tarafsızlığına rağmen, savaşta abartılı bir şekilde muhteşem olduğu kadar büyük bir şevk sergiledi. Başka bir deyişle, gerçekten etkili bir

şekilde savaştı, hatta söylemek gerekirse: etki için. O fark edildi ve Lyria Kraliçesi Meve onu kendi eliyle şövalye yaptı. Bu övgüden yararlanmaktan daha fazla tatsızlık olduğu kısa sürede ortaya çıktı.

Size söylemeliyim ki, nazik okuyucu, Witcher Geralt her zaman mütevazı, sağduyulu ve sakin bir adamdı, ruhu kadar basitti. ve bir teber şaftı kadar basit. Ancak Kraliçe Meve'nin beklenmedik terfisi ve görünen cömertliği onu değiştirdi ve onu daha iyi tanımamış olsaydım, bunun onu kibirli yaptığını söylerdim. Geralt, olay yerinden olabildiğince çabuk ve anonim olarak kaybolmak yerine, kraliyet maiyetine karıştı, onurunun tadını çıkardı, lütuf ve lütuftan zevk aldı ve şöhretinin tadını çıkardı.

Ama ün ve şöhret ihtiyacımız olan son şeylerdi. Hatırlamayanlara hatırlatacağım ki, şimdi şövalye olarak adlandırılan aynı Witcher Geralt, Thaned Adası'ndaki büyücü isyanı meselesiyle bağlantılı olarak Dört Krallığın tüm istihbarat servisleri tarafından aranıyordu. Gün boyu dürüst olan masum bir insan beni casusluk suçuyla suçlamaya çalışıldı. Buna, Dryad'lar ve Scoia'tael ile işbirliği yapmış olan ve Brokilon Ormanı'nın sınırlarındaki kötü şöhretli katliama - olduğu gibi- karışmış olan Milva'yı da eklemek gerekir. Buna bir Nilfgaardlı, bir düşman ulusun vatandaşı olan Cahir aep Ceallach'ı da eklemek gerekir, ki savaşın yanlış tarafında varlığını açıklamak ya da haklı çıkarmak zor olurdu. Öyle oldu ki, özgeçmişi siyasi veya cezai meselelerle lekelenmeyen şirketimizin tek üyesi vampirdi. Herhangi birimizin teşhiri veya kimliği, hepimizi keskin kavak kazıklarına kazığa oturtmakla tehdit etti. Lirya standartlarının gölgesinde - başlangıçta, gerçekten, hoş, güvenli ve dolu bir şekilde- geçirilen her gün bu riski daha da büyütüyordu.

Geralt, bunu ona vurgulu bir şekilde hatırlattığımda, biraz morali bozuldu, ancak iki tane olduğu argümanlarını öne sürdü. Birincisi, yaşadığı nahoş kazadan sonra Milva'nın hala özen ve ilgiye ihtiyacı vardı ve orduda berber-cerrahlar vardı. İkinci olarak, Kraliçe Meve'nin ordusu doğuya, Caed Dhu'ya doğru ilerliyordu. Ve bölüğümüz, yön değiştirmeden ve yukarıda açıklanan savaşa karışmadan önce, Ciri'yi aramamıza yardımcı olması için orada

yaşayan druidlerden bazı bilgiler almayı umduğumuz için de Caed Dhu'ya gidiyordu. Angren'de dolaşan devriyeler ve kanunsuz çeteler bizi düz yolumuzdan yukarıda bahsedilen druidlere sürmüştü. Şimdi, dost Lirya Ordusunun koruması altında, Kraliçe Meve'nin lütfu ve lütfuyla Caed Dhu'ya giden yol ardına kadar açıktı; neden, basit ve güvenli görünüyordu. Witcher'ı sadece öyle göründüğü *, bir görünüş olduğu ve kraliyet lütuflarının gerçek olduğu konusunda uyardım. aldatıcı ve tutarsız. Witcher dinlemek istemedi. Ama kimin haklı olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Doğudaki Klamat Geçidi'nden Nilfgaardlı bir cezalandırıcı seferinin büyük bir güçle Angren'e doğru ilerlediği haberi geldiğinde, Lirya Ordusu kuzeydeki Mahakam Dağları'na geri dönmek için zaman kaybetmedi. Kolayca tahmin edilebileceği gibi, bu yön değişikliği Geralt'a en ufak bir şekilde uymadı; Mahakam'a değil, druidlere acele ediyordu! Çocukken safça, ordudan muafiyet ve özel işi için kraliyet kutsaması elde etmek için Kraliçe Meve'ye koştu. Ve o anda kraliçe sevgisi ve lütfu sona erdi ve Köprü Savaşı'nın kahramanına duyulan hayranlık büyük bir duman gibi yok oldu. Şövalye, Rivyalı Sir Geralt'a, taca karşı şövalyelik görevlerini soğukkanlı, ancak kararlı bir tonda hatırlattı. Hala hasta olan Milva, vampir Regis ve aşağıda imzası bulunanlara, konvoyun arkasında hareket eden kaçaklar ve siviller grubuna katılmaları talimatı verildi. Hiçbir şekilde bir sivile benzemeyen güçlü bir genç olan Cahir aep Ceallach'a beyaz ve mavi bir kuşak verildi ve Lirya birlikleri tarafından toplanan çeşitli ayaktakımı parçalarından oluşan bir süvari birliği anlamına gelen sözde özgür bir bölükte askere alındı. yol. Bu şekilde şirketimiz ayrıldı ve her şey keşif gezimizin kesin ve sesli bir şekilde sona erdiğini gösteriyordu.*

Tahmin edebileceğiniz gibi sevgili okuyucu, bu hiç de son değildi, hatta 'başlangıç bile değildi! Milva, bu gelişmeyi öğrendiğinde hemen kendini iyi ve sağlıklı ilan etti. Geri çekilme emrini ilk veren o oldu. Cahir kraliyet üniformasını çalıların arasına fırlattı ve özgür şirketten kaçtı ve Geralt seçkin şövalyelerin gösterişli çadırlarından kaçtı.

Ayrıntılar hakkında uzun uzun devam etmeyeceğim ve alçakgönüllülük, girişime -önemsiz olmayan- katkımı aşırı derecede

sergilememe izin vermiyor. Sadece gerçeği belirtiyorum: Beş Eylül gecesi tüm bölüğümüz gizlice Kraliçe Meve'nin birliğinden ayrıldı. Lirya Ordusu'ndan ayrılmadan önce, bunu yapmak için levazım şefinin iznini istemeden bol bol stok yaptık. Milva'nın kullandığı şekliyle 'hırsızlık' kelimesini çok açık sözlü buluyorum. Çünkü unutulmaz Köprü Muharebesine katıldığımız için bir tür ödemeyi hak ettik. Ve eğer bir ödeme değilse, o zaman en azından maruz kaldığımız kayıplar için tazminat ve tazminat! Milva'nın trajik kazasını geçmek, Geralt ve Cahir'in kesintilerini saymazsak ve Benim sadık Pegasus'um ve Witcher'ın kısrağı olan ürkek Roach dışında tüm atlarımız öldü ya da sakat kaldı. Böylece tazminat yerine üç safkan süvari atı ve bir sıpa aldık. Ayrıca elimize ne gelirse gelsin çeşitli takımlar aldık; Adalet adına, daha sonra yarısını atmak zorunda kaldığımızı da ekleyeceğim. Milva'nın dediği gibi, karanlıkta çaldığında bu olabilir. En faydalı şeyler, karanlıkta gündüzden daha iyi görebilen vampir Regis tarafından ordu mağazalarından alındı. Regis ayrıca Lirya Ordusu'nun savunma yeteneklerini tek bir şişman, faremsi-gri katırla azalttı, bunu kalemden o kadar ustalıkla yönetti ki tek bir canavar bile burun çekmedi veya toynağını yere vurmadı. Vampir kokusu alan ve onların kokusuna panik içinde tepki veren hayvanlar hakkındaki hikayelere bu nedenle inanılamaz; belirli hayvanlara ve belirli vampirlere atıfta bulunmadıkça. Sözü edilen fare grisi katırı bir süre tuttuğumuzu da ekleyeyim. Daha sonra Riverdell ormanlarına kaçan ve kurtların telaşına kapılan tayın kaybolmasının ardından katır, eşyalarımızdan geriye kalanları taşıdı. Katıra Draakul adı verildi. Çalındıktan hemen sonra Regis tarafından böyle adlandırılmış ve öyle kalmıştır. Regis, vampirlerin kültüründe ve konuşmasında kuşkusuz eğlenceli bir anlamı olan, ancak tercüme edilemez bir kelime oyunu olduğunu iddia ederek bize açıklamak istemediği bu isimle açıkça eğlendi.

Bu şekilde şirketimiz kendini yeniden yollarda buldu ve daha önce uzun süredir bizi sevmeyenlerin listesi daha da uzadı. Kusursuz bir şövalye olan Rivyalı Geralt, terfisi tek bir eylemle onaylanmadan ve sarayın habercisi onun için bir arma yaratmadan önce şövalyelik

saflarından ayrılmıştı. Cahir aep Ceallach, Nilfgaard ile Kuzeyliler arasındaki büyük çatışmada her iki orduda da savaşmayı ve onlardan kaçmayı çoktan başarmıştı ve her ikisinde de gıyaben ölüm cezasına çarptırılmıştı. Geri kalanımızın durumu daha iyi değildi. Ne de olsa, bir ilmik bir ilmiktir ve birinin neden asılması gerektiğinin önemi son derece önemsizdir; şövalyelik onurunu gözden düşürmek, firar etmek veya bir ordu katırını 'Draakul' vaftiz etmek için olsun.

O halde, Kraliçe Meve'nin ordusuyla aramızdaki mesafeyi önemli ölçüde artırmak için gerçekten muazzam çabalar sarf ettiğimize şaşırmayın okuyucu. Sol kıyıya geçmek niyetiyle Yaruga'ya doğru mümkün olan tüm hızla güneye gittik. Sadece nehri bizimle kraliçe ve partizanları arasına sokmak için değil, aynı zamanda Riverdell'in vahşi doğası, savaşın yıktığı Angren'den daha az tehlikeli olduğu için; Caed Dhu'daki druidlere sağ kıyıdan değil soldan gitmek çok daha mantıklı olurdu. Yaruga'nın sol yakası düşman Nilfgaard İmparatorluğu'na ait olduğu için çelişkili bir şekilde. Sol görüşlü gebeliğin babası, kaslı şövalyelik kardeşliğinden ayrıldıktan sonra aklının büyük bir bölümünü, mantıklı düşünme yeteneğini ve geleneksel ihtiyatlılığını yeniden kazanmış olan Witcher Geralt'tı. Gelecek, Witcher'ın planının sonuçlarla dolu olduğunu ve tüm seferin kaderini belirlediğini gösterecekti. Ama bunun hakkında daha sonra.

Yaruga'ya ulaştığımızda, Kızıl Kereste Limanı'ndaki yeniden inşa edilmiş köprüyü geçen ve Angren'e karşı saldırıya devam eden birçok Nilfgaardlı vardı; ve muhtemelen daha da ilerisi, Temerya'ya, Mahakam'a ve Şeytan'a karşı, Nilfgaardlı genelkurmay'ın başka nereye saldırmayı planladığını yalnızca biliyor. Nehri hemen geçmek söz konusu bile değildi; saklanıp ordunun ilerlemesini beklemek zorundaydık. Böylece iki gün boyunca nehir kıyısındaki osierlerde çömeldik, romatizma geliştirdik ve sivrisinekleri besledik. Daha da kötüsü, hava kısa sürede bozuldu: çiseliyordu, cehennem gibi rüzgarlıydı ve dişlerimiz soğuktan takırdıyordu. Hafızama kazınmış onca Eylül arasında bu kadar soğuk bir Eylül hatırlamıyorum. İşte o zaman, sevgili okurum, zaman öldürmek ve sıkıntılarımızı unutmak için Lirya konvoylarından ödünç alınan malzemeler arasında kağıt ve

kalem bulduktan sonra, bazı maceralarımızı kaydetmeye ve ölümsüzleştirmeye başladım.

Kötü yağmurlu hava ve zorunlu hareketsizlik ruh halimizi bozdu ve çeşitli karanlık düşüncelere yol açtı. Özellikle Witcher'da. Geralt, onu Ciri'den ayıran günleri saymaya çoktan başlamıştı; ve yolda olmadığımız her gün onu -kendi görüşüne göre- kızdan daha da uzağa itiyordu. Şimdi, ıslak osierlerde, soğukta ve yağmurda, Witcher her geçen saat daha kasvetli ve daha kötü hale geldi. Ayrıca ağır bir şekilde topalladığını fark ettim ve kimsenin göremediğini veya duymadığını düşündüğünde acıdan küfretti ve tısladı. Sevgili okuyucu, Geralt'ın Thaned Adası'ndaki büyücülerin isyanı sırasında kırık kemikler çektiğini bilmelisin. Kırıklar, Brokilon Ormanı'nın orman perilerinin sihirli çabaları sayesinde örülmüş ve iyileşmişti, ama görünüşe göre onu rahatsız etmekten vazgeçmemişti. Böylece Witcher, deyim yerindeyse hem bedensel hem de ruhsal acı çekiyordu. Onu kesinlikle mosmor yaptı, bu yüzden ondan uzak durduk.

Ve bir kez daha rüyaların zulmüne uğradı. Dokuz Eylül sabahı, nöbette uyurken, bir çığlık atarak ve kılıcını çekerek hepimizi korkuttu. Çıldırmış gibi görünüyordu, ama neyse ki hemen yatıştı.

Gitti ama çok geçmeden kasvetli bir tavırla geri dönecekti. Bir yerde korkunç şeyler olduğundan, zaman daralıyordu, tehlikeli olmaya başladığından beri, şirketten derhal ayrılacağını ve yoluna tek başına devam ettiğini o kadar çok kelimeyle duyurdu ki, tehlikeli olmaya başladı. risk altında olan veya herkes için sorumluluk alan kimse. O kadar sıkıcı ve inandırıcı olmayan bir şekilde konuştu ve tartıştı ki, kimse onunla tartışmak istemedi. Genelde belagatli vampir bile onu omuz silkerek, Milva tükürerek ve Cahir'in kendinden sorumlu olduğunu ve riskler söz konusu olduğunda kemerine ağırlık vermek için bir kılıç taşımadığını kısa ve öz hatırlatarak onu reddetti. Ancak daha sonra herkes sustu ve bilerek aşağıda imzası bulunanlara baktı, kuşkusuz bu fırsatı değerlendirip eve dönmemi bekliyordu. Muhtemelen en çok hayal kırıklığına uğradıklarını söylememe gerek yok.

Yine de bu olay bizi uyuşukluğumuzu bir kenara bırakmaya ikna etti ve bizi cesur bir eyleme sürükledi; Yaruga'yı geçmek. Planın gece yüzerek geçmek olduğu için bu girişimin beni endişelendirdiğini itiraf etmeliyim; Milva ve Cahir'den alıntı yapmak gerekirse, 'atların kuyruklarına asılı'. Bu bir metafor olsa bile -ki öyle olduğundan şüpheleniyorum- bunu kendim ya da geçiş sırasında kuyruğuna güvenmek zorunda olduğum atım Pegasus için bir şekilde hayal edemiyordum. En hafif tabirle yüzmek benim güçlü noktalarımdan biri değildi ve öyle değil. Tabiat Ana yüzmemi isteseydi, yaratılış ve evrim sürecinde beni perdeli parmaklarla donatırdı. Aynısı Pegasus için de geçerliydi.

En azından bir atın kuyruğunun arkasında yüzme konusunda korkularım boşa çıktı. Çünkü farklı bir yöntem kullanarak geçtik. Daha da çılgın olmadığını kim bilebilir? Gerçekten küstah bir şekilde geçtik; Kızıl Kereste Limanı'nda yeniden inşa edilen köprünün altında, Nilfgaardlı muhafızların ve devriyelerin burunlarının altında. Anlaşıldı ki, girişim sadece çılgın bir küstahlık ve ölümcül bir kumar gibi görünüyordu ve gerçekte sorunsuz geçti. Cephe birlikleri köprüyü geçtikten sonra, nakliye üstüne nakliye, araç üstüne araç, sürü üstüne sürü bir o yana bir bu yana dolaştı. Sivil flotsam ve jetsam da dahil olmak üzere, şirketimizin hiç öne çıkmadığı ve göze çarpmadığı çeşitli türden kalabalıklar da vardı. Böylece Eylül'ün onuncu günü hepimiz Yaruga'nın sol kıyısına geçtik, ancak bir kez muhafız tarafından selamlandık, Cahir alnını buyurgan bir şekilde kırıştırarak, imparatorluk hizmeti hakkında tehditkar bir şeyler bağırdı, sözlerini klasik ifadelerle destekledi. askeri ve her zaman etkili 'Allah aşkına '. Kimsenin bizi merak etmesine fırsat bulamadan Yaruga'nın sol yakasında ve Riverdell ormanının derinliklerindeydik; çünkü orada güneye giden tek bir otoyol vardı ve ne yön ne de çevresinde dolanan Nilfgaardlıların bolluğu bize uymuyordu.

Riverdell ormanlarındaki ilk kampımızda geceleri de garip bir rüya tarafından ziyaret edildim. Geralt'ınkinin aksine Ciri hakkında değil, büyücü Yennefer ile ilgiliydi. Rüya merak uyandırıcıydı, rahatsız ediciydi; Yennefer, her zamanki gibi siyah beyaz, devasa, kasvetli bir

dağ kalesinin üzerinde havada süzülüyordu ve aşağıdan diğer büyücüler yumruklarını sallıyor ve ona küfürler savuruyordu. Yennefer elbisesinin uzun kollarını döndürdü ve siyah bir albatros gibi uçsuz bucaksız denizin üzerinden yükselen güneşe doğru uçtu. O andan itibaren rüya bir kabusa dönüştü. Uyandığımda ayrıntılar hafızamdan silindi ve geriye sadece belirsiz, pek mantıklı olmayan görüntüler kaldı, ama bunlar korkunçtu: işkence, çığlık, acı, korku ve ölüm... Tek kelimeyle: dehşet.

Bu rüyayı Geralt'la paylaşmadım. Tek kelime bile nefes almadım. Ve haklı olarak, daha sonra ortaya çıktığı gibi.

'Onun adı Yennefer'di! Vengerberg'li Yennefer. Ve o çok ünlü bir büyücüydü! Yalan söylersem şafağı görecek kadar yaşayamam!'

Triss Merigold titredi ve döndü, kalabalığın ve meyhanenin ana odasını yoğun bir şekilde dolduran mavi dumanı görmeye çalıştı. Sonunda masadan kalktı, yerel bir spesiyal ve gerçek bir incelik olan hamsi tereyağlı bir taban filetosunu üzülerek terk etti. Ancak Bremervoord'un meyhanelerini ve hanlarını leziz yemek için değil, bilgi almak için dolaşıyordu. Bunun dışında, vücuduna dikkat etmesi gerekiyordu.

Aralarına sıkıştırmak zorunda olduğu insan kalabalığı çoktan yoğun ve sıkı; Bremervoord'da insanlar hikayeleri severdi ve yenilerini dinleme fırsatını kaçırmazlardı. Ve orayı çok sayıda ziyaret eden denizciler asla hayal kırıklığına uğramadı; her zaman yepyeni bir deniz hikayeleri repertuarına sahiplerdi. Doğal olarak, büyük çoğunluk icat edildi, ancak bu en ufak bir fark yaratmadı. Bir masal bir masaldır. Ve kendi kuralları vardır.

Hikayeyi anlatan ve Yennefer'den bahseden kadın, Skellige Adaları'ndan bir balıkçıydı; tıknaz, geniş omuzlu, kısacık saçlı ve - dört arkadaşı gibi- deniz gergedanı derisinden bir yelek giymiş, pırıl pırıl giyinmişti.

"Ağustos ayının on dokuzuncu günüydü, dolunayın ikinci gecesinden sonraki sabah," diye başladı adalı, bir bira bardağını dudaklarına götürerek. Triss, elinin eski tuğla rengi olduğunu fark etti ve açıkta kalan budaklı kolunun çevresi kolayca yirmi inç ölçmüş olmalıydı. Triss'in beli yirmi ikiydi.

"Şafak vakti," diye devam etti balıkçı kadın, gözleri seyircilerin yüzlerinde gezinerek, "şamağımız An Skellig ve Spikeroog'un arasında, genellikle somon ağlarımızı yerleştirdiğimiz istiridye arazisine" sesiyle denize açıldı. Çok acele ettik, çünkü bir fırtına yaklaşıyordu, gökler Batı'dan acımasızca kararıyordu. Biz 'ağlardan somon balığını çabucak koparmak için reklam yaparız, aksi halde, sizin de bildiğiniz gibi', sonunda, bir fırtınadan sonra denize açılmayı göze aldığınızda, ağlarda yalnızca çürük, çiğnenmiş kafalar kalır ve tüm avlar. boşuna.'

Çoğunlukla denizden yaşayan ve varlıkları için ona bağımlı olan Bremervoord ve Cidaris sakinlerinden oluşan dinleyicileri, başlarını salladılar ve anlayışlarını mırıldandılar. Triss genellikle somonu pembe dilimler halinde görürdü ama aynı zamanda öne çıkmak istemediği için başını salladı ve mırıldandı. Gizli bir görev için oradaydı.

"Limana gidiyoruz..." diye devam etti balıkçı, bardağını boşalttı ve dinleyicilerden birinin ona başka bir tane alabileceğini belirtti. Sturla'nın kızı Gudrun yüksek sesle bağırmaya başlamazsa, 'Yüzümüze giriyoruz ve ağları boşaltıyoruz' ve beni havaya uçuracak! Ve sancağa işaret ediyor! Bakıyoruz ve summat havada uçuyor ve o bir kuş değil! Kalbim bir kene için durdu, çünkü bir anda bunun bir wyvern veya genç grifon olduğunu düşünüyorum, bazen uçuyorlar Spikeroog, yeterince doğru, ancak genellikle kışın, genellikle bir batı rüzgarı esiyor. Ama bu arada o siyah şey, eğer suya sıçramazsa! Ve bir dalga onu iter! Direkt olarak ağlarımıza. Ağa takılıyor ve bir fok balığı gibi suya sıçrıyor, sonra hepimiz -hepimiz sekiz balık kadınıydık- ağı yakalayıp gemiye kaldırıyoruz! Ve ağzımız açık mı kalsın! Bir kadın değilse beni üfle! Siyah bir cüppe içinde, herhangi bir karga kadar siyah. Hepsi ağa takılmış, 'iki

somonu bükün, ki bunlardan biri – ben yaşarken ve nefes alırken – neredeyse üç taş ağırlığında olmalı!'

Skelligeli balıkçı, yeniden doldurulmuş bardağındaki köpüğü üfledi ve derin bir nefes aldı. Dinleyicilerin hiçbiri herhangi bir yorumda bulunmadı veya herhangi bir inançsızlık ifade etmedi, ancak aralarında en yaşlıları bile bu kadar etkileyici bir ağırlıktaki bir somonun karaya indiğini hatırlayamadı.

"Ağdaki siyah saçlı kadın," diye devam etti adalı, "öksürüyor, deniz suyu tükürüyor ve etrafa kıvranıyor ve bunu bekleyen Gudrun çılgınca bağırıyor: "Bu bir kelpie! Bir kelpi! Bir havfrue!" Ama herhangi bir aptal bunun bir kelpie olmadığını görebilirdi, çünkü bir kelpie çok önceden beri ağı yırtardı; ayrıca, hangi canavar kendini bir balık avına sürüklenir ki? Ve bunun meyvesi de yok, çünkü 'balık gibi bir kuyruğu ve her zaman bir denizkızı' yok! Ve gökten denize düştü, değil mi ve gökyüzünde uçan bir kelpie veya havfrue gören var mı? Ama Una'nın kızı Skadi, her zaman acelecidir, bu yüzden "Kelpie!" Diye bağırmaya başlar. çok ve yukarı ve gaff'ı yakalar! Ve onunla ağı hedefliyor! Ve ağdan mavi bir flaş geliyor ve Skadi ciyaklıyor! Gaff sola gidiyor, o sağa gidiyor, yalan söylüyorsam beni yere seriyor, üç takla atıyor ve güverteye kıçıyla vuruyor! Ha, ağdaki bir büyücünün denizanasından, akrepten veya uyuşmuş bir yılanbalığından daha kötü olduğu ortaya çıktı! Üstüne üstlük cadı 'korkunç! Ve ağ tıslamaya, kokmaya ve buharlaşmaya başlar, çünkü o içeride sihir yapar! Piknik olmayacağını görüyoruz…'

Adalı bardağını boşalttı ve bir sonrakine uzanmak için vakit kaybetmedi.

'Piknik değil-' yüksek sesle geğirdi ve bir cadıyı ağda yakalamak için burnunu ve ağzını sildi '–! Ben yaşarken ve nefes alırken, sihrin vuruşu daha da zorlaştırdığını hissedebiliriz. Etrafta dolaşacak zaman yok! Karen'ın kızı Britta, ayağıyla fileye basıyor ve ben bir kürek alıp vuruyorum! Vur!! Vur!!!'

Bira yüksekten sıçrayıp masanın üzerine döküldü ve birkaç kupa yere düştü. Dinleyiciler yanaklarını ve kaşlarını sildiler, ama hiçbiri

bir şikayet ya da ihtar sözü söylemedi. Bir masal bir masaldır. Ve kendi kuralları vardır.

'Cadı kim olduğunu anladı'. Balıkçı kadın geniş göğsünü dışarı çıkardı ve meydan okurcasına etrafına baktı. "Ve Skellige'nin balık karılarıyla dalga geçemeyeceğinizi de! İstediğimiz gibi bize teslim olacağını söyledi ve herhangi bir tılsım ya da büyü yapmamaya yemin etti. Ve 'Adını Vengerberg'li Yennefer olarak verdi.'

Dinleyicileri mırıldandı. Thanedd Adası'ndaki olayların üzerinden henüz iki ay geçmişti ve Nilfgaard'ın rüşvet verdiği hainlerin isimleri hatırlanmıştı. Ünlü Yennefer'in de adı.

Balıkçı kadın, "Ard Skellig'deki Kaer Trolde'de Crach an Craite'i ele geçirmek için" diye devam etti. Ondan sonra onu hiç görmedim. Kont, bir keşif gezisindeydi, ancak geri döndüğünde cadıyı önce sert bir şekilde karşıladığını, ancak daha sonra ona kibar ve nazik davrandığını söylediler. Hmm... Ben de onu kürekle vurduğum için büyücünün bana nasıl bir sürpriz yapacağını görmek için bekliyordum. Jarldan önce bana kötü davranacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Tek kelime etmedim, şikayet etmedim, biliyorum. Saygıdeğer cadı. Daha sonra, kendini öldürdüğünde 'şey...' için bile üzüldüm.

"Yennefer öldü mü?" Triss çığlık attı, o kadar boğuldu ki, gizli kalmanın önemini ve görevinin gizliliğini unuttu. 'Vengerbergli Yennefer öldü mü?'

"Evet, o öldü," dedi balıkçı kadın birasını bitirerek. 'Bir kapı çivisi kadar ölü. Büyüler yaparak, kendi tılsımlarıyla kendini öldürdü. Ağustos'un son gününden beri, yeni aydan hemen önce 'ortaya

⁂

çıkmadı. Ama bu tamamen başka bir hikaye...'

'Karahindiba! Eyerde uyuyorsun!'

'Ben uyumuyorum. Yaratıcı düşünüyorum!'

*

Böylece, sevgili okuyucu, Riverdell ormanlarından geçerek Doğu'ya doğru Caed Dhu'ya doğru ilerledik ve Ciri'yi bulmamıza yardım etmesi gereken druidleri aradık. Sana nasıl gittiğini anlatacağım. Ancak ondan önce, tarihsel gerçek uğruna, şirketimiz ve her bir üyesi hakkında biraz yazacağım.

Vampir Regis dört yüz yaşından büyüktü. Yalan söylemiyorsa, aramızdaki en yaşlı o olduğu anlamına geliyordu. Tabii ki poppycock olabilirdi, ama kim kontrol edebilir? Vampirimizin dürüst olduğunu varsaymayı tercih ettim, çünkü insanların kanını geri dönülmez bir şekilde ve temelli olarak içmeyi bıraktığını da açıklamıştı. Bu bildiri sayesinde kamplarımızda daha sakin uykuya daldık. İlk başta Milva ve Cahir'in uyandıktan sonra korku ve endişeyle boyunlarını hissettiklerini fark ettim, ancak bunu yapmayı hemen bıraktılar. Vampir Regis, son derece onurlu bir vampirdi ya da öyle görünüyordu. Kanlarını içmeyeceğim dediyse, içmezdi.

Bununla birlikte, vampir doğasından kaynaklanmayan kusurları vardı. Regis bir entelektüeldi ve bunu göstermeyi severdi. Bir peygamberin üslubu ve ifadesiyle ifadeler ve doğrular vermek gibi sinir bozucu bir huyu vardı ki, verdiği sözler ya hakiki doğrular olduğundan ya da gerçeğe yakın olduğu ya da ispatlanamadığı için hemen tepki vermeyi bıraktık. özünde aynı anlama geliyordu. Ama gerçekten dayanılmaz olan şey, Regis'in soruyu soran kişi onu formüle etmeyi bitirmeden önce yanıtlama alışkanlığıydı - neden, hatta bazen soru soran onu formüle etmeye başlamadan önce bile. Ben her zaman sözde yüksek zekanın bu görünüşteki ifadesini daha çok kabalık ve kibir ifadesi olarak aldım; ve üniversiteye ya da saray çevrelerine yakışan bu nitelikler, gündüz üzengi üzengi gezen ve geceleri aynı battaniyenin altında uyuyan bir yoldaşta zor bulunur. Ancak Milva sayesinde ciddi bir çekişme yaşanmadı. Doğuştan oportünizmleri açıkça vampirin tavırlarına uyum sağlamalarına izin veren ve hatta

bu konuda onunla rekabet etmelerine neden olan Geralt ve Cahir'in aksine, okçu Milva basit ve gösterişsiz çözümleri tercih ediyordu. Regis, üçüncü kez, sormanın ortasındayken bir soruya yanıt verdiğinde, ağarmış bir paralı askerin bile utançtan kızarmasına neden olabilecek kelimeler ve ifadeler kullanarak onu yuvarlak bir şekilde lanetledi. Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı; vampir göz açıp kapayıncaya kadar sinir bozucu tavrını kaybetti. Sonuç böylece entelektüel tahakküme karşı en etkili savunmanın, otoriter entelektüeli aşağılamak olduğu gerçeğidir.

Bana öyle geliyor ki Milva, trajik kazasından ve kaybından büyük ölçüde etkilenmişti. 'Bana öyle geliyor' yazıyorum çünkü bir erkek olarak böyle bir kaybın bir kadın için ne anlama geldiğini hayal bile edemediğimin farkındayım. Şair ve tüylü bir adam olmama rağmen, eğitimli ve eğitimli hayal gücüm bile burada bana ihanet ediyor ve hiçbir şey yapamıyorum.

Okçu, zihinsel durumu için söylenemez olan fiziksel zindeliğini hızla geri kazandı. Sabahtan akşama kadar bütün gün boyunca tek bir kelime bile etmezdi. Ortadan kaybolacak ve izole kalacaktı, bu da herkesi biraz endişelendiriyordu. Sonunda bir kriz meydana gelene kadar. Milva, bir orman perisi ya da dişi elf gibi gerilimi serbest bıraktı; şiddetle, dürtüsel olarak ve çok anlaşılır değil. Bir sabah gözümüzün önünde bir bıçak çekti ve tek kelime etmeden omuzlarının hemen üzerindeki örgüsünü kesti. "Bana yakışmıyor, çünkü ben bakire değilim," dedi ağzımızın açık kaldığını görerek. "Ama ben de dul değilim," diye ekledi, "yani yasımın sonu bu." O andan itibaren o eski benliğiydi; kaba, ısırıcı, geveze ve parlamenter olmayan bir dil kullanmaya meyilli. Buradan mutlu bir şekilde krizi atlattığı sonucuna vardık.

Şirketin üçüncü - ve daha az meraklı olmayan - üyesi, öyle olmadığını kanıtlamaya çalışan Nilfgaardlı'ydı. Çağrıldı, bu yüzden iddia etti, Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach…

⁕

"Ceallach'ın oğlu Cahir Mawr Dyffryn," diye ilan etti Dandelion, kalemini Nilfgaardlı'ya doğrultarak, "Bu onurlu birliktelikte sevmediğim ve aslında katlanamadığım birçok şeyle kendimi uzlaştırdım. Ama her şeyle değil! Ben yazarken insanların omzumun üzerinden bakmasına dayanamıyorum! Ve buna katlanmak niyetinde değilim!'

Nilfgaardlı şairden uzaklaştı ve bir an düşündükten sonra eyeri, koyun postu ve battaniyesini yakalayıp uyuklayan Milva'ya doğru sürükledi.

'Özür dilerim' dedi. "Rahatsızlığımı bağışla, Karahindiba. İstemsizce, sırf meraktan baktım. Bir harita oluşturduğunu ya da bazı hesaplar hazırladığını sanıyordum...'

'Ben muhasebeci değilim!' dedi şair, öfkesini kaybederek ayağa kalktı. 'Ben de bir haritacı değilim! Ama öyle olsaydım bile, bu notlarıma sinsice bakmayı haklı çıkarmaz!'

"Özür diledim," diye tekrarladı Cahir kuru bir sesle, yatağını yeni yerine kurarken. 'Bu şerefli birliktelikte çok şeyle barıştım ve alıştım. Ama yine de sadece bir kez özür dilemeye alışığım.'

"Aslında," Witcher tamamen beklenmedik bir şekilde katıldı, kendisi de dahil herkes için genç Nilfgaardlı'nın tarafını tuttu. "Şeytani derecede hassaslaştın, Dandelion. Son zamanlarda kamp yaparken biraz kurşunla tahrif etmeye başladığınız kağıtla bir şekilde bağlantılı olduğunu fark etmemek mümkün değil.'

"Doğru," diye onayladı Regis, kamp ateşine daha fazla huş ağacı dalı koyarak. 'Ozanımız son zamanlarda alıngan, ketum, ketum ve yalnızlığı seven biri oldu. Oh, hayır, doğal ihtiyaçlarını yerine getirirken tanıkların olması onu hiç rahatsız etmiyor, bizim durumumuzda gerçekten şaşırmamız mümkün değil. Utanç verici gizliliği ve izlenmeye karşı aşırı duyarlılığı, yalnızca karalanmış notlarına kadar uzanır. Belki de bir şiir bizim huzurumuzda mı yazılıyor? Rapsodi mi? Destansı mı? Romantik? Bir kanzon mu?'

"Hayır," diye karşılık verdi Geralt, ateşe doğru dönerek ve sırtını bir battaniyeyle boğarak. 'Onu tanıyorum. Şiir olamaz çünkü küfür

etmiyor, mırıldanmıyor, parmaklarındaki heceleri saymıyor. Sessizce yazıyor, yani düzyazı olmalı.'

'Nesir!' Vampir, genellikle yapmamaya çalıştığı sivri dişlerini gösterdi. 'Belki bir roman? Yoksa bir makale mi? Bir ahlak oyunu mu? Kahretsin, Karahindiba! Bize bu kadar eziyet etme! Yazdıklarını ortaya çıkar.'

'Anılarım.'

"Senin neyin?"

"Bu notlardan," Karahindiba kağıtla doldurulmuş bir tüp gösterdi, "hayatımın eseri ortaya çıkacak. *Şiirin Elli Yılı* başlığını taşıyan hatıralarım .'

"Saçma sapan başlık," dedi Cahir kuru bir sesle. 'Şiirin yaşı yoktur.'

"Ve eğer biri bunu kabul ederse," diye ekledi vampir, "kesinlikle bundan daha yaşlıdır."

Anlamıyorsun. Başlık, yazarın şu anlama geldiği anlamına gelir: iş, Lady Poetry'nin hizmetinde ne fazla ne de daha az elli yıl harcadı.'

"Bu durumda, daha da saçma," dedi Witcher. "Henüz kırk yaşında bile değilsin. Yazma yeteneğin, sekiz yaşındayken tapınak ilkokulunda aklını çeldi. Okulda tekerlemeler yazmana izin versek bile, otuz yıldan fazla bir süredir Lady Poetry'ye hizmet etmiyorsun. Ama çok iyi bildiğim gibi, bana sık sık bundan bahsettiğin için, Kontes de Stael'e olan aşkından esinlenerek, on dokuz yaşındayken ciddi bir şekilde kafiye yapmaya ve melodiler bestelemeye başladın. Bu, hizmetinin on dokuzuncu yılını yapıyor, Karahindiba. Peki bu elli yılı nasıl buldunuz? Bir tür metafor mu olması gerekiyordu?'

"Ben," dedi ozan, şişerek, "düşüncemle geniş ufukların izini sürüyorum. Şimdiyi tarif ediyorum ama geleceğe geçiyorum. Bu muazzam eseri yirmi ya da otuz yıl içinde yayınlamayı planlıyorum ve o zaman kimse itibari hesaptan şüphe duyamayacak.'

'Ha. Şimdi anladım. Beni şaşırtan bir şey varsa, o da öngörüdür. Genelde yarın için endişelenmezsin.'

Şair, üstün bir tavırla, "Yarın beni pek rahatsız etmiyor," dedi. Gelecek nesilleri düşünüyorum. Sonsuzluk hakkında!'

"Gelecek kuşakların bakış açısından," diye gözlemledi Regis, "şimdi, önceden yazmaya başlamak pek etik değil. Başlık temelinde, gelecek kuşaklar, gerçek bir elli yıllık bilgi ve deneyim birikimine sahip bir kişiden, gerçek bir elli yıllık perspektiften yazılmış bir eser bekleme hakkına sahiptir.

"Deneyimi yarım yüzyıla varan bir kişi," diye araya girdi Dandelion, "durumun doğası gereği- yetmiş yaşında, çürümüş yaşlı bir kıvılcım olmalı, beyni skleroz cadısı tarafından aşınmış. Böyle biri, rüzgarı kırarak verandada oturmalı, anılarını dikte etmemelidir, çünkü insanlar sadece güler. O hatayı yapmayacağım. Biyografimi yaratıcı güçlerimin zirvesinde yazacağım. Daha sonra, yayınlanmadan hemen önce, sadece kozmetik düzeltmeler yapacağım.'

Geralt, ağrıyan dizini temkinli bir şekilde esnetirken, "Önemli özellikleri var," dedi. 'Özellikle bizim için. Şüphesiz onun eserinde görünsek de, şüphesiz o bizi hırpalamış olsa da, yarım yüzyılda özellikle bununla ilgilenmeyeceğiz.'

'Yarım yüzyıl nedir?' vampir gülümsedi. 'Bir an, kısacık bir an... Aha, Dandelion, küçük bir gözlem. Bence *Yarım Yüzyıl Şiir , Elli Yıl'dan* daha iyi geliyor .'

"İnkar etmiyorum," dedi ozan, bir sayfanın üzerine çömelerek ve üzerine bir kurşun kalemle karaladı. 'Teşekkürler, Reis. Sonunda yapıcı bir şey. Başka yorumu olan var mı?'

"Evet," diye başladı Milva beklenmedik bir şekilde, başını battaniyesinden çıkararak. 'Neden bana bakıyorsun? Okuma yazma bilmediğim için mi? Ama ben aptal değilim! Bir seferdeyiz, Ciri'yi kurtaracağız, elimizde kılıçla düşman topraklarından geçiyoruz. Karahindiba'nın bu çöpü düşman eldivenlerine düşebilir. Ve şairi tanıyoruz, onun bir gaz torbası, bir sansasyon arayan ve aynı zamanda bir dedikoducu olduğu bir sır değil. O yüzden ne çizdiğine dikkat etsin. Böylece onun karalamaları yüzünden kazara asılmayız.'

Abartıyorsun Milva, dedi vampir nazikçe.

Harika, derdim, diye devam etti Dandelion.

Ben de aynısını derdim, diye ekledi Cahir umursamazca. " *Kuzeylilerle* nasıl bir şey bilmiyorum ama İmparatorlukta bir el yazması bulundurmak suç sayılmaz ve edebi faaliyet cezalandırılamaz."

Geralt gözlerini onun üzerinde gezdirdi ve oynadığı sopayı kırdı.

"Ama o kültürlü ulus tarafından ele geçirilen şehirlerde kütüphaneler yakılıyor," dedi saldırgan olmayan bir tonda ama belirgin bir alayla. 'Kusura bakma ama. Maria, abarttığına katılıyorum. Karahindiba karalamalarının her zamanki gibi hiçbir önemi yok. Güvenliğimizle ilgili değil.'

'Tabiiki!' dedi okçu, yakasının altı ısınarak doğruldu. 'Bildiğimi biliyorum! Kraliyet mübaşiri yolumuza bir nüfus sayımı yaptığında, üvey babam topuklarını aldı, ormana kaçtı ve burnunu çıkarmadan iki hafta boyunca orada kaldı. Nerede parşömen varsa orada bir yargı vardır derdi ve bugün kimin adı mürekkebe yakalanırsa yarın çarkta kırılır. Ve haklıydı, çürük piç! Umarım o fahişe cehennemde cızırdamıştır!'

Milva battaniyesini üzerinden attı ve -şimdi tamamen uyanık- ateşe yaklaştı. Geralt, ocak başında başka bir uzun sohbetin yaklaşmakta olduğunu gözlemledi.

Anladığım kadarıyla üvey babana düşkün değildin, dedi Dandelion bir anlık sessizliğin ardından.

Ben değildim, dedi Milva, duyulabilir bir şekilde dişlerini gıcırdatarak. "Çünkü o çürük bir piçti. Annem bakmıyorken ilerleme kaydetti, bana müdahale etti. Dinlemedi, bu yüzden sonunda daha fazla dayanamadım ve ona bir tırmık aldım ve düştüğünde, kaburgalarına ve özel bölgelerine bir iki tekme attım. İki gün sonra yalan söylüyor ve kan tükürüyordu… Ben de iyileşip iyileşmediğini beklemeden dünyaya kaçmaya karar verdim. Daha sonra öldüğüne dair söylentiler duydum ve hemen ardından annesi... Ah, Dandelion! Bunu yazar mısın? Cesaret etme! Cesaret edemez misin, beni duyuyor musun?'

⁕

Milva'nın bizimle trekking yapması tuhaftı ve bir vampirin bize eşlik etmesi şaşırtıcıydı. Bununla birlikte, en tuhafı -eğer basitçe anlaşılmaz değilse- aniden bir düşmandan -arkadaş değilse de- o zaman kesinlikle bir müttefike dönüşen Cahir'in güdüleriydi. Genç, bunu Köprüdeki Savaş'ta, tereddüt etmeden elinde kılıcıyla Witcher'ın yanında hemşehrilerine karşı durarak kanıtlamıştı. Bu davranışıyla bizim takdirimizi kazandı ve kesin olarak şüphelerimizi giderdi. 'Bizim' yazarken, kendimi, vampiri ve okçuyu düşünüyorum. Çünkü Geralt, Cahir'le omuz omuza savaşmış olsa da, ölümün gözlerinin içine yan yana bakmış olsalar da, Nilfgaardlı'ya hala güvenmiyor ve ondan hoşlanmıyordu. Kuşkusuz, kızgınlığını gizlemeye çalıştı, ama -sanırım daha önce bahsettiğim gibi- bir mızrak sapı kadar basitti, rol yapmaktan acizdi ve tiksintisi, çürük bir tuzaktan kaçan bir yılanbalığı gibi her fırsatta ortaya çıkıyordu. . Nedeni açıktı: Ciri idi.

Krallara sadık büyücüler ile Nilfgaard'ın kışkırttığı hainler arasında kanlı bir savaşın yaşandığı Temmuz ayı yeni ayında Thanedd Adası'nda olmak benim kaderimdi. Hainlere, Sincaplar -asi elfler- ve Ceallach'ın oğlu Cahir yardım etti. Cahir Thanedd'deydi, oraya özel bir görevle gönderilmişti; Ciri'yi yakalayıp kaçıracaktı. Ciri kendini savunurken onu yaraladı; Cahir'in sol elinde, görünce ağzımın kuruduğu bir yara izi vardı. Cehennem gibi acı verici olmalıydı ve hala iki parmağını bükemiyordu.

Ve tüm bunlardan sonra, kendi vatandaşları onu zincire vurulmuş acımasız işkencelere götürürken Kurdelede kurtardık. Neden, soruyorum? Hangi kötülükler için onu idam etmek istediler? Yoksa sadece Thanedd'deki yenilgi için miydi? Cahir geveze değil ama tek hecelilere bile duyarlı bir kulağım var. Çocuk henüz otuz yaşında değil ama Nilfgaard Ordusunda yüksek rütbeli bir subaymış gibi görünüyor. Nilfgaardlılar arasında nadiren rastlanan Ortak Konuşma'yı kusursuz bir şekilde konuştuğu için, Cahir'in ne tür bir orduda hizmet ettiğini ve neden bu kadar çabuk terfi ettiğini bildiğimi düşünüyorum. Ve neden böyle garip görevlere gönderildiğini. Yabancılar dahil.

Çünkü Cahir, daha önce Ciri'yi kaçırmaya çalışan adamdı. Neredeyse dört yıl önce, Cintra katliamı sırasında. Kızın kaderine yön

veren kader ilk kez kendini hissettirmişti. Tesadüf eseri, Yaruga'yı geçtikten sonraki üçüncü gün, Ekinoks'tan on gün önce, Riverdell ormanlarını müzakere ederken bunu Geralt ile konuştum. Bu konuşma, çok kısa olmasına rağmen, nahoş ve endişe verici imalarla doluydu. Ve o anda Witcher'ın yüzünde ve gözlerinde, Ekinoks sırasında, sarı saçlı Angouême'in bize katılmasından sonra patlayacak

olan dehşetin habercisi bir yazı belirdi.

Witcher, Dandelion'a bakmıyordu. İleriye bakmıyordu. Roach'ın yelesine bakıyordu.

"Ölümünden hemen önce," diye başladı, "Calanthe şövalyelerinden birkaçına yemin ettirdi. Ciri'nin Nilfgaardlıların eline düşmesine izin vermeyeceklerdi. Uçuş sırasında, o şövalyeler öldürüldü ve Ciri, yanan şehrin sokaklarında, cesetler ve yangınlar arasında yalnız kaldı. Oradan sağ çıkamayacaktı, bu şüphe götürmez. Ama onu buldu. Kahire. Onu ateş ve ölüm çukurundan çıkardı. Onu kurtardı. Kahramanca! Asil!'

Karahindiba Pegasus'u biraz dizginledi. Arkada at sürüyorlardı ve Regis, Milva ve Cahir yaklaşık dörtte bir ilerideydiler, ancak şair konuşmalarının tek bir kelimesinin arkadaşlarının kulaklarına ulaşmasını istemiyordu.

'Sorun,' diye devam etti Witcher, 'Cahir'imiz sadece emirle asilce davranıyordu. Bir karabatak kadar asildi: o boğazında yüzük olduğu için balığı yutmadı. Balığı efendisine götürmesi gerekiyordu. Başarısız oldu, bu yüzden usta karabatağa kızdı! Karabatak artık gözden düştü! Bu yüzden mi balık eşliğinde dostluk arıyor? Ne düşünüyorsun, Karahindiba?'

Ozan, sarkan bir ıhlamur dalından kaçınmak için eyere eğildi. Dal zaten tamamen sarı yapraklar taşıyordu. Ama onun hayatını kurtardı, sen kendin söyledin. Onun sayesinde Ciri, Cintra'yı tek parça halinde terk etti.'

'Ve gece ağladı, onu rüyasında gördü.'

" Ama onu kurtardı. Üzerinde durmayı bırak, Geralt. Çok şey değişti, neden, her gün değişiyor. Kara kara düşünmek, sıkıntıdan başka bir şey sağlamaz, ki bu açıkça size hiçbir fayda sağlamaz. Ciri'yi kurtardı. Bu gerçek bir gerçekti, öyleydi ve öyle kalacak.'

Geralt sonunda bakışlarını atın yelesinden ayırıp başını kaldırdı. Dandelion onun yüzüne baktı ve hızla uzaklaştı.

"Gerçek bir gerçek olmaya devam ediyor," diye tekrarladı Witcher kızgın, metalik bir sesle. 'Oh evet! Bu gerçeği Thanedd'e karşı yüzüme bağırdı ve kılıcımın ucuna baktığı için sesi dehşetten boğazına takılmıştı. Bu gerçek ve o çığlık, onu öldürmeme engel olacak argümanlar olmalıydı. Öyle oldu ve artık geri alınabileceğini sanmıyorum. Ne yazık ki. O zaman Thanedd'de bir zincir başlamış olmalıydı. Uzun bir ölüm zinciri, bir intikam zinciri, aradan yüz yıl geçmesine rağmen hâlâ masallar anlatılacaktı. Karanlık çöktükten sonra insanların dinlemekten korkacağı masallar. Bunu anlıyor musun, Karahindiba?'

'Tam olarak değil.'

'O zaman canın cehenneme.'

*

Bu konuşma iğrençti ve Witcher'ın ifadesi de iğrençti. Ah, onun böyle bir ruh hali içinde olması ve böyle bir yola girmesi hoşuma gitmiyordu.

Yine de, karabatakla canlı karşılaştırmanın rolünü oynadığını itiraf etmeliyim. endişelenmeye başladım. Gagasındaki balık, dövülmek için götürüldü, içi boşaltıldı ve kızartıldı! Gerçekten güzel bir benzetme, neşeli beklentiler...

Ancak sağduyu bu tür korkuları yalanladı. Sonuçta, balık metaforlarıyla devam edecek olsaydık, o zaman biz kimizdik? Küçük yavru. Küçük, kemikli kızartma. Karabatak Cahir, böylesine yetersiz bir taşıma karşılığında imparatorluk lütfuna güvenemezdi. Her halükarda, olarak düşünülmek istediği turnadan çok uzaktı. O da bizim gibi küçük bir yavruydu. Savaş hem dünyayı hem de insanların

kaderini demir tırmık gibi tırmalarken, küçük yavrulara kim zerre kadar dikkat ediyordu?

*

Nilfgaard'da kimsenin Cahir'i hatırlamadığından eminim.

Nilfgaard askeri istihbaratının şefi Vattier de Rideaux, imparatorluğun kınamasını dinledi.

"Yani," diye sertçe sözlerine devam eden Emhyr var Emreis, "Devlet bütçesinden eğitim, kültür ve sanatın üç katı kadarını tüketen bir kurum, bir adam bulamaz. Bu adam ortadan kayboluyor, saklanıyor, buna rağmen hiçbir şeyin gizli kalma hakkının olmadığı bir kuruma astronomik meblağlar harcıyorum! İhanetten suçlu bir adam, masum insanlara bile uykusuz geceler verecek kadar çok ayrıcalık ve fon verdiğim bir kurumla açıkça alay ediyor. Ah, güven bana Vattier, konsey bir dahaki sefere gizli hizmetler için fonların kesilmesinden bahsederse, kulaklarımı dikeceğim. Buna güvenebilirsin!'

Vattier de Rideaux, "İmparatorluk Majesteleri," diye homurdandı, "hiç şüphem yok, tüm artıları ve eksileri tarttıktan sonra doğru kararı verecektir. İstihbarat servisinin hem başarısızlıkları hem de başarıları. Majesteleri, hain Cahir aep Ceallach'ın cezadan kaçmayacağından da emin olabilir. adımlar attım-'

'Size taahhütler için değil, sonuçlar için ödeme yapıyorum. Ve bunlar perişan Vattier, perişan! Vilgefortz'a ne dersin? Cirilla hangi cehennemde? Şimdi ne mırıldanıyorsun? Daha yüksek sesle!'

"Bence Majesteleri Darn Rowan'da tuttuğumuz kızla evlenmeli. O evliliğe ihtiyacımız var, Skellige Adaları'nı ve Attre, Strept, Mag Turga ve Yamaçlardaki isyancıları boyun eğdirmek için Cintra'nın egemen derebeyliğinin yasallığına ihtiyacımız var. Genel bir affa, arkada ve ikmal hatlarında barışa ihtiyacımız var… Kovir'li Esterad Thyssen'in tarafsızlığına ihtiyacımız var.'

'Biliyorum. Ama Darn Rowan'daki kız Ciri değil. Onunla evlenemem.

'İmparatorluk Majesteleri beni bağışlasın, ama gerçek olmaması önemli mi? Siyasi durum nikahınızı gerektirmektedir. Acilen. Gelin peçeli olacak. Ve sonunda hakiki Cirilla'yı bulduğumuzda, kızlar basitçe… değiş tokuş edilecek.'

"Duyularından ayrıldın mı Vattier?"

'Sahte olan mahkemede sadece kısaca gösterildi. Dört yıldır Cintra'daki gerçek kızı kimse görmedi ve söylentiye göre Skellige'de Cintra'dan daha fazla zaman geçirdi. Kimsenin aldatmacayı görmeyeceğini garanti ederim.'

'Numara!'

'İmparatorluğunuz-'

'Hayır, Vattier! Gerçek Ciri'yi bulun! Parmağınızı dışarı çekin. Ciri'yi bulun. Cahir'i bul. Ve Vilgefortz. Özellikle Vilgefortz. Ciri'ye sahip olduğu için, bundan eminim'

'Majesteleri...'

Devam et, Vattier! Konuşmak!'

Bir zamanlar sözde Vilgefortz davasının bir provokasyon olduğundan şüpheleniyordum. Büyücünün öldürülmüş ya da hapsedilmiş olması ve gösterişli ve gürültülü av, Dijkstra'nın bize iftira atmasına ve acımasız baskısını haklı çıkarmasına izin veriyor.'

'Benzer şüphelerim vardı.'

'Ah, var mı? Bu Redania'da kamuya açıklanmadı, ancak ajanlarım bana Dijkstra'nın Vilgefortz'un saklanma yerlerinden birini ve içinde büyücünün insanlar üzerindeki hayvani deneylerinin kanıtını bulduğunu bildirdi. Kesin olmak gerekirse, insan fetüslerinde… ve çocuklu kadınlarda. Vilgefortz'da Cirilla varsa, korkarım onu aramaya devam etmek..."

"Sessizlik, kahretsin!"

"Öte yandan," diye ekledi Vattier de Rideaux, imparatorun öfkeli yüzüne bakarak, "bütün bunlar dezenformasyon olabilir. Büyücüyü karalamak niyetinde. Bu Dijkstra'nın tarzı olurdu.'

"Tanrı aşkına, Vilgefortz'u bulup Ciri'yi ondan alman için para alıyorsun! Konuyu dağıtmak ve varsayımlarda bulunmak değil! Alaca Baykuş nerede? Hala Geso'da mı? Niye ya? İddiaya göre "döndürülmemiş taş bırakmadı ve yerdeki her deliğe baktı". İddiaya göre kız “orada değil ve hiç olmadı”. Görünüşe göre “astrolog ya yanılıyor veya yalan söylüyor”. Bunların hepsi onun raporlarından alıntılar. Hala orada ne yapıyor?'

Adli tabip Skellen, gözlemlemeye cüret ediyorum, hiçbir şeffaf önlem almıyor... Majestelerinin, üssünü kurduğu Maecht, Fort Rocayne'de kurmasını emrettiği birliği için asker alıyor. Ekleme özgürlüğüne sahip olduğum bu birim, son derece şüpheli bir gruptur. Ama ağustos ayının sonlarına doğru Lord Skellen'ın kötü şöhretli bir suikastçı tutması garip..."

'Ne?'

"Geso'yu yağmalayan bir suç çetesini ortadan kaldırmak için talimat veren kiralık bir haydutla anlaştı. Övgüye değer bir hareket, ancak bu, imparatorluk adli tabibinin görevi midir?'

" Invidia senin aracılığınla mı konuşuyor Vattier, bir ihtimal *?* Ve raporlarınıza renk ve şevk katmıyor mu?'

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum, Majesteleri."

'İstiyorum–' imparator aniden ayağa kalktı '–gerçekleri *görmek* için. Bunları *duymaktan* bıktım .'

Son derece zor bir gündü. Vattier de Rideaux yorgundu. O günkü programında, onu bekleyen belgeler arasında boğulmaktan korumak için bir veya iki saatlik evrak işi planlamıştı, ama bunun düşüncesi onu ürpertti. *Hayır* , diye düşündü, *kolay yapar. Bekleyebilir. Eve gidiyorum… Hayır, henüz değil. Karım bekleyebilir. Cantarella'ya gideceğim. Birlikte çok hoş bir şekilde rahatlayabileceğim muhteşem Cantarella'ma.*

Hızla kararını verdi. Sadece ayağa kalktı, pelerinini aldı ve üzerine acil belgelerden oluşan bir deri portföyü zorlamaya çalışan sekreterini tiksinti dolu bir jest yaparak oradan ayrıldı. Yarın! Yarın başka bir gün!

Bahçelere açılan arka çıkıştan saraydan ayrıldı ve selvilerle kaplı bir patika boyunca yürüdü. İmparator Torres tarafından tanıtılan bir sazan balığının yüz otuz iki yıllık saygıdeğer yaşına yaklaştığı, devasa balığın solungaçlarına iliştirilmiş altın bir hatıra madalyasının kanıtladığı süs havuzunun yanından geçti.

'İyi akşamlar, vikont.'

Vattier, kolunun kısa bir hareketiyle, koluna gizlediği hançeri serbest bıraktı. Kabza kendiliğinden eline kaydı.

"Çok riskli, Rience," dedi soğuk bir sesle. 'Nilfgaard'da yanmış yüzünüzü göstermek çok riskli. Sihirli bir teleprojeksiyon olarak bile.'

'Fark ettin? Ve Vilgefortz, bana dokunmasaydın bunun bir illüzyon olduğunu tahmin etmeyeceğine dair güvence verdi.'

Vattier hançeri kaldırdı. Bunun bir yanılsama olduğunu hiç tahmin etmemişti, ama şimdi biliyordu.

"Kendini burada bizzat gösteremeyecek kadar büyük bir korkaksın, Rience," dedi. Eğer yaparsan başına ne geleceğini biliyorsun.'

'İmparator hâlâ beni ele geçirmeye bu kadar kararlı mı? Ya efendim Vilgefortz?'

Küstahlığınız silahsızlandırıyor.

Cehenneme git Vattier. Hâlâ senin tarafındayız, Vilgefortz ve ben. Pekala, seni sahte Cirilla ile kandırdığımızı kabul ediyorum, ama bu iyi niyetle, iyi niyetle yapıldı, yalan söylersem boğulurum. Vilgefortz, gerçek olan ortadan kaybolduğu için, sahte olanın hiç olmamasından daha iyi olduğuna inanıyordu. Senin için aynı olduğunu düşündük-'

Küstahlığınız silahsızlanmayı bıraktı ve hakaret etmeye başladı. Aşağılayıcı bir serapla konuşarak zaman kaybetmeye niyetim yok. Sonunda sana ulaştığımda bir sohbetimiz olacak, uzun bir sohbet. Yani o zamana kadar… *apage* , Rience.'

Sana ne oldu Vattier? Geçmişte, Şeytan'ın kendisi bile size görünseydi, şeytan çıkarmadan önce araştırmayı unutmazdınız, eğer şans eseri bir şekilde kazanç sağlayamazsanız.'

Vattier bu yanılsamayı bir bakışla süslemedi. Bunun yerine yosunlarla kaplı sazanın göletteki çamuru tembelce çalkalamasını izledi.

'Bir şekilde kâr mı?' Yavaşça tekrarladı, dudaklarını küçümseyici bir şekilde büzdü. 'Senden? Ve bana ne verebilirsin? Belki de gerçek Cirilla? Belki de patronunuz Vilgefortz? Belki Cahir aep Ceallach?'

'Sıkı tutun!' Rience hayali bir elini kaldırdı. Ondan bahsettin.

'Kim?'

'Kahir. Sana Cahir'in kafasını getireceğiz. Ben ve ustam Vilgefortz...'

Vattier, Merhamet et Rience, diye homurdandı. 'Sırayı tersine çevir.'

'Nasıl istersen. Vilgefortz, mütevazı yardımımla sana Ceallach oğlu Cahir'in başını verecek. Nerede olduğunu biliyoruz ve dilerseniz onu ıstakoz gibi tencereden çekip çıkarabiliriz.'

'Yani böyle yeteneklerin var, peki, peki. Kraliçe Meve'nin ordusunda bu kadar iyi dışkı-güvercinler mi var?'

'Beni test mi ediyorsun?' Rience yüzünü buruşturdu. 'Gerçekten bilmiyor musun? İkincisi olmalı. Sevgili vikontum Cahir... Nerede olduğunu biliyoruz. Nereye ve hangi şirkete gittiğini biliyoruz. Kafasını mı istiyorsun? Ona sahip olacaksın.'

"Bir kafa," diye gülümsedi Vattier, "kimseye Thanedd'de gerçekte ne olduğunu söyleyemeyecek."

Rience alaycı bir tavırla, "Muhtemelen en iyisi bu," dedi. 'Neden Cahir'e konuşma şansı veriyorsun? Görevimiz, Vilgefortz ile imparator arasındaki düşmanlığı hafifletmek, kızıştırmak değil. Sana Cahir aep Ceallach'ın dilsiz kafasını getireceğim. Bunu, sizin ve yalnızca sizin başarınız gibi görünecek şekilde yapacağız. Önümüzdeki üç hafta içinde teslimat.'

Balık havuzundaki antik sazan, göğüs yüzgeçleriyle suyu havalandırdı. Bu canavar, diye düşündü Vattier, çok bilge olmalı.

Ama neden bu bilgeliğe ihtiyacı var? Hala aynı çamur ve aynı nilüferler.

"Fiyatın mı, Rience?

'Biraz. Stefan Skellen nerede ve ne planlıyor?'

*

"Ona bilmek istediği şeyi söyledim." Vattier de Rideaux yastıklara uzanmış, Carthia van Canten'in altın sarısı saçlarından bir lüle ile oynuyordu. 'Görüyorsun tatlım, bazı konulara akıllıca yaklaşmak gerekiyor. Ve onlara akıllıca yaklaşmak, uymak demektir. Kişi farklı davranırsa, hiçbir şey elde edemez. Sadece balık havuzundaki kokuşmuş su ve kötü kokulu çamur. Peki ya gölet *mermerden* yapılmışsa ve saraydan üç adım uzaktaysa? Haklı mıyım, tatlım?'

Cantarella'nın evcil hayvan adıyla bilinen Carthia van Canten, cevap değil. Vattier hiçbir şekilde bir cevap beklemiyordu. Kız on sekiz yaşındaydı ve – en hafif tabirle – dahi değildi. İlgi alanları, en azından şimdilik, Vattier ile -en azından şimdilik- sevişmekle sınırlıydı. Cantarella, cinsel konularda, coşku ve içtenliği teknik ve sanatla birleştiren doğal bir yetenekti. Yine de onunla ilgili en önemli şey bu değildi.

Cantarella çok az ve nadiren konuşuyor, isteyerek ve harika bir şekilde dinliyordu. Cantarella ile kişi kendini boşaltabilir, rahatlayabilir, ruhsal olarak gevşeyebilir ve psikolojik olarak kendini yenileyebilir.

Vattier acı acı, "Bu hizmetteki bir adam kınamadan başka bir şey bekleyemez," dedi. "Sırf Cirilla ya da başka bir şey bulamamış diye! Ve adamlarımın çalışmaları sayesinde ordunun başarılar elde etmesi önemsiz mi? Genelkurmay'ın düşmanın her hareketini bilmesi hiçbir şey ifade etmiyor mu? Ajanlarım emperyal güçler için kaç tane kale açtı, ki bu haftalarca fırtınaya neden olabilirdi? Ama hayır, bunun için bir övgü yok. Sadece bazı Cirilla veya diğerleri önemlidir!'

Öfkeyle kabaran Vattier de Rideaux, Cantarella'nın ellerinden bir kadeh mükemmel Est Est of Toussaint aldı; İmparator Emhyr var

Emreis'in, taht ve Vattier üzerinde hiçbir hakka sahip olmayan, acımasızca yaralanmış küçük bir çocuk olduğu günleri hatırlatan, bağbozumu olan bir şarap. de Rideaux, istihbarat servisinin hiyerarşide önemsiz genç bir subayıydı.

İyi bir yıl olmuştu. Şarap için.

Vattier içkisinden bir yudum aldı, Cantarella'nın biçimli göğüsleriyle oynadı ve devam etti. Cantarella muhteşem bir şekilde dinledi.

"Stefan Skellen, tatlım," diye mırıldandı imparatorluk istihbarat servisinin şefi, "tekerlekçi ve komplocu. Ama onun neyin peşinde olduğunu Rience oraya varmadan öğreneceğim… Orada zaten bir menajerim var… Skellen'a çok yakın… Çok yakın…'

Cantarella, Vattier'in sabahlığının kuşağını çözdü ve öne doğru eğildi. Vattier nefesini hissetti ve zevk beklentisiyle inledi. Bu yetenek, diye düşündü. Sonra kadifemsi dudakların yumuşak, sıcak dokunuşu tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

Carthia van Canten, imparatorluk istihbarat servisinin şefi Vattier de Rideaux'ya yavaş, ustaca ve ustaca cinsel mutluluk verdi. Carthia'nın tek yeteneği bu değildi. Ama Vattier de Rideaux'nun diğerleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Görünüşe rağmen Carthia van Canten'in cıva kadar canlı, muhteşem bir hafızaya ve zekaya sahip olduğunu bilmiyordu.

Vattier'in ona söylediği her şeyi, her bilgiyi, söylediği her kelimeyi Carthia, ertesi gün büyücü Assire var Anahid'e aktardı.

*

Evet, Nilfgaard'daki herkesin, eğer varsa, nişanlısı da dahil olmak üzere, Cahir'i uzun zaman önce unuttuğuna bahse girerim.

Ama bunun hakkında daha sonra, şimdilik Yaruga'nın geçildiği güne ve yere dönüyoruz. Oldukça hızlı bir şekilde doğuya doğru sürdük, yani Kara Orman'ın Kadim Konuşma'da Caed Dhu olarak bilinen bölgesine ulaştık. Çünkü orada, Ciri'nin nerede oturduğunu tahmin edebilen ya da Geralt'ı rahatsız eden tuhaf rüyalardan onun

yerini tahmin edebilen druidler yaşıyordu. Yaruga ve Yamaçlar arasında yer alan, doğuda Dol Angra vadisi tarafından, batıda ise bir nehir tarafından belirlenen Amell Dağları'nın eteğinde yer alan vahşi ve ıssız bir arazi olan Left Bank olarak da bilinen Yukarı Riverdell'den geçtik. ismi aklımdan çıkmış bataklık göller ülkesi.

Hiç kimse bu topraklar üzerinde özel bir hak iddiasında bulunmadı ve bu nedenle, gerçekte kime ait olduğu veya onu kimin yönettiği hiçbir zaman doğru bir şekilde bilinmiyordu. Bu bakımdan, farklı sonuçlarla Sol Yakayı krallıklarının bir derebeyliği olarak gören ve ara sıra ateş ve kılıç kullanarak argümanlarını eve götürmeye çalışan Temeria, Sodden, Cintra ve Rivia'nın birbirini takip eden hükümdarlarının bazı sözleri vardı. . Ve daha sonra Nilfgaard Ordusu Amell Dağları'nın ötesinden geldi ve kimsenin söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Veya derebeylik veya toprak hakları konularında herhangi bir şüpheniz varsa. Yaruga'nın güneyindeki her şey İmparatorluğa aitti. Ben bu sözleri yazarken, kuzeydeki pek çok toprak da İmparatorluğa ait. Kesin bilgi eksikliği nedeniyle, kuzeyde kaç tane veya ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum.

Riverdell'e geri dönersek, sevgili okuyucu, tarihsel süreçlerle ilgili bir ara vermeme izin verin. Belirli bir bölgenin tarihi, genellikle dış güçler arasındaki çatışmaların bir yan etkisi olarak tesadüfen oluşturulur ve oluşturulur. Belirli bir ülkenin tarihi çok sık oluşturulur yabancılar tarafından. Sebep yabancılardır - ancak etkileri her zaman yerel halk tarafından karşılanır.

Bu kural Riverdell'e tamamen uygulandı.

Riverdell'in kendi halkı, yerli Riverdellers vardı. Bitmek bilmeyen mücadeleler ve mücadeleler onları dilencilere dönüştürmüş ve göç etmeye zorlamıştır. Köyleri ve yerleşim yerleri dumanlar içinde kalmıştı ve çiftliklerin ve tarlaların kalıntıları nadasa dönüştü ve vahşi doğa tarafından yutuldu. Ticaret düşüşe geçti ve kervanlar bakımsız yollardan ve patikalardan kaçındı. Geride kalan birkaç Nehir Delisi, kaba sabalara dönüştü. Esas olarak, pantolon giydikleri gerçeğiyle kurtlardan ve ayılardan farklıydılar. En azından bazıları yaptı. Yani

bazıları pantolon giyiyordu ve bazıları canavarlardan farklıydı. Genel olarak konuşursak, itaatsiz, kaba ve kaba bir millettiler.

*

Ve tamamen mizah duygusundan yoksun.

Orman arıcısının koyu saçlı kızı örgüsünü omzunun üzerinden attı ve quenni öfkeli bir güçle döndürmeye devam etti. Dandelion'un çabaları boşunaydı; şairin sözleri dinleyicilerine pek hitap etmiyor gibiydi. Dandelion şirketin geri kalanına göz kırptı, iç çekiyormuş gibi yapıp gözlerini tavana kaldırdı. Ama o bırakmadı.

İzin ver, diye tekrarladı, sırıtarak. "Sen mahzenden biraz bira getirirken bırak ben öğüteyim. Buralarda bir yerde gizli bir mahzen ve kasada bir fıçı olmalı. Haklı mıyım, adil olan?'

Orman arıcısının karısı -uzun boylu, söğüt gibi şaşırtıcı güzelliğe sahip bir kadın- "Kadını rahat bırakabilirsiniz, lordum," dedi aksi bir tavırla mutfakta uğraşırken. 'Ee orada bira yok' dedim zaten.

Orman arıcısı, karısına arka çıkarak Witcher ve vampirle yaptığı konuşmadan ayrılarak, "Bir düzine kere söylediniz, lordum," dedi. "Sana ballı krep yapacağım, sonra yiyeceksin. Ama mısırı yemek için öğütmek için kadını rahat bırakın, çünkü yemeksiz bir büyücü bile gözleme yapamaz! Bırakın olsun, bırakın huzur içinde öğütelim.

"Duydun mu, Karahindiba?" Witcher'ı aradı. 'bırak kız yalnız ve git ve yararlı bir şeyler yap. Veya anılarınızı yazın!'

'Bir içki isterim. Yemekten önce bir şeyler içmek isterim. Biraz şifalı bitkim var, kendime bir infüzyon hazırlayacağım. Büyükanne, bu kulübede sıcak su olacak mı? Sıcak su, soruyorum. Olur mu?'

Orman arıcısının annesi yaşlı bir kadın, sobanın üzerine oturmuş, ördüğü çoraptan başını kaldırdı.

"Olur, taç yaprağı, olur," diye mırıldandı. 'Sadece soğuk b' şimdi.'

Dandelion homurdandı ve o sabah erkenden ormanda rastladıkları arıcı ile şirketin sohbet ettiği masaya oturdu, istifa etti. Arıcı kısa boylu, tıknaz, esmer ve çok kıllıydı. O halde, çalıların

arasından beklenmedik bir şekilde çıktığında şirketi korkutmasına şaşmamalı; onu bir kurtadamı sanmışlardı. Daha da komik hale getirmek için, 'Kurt Adam! Kurt adam!' vampir olmuştu, Regis. Bir kargaşa vardı, ama mesele çabucak çözüldü ve arıcı, ilk bakışta asık suratlı olmasına rağmen, misafirperver ve kibar davrandı. Şirket, çiftliğine yapılan daveti kabul etti. Orman arıcılığı jargonunda 'gecekondu' olarak adlandırılan çiftliği, arıcının, annesinin, karısının ve kızlarının yaşadığı açık bir çayırda duruyordu. Son ikisi, ataları arasında bir orman kurusu ya da hamadryad olduğunu açıkça gösteren, istisnai, biraz meraklı, görünüşlü kadınlardı.

Ardından gelen konuşmalar sırasında, orman arıcısı ilk başta onunla yalnızca arılar, ağaca oyulmuş arı kovanları, oyuklar, ip koşumları, ayı çitleri, balmumu, bal ve bal toplama hakkında konuşulabileceği izlenimini verdi, ancak bu sadece bir görünüştü. .

'Siyasetle mi? Ve bununla ne olmalı? Her zamanki gibi. Gittikçe daha fazla vergi ödemek zorundayız. Üç çöml bal ve bir boy mum. Ben zar zor tedarik edebiliyorum. Şafaktan alacakaranlığa kadar iplerimin üzerinde oturuyorum, çukurlar açıyorum… Görevi kime ödeyeceğim? Kim ararsa, şimdi kimin iktidarda olduğunu nasıl bilebilirim? Bir süredir, bilirsin, Nilfgaardca konuşuyorlar. Ben 'kulak, biz artık bir empoze kaynağı veya 'at' gibi bir özetiz. Balın parasını – eğer satarsam – imparatorun başı üzerine vurulmuş olarak, değersiz bir madeni parayla ödüyorlar. 'Mush daha çekici mi, zalim olsa da, hemen anlayacaksın. Sürüklenmemi alırsan...'

İki köpek -biri siyah, diğeri kırmızı- vampire dönük oturdu, başlarını kaldırdı ve ulumaya başladı. Arıcının hamadryad karısı ocaktan döndü ve onlara süpürgesiyle vurdu.

"Kötü bir işaret olabilir," dedi arıcı, "güpegündüz av köpekleri uluduğunda. Bir tür şey… Ne hakkında konuşmam gerekiyordu?

"Caed Dhu'nun druidleri hakkında."

'Eee! Yani şaka yapmıyor muydunuz, lordum? Haklı olarak druidlere gitmek mi istiyorsun? Hayattan bıktınız mı? Bu yol ölümdür! Ökse otunun açıklığına girmeye cesaret eden kişi yakalanır, hasır bir bebeğe tıkıştırılır ve ağır ateşte kavrulur.'

Geralt, Regis'e baktı ve Regis ona göz kırptı. İkisi de druidler hakkındaki popüler söylentileri biliyorlardı ve her biri uydurmaydı. Milva ve Dandelion ise eskisinden daha büyük bir merakla dinlemeye başladılar. Ve bariz alarm.

Orman arıcısı, "Bazıları," diye devam etti, "Ökse Otucular kendilerini geri alıyorlar, çünkü önce Nilfgaardlılar, Dol Angra'daki kutsal meşe bahçelerine girerek ve sebepsiz yere druidleri savurarak onları rahatsız ettiler. Diğerleri, druidlerin birkaç ahlaksız adamı yakalayıp ölümüne işkence ederek başlattığını ve şimdi Nilfgaard'ın intikamını aldığını söylüyor. Haklısın, kimse bilmiyor. Ama bir şey hiç şüphesiz; Druidler insanları yakalar, Hasır Kadın'a koyar ve yakar. Aralarında cüret etmek kesin ölümdür.'

Korkmuyoruz, dedi Geralt sakince.

"Kesinlikle," orman arıcısı Witcher, Milva ve Cahir'e bir aşağı bir yukarı baktı. Cahir, atları tımar etmiş, kulübeye yeni giriyordu. 'Korkusuz, yiğit ve silahlı bir halk olduğunuz belli. Eh, sizin gibilerle yolculuk yapmaktan hiç korkmazsınız... bilirsiniz... Ama Ökseotu şu anda Kara Koru'da değil, emekleriniz ve seyahatleriniz boşa gidecek. Nilfgaard onlara baskı yaptı, onları Caed Dhu'dan sürdü. Şu anda orada değiller.'

'Nasıl yani?'

'Öyledir. Ökseotu 'kaçtı.'

'Nereye kaçtı?

Orman arıcısı, hamadryad karısına baktı ve bir an için hiçbir şey söylemedi.

'Nereye kaçtı?' Witcher tekrarladı.

Arıcının tekir kedisi vampirin önüne oturdu ve korkunç bir şekilde miyavladı. Hamadryad süpürgesiyle vurdu.

"Bir erkek kedinin güpegündüz miyavlaması kötü bir işarettir," diye mırıldandı arıcı, garip bir şekilde utanarak. "Ama druidler... bilirsiniz... Yamaçlara kaçtılar. Yeterince doğru. Ben gerçeği konuşuyorum. Yamaçlara.'

"Altmış mil güneyde," diye tahminde bulundu Dandelion oldukça rahat, hatta neşeli bir sesle. Ama Witcher'ın ifadesini görünce sustu.

Düşen sessizlikte sadece hemen dışarı sürülen kedinin uğursuz miyavlaması duyulabiliyordu.

*

"Eh," diye başladı vampir, "bizim için ne fark eder?"

Ertesi sabah daha fazla sürpriz getirdi. Ve hızla çözülen bilmeceler. Saman kışlasından ilk çıkan Milva, "Üzerinde bir çiçek," dedi, kargaşayla uyandı. 'Pekala, bayılacağım. Şuna bak, Geralt.'

Açıklık insanlarla doluydu. İlk bakışta, orada beş altı orman arıcı ailesinin toplandığı görülüyordu. Witcher'ın eğitimli gözü ayrıca birkaç kürk avcısı ve en az bir katran yapıcıyı da seçti. Birlikte ele alındığında, on iki erkek, on kadın, her iki cinsiyetten on ergen ve aynı sayıda küçük çocuk vardı. Toplama altı vagon, on iki öküz, on inek ve dört keçi, oldukça fazla sayıda koyun ve ayrıca böyle durumlarda havlaması ve miyavlaması kesinlikle kötü bir alâmet sayılabilecek bir sürü köpek ve kedi ile donatılmıştı.

Merak ediyorum, dedi Cahir, gözlerini ovuşturarak, 'bu ne anlama geliyor?'

"Sorun," diye yanıtladı Dandelion, saçındaki samanı sallayarak. Regis hiçbir şey söylemedi, ama yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Lütfen orucunuzu bozun, asil lordlar," dedi orman arıcı arkadaşları, geniş omuzlu bir adamla rick'e yaklaşarak. 'Kahvaltı hazır. Sütlü yulaf lapası. Ve tatlım… Ve eğer biz orman arıcılarının muhtarı Jan Cronin'i tanıştırabilirsem...'

Tanıştığımıza memnun oldum, dedi Witcher, kısmen dizi ona çok acı verdiği için yayını geri vermeden. 'Peki bu kalabalık, buraya nasıl geldiler?'

'Bir tür şey...' arıcı başının arkasını kaşıdı. 'Gördüğün gibi kış geliyor... Ağaçların çitleri var, çukurlar oyulmuş... Yamaçlara ve Riedbrune'a döndüğümüz zaman... Balı sakla, kış için, bilirsin... Ama ormanlarda olmak tehlikelidir. … tek başına…'

Muhtar boğazını temizledi. Arıcı Geralt'ın yüzüne baktı ve biraz küçülür gibi oldu.

Atlı ve silahlısın, diye homurdandı. 'Yiğit ve cesur, herkes görebilir. Sizin gibilerle seyahat etmek hiç de korkulacak bir şey değil... Ve sizin için de çok rahat... Her yolu, her parkuru, her koruyu ve her yeri biliyoruz... Ve sizi besleyebiliriz...'

"Ve druidler," dedi Cahir soğuk bir sesle, "Caed Dhu'dan ayrıldı. Ve Yamaçlara yöneldi. Nereye gitmek istersin. Ne olağanüstü bir tesadüf.'

Geralt yavaşça orman arıcısına doğru yürüdü ve onu paltosunun önünden yakaladı. Ama bir an sonra daha iyi düşündü, onu serbest bıraktı ve giysilerini düzeltti. Hiçbir şey söylemedi. Ve hiçbir şey sormadı. Ama her durumda arıcı açıklamak için acele etti.

'Doğruyu söyledim! Yemin ederim! Yalan söylersem toprak beni yutsun! Ökseotu Caed Dhu'dan gitti! Orada değiller!'

"Ve Yamaçlardalar, değil mi?" Geralt hırladı. 'Nereye gidiyorsun, sen ve bu ayak takımınız? Ve silahlı bir eskortla mı seyahat etmek istiyorsun? Konuş dostum. Ama dikkat edin, yeryüzü gerçekten de yarılmaya müsaittir!'

Arıcı gözlerini indirdi ve endişeyle ayaklarının altındaki yere baktı. Geralt anlamlı bir şekilde sessizliğini korudu. Sonunda her şeyin ne olduğunu anlayan Milva, pis bir şekilde küfretti. Cahir küçümseyici bir şekilde homurdandı.

'İyi?' Witcher ısrar etti. "Druidler nereye gidiyorlardı?"

"Kim bilir lordum?" arıcı sonunda mırıldandı. 'Ama Yamaçlarda olabilirler... Her yerde olabilecekleri kadar iyi başka. Yamaçlarda çok sayıda güçlü meşe korusu var ve druidler meşelere düşkün...'

Muhtar Cronin'in yanı sıra, her iki hamadryad -anne ve kızı- şimdi arıcının arkasında duruyordu. Kızın babasının değil de annesinin peşine düşmesi ne büyük şans, diye düşündü Witcher, çünkü arıcı karısına, yaban domuzu kısrağa yakışır. Hamadryadların arkasında birkaç kadının daha durduğunu fark etti. Çok daha az çekiciydiler, ama ona aynı şekilde yalvarırcasına bakıyorlardı.

Gülse mi yoksa küfretse mi bilemeden Regis'e baktı. Vampir omuz silkti.

Orman arıcısının haklı olduğunu söyleyerek başlayayım, Geralt. Druidlerin Yamaçlara gitmiş olmaları oldukça muhtemeldir. Onlar için mükemmel bir arazi.'

'Bu olasılık–' Witcher'ın bakışı çok, çok soğuktu, '– sizce, rotamızı aniden değiştirmemizi ve buradaki bu insanlarla körü körüne yola çıkmamızı sağlayacak kadar büyük mü?'

Regis tekrar omuz silkti.

'Ne fark eder ki? Bunu düşünmek. Druidler Caed Dhu'da değiller, bu yüzden bu gidiş yönünü ortadan kaldırmalıyız. Yaruga'ya dönüş de bir seçenek olamaz. Ve böylece kalan tüm yönler eşit derecede iyidir.'

'Gerçekten?' Witcher'ın sesinin sıcaklığı şimdi bakışlarına eşitti. 'Ve sizce kalanlardan hangisi en çok tavsiye edilir? Orman arıcıları olan mı? Yoksa oldukça farklı biri mi? Sonsuz bilgeliğinizle bunu şart koşmayı taahhüt edecek misiniz?'

Vampir yavaşça orman arıcısına, orman arıcısına, hamadryadlara ve diğer kadınlara doğru döndü.

"Nedir," diye sordu ciddi bir şekilde, "o kadar çok korkuyorsun ki, iyi insanlar, bir eskort mu arıyorsunuz? Sizde bu korkuyu uyandıran nedir? Açıkça konuş.'

Ah, lordum, diye sızlandı Jan Cronin ve gözlerinde en gerçek korku belirdi. 'Sorduğunuza sevindim... Yolumuz Dank Wilderness'tan geçiyor! Ve orası korkunç, lordum! Lordum, brukolaklar, vampirler, endryaglar, grifonlar ve her türlü canavar var! Neden, daha iki Pazar günü, damadımı bir şehvetli kaptı, o sadece bir törpülemeyi başardı ve o da o, öldü. Kadınlarımız ve bairnlarımızla böyle gitmekten korkmamıza şaşırmıyor musun? ha?'

Vampir Witcher'a baktı ve yüzü çok ciddiydi.

"Sınırsız bilgeliğim," dedi, "Witcher için en uygun yönün hangisi olduğunu belirtmemi öneriyor."

Amell Dağları'nın eteklerinde uzanan bir arazi olan Yamaçlara doğru kuzeye doğru yola çıktık. Her şeyi içeren büyük bir alayla yola çıktık: genç kadınlar, orman arıcıları, kürk avcıları, kadınlar, çocuklar, genç kadınlar, evcil hayvanlar, ev gereçleri ve genç kadınlar. Ve bir sürü bal. Baldan her şey yapış yapıştı, kızlar bile.

Tren yürüme ve vagon hızında hareket etti, ancak yürüyüşün temposu düşmedi, çünkü yoldan çıkmadık, kolaylıkla yürüdük - arıcılar göller arasındaki rayları, patikaları ve geçitleri biliyorlardı. Ama bu bilgi işe yaradı, ah, nasıl oldu, çünkü çiselemeye başladı ve aniden tüm kanlı Riverdell krem kadar kalın bir sisin içine daldı. Arıcılar olmasaydı, kesinlikle yolumuzu kaybederdik ya da bataklıkta bir yere batardık. Yemekleri organize etmek ve hazırlamak için ne zaman ne de enerjimizi boşa harcamak zorundaydık - basit de olsa günde üç kez besleniyorduk. Ve her öğünden sonra bir süre tembellik etmelerine izin verildi.

Kısacası harikaydı. Witcher bile, o yaşlı asık suratlı ve canı sıkkın, gülümsemeye ve hayattan daha çok zevk almaya başladı, çünkü Brokilon'dan ayrıldığımızdan beri bir kez bile başaramadığımız günde on beş mil yol kat ettiğimizi düşünüyordu. Witcher'ın hiçbir işi yoktu, çünkü Dank Wilderness çok nemli olsa da, daha nemli bir şey hayal etmek zor olurdu, herhangi bir canavarla karşılaşmadık. Elbette, geceleri hayaletler biraz uludu, orman ağlayıcıları inledi ve bataklıkların üzerinde peş peşe peş peşe uçtu. Ama dikkate değer bir şey yok.

Doğrusu, bir kez daha tamamen tesadüfen seçilmiş bir yönde ve kesin olarak tanımlanmış bir varış yeri olmadan seyahat ediyor olmamız biraz endişe vericiydi. Ancak, vampir Regis'in de belirttiği gibi, amaçsız dolaşmaktan amaçsız ilerlemek daha iyidir ve kesinlikle amaçsız geri çekilmekten çok daha iyidir.

'Karahindiba! O tüpünü sıkıca bağla! Yarım asırlık bir şiirin özgürleşip eğrelti otları arasında kaybolması yazık olur.'

'Korku yok! Onu kaybetmeyeceğim, bundan emin ol. Ne de kimsenin onu benden almasına izin verme! Bu tüpü isteyen herkes, onu soğuyan cesedimden çekip almak zorunda kalacak. Geralt, kahkahalarını tetikleyen şeyin ne olduğunu bilen var mı? Bir tahminde bulunayım... Doğuştan embesillik mi?'

*

Öyle oldu ki, Beauclair'de kazılar yürüten Castell Graupian Üniversitesi'nden bir arkeolog ekibi, büyük bir yangına işaret eden bir kömür tabakasını kazdı ve 13. yüzyıldan kalma olduğu tahmin edilen daha eski bir tabakaya ulaştı. Bu katmanda, duvar kalıntılarından oluşan ve kil ve kireçle mühürlenmiş bir mağara kazıldı ve içinde - bilim adamlarının büyük heyecanına göre - iki mükemmel korunmuş insan iskeleti vardı: bir kadın ve bir erkeğe ait olanlar. İskeletlerin yanında -silahlar ve sayısız küçük eser dışında- sertleştirilmiş deriden yapılmış ve iki buçuk fit uzunluğunda bir tüp vardı. Deri üzerine, aslanları ve baklavaları betimleyen soluk renkli bir arma işlenmiştir. Ekibe liderlik eden Karanlık Çağların amblemi konusunda seçkin bir uzman olan Profesör Schliemann, armayı, yeri doğrulanmamış eski bir krallık olan Rivia'nın amblemi olarak tanımladı. Arkeologların heyecanı, karanlık çağlarda el yazmaları benzer tüplerde tutulduğundan, kabın ağırlığı, içinde bol miktarda kağıt veya parşömen saklandığı varsayımına izin verdiği için doruk noktasına ulaştı. Tüpün mükemmel durumu, belgelerin okunaklı olacağı ve karanlık geçmişe ışık tutacağı umudunu verdi. Yüzyıllar konuşmak üzereydi! Olağanüstü bir sürprizdi, bilimin boşa harcanamayacak bir zaferiydi. Castell Graupian'dan dilbilimciler ve soyu tükenmiş dillerin bilginleri, değerli içeriklere en ufak bir zarar verme riski olmadan tüpü açabilen uzmanlarla birlikte ihtiyatlı bir şekilde çağrıldı.

Bu sırada Profesör'ün ağzından 'hazine' söylentileri yayılmıştı. Schliemann'ın takımı. Bu sözler Zdyb, Billy Goat ve Kamil Ronstetter olarak bilinen ve kili kazmakla görevlendirilen üç karakterin

kulağına ulaştı. Tüpün kelimenin tam anlamıyla altın ve değerli eşyalarla dolu olduğuna ikna olan üç kazıcı, karanlığın örtüsü altında paha biçilmez eseri kaydırdı ve onunla ormana kaçtı. Bir kez orada, küçük bir ateş yaktılar ve etrafına oturdular.

'Neyi bekliyorsun?' Billy Goat, Zdyb'e söyledi. 'Aç şu boruyu!'

"Vermeyeceğim," diye şikayet etti Zdyb, Billy Goat'a. 'Bir fahişe gibi dar!'

'Yalancı orospuya damga vur!' Kamil Ronstetter tavsiye etti.

Paha biçilmez bulgunun çilesi Zdyb'in topuğunun altında yol verdi ve içindekiler yere düştü.

'Sıçrayan orospuyu rahatsız et!' Billy Goat şaşkınlıkla bağırdı. 'Bu ne?'

Soru aptalcaydı, çünkü ilk bakışta bunların birer kağıt parçası olduğu görülebiliyordu. Bu nedenle Zdyb cevap vermek yerine çarşaflardan birini alıp burnuna götürdü. Meraklı görünen işaretleri uzun süre inceledi.

"Yazıyor," dedi sonunda otoriter bir şekilde. 'Onlar mektuplar!'

'Edebiyat?' Kamil Ronstetter kükredi, korkudan solgunlaştı. 'Yazılı mektuplar mı? Ne orospu!'

'Yazmak, anlam büyüleri!' Billy Goat dişleri korkudan takırdayarak gevezelik etti. 'Harfler, büyücülük anlamına geliyor! Dokunma, orospu çocuğu! Ondan bir şey yakalayabilirsin!'

Zdyb'in iki kez söylemesine gerek yoktu, sayfayı ateşe attı ve titreyen ellerini pantolonuna sildi. Kamil Ronstetter gazetelerin geri kalanını kamp ateşine attı - ne de olsa çocuklar bu iğrenç şeyleri tesadüfen bulabilirdi. Sonra üçü aceleyle o tehlikeli yerden uzaklaştı. Karanlık Çağlardan kalma paha biçilmez yazı uzun, parlak bir alevle yandı. Birkaç kısa an için yüzyıllar, ateşte kararan kağıdın yumuşak fısıltısıyla konuştu. Sonra alev söndü ve karanlık dünyayı kapladı.

Houvenaghel, Dominik Bombastus *, d. 1239, büyük çapta ticaret yapan Ebbing'den zengin oldu ve Nilfgaard'a yerleşti; önceki imparatorlar tarafından saygı duyulan, imparator Jan Calveit tarafından Venendal'daki burgrave ve maden müdürlüğüne atandı ve yaptığı hizmetlerin ödülü olarak Neveugen belediye başkanlığı görevi verildi. Sadık bir imparatorluk danışmanı olan* ***H.*** *imparatorun lütfuna sahip oldu ve birçok kamu işlerine katıldı. d. 1301. Hala Ebbing'deyken ,* ***H.*** *sayısız hayır işleriyle uğraşmış, muhtaç ve yoksullara yardım etmiş, yetimhaneler, hastaneler ve kreşler kurmuş, onlara bol miktarda para sağlamıştır. Güzel sanatlar ve sporun büyük bir tutkunu olarak başkentte her ikisi de kendi adını taşıyan bir komedi tiyatrosu ve stadyumu kurdu. O, doğruluk, dürüstlük ve ticari ahlakın bir modeli olarak kabul edildi.*

Effenberg ve Talbot, *Ansiklopedi Maxima Mundi, Cilt VII*

BÖLÜM DÖRT

'Tanıkın soyadı ve adı?'

'Selim, Kenna. Pardon, Joanna'yı kastetmiştim.

'Meslek?'

'Çeşitli hizmetlerin sağlayıcısı.'

'Tanık şaka mı yapıyor? Tanığa, vatana ihanet davasında imparatorluk mahkemesinin önünde durduğunu hatırlatsın! Birçok insanın hayatı tanığın ifadesine bağlıdır, çünkü ihanetin cezası ölümdür! Tanığa, mahkemenin önünde hiçbir şekilde serbest bir ajan olarak bulunmadığı, ancak kaledeki tecrit edilmiş bir yerden getirildiği ve tanığın oraya geri dönüp dönmeyeceği veya serbest bırakılıp bırakılmayacağı, diğerlerinin yanı sıra onun ifadesine bağlı olduğu hatırlatılabilir. Mahkeme, tanığa bu salonda ne kadar uygunsuz şakaların ve yüzlerin ne kadar uygunsuz olduğunu göstermek için bu uzun konferansın özgürlüğünü aldı! Sadece tatsız değiller, aynı zamanda çok ciddi sonuçları da tehdit ediyorlar. Tanığın bu konuyu düşünmek için yarım dakikası var, ardından mahkeme soruyu bir kez daha soracak.'

"Pekala, Şanlı Yargıç."

'Bize 'Sayın Yargıç' diye hitap edin. Tanık mesleği mi?

"Ben bir psionikim, Sayın Yargıç. Ama esas olarak emperyal istihbaratın hizmetinde, yani...'

'Lütfen cevaplarınızı kısa ve öz tutun. Mahkeme daha fazla açıklama isterse, onları isteyeceğiz. Mahkeme, tanık ve imparatorluğun gizli servisi arasındaki işbirliğinin farkında. Bilginize, tanığın mesleğini anlatırken kullandığı “psionik” teriminin anlamı nedir?'

'Saf aitch-es-pee'm var, bu da birinci kategori psi anlamına geliyor, çiş hediyesi olmadan. Kesin olmak gerekirse: Diğer insanların düşüncelerini duyabiliyorum ve bir büyücü, elf veya başka bir psionik ile uzaktan konuşabiliyorum. Ve düşünceyi kullanarak emir verebilirim. Demek istediğim: birinin yapmasını sağlamak ne yapmalarını istiyorum. Ben de ön dişli yapabilirim, ancak sadece altındayken.'

'Lütfen tanık Joanna Selborne'un aşırı duyusal algı yeteneğine sahip bir psionik olduğuna dair duruşmaya girin. O bir telepat ve tele-empat, hipnoz altında önsezi yapabilen, ancak psikokinezi yeteneği olmayan. Tanık, bu odada büyü ve duyu dışı güçlerin kullanılmasının kesinlikle yasak olduğu konusunda uyarılır. Duruşmaya devam edeceğiz. Tanık, Cintra Prensesi Cirilla olarak tanıtılan kişiyle ne zaman, nerede ve hangi koşullarda karşılaştı?'

'Cirilla'dan bazılarını ya da diğerlerini ancak klinkteyken öğrendim... Yani tecrit edilmiş bir yerde, Şanlı Mahkeme'de. Araştırılırken. Duyduğumda Falka veya Cintran olarak adlandırılan kişiyle aynı kişi olduğunun farkına vardım. Ve koşullar öyleydi ki, olayların sırasını belirtmem gerekiyordu. Açıklık için, demek istiyorum. Şöyleydi: Etolia'da bir meyhanede orada oturan Dacre Silifant tarafından karşılandım..."

"Tanık Joanna Selborne'un kendisine sorulmadan sanık Silifant'ı gösterdiğine dikkat edin. Lütfen devam edin.'

'Dacre, Şanlı Mahkeme, bir hanza topladı... Yani silahlı bir birlik. Bir erkek ve bir kadın için yiğit… Dufficey Kriel, Neratin Ceka, Chloe Stitz, Andres Vierny, Til Echrade… Hepsi öldü Sayın Yargıç… Ve hayatta kalanların çoğu burada oturuyor, koruma altında…'

'Lütfen tanık ve sanık Silifant'ın görüşmesinin ne zaman gerçekleştiğini tam olarak belirtin.'

"Geçen yıl ağustos ayıydı, sonuna yakın bir yerdeydi, tam olarak hatırlamıyorum. Eh, Eylül'de değil, her halükarda, o Eylül, ha, hafızama iyi yerleşmiş! Benim hakkımda bir şeyler öğrenmiş olan Dacre, hanza'nın sihirden korkmayan bir psionic'e ihtiyacı olduğunu, çünkü büyücülerle uğraşıyor olacağımızı söyledi. İş, dedi,

imparator ve imparatorluk içindi, iyi ücretliydi ve ayrıca hanza'ya Tawny Baykuş'tan başkası tarafından komuta edilmeyecekti.'

"Alaca Baykuş dedikleri zaman, tanık, imparatorluk adli tabibi Stefan Skellen'ı mı düşünüyor?"

'Evet, yapıyorum, gerçekten yapıyorum.'

'Lütfen bunu işlemlere girin. Tanık Coroner Skellen ile ne zaman ve nerede karşılaştı?

"Eylül ayında, on dördünde, Fort Rocayne'deydi. Rocayne, Şanlı Mahkeme, Maecht'ten Ebbing, Geso ve Metinna'ya uzanan ticaret yolunu koruyan bir sınır gözetleme kulesidir. Yaklaşık on beş atlı hanzamızı oraya Dacre Silifant getirdi. Ola Harsheim ve Bert Brigden komutasındaki diğerleri Rocayne'de hazır beklerken, birlikte

toplandığında yirmi iki kişiydik.'

Ağır botların altındaki ahşap zemin gümbürdüyordu, mahmuzlar şıngırdadı ve metal tokalar şıngırdadı.

"Selamlar, Sör Stefan!"

Alaca Baykuş ayağa kalkmakla kalmadı, ayaklarını masadan bile çekmedi. Çok kibar bir hareketle elini salladı.

"Sonunda," dedi kısaca. "Beni çok beklettin Silifant."

'Uzun zaman?' Dacre Silifant güldü. 'Bu zengin, Sör Stefan! İmparatorluğun ve egemenliklerinin ürettiği en iyi düzinelerce bıçağı toplayıp buraya getirmem için bana dört Pazar verdin. Böyle bir hanzanın montajı için bir yıl çok az olur! Ama yirmi iki gün içinde çöpe attım. Bu övgüyü hak ediyor, ha?'

Skellen soğukkanlılıkla, "Şu hanzanızı görene kadar övgüden kaçınalım," dedi.

'Neden şimdi değil? İşte benim –ve şimdi sizin, Sir Stefan– teğmenlerim: Neratin Ceka ve Dufficey Kriel.'

'Dolu dolu.' Alaca Baykuş sonunda ayağa kalkmaya karar verdi ve yardımcıları da ayağa kalktı. "Sizi tanıştırayım beyler... Bert Brigden, Ola Harsheim..."

'Birbirimizi iyi tanıyoruz.' Dacre Silifant, Ola Harsheim'ın sağ elini sıkıca kavradı. Nazair'deki isyanı yaşlı Braibant'ın altında bastırdık. Komikti, değil mi Ola? Eh, komik! Atlar kana bulanmıştı! Ve Bay Brigden, yanılmıyorsam Gemmera'dan? Emziklerden mi? Ah, takımda yoldaşlar olacak! Orada birkaç Emzik var.'

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diye araya girdi Alaca Baykuş. 'Gidebilir miyiz?'

Bir dakika, dedi Dacre. "Neratin, git ve şirketi düzene sok, böylece saygıdeğer adli tabibin önünde ellerinden gelenin en iyisini yapsınlar."

'O mu, o Neratin Ceka mı?' Alaca Baykuş gözlerini kısarak memurun gidişini izledi. 'Kadın mı erkek mi?'

"Bay Skellen." Dacre Silifant boğazını temizledi ama konuştuğunda sesi sabitti ve gözleri soğuktu. 'Tam olarak bilmiyorum. Erkek gibi görünüyor, ama emin değilim. Neratin Ceka'nın nasıl bir subay olduğundan eminim. Bana sormaya tenezzül ettiğin şey, ona -ya da ona- onun-elini sorsaydım önemli olurdu. Ama buna niyetim yok. Sen de beklemiyorum.'

Haklısın, dedi Skellen bir an düşündükten sonra. 'Yani söylenecek bir şey yok. Hadi gidip çeteni inceleyelim Silifant.'

Cinsiyeti belirsiz olan Neratin Ceka ise vakit kaybetmemişti. Skellen ve subaylar kalenin avlusuna çıktıklarında, ekip düzenli bir düzende, bir atın namlusunun bir açıklıktan daha fazla uzanmayacağı şekilde hizalanmıştı. Alaca Baykuş memnun bir şekilde hafif bir öksürük verdi. İyi bir grup, diye düşündü. Ah, peki, resmi politika olmasaydı… Ah, böyle bir hanza toplayıp yürüyüşlere çıkmak, yağmalamak, tecavüz etmek, öldürmek ve yakmak… Bir adam kendini genç hissederdi… Pshaw, siyaset olmasaydı!

"Eee, Sör Stefan?" diye sordu Dacre Silifant, zar zor gizlenmiş bir heyecanla kızararak. "Onları nasıl buluyorsun, benim bu muhteşem atmacalarımı?"

Alaca Baykuş'un gözleri bir yüz yüze, bir figürden diğerine gezindi. Bazılarını iyi ya da kötü kişisel olarak tanıyordu. Şu anda tanıştığı diğerlerinin adını duymuştu. İtibara göre.

Til Ehrade, sarışın bir elf, Gemmerian Emziklerin bir izcisi. Rispat La Pointe, aynı birimden bir çavuş. Sırada bir Gemmerian: Cyprian Fripp genç. Skellen, yaşlı Fripp'in idamında hazır bulunmuştu. Her iki erkek kardeş de sadist eğilimleriyle ünlüydü.

Daha uzakta, alacalı bir kısrağın eyerine kolayca yaslanmış, hırsız Chloe Stitz vardı; bazen gizli servis tarafından kiralanır ve kullanılır. Tawny Baykuş'un gözleri, küstah bakışlarından ve pis gülümsemesinden hızla uzaklaştı.

Andres Vierny, Redania'dan bir Nordling, kısır bir katil. Stigward, bir korsan, Skellige'den bir dönek. Dede Vargas, mesleği bir suikastçı, Şeytan onun nereli olduğunu yalnızca biliyordu, Kabernik Turent, meslekten bir katil.

Ve diğerleri. Hemen hemen aynı. Hepsi birbirine benziyor, diye düşündü Skellen. İlk beş kişiyi öldürdükten sonra hepsinin aynı hale geldiği bir lonca, bir kardeşlik. Aynı hareketler, aynı jestler, aynı konuşma, hareket ve giyim tarzı.

Aynı gözler. Duygusuz ve soğukkanlı, düz ve hareketsiz bir yılanın gözleri gibi, ifadesi hiçbir şey -en korkunç vahşet bile- değişemezdi.

'İyi? Sör Stefan?

'Fena değil. İyi bir hanza, Silifant.'

Dacre daha da kızardı ve yumruğunu kalçasına bastırarak Gemmer tarzı selam verdi.

"Ben özellikle istedim," diye hatırlattı Skellen, "büyüye yabancı olmayan birkaç insan. Ne büyüden ne de büyücüden korkanlar.'

'Hatırladım. Til Ehrade var! Ve onun dışında, Chloe Stitz'in yanındaki o muhteşem kestanenin üzerindeki uzun kızı görüyor musun?

"Onu sonra bana getir."

Alaca Baykuş korkuluğa yaslandı ve omzunun metal uçlu sapıyla tırabzana vurdu.

'Selam, şirket!'

'Selam, lord adli tabip!'

"Çoğunuz," diye başladı Skellen, çetenin birleşik kükremesinin yankısı kaybolduğunda, "daha önce benimle çalıştınız, beni ve gereksinimlerimi tanıyın. Beni tanımayanlara astlarımdan ne beklediğimi, onlardan nelere tahammül etmediğimi anlatsınlar. O zaman gereksiz yere nefesimi boşa harcamayacağım.

'Tam o gün, bazılarınız görevlerini alacak ve onları yerine getirmek için şafakta yola çıkacaksınız. Ebbing'de. Size Ebbing'in özerk bir krallık olduğunu ve orada resmi bir yetkimiz olmadığını hatırlatıyorum, bu yüzden ihtiyatlı ve ihtiyatlı davranmanızı emrediyorum. İmparatorluk hizmetinde kalıyorsun, ama bununla övünmekten, övünmekten veya yerel yöneticilere kibirli davranmaktan seni men ediyorum. Dikkat çekmeyecek şekilde davranacaksınız. Anlaşıldı mı?'

"Evet efendim, adli tabip!"

"Burada, Rocayne'de siz misafirsiniz ve misafir gibi davranmalısınız. Zorunlu bir ihtiyaç olmadan size tahsis edilen kamaranızı terk etmenizi yasaklıyorum. Kale garnizonu ile temas kurmanızı yasaklıyorum. Memurlar can sıkıntısının sizi öfkelendirmemesi için bir şeyler düşünecekler. Bay Harsheim, Bay

Brigden, lütfen birliğe yerlerini gösterin!'

"Kısrağımdan zar zor kurtulmayı başardım, Sayın Yargıç, Dacre beni kolumdan yakaladı. Lord Skellen, seninle konuşmak istediğini söylüyor Kenna. Ne yapalım? kapalı gidiyorum. Tawny Baykuş bir masanın arkasında oturuyor, ayaklarını yukarı kaldırmış, namlusunu bagajına vuruyor. Ve çalılıklara karışmadan bana *Güney Yıldızı* gemisinin kaybolmasına karışan Joanna Selborne olup olmadığımı soruyor . Ona hiçbir şeyin kanıtlanmadığını söylüyorum. Gülerek dışarı çıkıyor. “İnsanları severim, hiçbir şeyi bağlayamazsın”

diyor. Sonra benim aitch-es-pee, yani aşırı duyusal algımın doğuştan olup olmadığını soruyor. Evet dediğimde havası karardı ve “Yeteneğinin büyücülerde işe yarayacağını düşündüm ama önce başka bir gizemli şahsiyetle uğraşman gerekecek” dedi.

"Tanık, Adli tabip Skellen'ın tam olarak bu kelimeleri kullandığından emin mi?"

'Ben. Ben bir psiyoniğim, değil mi?'

'Lütfen devam edin.'

"Konuşmamız yoldan tozlu bir haberci tarafından kesildi. Belli ki atını esirgememişti. Alaca Baykuş için acil bir haberi vardı ve Dacre Silifant, biz kamaramıza giderken, suyunda, habercinin haberlerinin akşam olmadan önce bizi eyere oturtacağını hissettiğini söylüyor. Ve haklıydı, Sayın Yargıç. Daha kimse akşam yemeğini düşünmeden önce, hanzanın yarısı eyerlenmişti. Ben o zaman indim; elf Til Ehrade'i aldılar. Memnun kaldım, çünkü yoldaki o birkaç günden sonra kıçım bir araba gibi ağrıyordu… Ve işleri daha da kötüleştirmek için aylıkım yeni başlamıştı—'

"Tanık, mahrem şikayetlerini resimli tasvirlerden sakınıp konuya devam eder mi lütfen? ne zaman yaptı Tanık, Adli tabip Skellen'ın bahsettiği “gizemli şahsiyetin” kimliğini öğreniyor mu?'

"Sana acemi bir şekilde söyleyeceğim, ama bir düzen olmalı, değil mi, çünkü her şey o kadar karışmaya başladı ki, asla çözemeyeceğiz! Akşam yemeğinden önce bu kadar aceleyle bineklerini eyerleyenler Rocayne'den Malhoun'a koştular. Ve genç bir delikanlıyı geri getirdi...'

⁂

Nycklar kendine kızdı. O kadar sinirliydi ki, ağlayacak gibi oldu.

Keşke sağduyulu insanlar tarafından kendisine yapılan uyarılara kulak verseydi! Keşke atasözlerini ya da en azından tuzağını kapatamayan kaleyle ilgili masalı hatırlasaydı! Keşke yapılması gerekeni yapıp eve, Kıskançlık'a dönseydi! Ama hayır! Maceradan heyecan duyan, güzel bir ata sahip olmaktan gurur duyan,

cüzdanındaki madeni paraların hoş ağırlığını hisseden Nycklar, gösteriş yapmaktan kendini alamadı. Doğrudan eve, Kıskançlık'a gitmek yerine, birkaç hizmetçi de dahil olmak üzere bir sürü arkadaşının olduğu Malhoun'a gitti. Malhoun'da ilkbaharda bir eşek gibi ortalıkta dolaştı, tekme attı, yalpaladı, atını avluda gezdirdi ve handa tur atarak, bir prens değilse de, bakışı ve tavrıyla tezgahın üzerine para fırlattı. kan, sonra en azından bir sayı.

Ve konuştum.

Dört gün önce Kıskançlık'ta neler olduğu hakkında konuştuk. Konuşuyor, sürekli yeni versiyonlar sunuyor, yeni bilgiler ekliyor, kafa karıştırıyor ve nihayetinde dinleyicilerini hiç rahatsız etmeyen bir şekilde yalan söylüyordu. Hanın müdavimleri – hem yerliler hem de gezginler – hevesle dinlediler. Ve Nycklar bilgiliymiş gibi davranarak devam etti. Ve kendini her zamankinden daha sık, kafa karıştıran olayların merkezine yerleştiriyor.

Üçüncü akşam kendi dili başını belaya soktu.

Hana giren insanları görünce ölümcül bir sessizlik çöktü. Ve bu sessizlikte, mahmuzların şıngırtısı, metal tokaların çıngırağı ve kınların sıyrılması, bir çan kulesinin tepesinden talihsizliği çalan bir kehanet çanı gibiydi.

Nycklar'a kahramanı oynamayı deneme şansı bile verilmedi. Handan o kadar hızlı bir şekilde yakalandı ve eşlik etti ki, topuklarıyla sadece üç kez yere dokunmayı başardı. Daha önceki gün - içkilerinin parasını ödediği sırada - ölümsüz dostluklarını ilan eden arkadaşları, şimdi sanki inanılmaz harikalar oluyor ya da orada çıplak kadınlar dans ediyormuş gibi başlarını masaların altına sokuyorlardı. Handa bulunan shire-reave yardımcısı bile yüzünü duvara döndü ve tek kelime bile etmedi.

Nycklar da tek kelime etmedi, kim, ne veya neden diye sormadı. Terör, dilini sert, kuru bir tahtaya çevirdi.

Onu atına bindirdiler ve binmesini emrettiler. Birkaç saatliğine. Sonra çitli ve kuleli bir kale vardı. Avlu gürültülü, kasvetli, iyi silahlanmış paralı askerlerle doluydu. Ve bir oda. Ve odada üç adam vardı. Bir komutan ve iki astın olduğu hemen belliydi. Kısa boylu,

siyahımsı saçlı ve zengin giyimli komutan, konuşmasında ayık ve takdire şayan bir şekilde nazikti. Nycklar, komutan sıkıntı ve rahatsızlıktan dolayı kendisinden özür dileyip zarar görmeyeceğine dair güvence verirken ağzı açık dinledi. Ama aldanmamalıydı. Adamlar ona çok fazla Bonhart'ı hatırlattı.

Bu gözlemin şaşırtıcı derecede doğru olduğu ortaya çıktı. Çünkü Bonhart'la ilgilendiler. Nycklar bunu beklemeliydi. Ne de olsa onu bu çıkmaza sokan sallanan diliydi.

İstendiğinde konuşmaya başladı. Gerçeği söylemesi ve onu süslememesi konusunda uyarıldı. Kibarca ama sert ve vurgulu bir şekilde uyarıldı ve uyarıyı yapan, zengin giyimli olan, tüm bu süre boyunca metal uçlu bir namluyla oynadı ve gözleri karanlık ve kötüydü.

Kıskançlıktan tabut yapımcısının oğlu Nycklar doğruyu söyledi. Tüm gerçek ve gerçek dışında hiçbir şey. Eylül ayının dokuzuncu günü sabahı, bir ödül avcısı olan Bonhart'ın Kıskançlık köyünde, Falka dedikleri en genç hayduttan yalnızca bir haydutun hayatını kurtararak Fareler çetesini nasıl yok ettiği hakkında. Onlara bütün Kıskançlık'ın Bonhart'ın tutsağına eziyet etmesini ve dövdüğünü izlemek için nasıl toplandığını anlattı, ama halk fena halde hayal kırıklığına uğradı, çünkü Bonhart şaşırtıcı bir şekilde öldürmedi, hatta öldürmedi. Falka'ya işkence! Cumartesi akşamı meyhaneden eve dönen normal bir adamın karısına yaptığından daha fazlasını yapmadı - onu tekmeledi, birkaç kez tokatladı ve daha fazlasını yapmadı.

Zengin giyimli, namlulu beyefendi hiçbir şey söylemedi ve Nycklar onlara Bonhart'ın Falka'nın gözleri önünde katledilen Sıçanların kafalarını nasıl kestiğini ve bir çörekten kuru üzüm gibi bu kafalardan değerli taşlarla süslenmiş altın küpeleri nasıl kopardığını anlattı. Otostop direğine bağlanan Falka, bunu görünce nasıl da çığlık atıp kustu. Daha sonra Bonhart'ın Falka'nın boynuna bir orospu köpeği gibi bir tasma taktığını ve onu yakasından *The Chimera's Head hanına sürüklediğini anlattı* . Ve daha sonra…

*

"Sonra," dedi delikanlı, sürekli dudaklarını yalayarak, "beyefendi Bonhart bira istedi, çünkü korkunç bir şey terliyordu ve boğazı kurumuştu. Ve ondan sonra, birine iyi bir at ve tam beş florin vermeyi hayal ettiğini haykırdı. Bunu söyledi, bunlar onun sözleriydi. Bu yüzden, kimsenin daha hızlı olmasını beklemeden hemen öne çıktım, çünkü bir atım ve kendime ait biraz param olmasını çok istiyordum. Yaşlı adam bana hiçbir şey vermiyor, çünkü tabutların üzerinde ne yaparsa onu içiyor. Ben de öne çıkıyorum ve hangi atı – kuşkusuz Sıçanlardan birini– alabileceğimi soruyorum. Ve lordları Bonhart bana baktı, ta ki içimden bir ürperti geçene kadar ve "değil mi, yapabileceğim tek şeyin arka tarafımı tekmelemek olduğunu, çünkü başka şeylerin kazanılması gerektiğini" söyleyene kadar. Ne yapalım? Atın ağzına bakmayın atasözü der ki; Farelerin atları otostopta duruyordu, özellikle Falka'nın ender güzellikteki siyah kısrağı. Bu yüzden eğilip hediyeyi kazanmak için ne yapmam gerektiğini soruyorum. Ve Bay Bonhart, yolda Fano'da durarak Claremont'a gitmem gerektiğini söylüyor. Seçtiğim at üzerinde. Siyah kısrakta gözümün olduğunu anlamış olmalı, çünkü onu almamı yasaklamıştı. Bu yüzden beyaz lekeli bir kestane alıyorum… '

"Atların paltoları daha az," diye azarladı Stefan Skellen kuru bir sesle. 'Ve daha zor gerçekler. Bize Bonhart'ın senden ne yapmasını istediğini söyle.'

"Efendim Bonhart bazı mektuplar yazdı ve onları güvenli bir şekilde saklamamı emretti. Fano ve Claremont'a gitmem için beni görevlendirdi. ve orada belirtilen kişilere mektupları teslim etmek için.'

'Edebiyat? İçlerinde ne vardı?

'Nasıl bileyim, nazik lordum? Okumak bana kolay gelmiyor ve mektuplar Bay Bonhart'ın mührüyle mühürlenmişti.'

"Fakat mektuplar kimin içindi, hatırlıyor musun?"

'Ah, gerçekten istiyorum. Bay Bonhart unutmayayım diye on kez tekrar etmemi emretti. Hata yapmadan gideceğim yere vardım ve talimat verildiği gibi mektupları teslim ettim. Beni yetenekli bir delikanlı olarak övdüler ve o şerefli tüccar bana bir dinar bile verdi..."

'Mektupları kime teslim ettin? Açıkça konuş!'

"İlk mektup, Fano'dan bir kılıç ustası ve zırh ustası olan Usta Esterhazy içindi. İkincisi, Claremontlu bir tüccar olan saygıdeğer Houvenaghel içindi.'

Mektupları senin huzurunda mı açtılar? Belki biri okurken bir şey söyledi? Beynini topla, delikanlı.'

'Hatırlayamıyorum. O zaman işaretlemedim ve şimdi hatırlayamıyorum…'

"Mun, Ola," Skellen sesini hiç yükseltmeden komutanlara başını salladı. 'O serseriyi avluya götür, pantolonunu bırak ve ona otuz sağlam kırbaç vur.'

'Ben hatırlıyorum!' çocuk bağırdı. 'Bana geri döndü!'

"Hafızada hiçbir şey işe yaramıyor," diye sırıttı Alaca Baykuş, "fındık ve bal ya da kışın üzerinde uçan bir yumru gibi. Konuşmak.'

"Houvenaghel Claremont'ta mektubu okuduğunda, orada başka bir bey daha vardı, küçük bir herif, gerçek bir buçukluk. Bay Houvenaghel ona dedi ki… Erm… Yakında dünyanın daha önce benzerini görmediği bir spor olabileceğini yazmış olduklarını söyledi. Onun söylediği şey bu!'

'Bunu uydurmuyor musun?'

'Annemin mezarı üzerine yemin ederim! Beni kırbaçlamalarına izin verme, nazik lordum! Merhamet et!'

'Pekala, peki, kalk, çizmelerime sürme! İşte bir dinar.'

'Bin teşekkürler... Efendim...'

'Çizmelerimi sürme dedim. Ola, Mun, bundan bir şey anlıyor musun? Bir pire ile ortak noktası ne-'

Ayı çukuru, dedi Boreas Mun aniden. 'Aptal değil. Ayı çukuru.

'Evet!' çocuk bağırdı. 'İşte bu' dedi! Sanki orada bulunmuşsunuz gibi, nazik lordum!'

'Ayı çukuru ve spor!' Ola Harsheim yumruğunu diğerine vurdu. 'Bu, üzerinde anlaşmaya varılmış bir kod, fazla ayrıntılı bir şey değil. Bu kolay. Spor – ayıyı tuzağa düşürmek – bir takip veya insan avı hakkında bir uyarıdır. Bonhart onları kaçmaları için uyarıyordu! Ama kimden? Bizden gelen?'

'Kim bilir?' dedi Alaca Baykuş düşünceli bir şekilde. 'Kim bilir? Claremont'a adam göndermemiz gerekecek... Ve ayrıca Fano'ya. Sen halledersin Ola, mangalara emirlerini ver... Şimdi dinle evlat...'

"Evet efendim, nazik lordum!"

"Kıskançlığı Bonhart'ın mektuplarıyla bıraktığında, o hâlâ oradaydı, anladın mı? Ve gitmeye hazırlanıyor musun? acelesi var mıydı? Belki de nereye gittiğini söyledi mi?'

'Yapmadı. Ve o da hazırlayamadı. Korkunç kan sıçramış kıyafetlerini temizlettirmiş ve yıkamıştı, bu yüzden sadece bir bluz ve hortum giymişti, ama bir kılıç kuşanmıştı. Gerçi bence gitmek için acele ediyordu. Ödül için Sıçanları dövmüş ve kafalarını kesmişti, bu yüzden ata binip onu talep etmesi gerekiyor. Ve neden, o Falka'yı da ele geçirmişti, onu canlı birine teslim etmek için. Neden, bu onun mesleği, değil mi?'

'Bu Falka... Ona iyi baktın mı? Neden kıkırdıyorsun, göt?'

'Ah, nazik lordum! Ona iyi baktın mı? Ben yaptım diyeceğim! Her detay!'

*

"Soyun," diye tekrarladı Bonhart ve sesinde Ciri'nin istemeden sinmesine neden olan bir şey vardı. Ama meydan okuma hemen onu alt etti.

'Numara!'

Yumruğu görmedi, hareketini bile görmedi. Yıldızları gördü, zemin sallandı, sonra ayaklarının altından fırladı ve birdenbire

acıyla kalçasına vurdu. Yanağı ve kulağı ateş gibi yandı; yumruklanmadığını, açık bir avuçla vurulduğunu fark etti.

Onun üzerinde durdu ve sıktığı yumruğunu yüzüne doğru getirdi. Biraz önce yüzünü bir eşekarısı gibi sokmuş olan ağır, kafatası şeklindeki tabelayı gördü.

"Bana bir ön diş borçlusun," dedi buz gibi bir sesle. 'Bu yüzden bir daha senden 'hayır' kelimesini duyduğumda hemen ikisini nakavt edeceğim. Soyun.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve titreyen ellerle tokaları ve düğmeleri çözmeye başladı. *Chimera'nın Kafası'nda* bulunan köylüler mırıldandı, öksürdü ve gözlerini kırpıştırdı. Alevi dul Goulue, bir şey arıyormuş gibi yaparak tezgahın arkasına eğildi.

'Her şeyi soyun. Son paçavraya.'

Burada değiller , diye düşündü, soyunup boş boş yere bakarak. *Burada kimse yok. Ve ben de burada değilim.*

'Bacaklar ayrık.'

Ben burada değilim. Olmak üzere olan şey bana hiç dokunmayacak. Hiç de bile. Az değil.

Bonhart güldü.

'Kendini övüyorsun bence. Bu illüzyonları yok etmeliyim. Seni soyacağım küçük aptal, kişiliğin hakkında herhangi bir sihirli tılsım, tılsım ya da tılsım gizlemediğini kontrol etmek için. Senin sefil çıplaklığından zevk almamak için. Şeytanın ne bildiğini hayal etmeye başlama. Sen sıska bir çocuksun, gözleme kadar düz ve yedi günah kadar çirkinsin. Dürtü kuvvetli olsa bile, daha erken bir hindi alırdım.'

Yürüdü, çizmesinin ucuyla onun giysilerini etrafa yaydı ve ölçülerini aldı.

'Her şeyi söyledim! Küpeler, yüzükler, kolye, bilezik!'

Mücevherlerini özenle topladı. Mavi tilki kürkü yakalı, eldivenli, renkli eşarplı ve gümüş zincirli kemerli tuniğine tekme attı.

"Artık kerhaneden gelen papağan ya da yarımelf gibi ortalıkta dolaşmayacaksın! Paçavraların geri kalanını giyebilirsin. Ve neye

bakıyorsun? Goulue, biraz meyve suyu getir, acıktım! Ve sen şişko, cübbelerimin ne hale geldiğini gör!'

'Buranın efendisi benim!'

Bonhart, "Ne kadar uygun," diye düşündü ve Kıskançlığın efendisi onun bakışları altında daha da zayıflamış gibiydi. 'Çamaşırhanede herhangi bir şey zarar gördüyse, bir kamu görevlisi olarak size karşı önlem alacağım. Yıkama evine! Geri kalanınız, dışarı çıkın! Ve sen, pipsqueak, neden hala burada duruyorsun? Harfleriniz var, at eyerlenmiş, çok akıllıca otoyola ve gitmiş! Ve unutma: başarısız olursan, mektupları kaybedersen ya da adresleri karıştırırsan, seni bulacağım ve seni öyle güzel keseceğim ki, kendi annen seni tanıyamayacak!'

'Uçuyorum, lordum! Uçuyorum!'

"O gün," Ciri dudaklarını büzdü, "beni iki kez daha dövdü. Bir kez yumruğuyla ve bir kez de namluyla. Sonra hevesini kaybetti. Oturup tek kelime etmeden bana baktı. Gözleri bir şekilde... bir balığınki gibiydi. Kaşsız, kirpiksiz… Sulu küreler gibi, her birinin içine siyah bir çekirdek batmış. Bana sert bir şekilde baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bu beni yenilmekten daha çok korkuttu. Ne planladığını bilmiyordum.'

Vysogota sessiz kaldı. Fareler odanın etrafında koşturdu.

"Bana kim olduğumu sorup durdu, ama hiçbir şey söylemedim. Tıpkı Tuzakçılar'ın beni Korath çölünde yakaladığında olduğu gibi, bu sefer de kendimin derinliklerine kaçtım, ne demek istediğimi anlıyorsan. Tuzakçılar o zaman bir oyuncak bebek olduğumu söyledi ve ben: tahta bir oyuncak bebek, duyarsız ve cansız. Bir şekilde o bebeğe yapılan her şeye yukarıdan bakıyordum. Peki ya bana vuruyorlarsa, peki ya beni tekmeliyorlarsa, bana köpek gibi tasma takıyorlarsa? Çünkü ben değildim, hiç de ben değildim… Anlıyor musun?'

"Evet," Vysogota başını salladı. "Anlıyorum, Ciri."

"O halde Sayın Yargıç, sıra bize geldi. Grubumuzun sırası. Neratin Ceka komutamızı aldı ve bize bir izci olan Boreas Mun'u da atadılar. Ünlü Mahkeme'den Boreas Mun, suda bir balığın izini sürebileceğini söylüyorlar. İşte o kadar iyiydi! Bir keresinde, diyorlar ki, Boreas Mun—'

"Tanık, konu dışına çıkmaktan kaçınacaktır."

'Kusura bakmayın? Ah, evet... anladım. Yani bize son sürat Fano'ya gitmemizi emrettiler. On altı Eylül sabahıydı...'

Neratin Ceka ve Boreas Mun önde, arkalarında yan yana, Kabernik Turent ve küçük Cyprian Fripp, ardından Kenna Selborne ve Chloe Stitz ve son olarak Andres Vierny ve Dede Vargas vardı. Son ikisi, Savaş Bakanlığı tarafından desteklenen ve onaylanan yeni ve popüler bir asker şarkısını söylüyordu. Asker şarkıları arasında bile, kafiyelerinin ürkütücü kıtlığı ve dilbilgisi kurallarına ürkütücü saygısızlığıyla göze çarpıyordu. Adı *Savaştaydı* , çünkü tüm ayetler - ki kırktan fazla vardı- bu sözlerle başladı.

Savaşta işler oldukça sarpa sarabilir,
Biri kafasını kopartır,
Bir içki maçından döndün,
Bağırsakları dışarı sarkmış bir koy görmek için.

Kenna hafifçe ıslık çaldı. Etolia'dan Rocayne'e yaptığı uzun yolculukta iyi tanıdığı arkadaşları arasında olmaktan memnundu. Tawny Owl ile yaptığı konuşmadan sonra, Brigden ve Harsheim'ın adamlarından oluşan bir takıma atanmak üzere rastgele bir atama beklemişti. Til Ehrade böyle bir mangaya atanmıştı ama elf yeni yoldaşlarının çoğunu tanıyordu ve onlar da onu tanıyordu. Dacre

Silifant onlara tam hızda yarışmalarını emretmiş olsa da, bir yürüyüşe çıktılar. Ama onlar profesyoneldi. Dörtnala koşmuşlar, tozu tekmeleyerek, kaleden hala görülebilecekken, sonra yavaşlamışlardı. Yorucu atlar ve pervasız dörtnala atlar, zorbalar ve amatörler için iyiydi ve elbette acele, yalnızca pire yakalamak için işe yarar!

Ymlac'ın profesyonel hırsızı Chloe Stitz, Kenna'ya Adli Tıp Uzmanı Stefan Skellen ile yaptığı eski çalışmalarını anlattı. Kabernik Turent ve genç Fripp atlarını dizginleyip dinlediler, sık sık geriye baktılar.

'Onu iyi tanıyorum. Onun emrinde birkaç kez hizmet ettim…'

Chloe, sözlerinin müstehcen doğasının farkında olarak biraz kekeledi, ama hemen özgürce ve dikkatsizce güldü.

Ben de onun emrinde hizmet ettim, diye homurdandı. "Hayır Kenna, merak etme. Tawny Owl'dan bu taleplerin hiçbiri yok. Kendini bana zorlamadı, fırsat aradım ve buldum. Ama açık olmak gerekirse şunu söyleyeceğim: Bunu yaparak onun korumasını kazanamazsınız.'

'Böyle bir şey planlamıyorum.' Kenna, Turent ve Fripp'in müstehcen gülümsemelerine kışkırtıcı bir şekilde bakarak somurttu. 'Bir fırsat aramayacağım, ama endişeli de değilim. Eski bir şeyden korkmuyorum. Ve kesinlikle bir horoz tarafından değil!'

Boreas Mun, kum aygırını dizginleyerek ve Kenna ile Chloe'nin ona yetişmesini bekleyerek, "Konuştuğun tek şey bu," dedi.

"Siklerimizle kavga etmeye gitmiyoruz hanımlar!" diye ekledi genç kadınların yanında sürmeye devam ederek. "Bonhart, sana söyleyeyim, kılıçla çok az dengi var. Onunla Bay Skellen arasında bir münakaşa ya da kan davası olmadığı ortaya çıkarsa sevinirim. Ve her şeyin havaya uçtuğunu.'

"Ama anlamıyorum," diye arkadan Andres Vierny itiraf etti. "Görünüşe göre bir büyücünün izini sürecektik. Bu yüzden bize bir psionic verdiler, işte burada Kenna. Değil miydi? Ama şimdi, Bonhart ve bir kızdan söz ediliyor!'

Ödül avcısı Bonhart, dedi Boreas Mun, Bay Skellen ile bir anlaşma yaptı. Ve onu hayal kırıklığına uğrat. Bay Skellen'a o kızı öldüreceğine söz vermesine rağmen, yaşamasına izin verdi.'

"Kuşkusuz birileri ona canlı olarak Tawny Owl'un ölüsü için ödediğinden daha fazlasını ödüyor." Chloe Stitz omuz silkti. 'Ödül avcıları böyledir. Aralarında şeref aramaya kalkma!'

"Bonhart farklıdır," diye karşılık verdi genç olan Fripp, geriye bakarak. "Bonhart asla sözünü tutmaz."

'Birdenbire başladığı her şeyi yabancılaştırıyor.'

'Ve neden' diye sordu Kenna, 'bu kız bu kadar değerli mi? Öldürülmesi gereken ama öldürülmeyen kişi mi?'

'Bizim ne işimiz var?' Boreas Mun yüzünü buruşturdu. 'Emirlerimizi aldık! Ve Bay Skellen'ın hakkını talep etme hakkı var. Bonhart'ın Falka'yı tutması gerekiyordu ve yapmadı. Bay Skellen'ın bunun hesabını vermesini talep etme hakkı var..."

"Bu Bonhart," diye tekrarladı Chloe Stitz, inanarak, "onun için ölüden daha fazla para kazanmak anlamına geliyor. İşte tüm gizeminiz.'

"Lord adli tabip," dedi Boreas Mun, "ilk başta Bonhart'ın Falka'yı - eğlence ve yavaş işkence için- Geso'dan bir barona canlı olarak sağlamayı vaat ettiğini düşünmüştü. . Ama öyle olmadığı ortaya çıktı doğru. Bonhart'ın Falka'yı kimin için hayatta tuttuğunu kimse bilmiyor, ama kesinlikle o baron değil.'

"Bay Bonhart!" Kıskançlığın şişko teğmen, nefes nefese ve nefes nefese meyhaneye girdi. "Bay Bonhart, köyde silahlı adamlar var! Atları sürmek!'

'Ne sansasyon.' Bonhart biraz ekmekle tabağını sildi. "Şimdi maymunlara biniyorlarsa, *bu* olağanüstü olurdu. Kaç tane?'

'Dört!'

"Peki cübbelerim nerede?"

'Zar zor yıkanmışlar... Kurumamışlar...'

'Sana bir çiçek. Misafirlerimizi hortumumda karşılamam gerekecek. Ama gerçekte, böyle bir karşılamanın niteliği konuklarınkine yakışır.'

Hortumunun üzerine bağladığı kemeri ve kılıcı düzeltti, hortumunun kayışlarını botlarının üst kısmına sıkıştırdı ve Ciri'nin yakasına bağlı zinciri çekti.

Ayağa kalk, küçük Sıçan.

Onu verandaya çıkardığında, dört atlı çoktan meyhaneye yaklaşıyorlardı. İzsiz arazide ve kötü hava koşullarında uzun süredir at sürdükleri açıktı; giysileri, koşum takımları ve atları kabuklu toz ve çamurla beneklenmişti.

Dört kişiydiler ama binicisiz bir ata liderlik ediyorlardı. Ciri onu görünce birdenbire ısındığını hissetti, ancak gün çok soğuktu. Hâlâ onun ziynetlerini ve eyerini taşıyan kükremesiydi. Ve bir kaş bandı, Mistle'dan bir hediye. Atlılar, Hotspurn'u öldürenler arasındaydı.

Meyhanenin dışında durdular. Muhtemelen lider olan biri atına bindi ve sansar kürklü calpacını Bonhart'a kaldırdı. Esmerdi ve üst dudağında kömürle çizilmiş bir çizgi gibi ince, siyah bir bıyığı vardı. Ciri'nin üst dudağının arada bir kıvrıldığını fark etti; tik, tüm zaman boyunca öfkeli göründüğü anlamına geliyordu. Belki de gerçekten öfkeliydi?

"Selamlar, Bay Bonhart!"

'Selamlar, Bay Imbra. Selamlar beyler. Bonhart acele etmeden Ciri'nin zincirini bir direğe bağladı. 'özür dilerim anlatılmaz, ama seni beklemiyordum. Arkanda uzun bir yol, aman, aman… Geso'dan Ebbing'e kadar mı geldin? Ve onurlu baron nasıl? Sağlığınız iyi mi?'

Esmer adam kayıtsızca, üst dudağını tekrar kırıştırarak, "Bir keman kadar fit," diye yanıtladı. 'Ama boş konuşmalara harcayacak zaman yok. Acelemiz var.

'Ben-' Bonhart kemerini ve hortumunu kaldırdı '–seni tutmuyorum.'

"Sıçanları katlettiğinize dair haberler bize ulaştı."

'Bu doğru.'

"Ve barona verdiğiniz söze uygun olarak," esmer adam verandada Ciri'yi göremiyormuş gibi yapmaya devam etti, "Falka'yı canlı aldınız."

Bunun da doğru olduğunu söyleyebilirim.

"Bizim olmadığımız yerde sen şanslıydın." Esmer adam kükremeye baktı. 'Çok iyi. Kadını alıp eve doğru gideceğiz. Rupert, Stavro, alın onu.'

"O kadar hızlı değil, Imbra," Bonhart elini kaldırdı. 'Kimseyi almıyorsun. Ve onu sana vermeyeceğim basit bir nedenden dolayı. Fikrimi değiştirdim. Ben kızı tutuyorum.

Imbra adındaki esmer adam eyere yaslandı, tükürdü ve etkileyici bir şekilde neredeyse verandanın basamaklarına kadar tükürdü.

"Ama Lord Hazretleri'ne baron sözü verdiniz!"

'Yaptım. Ama fikrimi değiştirdim.

'Ne? Kulaklarım beni aldatıyor mu?'

"Kulaklarının durumu, Imbra, beni ilgilendirmez."

"Kalede üç gün kaldın. Lord Hazretleri'ne verilen sözler üzerine üç gün boyunca ağzınızı bulandırıp midenizi bulandırdınız. Mahzeninden çıkan en iyi şarap, kızarmış tavus kuşu, geyik eti, kıyma, kremalı sazan. Üç gece kuş tüyü yatakta krallar gibi uyudun. Ve şimdi fikrini mi değiştirdin?'

Bonhart, kayıtsızlık ve can sıkıntısı ifadesini koruyarak hiçbir şey söylemedi. Imbra dudaklarının seğirmesini bastırmak için dişlerini sıktı.

"Onu senden zorla alabileceğimizi biliyorsun, Bonhart?"

Bonhart'ın o ana kadar sıkılmış ve eğlenmiş yüzü bir anda sertleşti.

'Sadece dene. Sen dört kişisin ve bir ben varım. ve ben benim içinde hortum işte. Ama senin gibi alçaklarla uğraşmak için pantolon giymem gerekmiyor.'

Imbra tekrar tükürdü, dizginlerini çekti ve atını çevirdi.

"Şeytan al, Bonhart, sana ne oldu? Her zaman güvenilir, dürüst bir profesyonel olarak ünlendiniz. Bir kez verildiğinde, sözünü hatasız bir şekilde tutarsın. Ve şimdi senin sözünün bir boka

değmediği ortaya çıktı! Ve bir adam sözleriyle yargılandığından, o zaman senin bir-'

"Konuşma kelimelerdense," diye araya girdi Bonhart soğuk bir şekilde, ellerini kemer tokasına koyarak, "o zaman dikkat et Imbra, kazara çok kaba bir kelimeyi ağzından kaçırma. Çünkü onu boğazına geri soktuğumda canın acıyabilir.'

'Dörde karşı cesursun! Ama cesaretin on dörde karşı yeterli olacak mı? Casadei Baronu için bu hakaretin kaymasına izin vermeyecek!'

"Baronunuzla ne yapacağımı size söylerdim, ama bir kalabalık oluşuyor ve içinde kadınlar ve çocuklar var. Bu yüzden size sadece on gün içinde Claremont'ta duracağımı söyleyeceğim. Kim bir hak aramak, bir hakaretin intikamını almak veya Falka'yı benden almak isterse, Claremont'a gelsinler.'

'Orada olacağım!'

'Bekleyeceğim. Şimdi seninle birlikte ol.'

'Ondan korktular. Ondan çok korkuyorlardı. Onlardan sızan korkuyu hissedebiliyordum.

Kelpie yüksek sesle kişneyerek başını salladı.

'Dört kişiydiler, tepeden tırnağa silahlı. Ve bir tanesi, lanet olası paçalı don ve çok kısa kollu, eski püskü bir bluz giymiş. Gülünç olurdu, öyle olsaydı... O kadar korkunç olmasaydı.'

Vysogota sessiz kaldı, rüzgardan sulanan gözlerini kıstı. Pereplut Bataklıkları'nın üzerinde yükselen bir tepeciğin üzerinde duruyorlardı, iki hafta önce yaşlı adamın Ciri'yi bulduğu noktadan çok uzakta değillerdi. Rüzgar sazlıkları düzleştirdi ve bataklıklardaki suyu karıştırdı.

"Dört kişiden biri," diye devam etti Ciri, kısrağının suya girip içmesine izin vererek, "eyerinde küçük bir arbalet vardı ve el o tatar yayına doğru uzandı. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyor ve dehşetini hissedebiliyordum. "Açmayı başarabilecek miyim? Ve

boşver? Ve kaçırırsam ne olacak?" Bonhart da o arbalet ve o eli gördü, aynı düşünceleri duydu, eminim. Ve eminim ki süvari yeterince hızlı olmazdı.'

Kelpie başını kaldırdı, homurdandı ve kaldırım kenarının halkalarını şıngırdattı.

Kimin eline düştüğümü gitgide daha iyi anlıyordum. Ama yine de niyetini anlayamıyordum. Konuşmalarını duymuştum ve Hotspurn'un daha önce söylediklerini hatırladım. Casadei Baronunun beni canlı istediğini ve Bonhart'ın ona bunu vaat ettiğini. Ve sonra fikrini değiştirdi. Niye ya? Beni daha fazla ödeyecek birine teslim etmek mi istedi? Gerçekten kim olduğumu çözmüş müydü? Ve beni Nilfgaardlılara teslim etmek mi istedin?

Akşam olmadan köyden yola çıktık. Kelpie'ye binmeme izin verdi. Ama ellerimi bağladı ve tüm bu süre boyunca beni yakaya sabitlenmiş zincirden tuttu. Bütün zaman! Ve bütün bir gece ve gündüz neredeyse hiç durmadan at sürdük. Yorgunluktan öleceğimi sandım. Ama *hiç* yorgunluk göstermedi. O bir erkek değil. O Şeytan'ın vücut bulmuş hali.'

'Seni nereye götürdü?'

⁂

"Fano adında küçük bir kasabaya."

Fano, Şanlı Mahkeme'ye girdiğimizde, zaten kasvetliydi, istediğiniz gibi kasvetliydi, aslında sadece on altı Eylül, ama gün bulutlu ve cehennem gibi soğuktu, Kasım demiştiniz. Zırh ustasının atölyesini uzun süre aramamıza gerek kalmadı, çünkü burası tüm kasabadaki en büyük çiftlikti ve dahası, oradan acımasızca demir döven çekiçlerin çınlaması geliyordu. Neratin Ceka... Usta katip, adını boş yere yazıyorsun, çünkü söylediğimi hatırlamıyorum, ama Neratin şimdi öldü, Unicorn adlı bir köyde öldürüldü...'

'Lütfen görevliye talimat vermeyin. Tanıklığınıza devam edin.'

Neratin kapıyı çaldı. Kibarca bizim kim olduğumuzu ve işimizin ne olduğunu söyledi ve kibarca duyulmasını istedi. biz kabul edildi. Kılıç ustasının atölyesi, çam kerestesinden bir çit, meşe kalaslardan kuleler ve duvarlarda planlı karaçam ile güzel bir bina, neredeyse bir kaleydi.

Mahkeme mimari detaylarla ilgilenmiyor. Tanık konuya girsin. Ancak bundan önce, lütfen kayıtlar için kılıç ustasının adını tekrar edin.'

'Esterhazy, Şanlı Mahkeme. Fano'nun Esterhazy'si.

Kılıç ustası Esterhazy, Boreas Mun'a uzun uzun baktı ve kendisine sorulan soruyu telaşsızca yanıtladı. "Efendim Bonhart buradaydı," dedi sonunda, boynunda asılı olan kemikten bir düdükle oynayarak. 'Ve belki de değildi? Kim bilir? Bu, beyler, kılıç dövdüğümüz bir atölye. Kılıçlarla ilgili her soruyu hevesle, hızlı, zarif ve uzun uzadıya cevaplayacağız. Ancak misafirlerimiz veya müşterilerimizle ilgili soruları yanıtlamak için hiçbir neden göremiyorum.'

Kenna kolundan bir fular çıkardı ve burnunu siliyormuş gibi yaptı.

Neratin Ceka, "Bir sebep bulunabilir" dedi. Bir tane bulabilirsiniz Bay Esterhazy. Ya da yapabilirim. Seçer misin?

Kadınsı görünümüne rağmen Neratin'in yüzü sertleşebilir ve sesi tehditkar olabilir. Ama kılıç ustası sadece homurdanarak ıslık çalmaya devam etti.

'Rüşvet ve tehdit arasında seçim yapmak mı? Ben istemem. İlkini ve ikincisini sadece üzerine tükürülmeye değer buluyorum.'

Sadece küçük bir bilgi parçası, dedi Boreas Mun boğazını temizleyerek. 'Bu kadar mı? Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Bay Esterhazy ve Adli tabip Skellen'ın adını siz biliyorsunuz..."

"Öyle," diye araya girdi kılıç ustası, "gerçekten de öyle. Bu ismin ilişkilendirildiği kabahatler ve istismarlar da bizim tarafımızdan

bilinmektedir. Ama biz özerk ve kendi kendini yöneten bir krallık olan Ebbing'deyiz. Sadece görünüşte, belki ama yine de. Bu yüzden size hiçbir şey söylemeyeceğiz. Yolunuza devam edin. Bir teselli olarak, bir hafta ya da bir ay içinde biri sizi sorarsa, o kadar az duyacaklarına dair size söz veriyoruz.'

"Ama Bay Esterhazy..."

'Açıklaştırmalı mıyım? Prithee, git buradan!'

Chloe Stitz öfkeyle tısladı, Fripp ve Vargas'ın elleri kabzalarına doğru sürüngü ve Andres Vierny yumruğunu uyluğunda asılı duran savaş çekicine koydu. Neratin Ceka kıpırdamadı, yüzü bile titremedi. Kenna, gözünün kemikten düdükten hiç ayrılmadığını gördü. Onlar girmeden önce, Boreas Mun onları, düdük sesinin, kılıç ustasının atölyesinde gizlenmiş olarak bekleyen, 'kalite kontrolörleri' olarak adlandırılan korumaların -yetkin silahlı adamların- işareti olduğu konusunda uyarmıştı.

Ancak her şeyi öngören Neratin ve Boreas, bir sonraki hamlelerini planlamışlardı. Kollarında bir koz vardı.

Kenna Selborne. Psionik.

Kenna zaten kılıç ustasının zihnini incelemiş, onu dürtüleriyle nazikçe deşmiş ve ihtiyatlı bir şekilde onun düşüncelerinin karmaşasına nüfuz etmişti. Şimdi o hazırdı. Burnuna bir fular bastırarak -burun kanaması tehlikesi her zaman vardı- zonklayarak ve bir emirle beynine girmeye zorladı. Esterhazy boğulmaya başladı, kızardı ve arkasında oturduğu masayı iki eliyle kavradı, sanki masanın bir demet fatura, hokka ve iki tritonla zıplayan bir Nereid'i betimleyen kağıt ağırlığıyla birlikte uzak diyarlara uçmasından korkuyormuş gibi. bir Zamanlar.

Sakin ol , diye emretti Kenna *, önemli değil. Bize sadece bilmek istediklerimizi söylemek istersiniz. Çünkü bizi neyin ilgilendirdiğini biliyorsun ve kelimeler senden olumlu bir şekilde fışkırıyor. Hadi devam et. Başlamak. Sadece konuşmanız gerektiğini göreceksiniz ve kafanızdaki uğultu, şakaklarınızdaki uğultu ve kulaklarınızdaki uğultu son bulacak. Çenenizdeki spazm da azalacaktır* .

"Bonhart," dedi Esterhazy boğuk bir sesle, ağzını hecenin telaffuzundan beklenenden daha sık açarak, "dört gün önce, on iki Eylül'de buradaydı. Yanında Falka adında bir fahişe vardı. Ziyaretini bekliyordum, iki gün önce ondan bir mektup gelmişti...'

Sol burun deliğinden bir damla kan sızdı.

Konuş, diye emretti Kenna. *Konuşmak. Bize her şeyi anlat. Nasıl bir rahatlama olacağını görebilirsiniz* .

Kılıç ustası Esterhazy meşe masadan kalkmadan merakla Ciri'yi inceledi.

Tuhaf grubu betimleyen kağıt ağırlığına bir kalemlik vurarak, "Bu onun için," diye tahmin etti. "Mektupta istediğin kılıç. Değil mi, Bonhart? Peki, inceleyelim o zaman… Bakalım sizin yazdıklarınızla uyuşuyor mu? Beş fit, dokuz inç yüksekliğinde… Ve öyle. Yüz on iki pound ağırlığında… Şey, ona yüz on ikiden daha azını verirdik, ama bu küçük bir ayrıntı. Beş numaralı eldivenin sığabileceği bir el yazmıştın… Elini göster sayın hanımefendi. Bu da aynı fikirde.'

Bonhart kuru bir sesle, "Benimle her şey her zaman aynı fikirde," dedi. 'Onun için uygun bir ütün var mı?'

"Benim firmamda," diye yanıtladı Esterhazy gururla, "iyi demirden başka hiçbir demir üretilmez veya sunulmaz. Gala dekorasyonu için değil, savaş için bir kılıç olduğunu anladım. Ah, evet, bunu sen yazdın. Doğal olarak, bu hizmetçi için herhangi bir zorluk çekmeden bir silah bulunacaktır. Otuz sekiz inçlik kılıçlar, standart üretim olan böyle bir boy ve ağırlığa uygundur. Bu hafif yapı ve küçük el ile, kabzası dokuz inç uzatılmış mini bir piç ve bir kulpluya ihtiyacı var. Ayrıca bir elf taldagası veya Zerrikan kılıcı veya alternatif olarak hafif bir Viroledan kılıcı önerebiliriz—'

Bana malları göster Esterhazy.

Sıcakkanlı mıyız, ha? Pekala, bu tarafa gel. Bu tarafa gel... Hey, Bonhart? Bu ne şeytan? Neden onu tasmayla çekiyorsun?'

"Sümüklü burnunu bundan uzak tut, Esterhazy. Ait olmadığı bir yere yapıştırmayın, çünkü onu bir yere kaptırabilirsiniz!'

Boynunda asılı olan düdükle oynayan Esterhazy, boynunu epeyce uzatmak zorunda kalmasına rağmen, avcıya korkmadan ve saygı duymadan baktı. Bonhart bıyığını büktü ve boğazını temizledi.

"Ben," dedi, biraz daha alçak sesle, yine de kötü niyetli olsa da, "işinize ya da işinize karışma. Karşılıklılık talep etmem seni şaşırttı mı?'

"Bonhart." Kılıç ustası gözünü bile kırpmadı. 'Evimi ve avlumu terk ettiğinizde, kapımı arkanızdan kapattığınızda, mahremiyetinize, mahremiyetinize saygı duyacak mıyım? işler, mesleğinizin özellikleri. Ve onlara karışmayacağım, emin ol. Ama evimde insan onurunu suistimal etmenize izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun? Kapımın dışında, dilerseniz, fahişeyi bir atın arkasına sürükleyebilirsiniz. Benim evimde o tasmayı çıkaracaksın. Hemen.'

Bonhart yakasına uzandı ve bağını çözdü, Ciri'yi neredeyse dizlerinin üzerine çökerten bir römorköre direnemedi. Esterhazy, görmemiş gibi yaparak ıslığın parmaklarından kayıp gitmesine izin verdi.

"Bu daha iyi," dedi kuru bir sesle. 'Hadi gidelim.'

Küçük bir geçitten geçerek, bir tarafı meyve bahçesine açılan, demirhanenin arkasına bitişik, biraz daha küçük olan başka bir avluya girdiler. Orada, oyma direklerin üzerinde duran bir gölgeliğin altında, hizmetçilerin birkaç kılıç yerleştirmeyi bitirdiği uzun bir masa vardı. Esterhazy, Bonhart ve Ciri'ye sıraya doğru yürümelerini işaret etti.

'Teklifim bu.'

Yaklaştılar.

"İşte," Esterhazy masanın üzerindeki uzun bir kılıç sırasını işaret etti, "mallarım bizde. Bütün bıçaklar burada dövüldü. At nalını görebilirsin, benim yumruk işaretim. Fiyatlar standart olduğu için beş ila dokuz florin aralığında düşüyor. Ancak burada yatanlar sadece bizim tarafımızdan monte edilir ve bitirilir. Bıçaklar genellikle ithal edilmektedir. Kökenleri yumruklardan anlaşılabilir.

Mahakam'dan gelenlerin üzerlerinde çapraz çekiçler, Poviss'ten gelenlerde taç veya at başı, Viroleda'dan gelenlerde güneş ve ünlü atölyenin kitabesi vardır. Fiyatlar on florinden başlıyor.'

"Peki nerede bitiyorlar?"

'Bu değişir. Ah, örneğin bu, enfes bir Viroledanyalı.' Esterhazy masadan bir kılıç aldı, onunla selam verdi ve sonra 'Angelica' adı verilen karmaşık bir sırayla elini ve ön kolunu ustaca bükerek eskrim pozisyonuna geçti. 'Bu bir on beş. Antika işçilik, koleksiyoncu bıçağı. Açıkça sipariş için yapılmıştır. Ricasso'nun üzerindeki yontulmuş motif, silahın bir kadın için tasarlandığını gösteriyor.'

Kılıcı ters çevirdi, eli keskin bir şekilde tuttu ve bıçağı onlara doğrulttu.

'Bütün Viroleda bıçaklarında olduğu gibi, geleneksel yazıt: “Beni sebepsiz yere çiz; beni onursuz olarak kınına koy”. Ha! onlar hala Viroleda'daki bu tür yazıtları kes. Dünyanın her yerinde, bu bıçaklar kara muhafızlar ve serseriler tarafından çekildi. Dünyanın her yerinde, kârsız bir meta olduğu için, onurun fiyatı çok düştü—'

"Bu kadar konuşma, Esterhazy. O kılıcı ona ver, boyutu için denemesine izin ver. Bıçağı al kızım.'

Ciri kılıcı hafifçe kavradı, kertenkele derisi kabzasının avucuna sıkıca yapıştığını ve bıçağın ağırlığının kolunu tutup itmeye zorladığını hissetti.

Minik bir piç, diye hatırlattı Esterhazy. Gereksiz yere. Kulpta üç parmak olan uzun kabzayı nasıl kullanacağını biliyordu.

Bonhart iki adım geriye atarak avluya girdi. Kılıcını kınından çıkardı ve tıslayana kadar etrafında döndürdü.

'Bana sahip ol!' dedi Ciri'ye. 'Beni öldür. Kılıcın var ve fırsatın var. Şansın var. Kullanın. Çünkü yakında sana bir saniye vermeyeceğim.'

'Aklını mı kaçırdın?'

"Sessiz ol, Esterhazy."

Bir tarafına bir bakış atarak ve omzunun aldatıcı bir şekilde seğirerek onu baştan çıkardı ve düz bir uğursuzlukla şimşek gibi çarptı. Bıçak savuşturmaya karşı o kadar güçlü bir şekilde çınladı ki Ciri sendeledi ve yana sıçrayıp kalçasını kılıçlarla masaya vurmak

zorunda kaldı. İstemsizce silahı tutuşunu gevşetti, dengesini yeniden kazanmaya çalıştı - o anda isteseydi en ufak bir zorluk çekmeden onu öldürebileceğini biliyordu.

'Aklını kaybetmişsin!' dedi Esterhazy, sesini yükselterek. Düdük yine elindeydi. Hizmetçiler ve zanaatkarlar şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Ütüyü bir kenara koy." Bonhart, kılıç ustasını tamamen görmezden gelerek gözlerini Ciri'den ayırmadı. 'Bir kenara, dedim. Yoksa elini keserim!'

Bir an tereddüt ettikten sonra itaat etti. Bonhart korkunç bir şekilde gülümsedi.

"Kim olduğunu biliyorum, seni engerek. Ama bunu kendin açıklamanı sağlayacağım. Sözle veya fiille! Kim olduğunu ortaya çıkarmanı sağlayacağım. Ve sonra seni öldüreceğim.'

Esterhazy yaralı gibi tısladı.

'O kılıç-' Bonhart ona bakmadı bile '-senin için çok ağırdı. Ve bu yüzden çok yavaştın. Hamile bir salyangoz kadar yavaştın. Esterhazy! Ona verdiğin şey en az dört ons çok ağırdı.'

Kılıç ustası bembeyazdı. Gözleri ondan ona, ondan ona koştu ve yüzü garip bir şekilde değişti. Sonunda bir hizmetçiyi çağırdı ve alçak sesle bir emir verdi.

"Seni tatmin edecek bir şeyim var," dedi yavaşça, Bonhart.

"Öyleyse neden bana hemen göstermedin?" avcıyı hırladı. 'Olağanüstü bir şey istediğimi yazdım. Belki de daha iyi bir kılıca paramın yetmeyeceğini düşündün?'

Esterhazy vurgulayarak, "Neye gücünün yetebileceğini biliyorum," dedi. 'Bunu kısa bir süredir biliyordum. Ama neden bunu sana hemen göstermedim? Buraya kimi getireceğini bilmeme imkan yoktu... bir tasmalı, boynunda bir tasmayla. Kılıcın kime yaradığını ve neye hizmet edeceğini tahmin edemiyordum. Şimdi anlıyorum.

Hizmetçi elinde dikdörtgen bir kutuyla geri dönmüştü.

Yaklaş kızım, dedi Esterhazy usulca. 'Bak.'

Ciri yaklaştı. Ve baktı. Ve sesli bir şekilde iç çekti.

Ustaca bir hareketle kılıcı kınından çıkardı. Ocaktan çıkan ateş, bıçağın dalgalı bir şekilde çerçevelenmiş kenarında kör edici bir şekilde parladı, ricasso'nun açıklığında kırmızı parladı.

"İşte bu," dedi Ciri. "Tahmin ettiğiniz gibi. Tut istersen. Ama dikkat edin, jiletten daha keskindir. Kabzanın elinize nasıl yapıştığını hissediyor musunuz? Kuyruğunda zehirli bir omurgası olan bir yassı balığın derisinden yapılır.'

'Bir ışın.'

'Sanırım. Bu balığın derisinde küçük dişler vardır, bu yüzden kabzası terlediğinde bile elde kaymaz. Bıçağa ne kazındığına bak.'

Vysogota eğildi ve gözlerini kısarak inceledi.

"Bir elf mandalası," dedi kısa süre sonra başını kaldırarak. Sözde blathan caerme veya kaderin çelengi: stilize meşe çiçeği, gelin otu ve süpürge çiçekleri. Eski Irklar için bir kaosun ve yıkımın sembolü olan yıldırım çarpmış bir kule... Ve kulenin üstünde-'

"Bir kırlangıç," diye tamamladı Ciri. 'Zireael. Benim adım.'

"Gerçekten de güzel bir şey," dedi Bonhart sonunda. "Ceviz işi, bu hemen belli oluyor. Sadece cüceler böyle kara demiri dövdü. Yalnızca cüceler dalgalı bıçaklar kullanırdı ve ağırlığı azaltmak için yalnızca onlar bıçaklarını açardı... Temize çık, Esterhazy. Bu bir kopya mı?'

Hayır, dedi kılıç ustası. 'Orijinal. Gerçek bir cüce gwyhyr. Bıçak iki yüz yıldan daha eski. Bitirme, doğal olarak, çok daha yeni, ama buna bir replika demezdim. Tir Tochair'in cüceleri emrime uydu. Kadim teknikleri, yöntemleri ve kalıpları takip etmek.'

'Lanet olsun. Sonuçta benim için çok değerli olabilir. Bu bıçak için ne kadar istiyorsun?'

Esterhazy bir süre sessiz kaldı. Yüzü anlaşılmazdı.

Sonunda, alçak sesle, "Bunu ona karşılıksız vereceğim Bonhart," dedi. 'Hediye olarak. Böylece olacak olan, ortaya çıkacaktır.'

"Teşekkürler," dedi Bonhart, gözle görülür bir şekilde şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim, Esterhazy. Krallara yakışır bir hediye, gerçekten de krallara ait... Kabul ediyorum, kabul ediyorum. sana borçluyum...'

'Sen değilsin. Kılıç onun için, senin için değil. Gel buraya, boynunda tasma olan kız. Bıçağa kazınmış işaretleri inceleyin. Doğal olarak onları anlamıyorsun. Ama onları sana açıklayacağım. Bak. Kaderin çizdiği hat dolambaçlı ama bu kuleye çıkıyor. Yerleşik düzenin, yerleşik değerlerin yok edilmesine, yok edilmesine doğru. Ama orada, kulenin üstünde, görüyor musun? Bir kırlangıç. Umut sembolü. Bu kılıcı al. Ve olacak olan gelsin.'

Ciri ihtiyatla elini uzattı ve kenarı ayna gibi parıldayan karanlık bıçağı hafifçe okşadı.

Al şunu, dedi Esterhazy yavaşça, Ciri'ye kocaman açılmış gözlerle bakarak. 'Al şunu. Tut kızım. al...'

'Numara!' Bonhart aniden havladı, sıçradı, Ciri'yi kolundan yakaladı ve onu aniden ve şiddetle itti. 'Uzak!'

Ciri dizlerinin üzerine düştü, avlunun çakılları ellerine acıyla battı ve dengesini korumak için yaymak zorunda kaldı.

Bonhart kutuyu sertçe kapattı.

'Henüz değil!' diye hırladı. 'Bugün değil! Zamanı henüz gelmedi!'

"Açıkçası," Esterhazy sakince başını salladı, gözlerinin içine

*

bakarak. 'Evet, görünüşe göre henüz gelmedi. Acımak.'

"Şu kılıç ustasının düşüncelerini okumak pek bir işe yaramadı Şanlı Mahkeme. Dolunaydan üç gün önce, on altı Eylül'de oradaydık. Fano'dan Rocayne'e dönerken bir devriye bizi yakaladı. Ola Harsheim ve yedi at. Bay Harsheim, birimin geri kalanına ulaşmak için olabildiğince hızlı yarışmamızı emretti. Çünkü önceki gün - Eylül'ün onbeşinde- Claremont'ta bir katliam olmuştu... Sanırım size söylememe gerek yok; şanlı mahkeme şüphesiz Claremont'taki katliamı biliyor...'

"Lütfen mahkemenin ne bildiğini düşünmeden tanıklık edin."

Bonhart bizden bir gün öndeydi. Falka'yı 15 Eylül'de Claremont'a

getirdi...'

"Claremont," Vysogota başını salladı. 'O kasabayı biliyorum. Seni nereye götürdü?'

"Şehir meydanındaki büyük bir eve. Girişte kemerli ve sütunlu. Orada zengin bir adamın yaşadığı hemen belliydi…'

Odaların duvarları, görkemli duvar halıları, dini ve av sahnelerini betimleyen muhteşem duvar asmaları ve cüppeli kadınları tasvir eden idillerle kaplıydı. Mobilya, işlemeler ve pirinç aksesuarlarla parıldıyordu ve bir tanesi bileklerine kadar halılara gömüldü. Ancak Ciri'nin ayrıntıları not edecek zamanı yoktu, çünkü Bonhart onu zincirden tutarak hızla yürüyordu.

"Selamlar, Houvenaghel!"

Vitraylı bir pencerenin oluşturduğu renk yelpazesiyle aydınlatılmış, sırtı bir av halısına dönük, altın damlayan bir kaftan ve karakul postlarıyla süslenmiş kürk astarlı bir ceket giymiş, etkileyici bir şişmanlıkta duruyordu. Erkekliğinin baharında olmasına rağmen, büyük bir bulldogunki gibi kel ve sarkık gıdısı vardı.

"Selam Leo," dedi. 'Ve siz, bayan-'

'Bu bir hanımefendi değil.' Bonhart ona zinciri ve tasmayı gösterdi. Onu karşılamaya gerek yok.

'Kibarlığın hiçbir maliyeti yoktur.'

"Zamandan başka bir şey yok." Bonhart zinciri çekti, yürüdü ve belirsizce şişman adamın karnını okşadı.

"İyi bir anlaşma yaptın," dedi. "Benim sözüme yemin ederim ki, Houvenaghel, önünde dursan, üstünden atlamak etrafta dolaşmaktan daha kolay olurdu."

Houvenaghel yanaklarını sallayarak neşeyle, "Refah," diye açıkladı. 'Selamlar sana, selamlar Leo. Sizi ağırlamak harika, çünkü bugün aşırı derecede mutluyum. İş ilişkilerim o kadar iyi gidiyor ki, içimden tahtaya dokunmak geliyor. Kasa çalıyor! Ancak bugün, bu bir örnek teşkil edebilir, Nilfgaard'ın yedek atındaki bir yüzbaşı, cepheye teçhizat sağlamaktan sorumlu levazım komutanı bana altı bin askeri yayı kırbaçladı, bunu avcılara, kaçak avcılara on kat kârla satacağım. haydutlar, elfler ve çeşitli diğer özgürlük savaşçıları. Ayrıca yerel bir markiden bir kale satın aldım…'

"Neden bir kaleye ihtiyacın var ki?"

'Mutlaka yaşamalıyım. İş meselelerime geri dönersek: bir anlaşma senin sayende çok basit Leo. Görünüşe göre umutsuz bir borçlu bana geri ödedi. Tam anlamıyla bir an önce. Bana parayı verirken elleri titriyordu. Adam seni gördü ve düşündü-'

'Ne düşündüğünü biliyorum. Mektubumu aldın mı?'

'Yaptım.' Houvenaghel ağır bir şekilde yere yığıldı, göbeğiyle masaya vurdu ve üzerindeki sürahilerle kadehlerin çalmasını sağladı. "Ve ben her şeyi hazırladım. El ilanlarını görmedin mi? Ayak takımı onları parçalamış olmalı… Halk çoktan gidiyor tiyatro için. Kasa çalıyor... Otur, Leo. Zaman var. Konuşalım, biraz şarap keyfi…'

"Şarapını istemiyorum. Ordu meselesi, şüphesiz, Nilfgaardlı nakliye araçlarından çalındı.'

'Şaka yapıyor olmalısın. Toussaint'ten Est Est, zarif imparatorumuz Emhyr, beşiğine sıçarken sadece bir kıskaçken toplanan üzümler. İyi bir yıldı. Şarap için. Şerefe Leo.'

Bonhart sessizce bir kadeh kaldırdı. Houvenaghel dudaklarını şapırdatarak Ciri'yi son derece eleştirel bir şekilde inceledi.

"Demek bu gey gözlü peri," dedi sonunda, "mektubunuzda vaat edilen sporu kim garanti edecek? Windsor Imbra'nın şehre yaklaştığını biliyorum. Ve yanında birkaç düzgün boğazı var. Ve birkaç yerel kılıç ustası faturaları gördü…'

"Hiç mallarım yüzünden hayal kırıklığına uğradın mı, Houvenaghel?"

'Asla,' bu doğru. Ama ben de uzun süredir senden bir şey almadım.'

'Geçmişe göre daha seyrek çalışıyorum. Tamamen emekli olmayı düşünüyorum.'

'Bunun için, kendini geçindirmek için sermaye gereklidir. Bir yolum olabilir... Dinler misin?'

'Yalnızca başka eğlenceler için.' Bonhart ayağıyla bir sandalyeyi yaklaştırdı ve Ciri'yi oturttu.

"Kuzeye gitmeyi hiç düşündün mü? Cintra'ya mı, Yamaçlara mı yoksa Yaruga'nın karşısına mı? Oraya taşınan ve ele geçirilen topraklara yerleşmeyi seçen herkese, imparatorluk tarafından sekiz öküzlük bir arsa garanti edildiğini biliyor musunuz? Ve on yıl boyunca vergiden muafiyet?'

"Ben," diye yanıtladı avcı sakince, "çiftçi olmaya uygun değilim. Toprağı süremez ya da sığır yetiştiremezdim. Ben çok hassasım. Gübre ya da solucanların görüntüsü bende kusma isteği uyandırıyor.'

'Ben de.' Houvenaghel çenesini salladı. "Tarımın tamamında tahammül edebileceğim tek şey damıtılan içkilerdir. Gerisi itici. Tarımın ekonominin temeli olduğunu ve refahı garanti ettiğini söylüyorlar. Bununla birlikte, gübre kokan bir şeyin refahımı belirlemesini aşağılık ve aşağılayıcı buluyorum. Bu konuda bazı adımlar attım. Toprağı sürmeye gerek yok Bonhart, üzerinde sığır yetiştirmeye gerek yok. Sahip olmak yeterlidir. Yeterince varsa, kişi iyi karlar elde edebilir ondan. İnsan, inan bana, rahat bir hayat yaşayabilir. Evet, bu konuda bazı adımlar attım, gerçekten de kuzeye doğru bir yolculukla ilgili sorum bu. Gördüğün gibi Bonhart, orada senin için işlerim olurdu. Kalıcı, iyi ücretli, iddiasız. Ve tam da senin gibi hassas bir adam için doğru: gübre yok, solucan yok.'

'Dinlemeye hazırım. Doğal olarak hiçbir şeye taahhütte bulunmadan.'

'İmparatorun yerleşimcilere garanti ettiği arsalardan, biraz girişim ve biraz tohum sermaye ile oldukça iyi bir latifundium bir araya getirilebilir.'

'Anladım.' Avcı bıyığını çiğnedi. 'Neye vardığını anlıyorum. Kendi refahınızla ilgili hangi adımları attığınızı şimdiden görüyorum. Herhangi bir zorluk görmüyor musun?'

Ah, biliyorum. İki çeşit. İlk olarak, yerleşimci gibi davranarak, dağıtım memurlarından araziyi almak ve arazileri devralmak için kuzeye gidecek olan kiralık eller bulması gerekiyor. Resmi olarak kendileri için ama pratikte benim için. Ama onları bulmaya başlayacağım. Zorlukların ikincisi seni ilgilendiriyor.'

'Can kulağı ile dinliyorum.'

'Kiralı ellerden bazıları toprağı ele geçirecek ve sonra onu vermekten çekinecekler. Anlaşmayı ve aldıkları parayı unutacaklar. Sahtekarlığın, kötülüğün ve alçak güdülerin insan doğasında ne kadar derinlere yerleştiğine inanamazsın Bonhart.'

'İsterim.'

"Dürüst olmayanları, sahtekarlığın ödemeyeceğine ikna edecek birine ihtiyacım olacak. Bunun cezalandırılabilir olduğunu. Ve bunun icabına bakabilirsin.'

Kulağa harika geliyor.

'Bu. Tecrübem var, zaten bu tür raketler yaptım. Ebbing'in imparatorluğa resmi olarak dahil edilmesinin ardından, araziler dağıtıldığında. Ve daha sonra, Muhafaza Yasası yürürlüğe girdiğinde. Bu sayede Claremont -bu şirin küçük kasaba- benim arazimde ve dolayısıyla bana ait. Tüm alan bana ait. Çok, çok uzaklara, sisle örtülü ufka. Hepsi benim. Üç yüz öküz söyledi. Altı bin dönümden fazla. Köylü değil, imparatorluk dönümleri. Yirmi dört bin rood.'

Bonhart küçümseyici bir tavırla, "Ey kanunsuz imparatorluk, çöküşe yakın," dedi. 'Hırsızlık yapan herkesin düşmek zorunda olduğu bir imparatorluk. Zayıflığı, kişisel çıkar ve bencillik içinde yatmaktadır.'

"Gücü ve gücü onda yatar." Houvenaghel yanaklarını salladı. "Sen, Bonhart, hırsızlığı özel girişimle karıştırıyorsun."

Ödül avcısı mesafeli bir şekilde, "Yalnızca çok sık," diye itiraf etti.

'O zaman bu ortaklığa ne diyorsunuz?'

Kuzeydeki o toprakları bölmek için çok erken değil mi? Belki de emin olmak için Nilfgaard savaşı kazanana kadar beklemeliyiz?'

'Belli olmak? Şaka yapma. Savaşın sonucu önceden belirlenmiş bir sonuçtur. Savaşlar parayla kazanılır. İmparatorlukta var ve Kuzeyliler yok.'

Bonhart anlamlı bir şekilde boğazını temizledi.

'Biz para konusuna gelmişken...'

'Ah evet.' Houvenaghel masanın üzerinde duran belgeleri karıştırdı. İşte yüz florinlik bir banka çeki. İşte, Geso'nun Varnhagen'lerinden haydutların kellelerinin ödülünü alacağım borçların devrine ilişkin sözleşme belgesi. Burayı imzalayın. Teşekkür ederim. Ayrıca, ekstravaganzadan elde edilenlerin bir yüzdesini borçlusunuz, ancak hesaplar henüz kapanmadı, kasa hala çalıyor. Büyük ilgi var Leo. Harika, gerçekten. Kasabamdaki insanlar can sıkıntısı ve umutsuzluktan çok rahatsızlar.'

Ayrıldı ve Ciri'ye baktı.

"Umarım bu kişi hakkında yanılmıyorsunuzdur. Bize sağlıklı bir eğlence sunacağını... Ve ortak kârımız için işbirliği yapmaya istekli olacağını.'

'Onun için herhangi bir kâr olmayacak–' Bonhart kayıtsızca Ciri'ye baktı, '–bunu biliyor.'

Houvenaghel yüzünü buruşturdu ve burnundan soludu.

'Bilmesi hiç iyi değil, hiçbir iyiliği yok! Bilmemeli! Senin sorunun ne Leo? Ve eğer spor yapmaya istekli değilse, kinci bir şekilde uyumsuz olduğu ortaya çıkarsa? Sonra ne?'

Bonhart'ın yüzündeki ifade değişmedi.

"O zaman," dedi, "mastıflarınızı arenaya salacağız. Hatırladığım kadarıyla, spor söz konusu olduğunda her zaman uyumluydular.'

Ciri uzun bir süre sessiz kaldı, şekilsiz yanağını ovuşturdu.

"Anlamaya başlamıştım," dedi sonunda. "Benimle ne yapmak istediklerini anlamaya başlamıştım. Kendimi topladım, ilk fırsatta kaçmaya kararlıydım... Her türlü riske hazırdım. Ama bana şans vermediler. Beni çok iyi koruyorlardı.'

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

"Beni aşağıya sürüklediler. O şişko Houvenaghel'in konukları orada bekliyordu. Daha fazla eksantrik! Bütün bu tuhaf tuhaf balıklar nereden geliyor, Vysogota?'

'Üretirler. Doğal seçilim.'

Adamlardan ilki kısa boylu ve tombuldu, insandan çok buçukluğa benziyordu ve hatta buçukluk gibi giyinmişti - mütevazı, hoş, düzgün ve pastel renklerde. İkinci adam -artık genç olmasa da- yanında bir asker ve bir kılıç kıyafeti ve kılığına sahipti. Siyah yeleğinin omzunda yarasaya benzer kanatlı bir ejderhayı betimleyen gümüş işlemeler parıldıyordu. Kadın sarışın ve sıskaydı, hafif kavisli bir burnu ve ince dudakları vardı. Fıstık rengi elbisesi dalgalı bir yakaya sahipti. Hangi çok iyi tavsiye edilmedi. Kalın bir allık ve beyaz kurşun tozu tabakasıyla kaplanmış buruşuk ve parşömen kuruluğunda deri dışında görülecek pek bir dekolte yoktu.

Houvenaghel, "Soylu Leydi, Markiz de Nementh-Uyvar," dedi. "Lord Declan Ros aep Maelchlad, Nilfgaard'ın Kudretli İmparatorluğunun Nilfgaardlı yedek atının kaptanı. Lord Pennycuick, Claremont Belediye Başkanı. Bu da akrabam ve eski yoldaşım Bay Leo Bonhart.

Bonhart sertçe eğildi.

"Demek bugün bizi eğlendirecek olan küçük haydut bu," dedi sıska markiz, soluk mavi gözleriyle Ciri'ye dikkatle bakarak. Boğuk, baştan çıkarıcı sesinde yıllarca içki içtiği duyulabilirdi.

'Fena değil, derdim. Ama güzel inşa edilmiş... Oldukça hoş bir küçük bodikin.'

Ciri sarsıldı, rahatsız edici bir eli itti, öfkeden solgunlaştı ve bir yılan gibi tısladı.

Bonhart soğuk bir sesle, "Lütfen dokunma," dedi. 'Yedirmeyin. dalga geçme. Sorumluluk almıyorum.'

'Biraz bodikin-' Markiz ona hiç aldırmadan dudaklarını yaladı '- daha uygun hale getirmek için her zaman bir yatağa bağlanabilir. Belki onu bana satarsınız Bay Bonhart, efendim? Marques ve ben böyle küçük bodikinleri seviyoruz ve Bay Houvenaghel yerel kaz kızlarını ve köylü çocuklarını yakaladığımızda çok sitemli. Her durumda, marki artık çocukları avlayamaz. Koşamıyor, kasıklarında açılan o şans ve siğiller yüzünden...'

Yeter, yeter Matilda, dedi Houvenaghel yumuşak ama hızlı bir şekilde, Bonhart'ın yüzünde artan bir tiksinti ifadesini görerek. "Tiyatroya gitmeliyiz. Bay Başkan, Windsor Imbra'nın Casadei Baronu'nun piyadelerinden oluşan bir ekiple kasabaya ulaştığı konusunda bilgilendirildi. Bu da zamanı geldi demektir.

Bonhart kemer kesesinden bir şişe çıkardı, oniks masanın üstünü koluyla sildi ve küçük bir beyaz toz yığını çıkardı. Zinciri çekerek Ciri'yi daha da yaklaştırdı.

'Nasıl kullanacağını biliyor musun?'

Ciri dişlerini sıktı.

'İçini çek. Ya da bir parmağınızı yalayın ve diş etlerinize sürün.'

'Numara!'

Bonhart başını çevirmedi bile.

"Kendin yapacaksın," dedi usulca, "yoksa ben yaparım, sadece buradaki herkese biraz eğlence sağlayacak şekilde. Sadece ağzında ve burnunda mukoza zarları yok, küçük Sıçan, aynı zamanda birkaç eğlenceli yerde daha var. Hizmetçi çağıracağım, seni çırılçıplak soyup dizginlettireceğim ve o eğlenceli yerlerden yararlanacağım.'

Markiz de Nementh-Uyvar, Ciri'nin titreyen elleriyle uyuşturucuya uzanmasını izleyerek gırtlaktan bir şekilde güldü.

"Eğlenceli yerler," diye tekrarladı ve dudaklarını yaladı. 'Ne kadar büyüleyici bir fikir. Bir gün denemeye değer! Hey, hey, kızım,

kendine iyi bak, iyi fisstech'i boşa harcama! Benim için biraz bırakın!'

Narkotik, Sıçanlarla denediğinden çok daha güçlüydü. Aldıktan kısa bir süre sonra Ciri, göz kamaştırıcı bir coşkuya kapıldı; hatları keskinleşmiş, ışık ve renkler gözlerini dikmiş, kokular burnunu tahriş etmiş, sesler dayanılmaz bir şekilde yükselmiş ve etrafındaki her şey gerçek dışı, bir rüya gibi gelip geçici olmuştur. Basamaklar vardı, kalın toz kokan duvar halıları vardı, Markiz de Nementh-Uyvar'ın boğuk kahkahaları vardı. Avlu vardı, yüzüne hızla düşen yağmur damlaları ve hala boynundaki tasmanın sallanması. Ahşap bir kulesi ve cephesinde büyük, iğrenç bir şekilde bayağı bir resmi olan devasa bir bina vardı. Resim, ne ejderha, ne grifon ne de wyvern olan bir canavarı yemleyen köpekleri tasvir ediyordu. Binanın girişinin dışında insanlar vardı. Biri bağırıyor ve el kol hareketi yapıyordu.

'İğrenç! İğrenç ve günahkar Bay Houvenaghel, bir zamanlar ibadet yeri olan bir binayı böyle ahlaksız, insanlık dışı ve iğrenç bir uygulama için kullanmak! Hayvanlar da hisseder Bay Houvenaghel! Onların da saygınlığı var! Halkın eğlencesi için kâr adına hayvanı hayvana düşman etmek suçtur!'

'Sakin ol, seni dindar adam! Ve benim özel girişimime karışma! Her halükarda, bugün hiçbir hayvana yem verilmeyecektir. Tek bir tane değil! Sadece insanlar!'

'Ey. O zaman özür dilerim.'

İçeride, bina bir amfi tiyatro oluşturan sıra sıralarda oturan insanlarla doluydu. Ortasına bir çukur kazılmıştı, yaklaşık on metre çapında dairesel bir çöküntü, kalın direklerle desteklenmiş ve bir korkulukla kapatılmıştı. Koku ve gürültü çok fazlaydı. Ciri yine yakasında bir çekiş hissetti, biri onu kollarının altından tuttu, biri

onu itti. Kendini birdenbire çukurun dibinde, sıkıca paketlenmiş kumun üzerinde buldu.

Arenada.

İlk telaş yatışmıştı ve şimdi narkotik onu uyarıyor, duyularını keskinleştiriyordu. Ciri ellerini kulaklarına bastırdı - amfi tiyatronun sıralarını işgal eden kalabalık kükredi, yuhaladı ve ıslık çaldı; gürültü dayanılmazdı. Sağ bileğinin ve ön kolunun deri bir kuşakla sıkıca bağlı olduğunu fark etti. Ona bağlı olduğunu hatırlamıyordu.

Tanıdık boğuk sesi duydu, sıska, fıstık rengi markizi, Nilfgaardlı süvari kaptanını, pastel tonlu belediye başkanını, Houvenaghel ve Bonhart'ı arenanın üzerinde tünemiş bir kutuyu işgal etti. Birisi aniden bakır bir gong çaldığında elleri tekrar kulaklarına gitti.

'Bak, iyi insanlar! Bugün çukurda kurt yok, goblin yok, endrega yok! Bugün arenada Sıçanlar çetesinden cani Falka var! Girişin yanındaki bilet masası bahis alıyor! Bir kuruş vermeyin, iyi insanlar! Bu eğlenceyi yiyemezsin, içemezsin, ama onu eksik alırsan kâr etmezsin, kaybedersin!'

Kalabalık kükredi ve alkışladı. Narkotik çalışıyordu. Ciri coşkuyla titredi. Görüşü ve işitmesi her şeyi, her ayrıntıyı kaydediyordu. Houvenaghel'in kıkırdamasını, markinin boğuk kahkahasını, belediye başkanının ciddi sesini, Bonhart'ın soğuk bas sesini, hayvansever rahibin bağırmasını, kadınların ciyaklamalarını ve bir çocuğun ağlamasını duyabiliyordu. Arenayı çevreleyen direklerde koyu renkli kan lekeleri ve arenada ağzı açık, kokuşmuş, ızgara kaplı bir delik görebiliyordu. Korkulukların üzerinde, vahşice çarpık, terden parıldayan yüzler.

Ani bir kargaşa, yükselen sesler, küfürler. Silahlı adamlar kalabalığı itip kaktı, ancak partizanları tutan bir muhafız duvarı tarafından durdurularak durdu. Adamlardan birini daha önce görmüştü - esmer yüzünü ve tik gibi titreyen üst dudağına kömürle çizilmiş bir çizgi gibi siyah bıyığını hatırladı.

"Bay Windsor Imbra?" Bu Houvenaghel'in sesiydi. 'Geso'dan mı? Asil Lord Hazretlerinin Seneschal'i, Casadei Baronu mu? Selamlar,

yabancı misafirlerimize selamlar. Yerlerinizi alın, gösteri başlamak üzere. Ama lütfen girişte ödemeyi unutmayın!'

"Spor için burada değilim, Bay Houvenaghel! Hizmet meseleleri için buradayım! Bonhart ne konuştuğumu biliyor!'

'Aslında? Aslan mı? Kâhyanın ne konuştuğunu biliyor musun?'

'Şaka yapma! Burada on beş kişiyiz! Falka için geldik! Onu teslim edin, yoksa işler kötüye gidecek!'

Heyecanını anlamıyorum, Imbra. Houvenaghel kaşlarını çattı. "Ama bunun Geso olmadığını, baronunuz olan o mandalinanın topraklarında da olmadığını görüyorum. Yaygara koparıp bizi içeri alırsan, seni yumruklarla kovdururum!'

Windsor Imbra, "Saldırmak istemiyorum Bay Houvenaghel," diye itiraz etti. 'Ama hukuk bizden yana! Burada bulunan Bonhart, Falka'yı Majesteleri Casadei Baronu'na vaat etti. Bağını verdi. Ve şimdi onu tutmalı!'

'Aslan?' dedi Houvenaghel, gıdısı titriyordu. 'Ne hakkında konuştuğunu biliyor musun?'

'Yapıyorum ve haklı olduğunu kabul ediyorum.' Bonhart dikkatsizce elini sallayarak ayağa kalktı. 'İtiraz etmeyeceğim ya da herhangi bir zorluğa neden olmayacağım. Herkesin gördüğü gibi kız burada. Kim isterse onu alabilir.'

Windsor Imbra şaşırmıştı. Dudağı şiddetle titredi.

'Bu nasıl?'

"Kız," diye tekrarladı Bonhart, Houvenaghel'e göz kırparak, "onu arenadan almak isteyen adama ait. Canlı ya da ölü, zevkinize göre.'

'Bu nasıl?'

'Lanet olsun, yavaş yavaş sabrımı kaybediyorum!' Bonhart ustaca öfke taklidi yaptı. 'Nasıl yani' dan başka bir şey değil! Kahrolası papağan! Nasıl? Nasıl istersen! Sana kalmış; biraz et zehirle ve bir dişi kurt gibi ona at. Ama yutacağını garanti edemem. Aptal görünmüyor, değil mi? Hayır, İmbra. Onu isteyen, onun yanına gitme zahmetine katlanmalı. Aşağıda, çukura. Falka'yı istiyor musun? O zaman onu talep et!'

Windsor Imbra, "Falka'yı bir yayın balığının önündeki çubuktaki bir kurbağa gibi burnumun altında sallıyorsun," diye hırladı. "Sana güvenmiyorum Bonhart. Yemin içine gizlenmiş demir kancanın kokusunu alabiliyorum!'

'Seni hassas burnun için tebrik ediyorum.' Bonhart ayağa kalktı, Fano'da aldığı kılıcı sıranın altından aldı, kınından çekip arenaya fırlattı, öyle ki bıçak Ciri'nin iki adım önünde kuma dikey olarak saplandı. 'İşte demirin. Açıkta, hiç gizli değil. Fahişe umurumda değil ve kim isterse onu alabilir. Eğer yapabilirlerse.'

Markiz de Nementh-Uyvar gergin bir şekilde güldü.

'Eğer yapabilirlerse!' boğuk kontraltosunda tekrarladı. 'Şimdilik bodikin'in bir kılıcı var. Bravo, Bay Bonhart. Bodikin'i savunmasız ve bu işe yaramazların insafına bırakmak alçakça görünüyordu.'

"Bay Houvenaghel," dedi Windsor Imbra kollarıyla akimbo, değil sıska aristokratı bir bakışla şımartıyor. "Bu gösteri sizin himayenizde yapılıyor, çünkü ne de olsa bu sizin tiyatronuz. Bana bir şey söyle. Kimin kural ve ilkelerine göre oynayacağız – sizinki mi yoksa Bonhart'ınki mi?'

Houvenaghel, göbeğini ve bulldog benzeri gıdısını sallayarak, "Tiyatrodakiler adına," diye kıkırdadı. 'Çünkü benim tiyatrom olduğu doğru olsa da, müşteri her zaman haklıdır, çünkü kavalcıyı ödeyen melodiyi söyler! Müşteri kuralları belirler. Biz tüccarlar bu kurallara göre hareket etmek zorundayken: Müşteri ne isterse onu vermeliyiz.'

'Müşteri? Bu insanları mı kastediyorsun? Windsor Imbra dolu oditoryumda geniş bir el hareketi yaptı. "Bu harikalara hayret etmek için para ödeyen tüm bu insanlar?"

"İş iştir," diye yanıtladı Houvenaghel. 'Bir şeye talep varsa, neden satmıyorsunuz? Halk bir kurt dövüşü için para ödüyor mu? Endrega ve yaban domuzu dövüşleri için mi? Bir porsuğu namluda ya da tilkide yemlemek için mi? Neden bu kadar şaşırdın, Imbra? Halkın ekmek gibi sirklere ve gözlüklere ihtiyacı var, neden, ekmekten daha çok. Buradakilerin çoğu bunu ağzından aldı. Şimdi onlara bakın, gözleri nasıl parlıyor. Oyunların başlamasını bekleyemezler.'

"Ama oyunlarda," diye ekledi Bonhart, kinci bir şekilde gülümseyerek, "en azından sporun görünüşüne dikkat edilmelidir. Brock, lanetler onu namludan çekmeden önce dişleriyle kıstırabilir; bu sadece spor. Ve kızın bıçağı var. Burası da spor olsun. Peki, iyi insanlar? Haklı mıyım?

İyi insanlar, Bonhart'ın kesinlikle haklı olduğunu tutarsız, ancak gök gürültülü ve neşeli bir koroda onayladılar.

Windsor Imbra yavaşça, "Casadei Baronu," dedi, "hoşnut olmayacak Bay Houvenaghel. Sana söyleyeyim, memnun olmayacak. Onunla kavga etmeye değer mi bilmiyorum.'

"İş iştir," diye tekrarladı Houvenaghel ve yanaklarını salladı. "Casadei Baronu bunu çok iyi biliyor. Benden düşük faizle bir miktar borç aldı ve daha fazla borç alma zamanı geldiğinde, bir şekilde münakaşalarımızı yumuşatacağız. Ama yabancı bir lord benim özel girişimime müdahale etmeyecek. Bahisler yatırıldı, insanlar girmek için para ödedi. Kan, o arenada o kuma sırılsıklam olmalı.'

'Mutlak?' diye bağırdı Windsor Imbra. 'Aptallar! göstermek için can atıyorum sana hiç gerek yok! Çünkü buradan ayrılacağım ve arkama bakmadan gideceğim. O zaman kendi kanını dökebilirsin! Bu ayaktakımı eğlendirme düşüncesi bile midemi bulandırıyor!'

'Bırak onu.' Kalabalıktan at derisi bir yelek giymiş, saçı çok düşük bir karakter çıktı. 'Eğer onu rahatsız ediyorsa, bırak gitsin. Beni hasta etmiyor. Dişi sıçan için yapanın ödülünü alacağını söylediler. Arenaya girmek için gönüllüyüm.'

'Muhtemel değil!' Imbra'nın kısa boylu ama sırım gibi yapılı ve yapılı bir asker olan askerlerinden biri aniden bağırdı. Kalın, dağınık ve keçeleşmiş saçları vardı. 'Birinci olduk! Değil miydik çocuklar?'

'Evet!' Sivri sakallı, cılız bir sesle bir anda çınladı. 'Önceliğimiz var! Ve onur duygunun seni alt etmesine izin verme Windsor! Ya ayaktakımı izliyorsa? Falka çukurda, elini uzatmaya ve onu almaya yeter. Ve köylülük gözlüğü taksın, umurumuzda değil!'

"Ve biz de bundan bir şeyler çıkarmaya hazırız!" canlı amaranth bir yelek giymiş üçüncü bir kahkaha attı. "Hadi biraz eğlenelim, değil

mi Bay Houvenaghel? Hadi bununla bir yarışma yapalım! Bir ödül teklif edildiği sürece!'

Houvenaghel sırıttı ve başını salladı, sarkık yanaklarını gururla ve görkemli bir şekilde sallayarak.

'Peki,' diye sordu keçi sakallı olan merakla, 'bahis var mı?'

'Şu andan itibaren,' tüccar güldü, 'sonuç üzerine kimse bahse girmedi! Şu an için bire üç, çünkü hiçbiriniz muhafazaya girmeye cesaret edemiyorsunuz.'

'Huuuh!' Horsehide bağırdı. 'Cüret ederim! aklım başımda!'

'Yoldan çekil, dedim!' Matted Hair kükredi. 'Birinci olduk ve ilk çatlağımız var. Hadi, ne bekliyoruz?'

'Bir seferde kaç kişi girebilir?' Amaranth kemerini sıktı. 'Yoksa her seferinde sadece birine izin veriliyor mu?'

'Siz fahişeler!' Beklenmedik bir şekilde, pastel belediye başkanı aniden, yapısıyla tamamen uyuşmayan güçlü bir sesle kükredi. 'Belki on kişi ondan birini almak ister? Belki de at sırtında? Belki de arabalara binmek? Belki uzaktan kıza kayalar fırlatmak için cephanelikten bir mancınık ödünç almak istersin? ha?'

Houvenaghel'e çabucak danıştıktan sonra Bonhart, "Pekâlâ, çok iyi," diye araya girdi. 'Spor olsun ama eğlence de olsun. İkisini birden söyleyeceğiz. Çiftler halinde girebilirsiniz.'

"Ama ödül," diye uyardı Houvenaghel, "iki katına çıkmayacak! Eğer ikiyse, paylaşmak zorundasın.'

'Çift halde? Aynı anda iki tane mi?' Matted Hair pelerini omuzlarından sarkıttı. 'Utandınız mı çocuklar? O sadece bir fahişe!' Yere tükürdü. 'Geri çekil. Ben kendim gidip onu indireceğim. Önemli!'

'Falka'yı canlı istiyorum!' Windsor Imbra'yı protesto etti. 'Dövüşlerinizde ve düellolarınızda bir çiçek hastalığı! Bonhart'ın sirkine katılmayacağım, fahişeyi istiyorum! Canlı! Siz ikiniz içeri girin, sen ve Stavro. Ve onu oradan çıkar.'

"Bana gelince," dedi, keçi sakallı olan Stavro, "o sıska şeyi üstlenmek ikimiz için bir hakaret."

"Baronun florinleri bu hakareti daha lezzetli hale getirecek. Ama sadece yaşıyorsa!'

"Baron bir cimri," diye kıkırdadı Houvenaghel, karnını ve bulldogun gıdılarını sallayarak. 'İçinde bir gram sportif ruh yok. Ne de başkalarında o ruhu ödüllendirme arzusu! Ben, yine de, şampiyon spor. Ve böylece ödülü artırın. Arenaya tek başına giren ve iki ayağı üzerinde terk edene, bu elden, bu sandıktan yirmi değil otuz florin ödenecek!'

'Öyleyse ne bekliyoruz?' diye bağırdı Stavro. 'Önce ben gidiyorum!'

'Çok hızlı değil!' kısa belediye başkanı bir kez daha kükredi. 'Kadının sırtında ince keten var! Öyleyse bırak o brigandin, asker. Bu spor!'

'Sana bir çiçek hastalığı!' Stavro çivili kaftanı çıkardı, sonra gömleğini başının üzerine çekerek cılız göğsünü ve babun kadar kıllı kollarını ortaya çıkardı. 'Size bir çiçek hastalığı, lordlar ve sizin o cıvıl cıvıl sporunuz! Buff'a gireceğim! Ben de pantolonumu çıkarayım mı?'

'Ve senin brai'lerin!' Markiz de Nementh-Uyvar baştan çıkarıcı bir şekilde gakladı. 'O zaman sadece erkeksi olup olmadığınızı göreceğiz!'

Gür alkışlarla ödüllendirilen ve beline kadar çıplak olan Stavro, silahını çekti ve bir bacağını bariyerin üzerinden atarak Ciri'yi dikkatle izledi. Ciri kollarını göğsünde kavuşturdu. Kuma saplanan kılıca doğru bir adım bile atmadı. Stavro tereddüt etti.

Yapma, dedi Ciri çok yumuşak bir sesle. 'Beni zorlama... Bana dokunmana izin vermeyeceğim.'

'Bana küsme, fahişe.' Stavro bariyeri aştı. 'Sana karşı hiçbir şeyim yok. Ama iş-'

Ciri zaten onun üzerinde olduğu için cümleyi tamamlamadı, cüce gwyhyr adını verdiği gibi zaten Swallow'u tutuyordu. Çok basit, düpedüz çocukça bir saldırı ve 'üç küçük adım' denen numarayı kullandı – ama Stavro buna kapıldı. Geriye bir adım attı ve istemsizce kılıcını kaldırdı ve sonra onun insafına kaldı - geri adım

attıktan sonra bir direğe yaslandı ve Kırlangıç'ın bıçağı burnunun ucundan bir inç uzaktaydı.

Bonhart, kükreme ve alkışlar arasında bağırarak markiye, "Bu hareket," diye açıkladı, "üç küçük adım, bir çalım ve yüksekte bir hamle". Ucuz bir numara, fahişeden daha zarif bir şey beklerdim. Kabul etmek gerekir ki, eğer isteseydi, adam çoktan ölmüş olurdu.'

Öldür beni! Öldür beni! seyirciler böğürdü ve Houvenaghel ile Belediye Başkanı Pennycuick başparmaklarını aşağıyı gösterdiler. Stavro'nun yüzünden kan çekilmişti ve yanaklarındaki sivilceler ve sivilceler tiksindirici bir şekilde görülüyordu.

Sana beni zorlama demiştim, diye tısladı Ciri. 'Seni öldürmek istemiyorum! Ama kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Geldiğin yere geri dön.'

Geri çekildi, arkasını döndü, kılıcını indirdi ve kutuya doğru baktı.

'Benimle oyun mu oynuyorsun?' diye bağırdı, sesi kırıldı. "Beni savaşmaya zorlamak mı istiyorsun? Öldürmek? Yapamazsın! Savaşmayacağım!'

Duydun mu, Imbra? Bonhart'ın alaycı sesi sessizlikte yankılandı. 'Açık kâr! Ve risk yok! Savaşmayacak. Böylece onu arenadan alabilir ve canlı olarak Casadei Baron'una teslim edebilirsiniz, böylece onunla özgürce eğlenebilir. Onu herhangi bir tehlike olmadan alabilirsin! Çıplak ellerinle!'

Windsor Imbra tükürdü. Sırtını direğe dayamış, hâlâ ayakta duran Stavro, kılıcını kavrayarak nefes nefese kaldı. Bonhart güldü.

"Ama ben, Imbra, bir elmasla bir cevize bahse girerim ki yapamazsın."

Stavro derin bir nefes aldı. Sırtı ona dönük duran kızın dikkati dağılmış, meşgul görünüyordu. Öfkeden, utançtan ve nefretten köpürüyordu. Kendini kontrol edemiyordu. Saldırdı. Çabuk ve haince.

Seyirci, sapmayı veya ters itmeyi fark etmedi. Gördükleri tek şey, Stavro'nun gerçekten bale gibi bir sıçrama yapmasıydı, ardından - daha az bale olarak- karın üstü düştü ve yüz üstü kuma düştü; hemen kanla kırmızıya boyanmış kum.

'İçgüdü üstünlüğü ele geçiriyor!' Bonhart kalabalığın arasından bağırdı. 'Refleksler devreye giriyor! Ha, Houvenaghel? Ne dedim? Göreceksin, mastifflere gerek kalmayacak!'

Houvenaghel, gözlerini mutlulukla kapatarak, "Ne muhteşem ve kârlı bir gösteri," dedi.

Stavro titreyen kollarının üzerinde doğruldu, başını salladı, bağırdı, gakladı, kan kustu ve kuma yığıldı.

"Bu darbenin adı ne Bay Bonhart, efendim?" Markiz de Nementh-Uyvar, dizlerini birbirine sürterek boğuk ve duygusal bir şekilde sordu.

Bu doğaçlamaydı. Markiye bakmamış olan ödül avcısının dişleri dudaklarının altından parladı. 'Enfes, ilham verici ve diyebilirim ki, içgüdüsel bir doğaçlama. Bu tür doğaçlama kasaplığı öğrettikleri bir yer duymuştum. Bahse girerim ki kızımız bunu iyi bilir. Şimdi onun kim olduğunu biliyorum.

'Beni yapma!' Ciri çığlık attı, sesinde gerçekten korkunç bir tını titredi. 'Ben istemiyorum! Anlamak? istemiyorum!'

'Seni lanet sürtük!' Amaranth çevik bir şekilde bariyere atladı ve Ciri'yi karşı taraftan giren Mat Saç'tan uzaklaştırmak için arenada daireler çizdi. Horsehide, Matted Hair'in arkasındaki bariyeri temizledi.

'Bu kirli dövüş!' Adil oyuna duyarlı olan buçukluk büyüklüğündeki Belediye Başkanı Pennycuick kükredi ve kalabalık da onunla birlikte bağırdı.

'Üç bire karşı! Bu adil değil!'

Bonhart güldü. Markiz dudaklarını yaladı ve bacaklarını daha hızlı kıpırdatmaya başladı.

Üçlü planı basitti: Geri çekilen kızı direklere tutturmak. Sonra ikisi blok yapar ve üçüncüsü öldürür. Basit bir nedenden dolayı hiçbir şey gelmedi. Kız geri çekilmedi ama saldırdı.

Bale şeklinde bir piruet ile aralarından kaydı, o kadar hafif ki neredeyse kuma dokunmuyordu. Matted Hair'ı geçerken vurdu, tam olarak vurulması gereken yer: karotis arterinde. Darbe o kadar inceydi ki ritmini bozmadı. Ters taklidi yaparak uzaklaştı, o kadar

hızlı ki Matted Hair'ın boynundan iki metrelik bir derede fışkıran tek bir kan damlası onun üzerine düşmedi. Arkasındaki Amaranth, onun boynunun arkasını kesmeyi hedefledi, ama onun hain darbesi, kılıcının yıldırım hızında savuşturmasıyla çınladı, arkasından kaldırdı. Ciri bir yay gibi gevşedi, iki eliyle savurdu ve kalçasının bir hareketiyle darbenin gücünü artırdı. Kara cüce bıçağı bir ustura gibiydi ve karnını bir tıslama ve gıcırdama ile kesti. Amaranth uludu ve bir top gibi kıvrılarak öne doğru savruldu. Horsehide Ciri'ye sıçradı ve boğazına doğru itti, ama o kaçtı, akıcı bir şekilde döndü ve bıçağın ortasıyla yakın yerlerden vurarak Ciri'nin gözünü, burnunu, ağzını ve çenesini sakatladı.

Seyirciler bağırdı, ıslık çaldı, ayaklarını yere vurdu ve daha fazlasını istedi. Markiz de Nementh-Uyvar iki elini sıktığı uyluklarının arasına soktu, parlak dudaklarını yaladı ve gergin içicinin kontraltosunda güldü. Nilfgaard yedek atının kaptanı parşömen kadar solgundu. Bir kadın, kıvranarak kurtulan çocuğunun gözlerini kapatmaya çalıştı. Ön sırada kır saçlı yaşlı bir adam yüksek sesle ve kasılmalar eşliğinde kustu ve başını dizlerinin arasına koydu.

Horsehide, sümük ve tükürükle karışık kan parmaklarının arasından akarken yüzünü tutarak ağladı. Amaranth, sıkışmış bir domuz gibi ciyaklayarak etrafında döndü. Matted Hair, kalp atışının ritmiyle ondan fışkıran kanla kaygan bir direğe sürtünmeyi bıraktı.

"Meeee," diye uludu Amaranth, karnından dışarı taşan iç organlarını sıkıca tutarak. 'Yoldaşlar! Heeeeeeeeee!'

'Bheeeh… bhooo… bheeeeh…' Horsehide tükürdü ve kan burnunu çekti.

'Fin-ish-'im-off! Fin-ish-'im-off!' ayaklarını ritme göre damgalayarak seyircilere tezahürat yaptı. Kusmakta olan yaşlı adam banktan itildi ve galeriye doğru tekmelendi.

"Bir elmasa bir ceviz," Bonhart'ın alaycı bas sesi raket arasında yankılandı, "artık kimse arenaya girmeye cesaret edemez. Bir cevize bir elmas, Imbra! Ne diyorum – boş bir ceviz kabuğuna bile!'

'Öldür onları!' Bir kükreme, ayak sesleri ve alkışlar. 'Öldür onları!'

'Asil bakire!' Windsor Imbra, astlarına ilerlemelerini işaret ederek bağırdı. 'Yaralıları çıkarsınlar! Kan kaybından ölmeden önce arenaya girip onları alsınlar! Kalbiniz olsun, asil bakire!'

"Bir kalp," diye tekrarladı Ciri, ancak o zaman adrenalinin ona çarptığını hissetti. Bir dizi düzenli nefesle kendini çabucak kontrol altına aldı.

'İçeri gir ve onları al' dedi. "Ama silahsız gel. Bir de kalbin olsun. Sadece bu seferlik.'

'Yoooo!' kalabalık kükredi ve şarkı söyledi. 'Kan istiyoruz! Kan istiyoruz!'

'Sizi çürük piçler!' Ciri zarafetle arkasını döndü, bakışlarını tribünlere ve banklara kaydırdı. 'Seni aşağılık domuz! Sizi alçaklar! Sizi pis fahişeler! Kan ister misin? Buraya gel, aşağı gel, tadına bak ve kokla! Pıhtılaşmadan önce yalayın! piçler! Vampirler!'

Markiz inledi, titredi, kirpiklerini dalgalandırdı ve ellerini baldırlarının arasından çekmeden usulca Bonhart'a yaklaştı. Bonhart yüzünü buruşturdu ve kibar olmaya zahmet etmeden onu kendinden uzaklaştırdı. Kalabalık uludu. Birisi arenaya yarı çiğnenmiş bir sosis fırlattı, bir başkası bir çizme ve bir başkası da Ciri'ye yönelik bir kornişon fırlattı. Daha da yüksek bir kükreme uyandırarak, kılıcını savurarak salatalığı ikiye böldü.

Windsor Imbra ve adamları Amaranth ve Horsehide'ı aldılar. Amaranth'a dokunulduğunda uludu, Horsehide ise bayıldı. Matted Hair ve Stavro artık herhangi bir yaşam belirtisi göstermiyordu. Ciri, arenanın izin verdiği kadar uzakta durmak için geri çekildi. Imbra'nın adamları da ondan uzak durmak için ellerinden geleni yaptılar.

Windsor Imbra hareketsiz duruyordu. Ölüleri ve yaralıları dışarı çıkarmalarını bekledi. Kısık gözlerle Ciri'ye baktı, eli, sözüne rağmen arenaya girerken kaldırmadığı kılıcının kabzasındaydı.

Hayır, diye uyardı, dudaklarını zar zor hareket ettirerek. 'Beni yapma. Lütfen.'

Imbra bembeyazdı. Kalabalık ayaklarını yere vurdu, kükredi ve uludu.

'Onu dinleme!' Bonhart raketin üzerinden tekrar bağırdı. 'Çek kılıcını! Aksi halde korkak ve pislik olduğun ortaya çıkacak! Alba'dan Yaruga'ya kadar herkes Windsor Imbra'nın kuyruğunu bacaklarının arasına almış bir kızın kaymasından nasıl kaçtığını konuşacak!'

Imbra'nın kılıcı kınından bir santim kaydı.

Yapma, dedi Ciri.

Bıçak tekrar içeri girdi.

'Korkak!' Kalabalıktan biri kükredi. 'Siktir! Tavuk kalbi!'

Yüzü ifadesiz olan Imbra, arenanın kenarına yürüdü. Yukarıdan aşağıya uzanan yoldaşlarının ellerini tutmadan önce son bir kez geri döndü.

"Muhtemelen neyin içinde olduğunu biliyorsun, fahişe," dedi yumuşak bir sesle. "Muhtemelen Leo Bonhart'ın ne olduğunu zaten biliyorsundur. Muhtemelen Leo Bonhart'ın neler yapabileceğini zaten biliyorsunuzdur. Onu ne heyecanlandırıyor. Buradaki domuz ve pisliklerin eğlencesi için öldürmek üzere arenaya itileceksiniz. Ve onlardan bile daha kötü. Ve öldürebildiğin gerçeği onları eğlendirmeyi bıraktığında, Bonhart sana şiddet uygulamaktan yorulduğunda, seni de öldürürler. Seninle yüzleşmek için o kadar çok gönderecekler ki, arkanı kollayamayacaksın. Yoksa üzerinize köpek salacaklar. Ve köpekler seni paramparça edecek ve tribünlerdeki ayaktakımı kan kokusunu alıp alkışlayacak. Bu kana bulanmış kumda sonun gelecek. Bugün katlettiğin adamlar gibi. Sözlerimi hatırlayacaksın.'

İşin garibi, ancak o zaman emaye boğazındaki küçük rozeti fark etti.

Siyah bir alanda yaygın olan gümüş bir tek boynuzlu at.

Tek boynuzlu at.

Ciri başını eğdi. Kılıcının ajurlu recasso'suna baktı.

Her şey aniden sessizleşti.

Nilfgaard yedek atının kaptanı Declan Ros aep Maelchlad, "Büyük Güneş adına," diye aniden başladı. 'Numara. Bunu yapma kızım. *Ne tuv'en que'ss, luned* !'

Ciri, Swallow'u elinde yavaşça çevirdi ve kulpunu kuma dayadı. Tek dizinin üzerine çöktü. Bıçağı sağ eli ile tutarken, sol eli ile noktayı hedef aldı. göğüs kemiğine doğru. Bıçak elbisesini kesti ve bir anda onu deldi.

Ağlama, diye düşündü Ciri, kılıca gitgide daha çok bastırarak. Sadece ağlama, ağlayacak bir şey yok. Hızlı bir hamle ve her şey bitecek... Her şey bitecek...

'Yapmayacaksın.' Bonhart'ın sesi tam bir sessizlik içinde yankılandı. "Bunu yapmayacaksın cadı kız. Kaer Morhen'de size nasıl öldürüleceğiniz öğretildi, yani bir makine gibi öldürüyorsunuz. İçgüdüsel olarak. Kendini öldürmek için karaktere, güce, kararlılığa

*

ve cesarete ihtiyacın var. Ve sana bunu öğretemezler.'

Haklıydı, dedi Ciri gayretle. 'Yapamadım.'

Vysogota sessiz kaldı. Bir coypu postu tutuyordu. Hareketsiz. Uzun süredir vardı. Dinlerken postu neredeyse unutmuştu.

'Korktum. Ben bir korkaktım. Ve bedelini ödedim. Her korkağın bedelini ödediği gibi. Acı, onursuzluk ve korkunç aşağılanma içinde. Ve kendime karşı mutlak bir tiksinti.'

*

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

O gece biri sazdan çatısı çökük olan kulübeye gizlice girse, panjurlardaki yarıklardan baksaydı, loş ışıklı iç mekanda gri sakallı yaşlı bir adam ve şöminenin yanında oturan kül rengi saçlı bir kız

görebilirdi. . İkisinin sessizce parlayan, yakut kömürlerine baktıklarını fark edeceklerdi.

Ama kimse görmüş olamazdı. Çünkü batık, yosun kaplı sazdan çatılı kulübe, kimsenin girmeye cesaret edemediği Pereplut Bataklıkları'ndaki uçsuz bucaksız bir bataklıkta, sis ve sis arasında çok iyi gizlenmişti.

Kim insanın kanını dökerse, onun kanı insan tarafından dökülecektir.

Yaratılış, 9:6

Gerçekten de, iskeleden akan kana adalet demek için büyük bir kendini beğenmişlik ve büyük bir körlük gerekir.

Corvo'nun Vysogota'sı

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bölgemde Witcher'ı ne arar?" Riedbrune Valisi Fulko Artevelde, artık uzayan sessizlikten açıkça sabırsızlanarak soruyu tekrarladı. 'Witcher nereden geliyor? Ve nereye gidiyor? Hangi amaçla?'

Geralt, valinin kalınlaşmış yaralarla bezenmiş yüzüne bakarak, iyi işler yapmaktan böyle olur, diye düşündü. Bir grup perişan orman insanı için merhametten soylu cadıyı oynamanın sonucu budur. Her zaman bir uyuşturucunun olduğu tavernalarda lüks ve uyuma arzusundan gelen şey budur. Ağzı yüksek bir şairle seyahat etmenin sonucu budur. Burada, penceresiz bir hücre gibi bir odada, zemine vidalanmış sert bir sorgu sandalyesinde oturuyorum ve sandalyenin sırtında -fark etmemek mümkün değil- manşetler ve deri kayışlar var. Kolları bağlamak ve boynu tutmak için. Henüz kullanılmadılar, ama oradalar.

⁂

Şimdi bu turşudan kendimi nasıl kurtaracağım?

Riverdellian orman arıcılarıyla beş günlük bir yürüyüşten sonra nihayet vahşi doğadan bataklık bir kamış yatağına çıktılar. Yağmur durdu, rüzgar sisleri ve nemli sisi dağıttı, güneş bulutların arasından çıktı. Ve dağ zirveleri parıltıda kar beyazı parıldıyordu.

Kısa bir süre önce Yaruga Nehri onlara açık bir ayrım çizgisi, bir sınır, geçiş seferinin bir sonraki, daha ciddi aşamasına açık bir geçişi temsil eden bir sınır anlamına gelseydi, şimdi daha da fazlaydı; bir sınıra, bir engele, ancak geri çevrilebilecek bir yere yaklaştıkları duygusu. Hepsi hissetti, her şeyden önce Geralt - ancak böyle

olabilirdi, çünkü şafaktan alacakaranlığa kadar güçlü, pürüzlü bir yaratıkla karşı karşıyaydılar. önlerinde güneye doğru yükselen, kar ve buzullarla parıldayan dağ silsilesi. Amell Dağları. Ve testere dişli Amell'in bile üzerinde yükselen Gorgon Dağı'nın, Şeytan Dağı'nın ürkütücü derecede görkemli dikilitaşı, bir misericorde bıçağı kadar açısaldı. Bunun hakkında konuşmadılar, tartışmadılar ama Geralt herkesin ne düşündüğünü hissetti. Amell menziline ve Gorgon'a baktığında, güneye doğru yolculuğa devam etme düşüncesi tam bir delilik gibi görünüyordu.

Neyse ki, aniden güneye gitmeye gerek olmadığı ortaya çıktı.

Bu haber onlara, önceki beş gün boyunca trenin silahlı refakatçisi olarak hareket ettikleri tüylü orman arıcısı tarafından getirildi. Yakışıklı hamadryadların kocası ve babası, yanında iki kısrağın yanında bir yaban domuzu gibi görünüyordu. Caed Dhu'nun druidleri Yamaçlara gitmişti diyerek onları aldatmaya çalışan kişi.

Karınca yuvası gibi dolup taşan ve Riverdell'den orman arıcıları ve avcılarının varış noktası olan Riedbrune'a varmalarının ertesi günüydü. Witcher'a artık ihtiyaç duyulmayan orman arıcılarıyla ayrıldıktan sonraki gündü. Hiçbirini bir daha görmeyi beklemiyordu. Böylece şaşkınlığı daha da arttı.

Orman arıcısı, coşkulu şükran ifadeleriyle ve Geralt'a büyük ölçüde küçük bir değişiklikten oluşan dolu bir keseyi teslim ederek başladı; büyücünün ücreti. Yürüyüş sırasında ara sıra insan nankörlüğü hakkında inlediği ve özverili fedakarlığın anlamsızlığını ve aptallığını vurguladığı Regis ve Cahir'in biraz alaycı bakışlarını üzerinde hissederek bunu kabul etti.

Ve sonra heyecanlı arıcı, kelimenin tam anlamıyla haberleri haykırdı. "Biliyorsunuz, Ökse otları, yani druidler, Loch Monduirn, bir gölün yanındaki meşe bahçelerinde kamp kurdular, sevgili Witcher, buradan batıya doğru otuz beş mil uzakta sürükleniyorum."

Arıcı, bal ve balmumu ticareti pazarında Riedbrune'de yaşayan bir akrabasından bu haberleri duymuş, akrabaya ise elmas arayıcı bir tanıdığından bilgi verilmişti. Arıcı, druidleri öğrendiğinde,

Witcher'a söylemek için olabildiğince hızlı koştu. Ve şimdi mutluluk, gurur ve önem duygusuyla parlıyordu, her yalancı gibi, yalanları tesadüfen doğru çıkar.

İlk başta, Geralt bir an gecikmeden Loch Monduirn'e varmayı planlamıştı, ancak şirket şiddetle karşı çıktı. Regis ve Cahir adındaki arıcılardan gelen paraya sahip oldukları ve her şeyin satın alınabileceği bir kasabada oldukları için, erzak ve erzak stoklamaları gerekirdi. Ve fazladan oklar al, diye ekledi Milva, çünkü ondan her zaman oyun talep ediyorlardı ve o yontulmuş sopalarla ateş etmeyecekti. Ve bir handa bir yatakta en az bir gece geçirin, diye ekledi Dandelion ve bira içerek yıkanmış ve hoş bir şekilde sarhoş olan o yatağa çekildi.

Druidler, diye koroya, kaçmayacaklardı.

Vampir Regis meraklı bir gülümsemeyle, "Tam bir tesadüf olsa da," diye ekledi, "şirketimiz tam olarak doğru yolda ve tam olarak doğru yönde ilerliyor. Çünkü druidlerle karşılaşmamız açık ve kesin olarak kaderimizde olduğundan, bir ya da iki günlük gecikmenin hiçbir önemi yok.'

"Ve aceleyle ilgili olarak," diye ekledi felsefi olarak, "zamanın hızla tükenmekte olduğu izlenimi, alışılmış bir şekilde, kişinin hızını düşürmesini ve yavaş ve gerekli ihtiyatla ilerlemesini emreden bir uyarı işaretidir."

Geralt, musallat olduğu tuhaf kabuslar onu yine de aceleye sevk etse de, vampirin felsefesine itiraz etmedi veya onunla tartışmadı. Uyandıktan sonra onları hatırlayamamasına rağmen.

Eylül'ün on yedisi ve dolunaydı. Sonbahar Ekinoksu'na altı gün

*

kaldı.

Milva, Regis ve Cahir, gerekli ekipmanı satın alma ve temin etme görevini üstlendiler. Ancak Geralt ve Dandelion, Riedbrune kasabasında keşif yapacak ve bilgi toplayacaktı.

Nevi Nehri'nin bir kıvrımında yer alan Riedbrune, çitlerle dolu toprak setler halkasının içindeki yoğun tuğla ve ahşap binalar dikkate alındığında küçük bir kasabaydı. Ancak setlerin içindeki sıralı binalar şu anda sadece şehrin merkeziydi ve hiçbir şey yoktu. nüfusun onda birinden fazlası orada yaşayabilirdi. Onda dokuzu, setleri çevreleyen mesken görevi gören harap kulübeler, barakalar, kulübeler, barakalar, çadırlar ve vagonların gürültülü okyanusunda yaşıyordu.

Witcher ve şaire, arıcının akrabası şeklinde bir cicerone ikram edildi; genç, kurnaz ve kibirli, bataklıkta doğmuş ve orada banyo yapmaya ya da susuzluğunu gidermeye yabancı olmayan, tipik bir kentsel serseri örneği. Bu delikanlı, şehrin uğultusu, kalabalığı, pisliği ve pis kokusundaki kristal berraklığındaki bir dağ deresindeki bir alabalık gibiydi ve iğrenç kasabasını birilerine gösterme şansı onu açıkça memnun etti. Kimsenin ona soru sormadığına aldırış etmeyen, cıvıl cıvıl açıklamalar yaptı. Riedbrune'un, imparator tarafından taahhüt edilen bağıştan sonra kuzeye seyahat eden Nilfgaardlı yerleşimciler için önemli bir aşama olduğunu açıkladı: altı öküz ya da kabaca yüz yirmi dönüm. Üstelik on yıllık bir vergi moratoryumu. Çünkü Riedbrune, Yamaçları ve Nehirdell'i Mag Turga, Geso, Metinna ve Maecht ile birleştiren Theodula geçidi aracılığıyla Amell Dağları'nı kesen Dol Nevi vadisinin ağzında yatıyordu; tüm ülkeler uzun yıllar boyunca Nilfgaard İmparatorluğu'na tabidir. Olukları açıklayan Riedbrune kasabası, yerleşimcilerin sadece kendilerine, kadınlarına ve vagonlarında sahip olduklarına değil, başka bir şeye güvenebilecekleri son yerdi. Bu yüzden yerleşimcilerin çoğu, Yaruga kıyılarına ve ötesine yapılan son saldırıdan önce güçlerini toplayarak bir süre kasaba dışında kamp kurdu. Ve birçoğu, diye ekledi, bir gecekondu vatanseverinin gururuyla, kasabaya kalıcı olarak yerleşti, çünkü kasaba, neden, kültürdü, pis kokan bir boyunduruk çöplüğü değil.

Gerçekte, Riedbrune kasabasının kokusu pek çok kokuyu çekiyordu; gübre dahildir.

Geralt yıllar önce oradaydı ama tanıyamadı. Çok fazla şey değişmişti. Daha önce, omuzlarında gümüş amblemler olan siyah zırhlı ve pelerinli bu kadar çok süvari yoktu. Daha önce, Nilfgaard dili her taraftan duyulmamıştı. Eskiden kasabanın dışında taş ocağı yoktu, şimdi perişan, pis, bitkin ve kanlar içinde. insanlar, siyah üniformalı gözetmenler tarafından kırbaçlanan kayaları kesme taşlarına ve molozlara böldü.

Nilfgaardlı askerlerden oluşan büyük bir kuvvet burada konuşlanmış durumda, diye açıkladı bataklık, ama kalıcı olarak değil, sadece yürüyüşlerdeki molalar ve Free Slopes örgütünün yandaşlarını ararken. Eski kalenin yerine büyük, taştan bir kale inşa edildiğinde burada güçlü bir Nilfgaard garnizonu kuracaklar. Taş ocağından güçlükle kazanılmış taştan yapılmış bir kale. Taşı parçalayanlar savaş esiridir. Lyria'dan, Aedirn'den ve son zamanlarda Sodden, Brugge ve Angren'den. Ve Temerya. Burada, Riedbrun'da dört yüz mahkum çalışıyor. Belhaven civarındaki cevher ocaklarında, yeraltı ve açık maden ocaklarında beş yüz iyi iş ve binin üzerinde Theodula geçidinde köprüler inşa ediyor ve yolları tesviye ediyor.

Geralt ziyaret ettiğinde kasaba meydanında da bir iskele vardı, ama çok daha mütevazıydı. Üzerinde iğrenç çağrışımlar uyandıran bu kadar çok alet ve darağacından, kazıktan, çataldan ve direklerden sarkan bu kadar iğrenç ve kokuşmuş süslemeler olmamıştı.

Bu, askeri yetkililer tarafından yakın zamanda görevlendirilen vali Bay Fulko Artevelde sayesinde, iskeleye ve onu süsleyen insan anatomisinin parçalarına bakarak olukları açıkladı. Bay Fulko cellat işini yeniden verdi. Bay Fulko ile dalga geçmek yok, diye ekledi. O sert bir usta.

Elmas arayıcısı – barakanın tavernada buldukları arkadaşı – Geralt üzerinde iyi bir izlenim bırakmadı. Çünkü o titrek solgun, yarı ayık, yarı sarhoş, yarı gerçek, neredeyse kabus gibi bir durumdaydı ki, durmadan birkaç gece ve gün içen bir adamı içine soktu. Witcher'ın kalbi sıkıştı. Druidlerle ilgili sansasyonel haberler, basit deliryum titremelerinden kaynaklanmış gibi görünüyordu.

İçkiden sırılsıklam arayıcı, sorularına zekice ve sağduyuyla yanıt verdi. Dandelion'un bir elmas arayıcısı gibi görünmediği yönündeki suçlamasına, bir elmas bulursa yapacağını söyleyerek zekice yanıt verdi. Druidlerin yaşadığı yeri Loch Monduirn tarafından abartılı süslemeler veya aşırı şişirilmiş bir hayal kurma tarzı olmadan açık ve kesin olarak tanımladı. Muhataplarının ne olduğunu sorma özgürlüğünü aldı. druidlerden aranıyor ve aşağılayıcı bir sessizlikle karşılandıklarında, druidler davetsiz misafirleri yakalamaya, onları Hasır Kadın adlı bir sepete tıkmaya ve eşlik etmek için diri diri yakmaya alışkın olduklarından, druidlerin meşe bahçelerine girmenin kesin ölüm anlamına geldiği konusunda onları uyardı. dualar, ilahiler ve büyüler. Asılsız söylenti ve aptalca batıl inancın, druidlerin peşini bırakmadığı, kararlı bir şekilde ayak uydurduğu ve asla iki kat geride kalmadığı ortaya çıktı.

Daha fazla konuşma, kılık değiştirmiş, omuzlarında güneş işareti olan siyah üniformalı dokuz asker tarafından kesintiye uğradı.

Askerlere komuta eden çavuş, baldırına meşeden bir copla vurarak, "Sen olur muydun?" diye sordu, "witcher Geralt?"

Evet, dedi Geralt bir an düşündükten sonra. 'İsterim.'

"O zaman benimle geleceksin."

'Yapacağımdan nasıl emin olabiliyorsun? Tutuklu muyum?'

Asker, görünüşte sonsuz bir sessizlik içinde ona baktı, ama bir şekilde garip bir şekilde saygısızdı. Şüphesiz sekiz kişilik eskortu ona bu şekilde bakma cesaretini verdi.

"Hayır," dedi sonunda. 'Tutuklu değilsin. Seni tutuklamak için bir emir almadım. Bir sipariş almış olsaydım sorum farklı olurdu efendim. Çok farklı.'

Geralt kılıç kemerini oldukça gösterişli bir şekilde düzeltti.

"Ve benim cevabım," dedi buz gibi bir sesle, "benim de farklı olurdu."

Şimdi, beyler, dedi Dandelion, onun görüşüne göre deneyimli bir diplomatın gülümsemesi olan bir ifade takınarak araya girmeye karar verdi. 'Neden bu ton? Biz dürüst adamlarız, var olan güçlerden korkmamıza gerek yok, onlara yardım etmeye hazırız. Fırsat ne

zaman ortaya çıkarsa. Ama bu yüzden otoriteden bir şey hak ediyoruz, değil mi memur bey? Keşke yurttaşlık özgürlüklerimizin neden kısıtlandığına dair bir açıklama kadar küçücük bir şey.'

"Savaş var efendim," diye yanıtladı asker, kelimelerin selinden en ufak bir endişe duymadan. 'Özgürlük, adından da anlaşılacağı gibi, barış zamanı meselesidir. Herhangi bir sebep, Vali Hazretleri tarafından açıklanacaktır. Emirleri yerine getiriyorum, bu yüzden benimle tartışmaya girme.'

Yeterince adil, dedi Witcher ve ozan'a hafifçe göz kırptı. "Öyleyse bizi valiliğe götür, iyi asker. Dandelion, diğerlerine geri dön ve onlara ne olduğunu anlat. Gerekli olanı yapın. Regis ne yapacağını bilir.'

*

'Bir witcher Yamaçlarda ne yapıyor? Ne arıyorsun?'

Soruları soran kişi, yüzü yara izleriyle dolu ve sol gözünün üzerinde deri bir yama bulunan geniş omuzlu, koyu renk saçlı bir adamdı. Karanlık bir ara sokakta, o dev gibi yüzün görüntüsü, birçok göğüsten bir dehşet iniltisini koparmaya muktedirdi. Ancak, tüm bölgedeki en yüksek rütbeli kanun ve düzen koruyucusu olan Riedbrune Valisi Bay Fulko Artevelde'nin yüzüyken, ne kadar adaletsizdi.

"Bir Witcher Yamaçlarda ne arar?" tüm bölgedeki en yüksek rütbeli kanun ve düzen muhafızını tekrarladı.

Geralt içini çekti ve kayıtsızmış gibi yaparak omuz silkti.

"Sorunuzun cevabını elbette biliyorsunuz, kaymakam. Riverdell ormanı arıcılarından, yürüyüşlerinde onları korumam için beni tutan bir witcher olduğum gerçeğini ancak anlayabilirdin. Ve bir witcher olarak, Yamaçlarda veya başka bir yerde, genellikle çalışma şansı arıyorum. Bu yüzden beni işe alan müşterilerin önerdiği yönde yolculuk yapıyorum.'

"Mantıklı," Fulko Artevelde başını salladı. 'En azından görünüşte. Arıcılarla iki gün önce ayrıldınız. Ama güneye doğru seyahatlerinize biraz tuhaf bir şirkette devam etmek niyetindesiniz. Hangi amaçla?'

Geralt gözlerini indirmedi, ama sürekli olarak valinin tek gözünün yakıcı bakışına karşılık verdi.

'Tutuklu muyum?'

'Numara. Şu an için değil.

"O halde yolculuğumun amacı ve yönü benim özel işim."

"Yine de dürüstlüğü ve açıklığı öneriyorum. Sadece kanıtlamak için, hiçbir şekilde suçlu hissetmiyorsun ve ne kanundan ne de onu koruyan herhangi bir otoriteden korkma. Soruyu tekrar edeceğim: keşif gezinizin arkasında ne var, Witcher?'

Geralt bunu kısaca düşündü.

"Angren'de yaşayan druidlere ulaşmaya çalışıyorum ama muhtemelen bu bölümlere taşınmıştır. Bunu refakat ettiğim arıcılardan öğrenmek kolay olurdu.'

Druidlerle ilgilenmen için seni kim tuttu? Doğanın koruyucuları Hasır Kadın'da çok fazla insanı yakmadı, değil mi?'

'Masallar, söylentiler, hurafeler. Senin gibi aydınlanmış biri için garip. Druidlerden bilgi istiyorum, kanlarından değil. Ama gerçekten, kaymakam, bana öyle geliyor ki, suçlu hissetmediğimi kanıtlamak için fazla açık sözlüyüm.'

'Bu senin suçunla ilgili değil. En azından sadece bununla ilgili değil. Yine de, konuşmamızda karşılıklı samimiyetin hakim olmasını istiyorum. Görünüşüne rağmen, bu konuşmanın amacı, diğerlerinin yanı sıra, sizi ve arkadaşlarınızın hayatlarını kurtarmaktır.'

Bir süre sonra Geralt, "Samimi merakımı uyandırdınız, lordum," diye yanıtladı, "Diğer şeylerin yanı sıra. Açıklamalarınızı gerçekten büyük bir dikkatle dinleyeceğim.'

'Bundan şüphem yok. Bu açıklamalara geleceğiz, ama yavaş yavaş. Aşamalarda. İmparatorluk kanıtlarını çevirme geleneğini hiç duydunuz mu, usta Witcher? Bunun ne olduğunu biliyor musun?'

'Yaparım. Yoldaşlarını parmaklayarak sorumluluklarından kaçmak.'

Fulko Artevelde gülümsemeden, "Büyük bir sadeleştirme," dedi, "aslında bir Nordling için tipik. Genellikle eğitiminizdeki boşlukları, esprili olduğunu düşündüğünüz alaycı veya abartılı basitleştirmelerle gizlersiniz. İmparatorluk kanunu Yamaçlarda işliyor, cadı ustası. Daha doğrusu, rütbe kanunsuzluğu tamamen ortadan kaldırıldığında imparatorluk kanunu burada işleyecek. Kanunsuzluk ve suçla savaşmanın en iyi yolu, kasaba meydanında mutlaka gördüğünüz iskeledir. Ancak bazen emperyal kanıtları dönüştürme teklifi de işe yarıyor.'

Dramatik bir duraklama yaptı. Geralt sözünü kesmedi.

"Son zamanlarda," diye devam etti vali, "bir genç suçlu çetesini pusuya düşürmeyi başardık. Eşkıyalar direndiler ve öldürüldüler…'

"Ama hepsi değil, değil mi?" Geralt, tüm bu konuşmalardan biraz sıkıldığını açıkça tahmin etti. 'Biri canlı yakalandı. Emperyal kanıtları geri çeviririlerse onlara bir erteleme sözü verildi. Yani çimlenmeye başladılarsa. Ve beni çimdiklediler.

'Neden böyle bir indirim? Yerel suç dünyasıyla herhangi bir bağlantınız oldu mu? Şimdi mi yoksa geçmişte mi?'

'Numara. yapmadım. Şimdi ya da geçmişte değil. Bu yüzden beni bağışlayın, sayın vali ama bütün mesele ya tam bir yanlış anlama ya da riyakarlık. Ya da bana yönelik bir tuzak. İkinci durumda, daha fazla zaman kaybetmememizi ve meselenin özüne geçmemizi öneririm.'

"Bir tuzak düşüncesi seni rahatsız ediyor gibi görünüyor," diye gözlemledi müdür, yaralı kaşını çatarak. "Belki, güvencelerinize rağmen, yasadan korkmak için bir nedeniniz olabilir mi?"

'Numara. Yine de, suçla mücadelenin aceleyle, topluca ve yeterince titizlikle, suçluluk veya masumiyetin belirlenmesi için özenli araştırmalar yapılmadan yürütüldüğünden korkmaya başlıyorum. Ama belki de bu, sıkıcı bir Nordling'e özgü abartılı bir basitleştirmedir. Ve bu Nordling, Riedbrune Valisinin hayatını nasıl kurtardığını anlamamaya devam ediyor.'

Fulko Artevelde bir an sessizce onu izledi, sonra ellerini çırptı.

İşaretiyle beliren askerlere, "Onu içeri getirin," diye emretti.

Geralt birkaç nefes alarak kendini sakinleştirdi, çünkü aniden belli bir düşünce kalbinin hızlanmasına ve adrenalininin yükselmesine neden oldu. Bir an sonra birkaç nefes daha almak zorunda kaldı ve hatta -şaşırtıcı bir şekilde- masanın altında görünmeyen eliyle bir İşaret yapmak zorunda kaldı. Ve etkisi -şaşırtıcı bir şekilde- hiçbiriydi. Sıcak hissetti. Ve soğuk.

Çünkü gardiyanlar Ciri'yi odaya itmişti.

"Asla," dedi Ciri, bir sandalyeye oturduktan ve elleri arkalığın arkasından kelepçelendikten hemen sonra. 'Bak, kedi ne sürüklemiş!'

Artevelde kısa bir jest yaptı. Muhafızlardan biri, ağır zekalı bir çocuğun suratına sahip iri yarı bir adam, kolunu acele etmeden geri çekti ve Ciri'nin yüzüne o kadar sert vurdu ki sandalye sallandı.

"Onu bağışlayın, Lord Hazretleri," dedi muhafız özür dilercesine ve şaşırtıcı bir şekilde yumuşak bir şekilde. 'O genç ve aptal. Ürkek.'

Angoulême, dedi Artevelde yavaş ve vurgulu bir şekilde. "Seni dinleyeceğime söz verdim. Ama cevaplarını dinlerdim demek istedim sorularım. Kötülüğünüze değil. Saygısızlığın yüzünden azarlanacaksın. Anlamak?'

'Tabii, rahibe.'

Jest. Tokat. Sandalye sallandı.

"Genç," diye mırıldandı muhafız, elini kalçasına ovuşturarak. 'Ürkek…'

Genç kadının kalkık burnundan -Geralt şimdi bunun Ciri olmadığını görebiliyordu ve yaptığı hataya şaşırmıştı- ince bir kan damlası damlattı. Genç kadın sertçe burnunu çekti ve yırtıcı bir şekilde gülümsedi.

Vali, "Angoulême," diye tekrarladı. 'Beni anlıyor musun?'

"Evet efendim, Bay Fulko."

"Bu kim, Angoulême?"

Kız tekrar burnunu çekti, başını eğdi ve iri gözleriyle Geralt'ı sabitledi. Yeşil değil ela. Sonra dağınık yelesi keten saçını sallayarak, asi bukleler halinde alnına düşmesine neden oldu.

Onu daha önce hiç görmedim. Dudağına damlayan kanı yaladı. "Ama kim olduğunu biliyorum. Her neyse, bunu size zaten söyledim Bay Fulko; artık yalan söylemediğimi biliyorsun. Adı Geralt. O bir büyücü. Yaruga'yı yaklaşık on gün önce geçti ve Toussaint'e doğru gidiyor. Değil mi, ak saçlı rahibem?'

"Genç... Ürkek..." dedi muhafız çabucak, kaymakama biraz endişeyle bakarak. Ama Fulko Artevelde sadece yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Yine de iskelede oyalanacaksın, Angoulême. Çok iyi, devam edelim. Size göre Witcher Geralt kiminle seyahat ediyordu?'

'Bunu sana da söyledim zaten! Dandelion adında bir ozan olan ve lavta taşıyan yakışıklı bir adamla. Ve koyu sarı, çene hizasında saçları olan genç bir kadın. Adını bilmiyorum. Ve başka bir adam, tarifi olmadan, onun da adı geçmedi. Toplamda dördü.'

Geralt, çenesini parmak boğumlarına dayayarak kızı ilgiyle izledi. Angoulême bakışlarını indirmedi.

Ne gözlerin var, dedi. 'Ürpertici gözetleyiciler!'

Devam et Angoulême, devam et, dedi Bay Fulko kaşlarını çatarak. "Bu witcher kohortundan başka kim vardı?"

'Hiç kimse. Dört tane olduğunu söyledim. Dinlemiyor musun, rahibe?'

Jest, tokat, damlama. Muhafız kalçasını yoğurdu ama gençliğin ürkekliği hakkında daha fazla yorum yapmaktan kaçındı.

"Yalan söylüyorsun Angoulême," dedi vali. 'Kaç tane var, ikinci kez soruyorum?'

"Ne dersen de, Bay Fulko. Sen ne dersen. Nasıl istersen. İki yüz tane var. Üç yüz! Altı yüz!'

'Rab vali.' Geralt grev emrini engelledi. 'Mümkünse bırakalım. Söylediği şey yalan söylemediğini gösterecek kadar kesin; en fazla bilgi eksikliği. Ama gerçeklerini nereden öğrendi? Beni daha önce hiç görmediğini ilan etti. Ben de onu ilk defa görüyorum. söz veriyorum.'

Artevelde ona kaşlarını çatarak, "Soruşturmadaki yardımınız için teşekkür ederim," dedi. Ne kadar değerli. Seni sorgulamaya

başladığımda, eşit derecede etkili olacağına güveniyorum. Angoulême, beyefendinin ne dediğini duydun mu? Konuşmak. Ve beni seni cesaretlendirmeye zorlama.'

Kız, burnundan akan kanı yalarken, "Eğer yetkililer planlanmış bir suçtan haberdar olurlarsa, kimin kötülüğü planladığı ortaya çıkarsa, af olacağı söylendi," dedi. Yani sana söylüyorum, değil mi? Bir suçun hazırlandığını biliyorum ve kötülüğü önlemek istiyorum. Ne dediğimi dinle: Nightingale ve hanzası Belhaven'da bu Witcher'ı bekliyorlar ve onu orada ölümüne sopalamayı planlıyorlar. Bir yarımelf onlara sözleşmeyi verdi. Bir yabancı, kimse nereden geldiğini bilmiyor, kimse onu tanımıyor. Yarımelf her şeyi söyledi: kim olduğunu, neye benzediğini, nereli olduğunu, ne zaman geleceğini, hangi şirketle geleceğini. Witcher'ın bir kupa değil, eski bir el olduğu konusunda uyardı, bu yüzden kahramanı oynamamak, onu sırtından bıçaklamak, bir tatar yayı ile vurmak ya da daha iyisi Belhaven'da bir yerde yer veya içerse onu zehirlemek. Yarımelf, Nightingale'e biraz para verdi. Çok para. Ve iş bittikten sonra daha fazlasının olacağına söz verdi.'

Fulko Artevelde, "Bittikten sonra," dedi. "Yani yarımelf hâlâ Belhaven'da mı? Nightingale'in çetesiyle mi?

'Belki. Bilmiyorum. Nightingale'in hanzasından kaçalı on beş gün oldu.

'Yani onları çimdiklemenizin sebebi bu mu?' Witcher gülümsedi. 'Puanları belirlemek mi?'

Genç kadının gözleri kısıldı ve şişmiş ağzı büküldü. 'Saçmalıklarımı bunun dışında bırak, rahibe! Ve benim otlamam hayatını kurtarıyor, değil mi? Sırada biraz teşekkür var!'

'Teşekkür ederim.' Geralt yine dayak yemeyi engelledi. "Yalnızca şunu belirtmek istedim, eğer hesaplar yapıyorsanız, emperyal kanıtlara dönüşmenizin güvenilirliğinizi azaltır. İnsanlar derilerini ve hayatlarını kurtarmak için otlarlar ama intikam istediklerinde yalan söylerler.'

"Angoulême'imizin hayatını kurtarma şansı yok," diye araya girdi Fulko Artevelde. Ama doğal olarak cildini kurtarmak istiyor. Bana

göre bu kesinlikle inandırıcı bir sebep. Peki, Angoulême? Cildini kurtarmak istiyorsun, değil mi?'

Kız dudaklarını büzdü ve gözle görülür şekilde beyazladı.

"Bir suçlunun cesareti," dedi vali küçümseyici bir tavırla, "ve aynı zamanda sümüklü bir çocuğun. Sayıca aşağı inin, zayıfları sokun, savunmasızları öldürün, oh, evet. Ölümün gözünün içine bak, o kadar kolay değil. Bu seni aşan bir şey.'

"Göreceğiz," diye hırladı.

"Yapacağız," diye başını salladı Fulko ciddiyetle. 'Ve duyacağız. İskelede ciğerlerini böğüreceksin, Angoulême.'

"Bana merhamet sözü verdin."

'Ve sözümü tutacağım. Eğer şahitlik ettiğiniz gerçek çıkarsa.'

Angoulême sandalyeye sıçradı ve bütün, ince vücudunu andıran bir hareketle Geralt'ı işaret etti.

'Ve şu?' diye bağırdı. 'Bu da ne? Bu gerçek değil mi? Witcher ve Geralt olduğunu inkar etsin! İnandırıcı olmadığımı söylesin! Belhaven'a gitmesine izin verirsen yalan söylemediğime dair daha iyi bir kanıtın olur! Sabah cesedini bir olukta bulacaksın. Ama sonra bir suçu engellemediğimi söyleyeceksin, bu yüzden merhamet yine de boşa çıkacak! Doğru? Siz lanet olası dolandırıcılarsınız! Dolandırıcılardan başka bir şey değil!'

"Ona vurma," dedi Geralt. 'Lütfen.'

Sesinde valinin ve muhafızın havaya kalkmış ellerini kontrol eden bir şey vardı. Angoulême burnunu çekti, ona delici bir bakış attı.

'Teşekkürler amca,' dedi. Ama dövmek pek bir şey değil. Eğer onlar isterler, devam etsinler. Çocukluğumdan beri dayak yedim, alıştım. Nazik olmak istiyorsan, doğruyu söylediğimi onayla. Sözlerini tutsunlar. Bırakın beni assınlar.'

Fulko, itiraz etmek üzere olan Geralt'ı bir jestle susturarak, "Onu götürün," diye emretti.

"Bize bir faydası yok," diye açıkladı yalnız kaldıklarında. "Ben her şeyi biliyorum ve açıklamalarınızı yapacaksınız. Ve sonra karşılıklılık isteyeceğim.'

"Öncelikle," Witcher'ın sesi soğuktu, "o gürültülü çıkışın ne anlama geldiğini açıkla. Asmak için o meraklı istekle bitiyor. Emperyal kanıta dönüştüyse, kız işini yaptı, değil mi?'

'Henüz değil.'

'Bu nasıl?'

'Bülbül lakaplı Homer Straggen, son derece tehlikeli bir alçaktır. Zalim ve küstah, kurnaz ve zeki ve şanslı bir haydut. Onun cezasız kalması başkalarını cesaretlendiriyor. Buna bir son vermeliyim. Bu yüzden Angoulême ile bir anlaşma yaptım. Bülbül ifadesi sonucunda yakalanır ve çetesi dağılırsa asılacağına söz verdim.'

'Affınıza sığınırım?' Witcher'ın şaşkınlığı gerçekti. Burada emperyal kanıtları çevirmek dediğin bu mu? Yetkililerle işbirliği karşılığında ilmik? Peki ya işbirliği yapmayı reddetmek için?'

'İzlemek. Önce gözleri oyarak ve göğsünü kızgın kerpetenle yırtarak.'

Witcher tek kelime etmedi.

Fulko Artevelde, "Örnek terör denir," diye devam etti. 'Suçla mücadelede kesinlikle zorunludur. Neden yumruklarını o kadar sıkıyorsun ki, neredeyse parmak eklemlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum? Belki de insanca öldürmeyi tercih ediyorsun? Bu lüksü karşılayabilirsin. Esas olarak, kulağa gülünç gelse de insanca öldüren yaratıklarla savaşıyorsunuz. Bunu göze alamam. Bülbül ve benzerleri tarafından yağmalanan tüccar konvoylarını ve evlerini gördüm. Mücevher kutularına ve güçlü kutulara saklanan yerleri veya sihirli şifreleri ortaya çıkarmak için insanlara ne yapıldığını gördüm. Nightingale'in değerli eşyalarını saklamadıklarını kontrol etmek için bıçak aldığı kadınları gördüm. Sırf uğruna insanlara yapılan daha kötü şeyler gördüm ahlaksız eğlence. Kaderi seni bu kadar etkileyen Angoulême, böyle bir eğlenceye katıldı - bu kesin. Yeterince uzun süre çetede kaldı. Ve tamamen bir kaza olmasaydı ve çeteden kaçmış olsaydı, Belhaven'daki pusuyu kimse öğrenemezdi ve sen de başka bir şekilde öğrenirdin. Belki de seni bir tatar yayı ile sırtından vururdu.'

"Spekülasyondan hoşlanmam. Çeteden neden kaçtığını biliyor musun?'

"Bu konudaki kanıtı belirsizdi ve bunu adamlarıma açıklamak istemedi. Ama Nightingale'in kadınları, diyelim ki ilkel olarak doğal bir rolle sınırlayan erkeklerden biri olduğu bir sır değil. Başka türlü yapamıyorsa bu rolü kadınlara dayatıyor. Elbette kuşak çatışmaları buna katkıda bulundu. Nightingale olgun bir adam, Angoulême'nin son çetesi de onun gibi küçük çocuklardı. Ama bunlar spekülasyon; aslında beni ilgilendirmiyor. Ve neden, sorabilir miyim, umurunda mı? Angoulême, onu gördüğünüz andan itibaren neden bu kadar ilgi uyandırdı?'

'Garip soru. Kız, eski yoldaşları tarafından bir yarımelfin emriyle hayatıma yönelik bir girişimin planlandığını bana bildirdi. Kendi başına sansasyonel bir mesele, çünkü hiçbir yarı elfle uzun süredir devam eden bir kan davam yok. Kız, hangi şirketle bindiğimi çok iyi biliyor. Troubadour'un Dandelion olarak adlandırılması ve kadının örgüsünü kesmesi gibi ayrıntılar dahil. Bu örgü, özellikle, bu konuda yalanlardan veya bir tuzaktan şüphelenmemi sağlıyor. Geçen hafta birlikte seyahat ettiğim orman arıcılarından birini yakalamak ve sorgulamak zor olmazdı. Ve çabucak bir sahne-'

'Bu olur!' Artevelde yumruğunu masaya vurdu. "Çok ileri gidiyorsunuz efendim. Beni burada bir şey tasarlamakla mı suçluyorsun? Hangi sona? Seni aldatmak veya tuzağa düşürmek için mi? Ve sen kimsin ki kışkırtmaktan ve tuzağa düşürülmekten bu kadar korkuyorsun? Sadece hırsız gerçeklerden korkar, Lord Witcher. Sadece hırsız!'

"Bana başka bir açıklama yap."

"Hayır, siz bana bir tane verin efendim!"

'Maalesef bende yok.'

"Bir şey söyleyebilirim," diye kötü niyetli bir şekilde gülümsedi vali. 'Ama ne için? Açık olalım. Seni kimin ve neden ölü görmek istediğiyle ilgilenmiyorum. O kişinin, yoldaşınızın saç rengi de dahil olmak üzere, sizinle ilgili bu kadar ilginç bilgiyi nereden aldığı umurumda değil. ve uzunluk. Daha da ileri gideceğim: Hayatındaki

plan hakkında sana hiç bilgi vermemiş olabilirim, Witcher. Şirketinize Nightingale için tamamen cahil bir yem gibi davranabilirdim. Gizlendi, Bülbül kancayı, ipi ve platini yutana kadar bekledi. Ve sonra onu benim gibi ele geçirdi. Çünkü benim ilgilendiğim o, onu istiyorum. Ya yaratıcınla tanışırsan? Ha, gerekli bir kötülük, tesadüfi!'

Sessiz kaldı. Geralt yorum yapmadı.

"Seni tanıyorum, cadı ustası," diye devam etti vali bir duraksamanın ardından, "yasanın benim bölgeme hükmedeceğine dair kendi kendime yemin ettim. Her ne pahasına olursa olsun ve herhangi bir yöntemle, *fas et nefas'a göre* . Çünkü hukuk, hukuk bilimi değildir, makalelerle dolu ağır bir cilt değildir, felsefi incelemeler değildir, adalet hakkında huysuz saçmalıklar değildir, ahlak ve etik hakkında basmakalıp klişeler değildir. Yasa, güvenli yollar ve otoyollar demektir. Güneş battıktan sonra bile yürünebilecek ara sokaklar demektir. Bu, kişinin çantasını masanın üzerinde ve karısını yanında bırakarak, tuvaleti ziyaret etmek için çıkabileceği hanlar ve meyhaneler anlamına gelir. Kanun, yanan çatı kütüklerinin çarpmasıyla değil, horozun ötüşüyle uyanacağından emin olan insanların uykusudur! Ve kanunu çiğneyenler için; ilmik, balta, kazık ve kızgın demir! Başkalarını caydıran cezalar. Yasağa uymayanlar yakalanıp cezalandırılmalıdır. Mevcut tüm araçları ve yöntemleri kullanarak… Ha, witcher? Yüzünüzde yazan ret, niyete mi yoksa yöntemlere mi tepki veriyor? Bence yöntemler! Yöntemleri eleştirmek kolay ama hepimiz güvenli bir dünyada yaşamayı tercih ederiz, değil mi? Devam et, cevap ver!'

'Söyleyecek bir şey yok.'

'Ah, olduğuna inanıyorum.'

"Bay Fulko," dedi Geralt sakince, "tasavvur ettiğiniz dünya beni oldukça memnun ediyor."

'Aslında? Senin ifaden aksini gösteriyor.'

"Tahmin ettiğin dünya bir witcher için yapılmış. Bir witcher bu işte asla eksik kalmaz. Adaletle ilgili kodlar, makaleler ve hırçın klişeler yerine, fikriniz kanunsuzluğu, anarşiyi, prenslerin ve

mandalinaların lisansını ve bencilliğini, kendilerini üstlerine sevdirmek isteyen kariyeristlerin hainliğini, bağnazların kör kinciliğini, zulmünü yaratıyor. suikastçılar, intikam ve sadist intikam. Vizyonunuz bir dünya insanların hava karardıktan sonra dışarı çıkmaya korktukları yer; boğazlılardan değil, kamu düzeninin koruyucularından. Sonuçta, zalimlere yönelik tüm büyük baskıların sonucu, zalimlerin her zaman toplu olarak kamu düzeninin koruyucularının saflarına girmeleridir. Vizyonunuz bir rüşvet, şantaj ve tuzak dünyası, emperyal kanıtların ve sahte tanıkların döndüğü bir dünya. Bir meraklılar ve zorla itiraflar dünyası. Bilgilendirme ve bilgilendirilme korkusu. Ve kaçınılmaz olarak, dünyanızda yanlış kişinin etinin kerpetenle parçalanacağı, masum bir kişinin asılacağı veya asılacağı gün gelecek. Ve sonra bir suç dünyası olacak.

"Kısacası," diye bitirdi, "bir witcher'ın kendi elementinde olacağı bir dünya."

"Pekala, peki," dedi Fulko Artevelde, bir anlık sessizliğin ardından, göz çukurunu deri yamaya sürterek. 'Bir idealist! Bir cadı. Profesyonel. Kiralık bir katil. Ama yine de idealist. Ve bir ahlakçı. Bu senin mesleğinde tehlikeli, Witcher. Mesleğinizi büyütmeye başladığınızın bir işareti. Bir gün bir striga göndermekte tereddüt edeceksin. Ya masumsa? Ya kör intikam ve kör fanatizm ise? Sana bunu dilemem. Ama ya bir gün… Mümkün olsa da bunu senin için de istemezsem… ya sana yakın biri acımasız ve sadist bir şekilde zarar görürse? Sonra seve seve bu konuşmaya, suça uygun ceza konusuna dönerdim. O zaman görüşlerimizde bu kadar farklı olup olmayacağımızı kim bilebilir? Ama bugün – burada, şimdi – bizim değerlendirmemizin veya tartışmamızın konusu bu değil. Bugün acı gerçekler hakkında konuşacağız. Ve sen zor bir gerçeksin.'

Geralt hafifçe kaşını kaldırdı.

"Yöntemlerimi ve bir hukuk dünyası vizyonumu küçümsemiş olsan da, sevgili Witcher'ım, bu vizyonu gerçekleştirmemde bana yardım edeceksin. Tekrar ediyorum: Yasayı çiğneyenlerin hak ettikleri tatlıları alacaklarına yemin ettim. Hepsi. Pazarda dürüst olmayan terazilerle hile yapan küçük bir suçludan, karayolu

üzerinde orduya yönelik bir kargo yay ve ok savurana kadar. Otoyolcular, keskiler, hırsızlar, soyguncular. Kendilerine görkemli bir şekilde “özgürlük savaşçıları” diyen Free Spes organizasyonundan teröristler. Ve Bülbül. Her şeyden önce Nightingale. Nightingale'e uygun bir ceza gelmeli; yöntem önemsizdir. Hızlı olduğu sürece. Bir af ilan edilmeden ve o çaktırmadan... Witcher, ondan bir adım önde olmamı sağlayacak bir şey için aylardır bekliyorum. Bu onu dürtmeme, tökezlemesine ve sonunu getirecek olan belirleyici hatayı yapmama izin verecek. Devam edeyim mi yoksa takip eder misin?'

'Yaparım, ama devam et.'

"Görünüşe göre girişimi başlatan ve kışkırtan gizemli yarımelf, Nightingale'i bir cadı hakkında uyardı, ihtiyatlı davranmayı savundu, şövalye tavrına ya da kendini beğenmiş kibir ve kabadayılığa karşı tavsiyelerde bulundu. Onun sebepleri olduğunu biliyorum. Ancak uyarı hiçbir işe yaramayacak. Nightingale hata yapacak. Önceden uyarılmış ve kendini savunmaya hazır bir cadıya saldıracak. Saldırıya uğramayı bekleyen bir cadı. Ve soyguncu Nightingale'in sonu olacak. Seninle bir pazarlık yapmak istiyorum Geralt. Sen benim muhbirim olacaksın. kesmeyin; bu basit bir anlaşma. Her iki taraf da yükümlülüklerini yerine getirecek. Nightingale'e para yatırdın. Karşılığındayken, ben...'

Bir süre sessiz kaldı, sinsi sinsi gülümsedi.

"Sana kim olduğunu, nereli olduğunu, nereye ve neden yolculuk ettiğini sormayacağım. Neden birinizin zar zor farkedilebilen bir Nilfgaard aksanıyla konuştuğunu ve neden bazen köpeklerin ve atların partinizin yaklaşması üzerine titrediğini sormayacağım. Troubadour Dandelion'dan kağıt rulosunun alınmasını emretmeyeceğim ve ne dediklerini kontrol etmeyeceğim. Ve sadece Nightingale öldüğünde veya zindanımdayken imparatorluk karşı istihbaratına senin hakkında bilgi vereceğim. Ya da daha sonra. Neden acele et? Sana zaman vereceğim. Ve bir şans.

'Ne yapmak için bir şans?'

Toussaint'e ulaşmak için. Nilfgaard karşı-istihbaratının bile sınırlarını ihlal etmeye cesaret edemediği o gülünç peri masalı düklüğü. Ve sonra çok şey değişebilir. Bir af çıkacak. Yaruga'nın uzak tarafında bir ateşkes olabilir. Belki de kalıcı barış.'

Witcher uzun süre sessiz kaldı. Valinin biçimsiz yüzü kıpırdamıyordu. Gözü parladı.

Anlaştık, dedi Geralt sonunda.

'Pazarlık yapmadan mı? Koşulsuz mu?'

'İki taneye sahibim.'

'Aksi nasıl olabilir? Devam et.'

"Önce birkaç günlüğüne batıya gitmeliyim. Loch Monduirn'e. Druidlere, çünkü-'

Benimle dalga mı geçiyorsun? Fulko Artevelde aniden sözünü kesti. 'Beni kandırmak mı istiyorsun? Batı? Herkes rotanın seni nereye götürdüğünü biliyor! Şu anda yolunuza pusu kuran Bülbül dahil. Güneyde, Belhaven'da, Nevi vadisinin Toussaint'e giden Sansretour vadisini kestiği bir noktada.

'Bu şu anlama mı geliyor...'

'... druidlerin Loch Monduirn'e ait olmadığını mı? Hayır, neredeyse bir aydır da olmadılar. Sansretour vadisinden Toussaint'e, ucubelere, kaçıklara ve tuhaflara karşı zaafı olan Beauclair Düşesi Anarietta'nın koruyucu kanatları altında yöneldiler. Kim seve seve küçük masal diyarında böylelerine sığınma hakkı verir. Bunu sen de benim kadar biliyorsun, cadı. Beni kandırmaya çalışma!'

"Denemeyeceğim," dedi Geralt yavaşça. 'Yapmayacağıma dair sana söz veriyorum. Yarın Belhaven'a doğru yola çıktım.

'Bir şey unutmadın mı?'

'Hayır, unutmadım. İkinci şartım: Angoulême istiyorum. Onun affını aceleye getirip onu zindandan salıvereceksin. Bu cadı muhbirinin muhbirinize ihtiyacı var. Hızlı bir şekilde. Katılıyor musun katılmıyor musun?'

Fulko Artevelde hemen hemen, "Evet," diye yanıtladı. 'Başka seçeneğim yok. Angoulême senindir. Çünkü sadece onun iyiliği için

*

işbirliği yaptığını biliyorum.'

Geralt'ın yanında duran vampir dikkatle dinledi ve sözünü kesmedi. Witcher, kavrayışından dolayı hayal kırıklığına uğramadı.

Geralt hesabını bitirir bitirmez, "Dört değil, beş ya da biz varız," dedi. 'Ağustos ayının sonundan beri beş kişilik bir grupla seyahat ediyoruz; beşimiz Yaruga'yı geçtik. Ve Milva örgüsünü Riverdell'de yaklaşık bir hafta önce kesti. Sarı saçlı çömeziniz Milva'nın örgüsünü biliyor. Ama beş değil dört dedi. Tuhaf.'

'Bu tuhaf hikayenin en tuhaf kısmı bu mu?'

'Ne münasebet. En garip şey Belhaven. kasaba nerede pusu bizim için kurulmuş. Nevi vadisi ve Theodula geçidinden geçen patika üzerinde, dağların derinliklerine kurulmuş bir kasaba—'

"—ve oraya gitmeyi asla planlamamıştık," diye bitirdi Witcher, geride kalmaya başlayan Roach'ı mahmuzlayarak. "Üç hafta önce, o haydut Nightingale bir yarımelfin beni öldürme işini aldığında, Angren'deydik, Ysgith bataklıklarından korkarak Caed Dhu'ya gidiyorduk. Yaruga'yı geçmemiz gerektiğini bile bilmiyorduk. Kahretsin, bu sabah bunu bilmiyorduk...'

"Yaptık," diye sözünü kesti vampir. Druidleri aradığımızı biliyorduk. Bunu üç hafta önce olduğu kadar bu sabah da net bir şekilde biliyorduk. O gizemli yarı elf, druidlere giden yolda bir pusu kuruyor, o yoldan gideceğimizden emin. O sadece-'

"Bu yolun hangi yöne gittiği konusunda bizden daha iyi bir fikri var," diye araya girme sırası Witcher'daydı. 'O nasıl?'

'Sormalıyız. Tam da bu yüzden valinin teklifini kabul ettin, değil mi?'

'Doğal olarak. Bay YarımElf ile sohbet edebileceğime güveniyorum.' Geralt iğrenç bir şekilde gülümsedi. 'Bu olmadan

önce size herhangi bir açıklama gelmiyor mu? Ya da sadece aklınıza geldi mi?'

Vampir bir süre sessizce onu izledi.

"Söylediklerin hoşuma gitmedi Geralt," dedi sonunda. 'Düşündüğün şey hoşuma gitmedi. Bunu yersiz bir düşünce olarak görüyorum. Aceleyle, düşünmeden alındı. Önyargı ve kırgınlıktan kaynaklanıyor.'

'Başka nasıl açıklanabilir-'

"Her neyse," diye araya girdi Regis, Geralt'ın ondan hiç duymadığı bir tonda. 'Her şekilde ama böyle. Örneğin, sarı saçlı çömezinizin yalan söyleme ihtimali olduğunu düşünmüyor musunuz?'

'Hey, rahibe!' Angoulême adında, arkalarında Draakul adındaki katıra binmiş. 'Kanıtlayamıyorsan beni yalan söylemekle suçlama!'

'Ben senin amcan değilim, sevgili çocuğum.'

"Ve ben senin sevgili çocuğun değilim, rahibe!"

"Angoulême," Witcher eyerinde döndü. 'Sessiz olun.'

'Öyle diyorsan.' Angoulême hemen sakinleşti. 'Bana emir verme iznin var. Beni o delikten çıkardın, güreştin beni Bay Fulko'nun pençelerinden. Sana itaat ediyorum, artık lidersin, hanza'nın başı...'

'Lütfen sessiz olun.'

Angoulême nefesinin altından mırıldandı, Draakul'u zorlamayı bıraktı ve arkada kaldı, özellikle de Regis ve Geralt, öncü olarak sürmekte olan Dandelion, Cahir ve Milva'ya yetişmek için hızlandıklarından beri. Son yağmurların ardından bulanık ve sarımsı kahverengi suları kayaların ve rafların üzerinden hızla yuvarlanan Nevi Nehri kıyısındaki dağlara doğru ilerliyorlardı. Yalnız değillerdi. Sık sık Nilfgaardlı süvari birliklerini, yalnız atlıları, yerleşimcilerin vagonlarını veya tüccar kervanlarını geçtiler veya onları geçtiler.

Amell Dağları güneye doğru yükseldi, gitgide yakınlaştı ve gitgide daha tehditkardı. Ve Gorgon'un sivri uçlu iğnesi, Şeytan Dağı, tüm gökyüzünü hızla kaplayan bulutlarla kaplandı.

'Onlara ne zaman söyleyeceksin?' diye sordu vampir, önlerinde giden üçlüyü bir bakışla göstererek.

'Kamp yaptığımızda.'

*

Geralt hesabını bitirdiğinde ilk konuşan Dandelion oldu.

'Yanlışsam düzeltin' dedi. 'Ama bizim grubumuza neşeyle ve dikkatsizce kattığın o kız, Angoulême, bir suçlu. Onu hak ettiği cezadan kurtarmak için Nilfgaardlılarla işbirliği yapmayı kabul ettin. Kendini kiraladın. Neden, sadece kendini değil, hepimizi işe aldın. Hepimiz Nilfgaardlıların birini yakalamasına veya öldürmesine yardım edeceğiz. Yerel bir haydut. Kısacası: sen, Geralt, Nilfgaardlı bir paralı asker, bir ödül avcısı, kiralık bir suikastçı oldun. Ve yardımcılarınız rütbesine terfi ettirildik… Ya da belki ailen...'

Cahir, "Aşırı basitleştirme konusunda inanılmaz bir yeteneğin var, Karahindiba," diye mırıldandı. 'Bunun ne hakkında olduğunu gerçekten anlamadın mı? Yoksa sadece konuşmak için mi konuşuyorsun?'

"Sessizlik, Nilfgaardlı. Geralt?

'Söyleyerek başlayayım' Witcher, eskiden olduğu gibi bir sopa fırlattı. bir süre ateşin üzerinde oynamakla, 'kimsenin planlarım konusunda bana yardım etmeye zorlanmaması. Kendi başıma halledebilirim. Yardımcıları veya aileleri olmadan.'

Cesursun rahibe, diye başladı Angoulême. "Ama Bülbül'ün hanzası yirmi dört kalın bıçaktan oluşuyor. Bir witcherdan korkmazlar ve bunun kılıç ustalığıyla ilgili olduğu durumlarda, witcherlar hakkında söyledikleri doğru olsa bile, hiçbir witcher iki düzineyle tek başına baş edemezdi. Hayatımı kurtardın, ben de sana aynı şekilde geri ödeyeceğim. Bir uyarı ile. Ve yardımla.'

"Hanza da ne böyle?"

" *Aen hanse* ," diye açıkladı Cahir. "Bizim dilimizde silahlı bir çete ama dostluk bağlarıyla birbirine bağlı bir çete..."

'Bir şirket?'

'Açık olarak. Kelimenin burada yerel argoya girdiğini görüyorum—'

"Bir hanza bir hanzadır," diye araya girdi Angoulême. 'Bizim dilimizde: bir çete veya hassa. Burada ne işimiz var? Bu ciddi bir uyarıydı. Bir adamın tüm hanzaya karşı şansı yok. Daha da kötüsü, ne Nightingale'i ne Belhaven'da ne de çevresinde kimseyi tanımayan biri, ne düşmanları, ne dostları ne de müttefikleri. Kasabaya giden yolları kim bilmez – ve çeşitli yollar vardır. Diyorum ki: Witcher baş etmeyecek. Aranızda hangi gelenekler hüküm sürüyor bilmiyorum ama Witcher'ı yalnız bırakmayacağım. Dandelion Rahibe'nin dediği gibi, bir suçlu olmama rağmen neşeyle ve umursamazca beni yanına aldı. Saçım hâlâ hücre kokuyor; yıkamanın bir yolu yoktu. Witcher ve başka biri beni o hücreden çıkarıp gün ışığına çıkarmadı. Bunun için ona minnettarım. Bu yüzden onu yalnız bırakmayacağım. Onu Belhaven'a, Nightingale'e ve o yarı elfe götüreceğim. Ben onunla gidiyorum.

Ben de, dedi Cahir bir anda.

'Ve ben ve hepimiz!' Milva havladı.

Dandelion, son zamanlarda bir an olsun ayrı kalmayacağı el yazmalarının olduğu tüpü göğsüne bastırdı. Başını indirdi. Düşünceleriyle boğuştuğu belliydi. Ve düşünceler kazanıyordu.

"Meditasyon yapmayı bırak şair," dedi Regis nazikçe. "Çünkü utanacak bir şey yok. Kanlı bir kılıç dövüşüne katılmak için benden bile daha az yeteneklisin. Bize komşularımızı bıçakla bölmemiz öğretilmedi. Ayrıca… Ayrıca, ben…'

Parlayan gözlerini Witcher ve Milva'ya kaldırdı.

"Ben bir korkağım," diye itiraf etti sertçe. 'Gereksizse vapurda ve köprüde yaşadıklarımızı tekrar yaşamak istemiyorum. Asla. Bu nedenle Belhaven'a giden dövüş ekibinin dışında bırakılmayı talep ediyorum.'

"Beni o vapurdan ve o köprüden sırtına aldın," diye başladı Milva usulca, "hastalık bacaklarımı benden aldığında. Orada senin yerine bir korkak olsaydı, beni bırakıp kaçardı. Yine de korkak yoktu. Sadece sen, Regis.'

"İyi söyledin teyze," dedi Angoulême inanarak. Ne hakkında konuştuğun hakkında hiçbir fikrim yok, ama iyi söyledin.

'Ben senin halan değilim!' Milva'nın gözleri uğursuzca parladı. 'Dikkat edin hanımefendi! Bana bir daha böyle hitap edersen, göreceksin!'

'Ne göreceğim?'

'Sessizlik!' Witcher sert bir şekilde havladı. 'Bu kadar yeter, Angoulême! Hepinizi göreve götürmeliyim, anlıyorum. Ufka doğru körü körüne yalpalama dönemi sona erdi, çünkü artık ufkun ötesinde bir şeyler olabilir. Kararlı eylem zamanı geldi. Boğazların kesilme zamanı. Çünkü sonunda saldıracak biri var. Şimdiye kadar anlamayanlar, anlasınlar – sonunda ulaşılabilecek açık bir düşmanımız var. Ölmemizi isteyen yarı elf, bize düşman olan güçlerin bir ajanıdır. Angoulême sayesinde önceden uyarıldık ve atasözünün dediği gibi önceden uyarıldık. O yarım elfi elime alıp emirlerini yerine getirdiği ondan kurtulmam gerekiyor. Sonunda anladın mı, Karahindiba?'

Şair sakince, "Senden daha iyi ve daha iyi anladığımı söyleyebilirim," diye başladı. Herhangi bir saldırıya veya zorlamaya gerek kalmadan, gizemli yarı elfin Dijkstra'nın emirlerine göre hareket ettiğini tahmin ediyorum. Thaned'i ayak bileğini kırarak ezdiğin Dijkstra'nın aynısı. Mareşal Vissegerd'in raporunun ardından Dijkstra, şüphesiz bizleri Nilfgaardlı casuslar olarak görüyor. Ve Liryalı partizanların birliğinden kaçışımızın ardından, Kraliçe Meve de suçlarımız listesine mutlaka birkaç nokta ekledi…'

"Yanılıyorsun, Karahindiba," diye araya girdi Regis usulca. 'Dijkstra değil. Veya Vissegerd. Ya da Meve.'

'O zaman kim?'

'Şimdi herhangi bir yargı veya sonuç erken olacaktır.'

Kabul, dedi Witcher buz gibi bir tavırla. Bu yüzden konunun yerinde incelenmesi gerekiyor. Ve ilk elden çıkarılan sonuçlar.'

Ve ben, dedi Dandelion, pes etmeden, hala bunun aptalca ve riskli bir fikir olduğunu düşünüyorum. Pusu hakkında uyarılmış olmamız, bunu bildiğimiz iyi oldu. Artık bildiğimize göre, hadi ona geniş bir yatak verelim. Bırakın o elf ya da yarımelf istediği kadar bizi beklesin, biz de kendi yolumuzda acele edelim..."

Hayır, diye araya girdi Witcher. 'Bu tartışmanın sonu, benim küçük piliçlerim. Anarşinin sonu. Hanza'mızın... bir elebaşına sahip olma zamanı geldi.'

Angoulême dışında herkes ona beklenti dolu bir sessizlikle baktı.

"Angoulême, Milva ve ben," dedi, "Belhaven'a varacağız. Cahir, Regis ve Dandelion, Sansretour vadisine binip Toussaint'e gidecekler.'

"Hayır," dedi Dandelion çabucak, tüpünü daha sıkı tutarak. 'Şans değil. Yapamam-'

'Kapa çeneni. Bu bir tartışma değil. Hanza'nın liderinden bir emirdi! Regis ve Cahir ile Toussaint'e gidiyorsun. Bizi orada bekleyeceksin.'

"Toussaint benim için ölüm demektir," dedi ozan vurgulayarak. Beauclair'de, şatoda tanınırsam, ölürüm. Sana söylemek zorundayım-'

"Hayır, yapmıyorsun," dedi Witcher açıkça. 'Çok geç. Geri dönebilirdin, ama istemedin. Şirkette kaldın. Ciri'yi kurtarmak için. Haklı mıyım?

'Sen.'

"Demek Regis ve Cahir'le birlikte Sansretour vadisinden aşağı ineceksin. Şimdilik Toussaint sınırını geçmeden bizi dağlarda bekleyeceksin. Ama eğer... gereklilik ortaya çıkarsa, onu geçmeniz gerekecek. Druidler için, Regis'in tanıdıkları Caed Dhu'dan gelenlerin Toussaint'te olduğu iddia ediliyor. Bu yüzden, eğer bir zorunluluk ortaya çıkarsa, druidlerden Ciri hakkında bilgi alacak ve onu... yalnız yakalamak için yola çıkacaksınız.'

'Tek başına ne demek? tahmin ediyor musun-'

"Tahmin etmiyorum, olasılığı aklımda tutuyorum. Sadece durumda, tabiri caizse. Dilerseniz son çare olarak. Belki hepsi olur iyi git ve Toussaint'te görünmek zorunda kalmayacağız. Ama bu durumda... o halde Nilfgaardlı bir gücün sizi Toussaint'e kadar takip etmemesi önemlidir.'

"Eh, olmayacak," diye araya girdi Angoulême. "Garip ama Nilfgaard, Toussaint'in yürüyüşlerine saygı duyuyor. Daha önce

oradaki takipçilerden saklandım. Ama oradaki şövalyeler Kara Pelerinlilerden daha iyi değil! Konuşmalarında zarif ve nazik, ancak kılıcı ya da mızrağı kavramakta hızlılar. Ve yürüyüşlerde durmadan devriye geziyorlar. Onlara gezgin şövalyeler denir. Tek başlarına ya da ikişer üçer binerler. Ve kalabalığa zulmediyorlar. Bu da bizi ifade ediyor. Witcher, planlarında bir detayın değişmesi gerekiyor.'

'Ne?'

"Belhaven'a gidip Nightingale'le kılıçlarımızı keseceksek, sen ve Sör Cahir benimle gelmelisiniz. Ve teyzenin onlarla gitmesine izin ver.'

'Neden öyle?' Geralt, Milva'yı bir jestle sakinleştirdi.

"Bu iş için erkeklere ihtiyacın var. Neden kızıyorsun teyze? Ben neden bahsettiğimi biliyorum! Zamanı geldiğinde kendini zorlamak yerine tehditle hareket etmek gerekebilir. Ve Bülbül'ün hanzalarından hiçbiri, bir erkeğe iki kadının olduğu üçlü bir gruptan korkmaz.'

'Milva bizimle geliyor.' Geralt, gerçekten çileden çıkmış olan okçunun ön kolunu parmaklarıyla sıktı. Milva, Cahir değil. Cahir'le binmek istemiyorum.'

'Nedenmiş?' Angoulême ve Cahir neredeyse aynı anda sordular.

"Kesinlikle," dedi Regis yavaşça. 'Niye ya?'

"Çünkü ona güvenmiyorum," dedi Witcher açıkça.

Düşen sessizlik tatsız, ağırdı; neredeyse somut. Bir tüccar kervanının ve bir grup diğer yolcunun kamp yaptığı ormandan, yüksek sesler, bağırışlar ve şarkılar geldi.

Açıkla, dedi Cahir sonunda.

"Biri bize ihanet etti," dedi Witcher kuru bir sesle. Vali ile yaptığımız görüşmeden ve Angoulême'nin ifşaatlarından sonra, buna hiç şüphe yok. Ve eğer dikkatlice düşünülürse, aramızda bir hain olduğu sonucuna varılır. Ve kim olduğunu tahmin etmek için biraz düşünmek gerekiyor.'

"Bana öyle geliyor ki," diye kaşlarını çattı Cahir, "hainin ben olduğumu söyleme cüretini mi sarfettin?"

"Böyle bir düşüncenin aklıma geldiğini inkar etmiyorum," Witcher'ın sesi soğuktu. 'Önerecek çok şey var. Çok şey açıklayacaktı. Çok fazla.'

"Geralt," dedi Karahindiba. 'Çok ileri gitmiyor musun?'

Bırak konuşsun. Cahir dudağını büktü. 'Bırak konuşsun. Kendini özgür hissetmesine izin ver.

"Bizi şaşırttı," Geralt bakışlarını arkadaşlarının yüzlerinde gezdirdi, "hesaplamada nasıl bir hata olabilirdi. Ne hakkında konuştuğumu biliyorsun. Dört değil beş kişiyiz. Birinin basitçe bir hata yaptığını düşündük: gizemli yarı elf, haydut Nightingale veya Angoulême. Ama bunu reddedersek, o zaman şu olasılık kendini gösteriyor: şirket beş numara, ama Nightingale sadece dört kişiyi öldürmeyi amaçlıyor. Çünkü beşincisi suikastçıların suç ortağı. Şirketin hareketleri hakkında onları sürekli bilgilendiren biri. En başından beri ünlü balık çorbası yendiği ve şirket kurulduğu andan itibaren. Ve bir Nilfgaardlıyı bize katılması için davet ettik. Ciri'yi yakalaması gereken bir Nilfgaardlı, hayatı ve kariyeri buna bağlı olduğu için onu İmparator Emhyr'e teslim etmelidir...'

O halde yanılmamışım, dedi Cahir yavaşça. 'Sonuçta ben bir hainim. Berbat, iki yüzlü bir dönek mi?'

"Geralt," diye başladı Regis yeniden. "Dürüstlüğümü bağışlayın ama teoriniz deliklerle dolu. Ve düşüncen, sana daha önce de söylediğim gibi, yersiz.'

"Ben bir hainim," diye tekrarladı Cahir, sanki vampirin sözlerini duymamış gibi. "Anladığım kadarıyla, bununla ilgili bir kanıt yok, yalnızca belirsiz ikinci derece kanıtlar ve Witcher'ın spekülasyonları. Anladığım kadarıyla, kendi masumiyetimi kanıtlama yükü bana düşüyor. Bu yüzden göründüğüm gibi olmadığımı kanıtlamam gerekecek. Bu doğru mu?'

Kendini beğenmişlik yapma Nilfgaardlı, diye tersledi Geralt, Cahir'in önünde durup ona dik dik bakarak. "Suçlu olduğuna dair kanıtım olsaydı, konuşarak zaman kaybetmezdim. Seni çoktan ringa balığı gibi fileto yapardım! *Cui bono* ilkesini biliyor musunuz ? Öyleyse cevap ver bana: Senden başka kimin bana ihanet etmek için

en ufak bir nedeni vardı? Senden başka kim bundan bir şey kazanırdı?'

Tüccarların kampından yüksek ve uzun süredir devam eden bir çatırtı yankılandı. Kırmızı ve altın rengi bir havai fişek patladı, roketler bir altın arı sürüsü fırlattı ve siyah gökyüzüne renkli yağmur yağdı.

"Göründüğüm gibi değilim," dedi genç Nilfgaardlı güçlü, yankılanan bir sesle. "Maalesef kanıtlayamam. Ama başka bir şey yapabilirim. Bana yakışanı yap, yapmam gerekeni yap, bana iftira ve hakaret edildiği zaman, namusum zedelendiğinde, namusum zedelendiğinde.'

Saldırısı şimşek kadar hızlıydı ama Geralt'ın hareketlerini engelleyen ağrıyan dizi olmasaydı, Witcher yine de şaşırmazdı. Geralt kaçamadı ve eldivenli yumruk onu çenesine öyle bir kuvvetle çarptı ki, geriye düştü ve kıvılcım bulutları fırlatarak doğruca kamp ateşinin içine yuvarlandı. Ayağa fırladı, dizindeki ağrıdan dolayı yine çok yavaştı. Cahir çoktan peşindeydi. Witcher yine eğilmeyi bile başaramadı; Yumruk başının yanına çarptı ve gözlerinde tüccarların ateşlediklerinden bile daha görkemli renkli havai fişekler parladı. Geralt küfretti ve Cahir'in üzerine atladı, kollarını beline doladı ve onu yere devirdi. Çakılda yuvarlandılar, birbirlerini dövdüler ve yumrukladılar.

Ve hepsi gökyüzünde patlayan havai fişeklerin ürkütücü ve doğal olmayan ışığında.

'Yapma!' Karahindiba bağırdı. "Kesin şunu, sizi kahrolası aptallar!"

Cahir, Geralt'ın altından ustaca yere vurdu ve ayağa kalkmaya çalışırken dişlerine vurdu. Ve onu tekrar yumrukladı. Geralt çömeldi, gerildi ve nişan aldığı yerde kasıklarına değil, uyluğuna tekme attı. Tekrar boğuştular, düştüler ve yuvarlandılar, yumruklar ve gözlerine giren toz ve kum yüzünden kör olarak birbirlerine vurabildiler.

Sonra birdenbire ayrıldılar, zıt yönlerde yuvarlandılar, üzerlerine yağan darbelere karşı sindiler ve başlarını korudular.

Sağlam, deri kemerini çözen Milva, onu tokasından yakalamış, yumruğunun etrafına sarmış, savaşçıların üzerine düşmüş ve tüm gücüyle onları şehvetli darbelerle kamçılamaya başlamıştı. ne kayışı ne de kolunu kurtardı. Kemer ıslık çaldı ve kuru bir çatırtıyla önce Cahir'in ardından Geralt'ın kollarına, sırtına ve omuzlarına düştü. Ayrıldıklarında Milva bir çekirge gibi birinden diğerine atladı, onları eşit şekilde dövdü, böylece ikisi de diğerinden daha azını veya daha fazlasını alamadı.

'Siz kalın kalın kafalılar!' diye bağırdı, Geralt'ın sırtına vurdu. 'Sizi aptallar! İkinize de bir ders vereceğim!'

'Yeterlik?' Cahir'in başını koruyan kollarını bağlayarak daha da yüksek sesle bağırdı. 'Yetti artık? Şimdi sakinleştin mi?'

'Durmak!' Witcher uludu. 'Yeterlik!'

'Yeterlik!' diye bir topun içinde büzülmüş olan Cahir'i tekrarladı. 'Bu olur!'

Bu yeterli olacak, dedi vampir. Bu gerçekten yeterli olacak Milva.

Okçu ağır ağır nefes alıyordu, alnını yumruğuyla siliyordu, kemer hâlâ etrafına sarılıydı.

Bravo, dedi Angoulême. Bravo, teyze.

Milva topukları üzerinde döndü ve tüm gücüyle onu omuzlarına savurdu. Angoulême çığlık attı, oturdu ve gözyaşlarına boğuldu.

'Sana söyledim,' Milva nefesini verdi, 'bana öyle deme. Sana söylemiştim!'

'Her şey yolunda!' Karahindiba biraz titrek bir sesle, komşu kamp ateşlerinden kaçan tüccarlara ve gezginlere güvence verdi. 'Sadece arkadaşlar arasında bir yanlış anlaşılma. Aşıkların çekişmesi. Zaten yamalı!'

Witcher titrek bir dişi diliyle yokladı ve kesik dudağından damlayan kanı tükürdü. Sırtındaki ve omuzlarındaki dikişlerin yükselmeye başladığını ve kayışın bağladığı kulağının bir karnabahar boyutunda şiştiğini hissetti. Yanındaki Cahir yanağını tutarak beceriksizce kendini yerden kaldırdı. Geniş, kırmızı izler hızla açıkta kalan koluna yayıldı.

Son havai fişeklerden kükürt kokulu yağmur yere düşüyordu.

Angoulême omuzlarını tutarak acıyla hıçkırdı. Milva kemerini bir kenara attı, sonra bir an tereddüt ettikten sonra diz çöktü, tek kelime etmeden onu kucakladı ve kucakladı.

Vampir soğuk bir tavırla, "El sıkışmanızı öneririm," dedi. Bu konuyu asla ve asla tekrar gözden geçirmemeyi öneriyorum.'

Beklenmedik bir şekilde, bir tür korkunç uluma, ağlama ve inilti duyulabilirmiş gibi görünen, fısıldayan rüzgarlarla dağlardan bir fırtına indi. Gökyüzünde savrulan bulutlar, hilal kan gibi kırmızıya

dönerken fantastik şekiller aldı.

Şafaktan önce, keçi sürtüklerinin hiddetli bir korosu ve kanatlarının vızıltısıyla uyandılar.

Güneşin doğuşundan hemen sonra yola çıktılar ve daha sonra dağ zirvelerindeki karları kör edici bir alevle aydınlattılar. Güneş tepelerin arkasından görünmeden önce, bundan çok daha erken ayrılmışlardı. Aslında, ortaya çıkmadan önce gökyüzü bulutluydu.

Ormanlar arasında sürdüler ve yol, ağaç türlerinde fark edilen daha yüksek ve daha yükseğe çıkıyordu. Meşe ve gürgen aniden bitti ve dökülen yapraklarla kaplı, küf, örümcek ağı ve mantar kokan bir kayın kasvetine girdiler. Mantarlar bolca vardı. Nemli yıl sonu bol hasat vermişti. Bazı yerlerde, orman zemini, ceps, morel ve mantarların kapaklarının altında tam anlamıyla ortadan kayboldu.

Kayın ağacı sessizdi ve ötücü kuşların çoğu gizemli kış sığınaklarına uçup gitmiş gibi görünüyordu. Sadece çalılıkların kenarındaki kargalar gaklıyor, tüyler damlıyor.

Sonra kayın sona erdi ve ladin yerini aldı. Reçine kokusu havayı doldurdu.

Gittikçe daha sık, sert rüzgarlara kapıldıkları kel tepeler ve taş pistlerle karşılaştılar. Nevi Nehri basamaklar ve çağlayanların üzerinden köpürürdü. Yağmura rağmen suyu kristal berraklığındaydı.

Gorgon ufukta belirdi. Daha da yakın.

Tüm yıl boyunca, buzullar ve karlar devasa dağın köşeli taraflarından akıyordu, bu da Gorgon'un her zaman beyaz kuşaklarla kaplı olduğu anlamına geliyordu. Şeytan Dağı'nın zirvesi sürekli olarak bulutların baş ve boynu gibi örtülüydü. esrarengiz bir gelin Ama bazen Gorgon beyaz giysisini bir dansçı gibi sallıyordu. Manzara nefes kesiciydi, ancak ölüm getirdi - çığlar zirvenin dik duvarlarından yollarına çıkan her şeyi silerek, eteklerindeki kayşata ve daha aşağılara, Theodula geçidinin üzerindeki, Nevi'nin yukarısındaki en yüksek ladin standlarına kadar sildi. ve dağ tarnlarının siyah halkalarının üzerinde Sansretour vadileri. Her şeye rağmen bulutların arasına girmeyi başaran güneş, çok çabuk battı - batıdaki dağların arkasına saklandı ve onları mor ve altın bir parıltıyla aydınlattı.

Gece için durdular.

Güneş gülü.

Ve ayrılmalarının zamanı geldi.

Milva, ipek bir eşarbı dikkatle başının etrafına sardı. Regis şapkasını taktı. Yine sırtındaki sihillin ve çizmelerindeki hançerlerin konumunu kontrol etti.

Yanlarında Cahir, uzun Nilfgaard kılıcını bileyiyorlardı. Angoulême alnına yün bir bant bağladı ve bir av bıçağını -Milva'dan bir hediye- çizmesine soktu. Okçu ve Regis atlarını eyerlediler. Vampir, katır Draakul'a binerken dizginleri Angoulême'ye siyahına verdi.

Hazırdılar. Dikkat edilmesi gereken tek bir şey kalmıştı.

'Herkes buraya gelin.'

Yaklaştılar.

Ceallach'ın oğlu Cahir, diye başladı Geralt, kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak. "Size asılsız bir şüpheyle zulmettim ve size kötü davrandım. Herkesten önce başım öne eğik bir şekilde özür

dilerim. Özür dilerim ve beni affetmenizi rica ediyorum. Ayrıca hepinizden af diliyorum çünkü size onu izlettirme ya da dinlettirmemeliydim.

Öfkemi ve kırgınlığımı Cahir'e ve hepinize verdim. Bize kimin ihanet ettiğini bilmekten kaynaklandı. Kurtarmayı hedeflediğimiz Ciri'ye kimin ihanet ettiğini ve kaçırdığını biliyorum. Kızgınım çünkü bir zamanlar bana çok yakın olan bir insandan bahsediyorum.

'Neredeyiz, ne planlıyoruz, hangi yoldan gidiyoruz? ve nereye gittiğimiz… her şey tarama, sihir algılama yardımıyla ortaya çıktı. Bir sihir hanımının, bir zamanlar iyi tanınan ve yakın olan, bir matrisin yaratılmasına izin veren uzun vadeli bir psişik temasa sahip olduğu bir kişiyi uzaktan tespit etmesi ve gözlemlemesi hiç de zor değildir. Ama bahsettiğim büyücü ve büyücü bir hata yaptı. Kendilerini ifşa ettiler. Şirketin üyelerini sayarken bir hata yaptılar ve bu hata onlara ihanet etti. Söyle onlara, Regis.'

Geralt haklı olabilir, dedi Regis yavaşça. 'Her vampir gibi ben de büyülü görsel araştırma ve taramaya karşı görünmezim; yani, bir tespit büyüsüne. Bir vampir, analitik bir büyü kullanılarak yakından izlenebilir, ancak uzaktan, tarama büyüsü ile bir vampiri tespit etmek mümkün değildir. Tespit, orada kimsenin olmadığını bildirecek. Dolayısıyla bizimle ilgili olarak yalnızca bir büyücü yanılabilir: aslında beş kişinin olduğu dört kişiyi kaydetmek; yani, dört kişi ve bir vampir.'

"Büyücülerin hatasından yararlanacağız," diye devam etti Witcher. Cahir, Angoulême ve ben, bizi öldürmesi için kiralık katil tutan yarımelfle konuşmak için Belhaven'a gideceğiz. Kimin emriyle hareket ettiğini yarımelfe sormayacağız, çünkü bunu zaten biliyoruz. Ona, emriyle hareket ettiği büyücülerin nerede olduğunu soracağız. Yerlerini öğrendiğimizde oraya gideceğiz. Ve intikamımızı al.'

Herkes sessizdi.

'Tarihi saymayı bıraktık, bu yüzden yirmi beş Eylül olduğunu fark etmedik bile. İki gün önce Ekinoks gecesiydi. Ekinoks. Evet, tam da düşündüğün gece bu. Karamsarlığını görüyorum, gözlerinin ne dediğini anlıyorum. O korkunç gecede, yanımızda kamp yapan

tüccarlar aqua vitae, şarkılar ve havai fişeklerle cesaretlerini toplarken bir sinyal aldık. Muhtemelen Cahir ve benden daha az belirgin bir önseziye sahipsin, ama sen de tahmin yürütüyorsun. Şüpheleniyorsun. Ve korkarım şüpheleriniz yerinde.'

Bozkırda uçan kargalar gakladı.

'Her şey Ciri'nin öldüğünü gösteriyor. İki gece önce Ekinoks'ta öldü. Buradan uzak bir yerde, düşmanca insanlar arasında yapayalnız; yabancı insanlar.

Ve bize kalan tek şey intikam. Yüz yıl sonra bile hakkında hikayeler anlatılacak olan acımasız ve kanlı bir intikam. Akşamdan sonra insanların dinlemekten korkacağı hikayeler. Ve böyle bir suçu tekrar edecek birinin eli, intikamımızı düşündükçe titreyecektir. Korkunç bir terör örneği vereceğiz! Kara muhafızlara ve alçaklara nasıl davranılması gerektiğini bilen bilge Bay Fulko, Bay Fulko Artevelde'nin yöntemlerini kullanarak. Vereceğimiz dehşet örneği onu bile şaşırtacak!

'Öyleyse başlayalım ve Cehennem bize yardım etsin! Cahir, Angoulême, ata. Nevi Nehri'nden Belhaven'a doğru ilerliyoruz. Dandelion, Milva, Regis, Toussaint'in sınırlarına doğru Sansretour'a

⁂

gidin. Kaybolmayacaksın, Gorgon yolu gösterecek. Güle güle.'

Ciri, özgürlük ve çözülme sevgisi soğuk, açlık ve rahatsızlık tarafından baltalandığında, dünyadaki tüm kedilerde olduğu gibi, bataklıktaki kulübeye dönen kara kediyi okşadı. Şimdi kızın kucağında yatıyordu ve derin bir mutluluğu simgeleyen bir mırlamayla sırtını eline dayamıştı. Kedi, kızın söylediklerini daha az umursayamazdı.

"Geralt'ı rüyamda gördüğüm tek zamandı," diye başladı Ciri. Thanedd Adası'nda Martı Kulesi'nden ayrıldığımız zamandan beri onu hiç rüyamda görmemiştim. Bu yüzden onun öldüğünü düşündüm. Ve sonra aniden o rüya geldi, tıpkı benim eskiden

gördüğüm rüyalar gibi, Yennefer'in kehanet niteliğinde, önsezili olduğunu söylediği rüyalar; ya geçmişi ya da geleceği gösterirler. Ekinokstan önceki gündü. Adını hatırlamadığım küçük bir kasabada. Bonhart'ın beni kilitlediği bir mahzende. Beni kırbaçladıktan ve kim olduğumu kabul ettirdikten sonra.'

'Ona kim olduğunu açıkladın mı?' Vysogota başını kaldırdı. 'Ona her şeyi anlattın mı?'

"Korkaklığımın bedelini ödedim," diye yutkundu, "aşağılama ve kendini küçümsemeyle."

'Bana rüyandan bahset.'

İçinde bir dağ gördüm; taştan bir bıçak gibi yüce, saf ve keskin. Geralt'ı gördüm. Ne dediğini duydum. Aynen öyle. Her kelime, sanki benimleymiş gibi. Aramak ve söylemek istediğimi hatırlıyorum hiç de öyle değildi, hiçbiri doğru değildi, korkunç bir hata yapmıştı... Her şeyi yanlış anlamıştı! Henüz Ekinoks olmadığını, yani Ekinoks'ta ölseydim bile, daha önce, ben daha hayattayken, beni ölü ilan etmemeliydi. Ve Yennefer'i suçlamamalıydı ya da onun hakkında böyle şeyler söylememeliydi...'

Bir süre sessiz kaldı, kediyi okşadı ve sertçe burnunu çekti.

"Ama tek kelime edemedim. Nefes bile alamıyordum... Boğuluyor gibiydim. Ve uyandım. O rüyadan hatırladığım son gördüğüm şey üç bisikletçiydi. Geralt ve diğer ikisi, duvarlarından fışkıran sularla bir vadide dört nala gidiyorlar...'

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

Akşamdan sonra biri çökmüş, yosun kaplı sazdan çatılı kulübeye girse, kepenklerdeki boşluklardan içeri baksa, gri sakallı yaşlı bir adamın, kül rengi saçlı bir adamın anlattığı bir hikayeyi kendinden geçmiş bir şekilde dinlediğini görebilirdi. Loş ışıklı iç mekanda, yanağı kötü bir yara iziyle şekil değiştirmiş bir kız.

Kızın kucağında yatan, tembelce mırıldanan, okşamayı talep eden siyah bir kedi görürlerdi -odanın içinde koşuşturan farelerin sevincine.

Ama kimse görmüş olamazdı. Çünkü yosunlarla kaplı sazdan çatısı çökük kulübe, kimsenin girmeye cesaret edemediği uçsuz bucaksız Pereplut Bataklıkları'nda sisin arasında çok iyi gizlenmişti.

Bir witcher acı, ıstırap ve ölüm verdiğinde, dindar ve normal bir erkeğin sadece evli eşi ibidem cum ejaculatio ile cinsel birleşme sırasında yaşadığı gibi mutlak bir coşku ve mutluluk yaşadığı iyi bilinmektedir. Bu, insanı, bu konuda da, cadının doğaya aykırı bir yaratık, ahlaksız ve pis bir dejenere olduğu, en karanlık ve en kötü kokulu Cehennemden doğduğu sonucuna götürür, çünkü kesinlikle yalnızca bir şeytan acı çekmekten ve acı çekmekten mutluluk elde edebilirdi. ağrı.

Anonim, *Monstrum veya bir witcher tanımı*

ALTINCI BÖLÜM

Nevi vadisi boyunca uzanan ana yoldan ayrıldılar ve dağlardan kısa bir yol aldılar. Pistin izin verdiği kadar hızlı sürdüler. Dar ve dolambaçlıydı, rengarenk yosun ve likenlerle kaplı fantastik şekilli kayaları kucaklıyordu. Düzensiz şelale ve şelale şeritlerinin döküldüğü dikey kayalık uçurumlar arasında sürdüler. Derelerden ve vadilerden geçerek, dibinde akarsuların beyaz köpükle kaynadığı uçurumların üzerindeki küçük köhne köprülerden geçtiler.

Gorgon'un köşeli kılıcı doğrudan başlarının üzerine çıkıyor gibiydi. Şeytan Dağı'nın zirvesi görünmüyordu, ancak gökyüzünü örten bulutlar ve sisle örtülüydü. Hava -dağlarda olduğu gibi- birkaç saat içinde kötüleşti. Isırıcı ve nahoş bir şekilde çiselemeye başladı.

Alacakaranlık çöktüğünde, üçü gergin ve sabırsızca bir çobanın ikizini, yıkık dökük bir ahırı ve hatta bir mağarayı aradılar. Onları

gece boyunca hava koşullarından koruyacak her şey.

Angoulême umutla, "Sanırım yağmur durdu," dedi. 'Artık sadece çatıdaki deliklerden damlıyor. Neyse ki yarın, Belhaven yakınlarında olacağız ve her zaman varoşlarda bir kulübede ya da ahırda uyuyabiliriz.'

'Şehre girmiyor muyuz?'

'Sorunun dışında. Atlı yabancılar göze çarpıyor ve Nightingale'in kasabada bir sürü muhbiri var.'

"Kendimizi yem olarak kullanmayı düşünüyorduk..."

Hayır, diye sözünü kesti. 'Bu çürük bir plan. Birlikte olmamız şüphe uyandıracak. Nightingale kurnaz bir piç ve yakalandığıma dair haberler kesinlikle yayıldı. Ve eğer bir şey onu alarma geçirirse, yarıelfe de ulaşacaktır.'

'Yani, ne öneriyorsun?'

'Sansretour vadisinin ağzından, doğudan kasabanın çevresini dolaşıyoruz. Orada cevher madenleri var. Onlardan birinde çalışan bir arkadaşım var. Onu ziyaret edeceğiz. Kim bilir, biraz şansla ziyaret karlı olabilir.'

"Daha açık konuşabilir misin?"

'Yarın sana söyleyeceğim. Madende. Onu uğursuzluk getirmemek için.'

Cahir ateşe biraz huş dalı attı. Bütün gün yağmur yağmıştı ve başka hiçbir yakıt yanmazdı. Ama huş ağacı ıslak olmasına rağmen biraz çatırdadı ve sonra uzun, mavi bir alevle parladı.

"Nerelisin, Angoulême?"

"Cintra'dan, Witcher. Yaruga'nın ağzında, deniz kıyısında bir ülke-'

"Cintra'nın nerede olduğunu biliyorum."

"O halde bunları biliyorsan neden soruyorsun? Seni çok mu büyülüyorum?'

"Biraz, diyelim."

Sessiz kaldılar. Ateş çatırdadı.

Angoulême sonunda aleve bakarak, "Annem," dedi, "sanırım yüksek rütbeli bir aileden gelen Cintran soylu bir kadındı. Ailenin armasında bir deniz kedisi vardı. Sana gösterirdim, annemden, üzerinde o kanlı deniz kedisi olan küçük bir madalyonum vardı, ama ben onu zarda kaybettim… Ama o aile – onları ve deniz kedilerini çimlendirdi – beni reddetti Çünkü annemin bir ahmakla, bir seyisle yattığı söylenirdi, sanırım ve bu yüzden ben bir piç, bir rezalet, onların namusunda rezil bir lekeydim. Uzak akrabalar tarafından büyütülmem için beni verdiler. Kuşkusuz kollarında bir kedi, köpek ya da başka bir pislik yoktu, ama benim için fena değillerdi. Beni okula gönderdiler ve genelde beni dövmediler… Gerçi bana kim

olduğumu sık sık hatırlattılar. Samanda hamile kalmış bir piç. Annem ben küçükken belki üç dört kez ziyaretime gelirdi. Sonra durdu. Ve dürüst olmak gerekirse, umurumda bile değildi...'

'Nasıl suçluların arasına düştün?'

"Soruşturma hakimi gibi konuşuyorsun!" diye homurdandı, yüzünü tuhaf bir şekilde buruşturdu. 'Suçlular arasında, pshaw! Erdemden düştü, ha?'

Homurdandı, göğsünü karıştırdı ve Witcher'ın net olarak göremediği bir şey çıkardı.

"Tek gözlü Fulko," dedi belli belirsiz bir şekilde, sakızına kuvvetlice bir şey sürerek ve nefes alarak, "kötü bir yaşlı adam değil. Aldığını aldı ama tozu bıraktı. Bir tutam ister misin, Witcher?'

'Numara. Senin de almamanı tercih ederim.'

'Niye ya?'

Ben sadece yapardım.

'Kahir?'

'Fisstech kullanmıyorum.'

'Pekala, bir kaç güzellikle geldiğim açık.' O, başını salladı. 'Muhtemelen bu şeylerden kör, sağır ve kel olacağımı vaaz etmeye başlayacaksın, sanırım? Ve sakat bir çocuk doğurmak mı?'

'Bırak onu, Angoulême. Ve hikayeyi bitir.'

Genç kadın yüksek sesle hapşırdı.

'Pekala, nasıl istersen. Neredeydim...? Aha. Biliyorsunuz, Nilfgaard ile savaş başladı. Akrabalarım her şeylerini kaybettiler, evlerini terk etmek zorunda kaldılar. Üç çocukları vardı ve ben onlara yük oluyordum, bu yüzden beni yetimhaneye verdiler. Şu ya da bu tapınağın rahipleri tarafından yönetiliyordu. Olduğu gibi, neşeli bir yerdi. Bir genelev, bir genelev, bu kadar basit, meyveli tart ve beyaz tırtıllı sevenler için, anladınız mı? Genç kızlar. Ve genç erkekler de. Bu yüzden onlara katıldığımda çok büyümüştüm, yetişkindim, benim için alıcı yoktu...'

Beklenmedik bir şekilde, ateş ışığında bile görülebilen utançtan kızardı.

"Eh, neredeyse hiçbiri," diye ekledi sıkılı dişlerinin arasından.

'O zaman kaç yaşındaydın?'

'On beş. Orada benim yaşımda ve biraz daha büyük olan bir kız ve beş erkekle tanıştım. Ve kısa sürede takım olduk. Biliyorduk, değil mi, efsaneleri ve masalları. Mad Dea hakkında, Karasakal hakkında, Cassini kardeşler hakkında... Yola çıkmak, özgürlüğü tatmak, yağmalamak istedik! Ne yani, bizi günde iki kez beslerlerse kendimize söyledik? Bu, bazı şehvet düşkünlerine bizi becerme hakkı mı veriyor..."

'Dil, Angoulême! Ölçülü tutun.'

Kız gürültülü bir şekilde homurdandı ve kamp ateşine tükürdü.

'Aptal! Pekâlâ, konuya geleceğim çünkü içimden gelmiyor. konuşuyor. Yetimhane mutfağında bıçak bulduk. Onları bir taş üzerinde iyice bileyip bir kemere geçirmemiz gerekiyordu. Meşe bir sandalyenin bükülmüş ayaklarından bazı mükemmel sopalar yaptık. İhtiyacımız olan tek şey atlar ve madeni paraydı, bu yüzden iki sapık, düzenli müşteriler, en az kırk yaşında yaşlı adamlar bekledik. Geldiler, oturdular, şarap içtiler ve rahiplerin, alışılmış olduğu gibi, seçilen çocuğu özel bir düzeneğe bağlamasını beklediler... Ama o gün yulaflarını alamadılar!'

'Angoulême.'

'Tamam tamam. Kısacası: o iki şehvet düşkünü sürüngeni, üç rahibi ve bir uşakı bıçakladık ve sopayla öldürdük; kaçmayan tek kişi, atları koruyordu. Kasanın anahtarını bize verme konusundaki fikrini değiştirene kadar tapınak bekçisinin tabanlarını kızarttık, ama hayatını bağışladık çünkü o bize karşı her zaman nazik olan yaşlı bir ahmaktı. Ve yağmalamak için yola çıktık. İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu, biraz kazandık, biraz kaybettik, biraz da dayak yedik. Dolu karınlar, boş karınlar. Ha, daha sık boş. Sürünen ve yakalayabileceğiniz her şeyi yedim. Ve uçan şeyler? Hatta bir keresinde bir çocuk uçurtması bile yemiştim çünkü un ve su hamurundan yapılmıştı.'

Sustu, sonra dikkati dağılmış bir şekilde keten saçlarını dağıttı.

'Geçmiş geçmiştir. Sadece şunu söyleyeceğim: Benimle yetimhaneden kaçan kimse hala hayatta değil. Son ikisi, Owen ve

Abel, birkaç gün önce Bay Fulko'nun mızrakçıları tarafından gönderildi. Abel benim gibi teslim oldu ama yine de kılıcını yere atmasına rağmen onu sıkıştırdılar. Beni bağışladılar. Sakın kalplerinin iyiliğinden olduğunu sanmayın. Zaten pelerinle bana kartal fırlatmışlardı, ama bir subay koşarak sporlarını durdurdu. Sonra beni iskeleden kurtardın...'

Bir süre sessiz kaldı.

'Cadı?'

'Evet.'

'Ben minnettarlığı nasıl ifade edeceğimi biliyorum. Yani eğer istersen...'

'Affedersiniz?'

Ben gidip atlara bakayım, dedi Cahir aceleyle ve pelerinine sarınarak ayağa kalktı. 'Yürüyüş yapacağım... orayı dolaşacağım...'

Kız hapşırdı, burnunu çekti ve boğazını temizledi.

"Tek kelime etme Angoulême," diye uyardı Geralt, gerçekten kızgın, gerçekten kafası karışmış, gerçekten utanmış. 'Başka bir kelime yok!'

Tekrar hafif bir öksürük verdi.

'Beni gerçekten istemiyor musun? Biraz bile değil?'

Milva'nın kayışını zaten tattın, küçük serseri. Şu anda sessiz olmazsan, ikinci bir yardım alacaksın.'

"Başka bir şey söylemeyeceğim."

'İyi bir kız.'

*

Yaya köprüleri, merdivenler ve iskelelerle birbirine bağlanan, kenarlarla çevrili ve kalaslarla kaplı çukurlar ve delikler, biçimsiz ve bükülmüş çam ağaçlarıyla kaplı bir yamaca açılıyordu. Deliklerden çıkıntı yapan çapraz direklerle desteklenen podyumlar. İnsanlar, podyumların bazılarında el arabalarını ve el arabalarını itmekle meşguldü. İlk bakışta kirli, taşlı toprak gibi görünen arabaların ve el arabalarının içindekiler, kaldırımlardan büyük dörtgen bir tekneye,

daha doğrusu kepenklerle bölünmüş, giderek küçülen teknelerden oluşan bir komplekse dökülüyordu. Alçak sehpalarla desteklenen oluklar boyunca ormanlık bir tepeden sağlanan su, bunların içinden fışkırdı ve daha fazlası onu bir uçuruma doğru kanalize etti.

Angoulême atından indi ve Geralt ve Cahir'e de aynısını yapmalarını işaret etti. Bineklerini bir çitin yanında bırakarak, sızan oluklar ve boruların yanında çamurun içinden yürüyerek binalara yöneldiler.

Angoulême ekipmanı işaret ederek, "Bu bir demir cevheri yıkama tesisi," dedi. "Cevher o maden kuyularından çıkarılıyor, oluklara dökülüyor ve dereden su ile durulanıyor. Cevher elek üzerine yerleşir ve oradan alınır. Belhaven çevresinde tonlarca maden ve yıkama tesisi var. Ve cevher vadiden aşağı, çiçekhanelerin ve demirhanelerin olduğu Mag Turga'ya taşınır, çünkü orada daha fazla orman var ve eritmek için oduna ihtiyacınız var—'

"Ders için teşekkürler," dedi Geralt sert bir şekilde onun sözünü. 'Hayatım boyunca birkaç mayın gördüm; Eritme için neyin gerekli olduğunu biliyorum. Neden buraya geldik?'

'Arkadaşlarımdan biriyle sohbet etmek için. Burada ustabaşı. Takip etmek Bende. Ah, onu görebiliyorum! Şurada, marangoz dükkanının dışında. Hadi gidelim.'

"Şu cüceyi mi kastediyorsun?"

'Evet. Adı Golan Drozdeck. Dediğim gibi, o-'

Burada ustabaşı. Dedin. Yine de onunla ne hakkında sohbet etmek istediğini söylemedin.'

'Çizmelerine bak.'

Geralt ve Cahir, garip, kırmızımsı bir renk tonu çamuruyla kaplı ayakkabılarını itaatkar bir şekilde incelediler.

"Aradığımız yarı elf," Angoulême soruyu tahmin etti, "Bülbül ile konuşurken ayakkabılarında aynı kızıl çamur vardı. Anla?'

'Ben şimdi yapmak. Ve cüce?'

'Ona tek kelime etme. Ben konuşmayı yapacağım. Seni konuşmayan tipler sanmalı, sadece ara ver. Sert görün.'

Özel bir çaba göstermelerine gerek yoktu. Hızla izleyen madencilerin bazıları gözlerini kaçırdı, diğerleri ağızları açık dondu kaldı. Yollarına çıkanlar aceleyle kenara çekildiler. Geralt nedenini tahmin etti. O ve Cahir'in hâlâ görünür bereleri, kesikleri ve şişlikleri vardı - dövüşlerinin ve Milva'nın onlara verdiği saklanmanın canlı belirtileri. Birbirlerinin suratlarına yumruk atmaktan zevk alan ve başka birini yumruklamak için fazla iknaya ihtiyaç duymayan tiplere benziyorlardı.

Angoulême'nin arkadaşı olan cüce, üzerinde "doğrama dükkanı" yazan bir binanın önünde duruyor ve iki planyadan oluşan bir tahtaya bir şeyler çiziyordu. Geldiklerini gördü, fırçasını ve boya tenekesini yere bıraktı ve kaşlarını çattı. Sonra boya sıçramış sakalının arkasında aniden büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

'Angoulême?'

"Ne tezahüratı, Drozdeck?"

'O sen misin?' Cücenin kıllı çenesi açık kaldı. 'Bu gerçekten sen misin?'

'Numara. Değil. Yeni dirilen peygamber Lebioda. Bir tane daha sor Golan. Belki daha zeki biri.'

"Alay etme, Flaxenhair. Seni bir daha görmeyi hiç beklemiyordum. Mulica, beş gün sonra, seni yakaladıklarını ve Riedbrune'de bir kazığa bağladıklarını söyledi. Bunun doğru olduğuna yemin etti!'

"Her şeyin bir faydası vardır," diye omuz silkti kız. 'Bir dahaki sefer Mulica biraz borç alır ve geri ödeyeceğine yemin eder, yemininin değerini bileceksin.'

"Bunu daha önce biliyordum," diye yanıtladı cüce, hızla gözlerini kırpıştırıp burnunu tavşan gibi seğirerek. Eğilip çizmelerimi yalasa bile, ona kırık bir pens ödünç vermem. Ama hayattasın ve tekme atıyorsun, memnunum, memnunum. Hey! Belki sen de borcunu ödersin, ha?'

'P'raplar. Kim bilir?'

'Peki yanında kim var? Ha, Ketenkılı?'

'Ses adamları.'

"Pekâlâ, arkadaşlar... Peki tanrılar sizi nereye götürüyor?"

"Yanlış, her zamanki gibi." Angoulême, Witcher'ın kendisine bakan hançerlere aldırış etmeden bir tutam fisstech aldı ve kalanını sakızına ovaladı. "Bir horultu ister misin, Golan?"

'Söylemeliyim.' Cüce narkotikten bir tutam alıp içine çekti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, diye devam etti kız, Belhaven'a gitmeyi düşünüyorum. Bülbül ve hanzasının oralarda bir yerlerde dolaşıp dolaşmadığını bilmiyor musun?'

Golan Drozdeck başını iki yana salladı.

"Sen, Flaxenhair, Nightingale'in yolundan uzak durmalısın. Diyorlar ki, sana kış uykusundan uyanan bir wolverine kadar kızgın.'

'At şunu! Ve iki atlı bir ekip tarafından çitin üzerine tükürüldüğüm haberi ona ulaştığında, kalbi değişmedi mi? Pişman olmadı mı? Gözyaşı dökmedi mi, sakalını sümükle kirletmedi mi?'

'Hiç de bile. “Angoulême sonunda başına gelene kavuştu: kıçına bir kazık” dediğini duydum.

'Ah, serseri. Kaba, aşağılık budala. Vali Fulko ona toplumun kıç tarafı derdi. Bana göre kıçından çıkan odur!'

"Böyle şeyleri onun kulağından söylesen daha iyi olur, Flaxenhair. Ve Belhaven'ın etrafında dolanma, geniş bir doğum yap. Ve eğer kasabaya girmen gerekiyorsa, kılık değiştirsen iyi olur...'

"Hey, Golan, büyükannene yumurta emmeyi öğretme."

'Bunu hayal edemezdim.'

"Öyleyse dinle, cüce." Angoulême, doğrama dükkanına giden bir basamağa bir çizme koydu. 'Sana bir soru soracağım. Cevap için acele etmeyin. İyice düşün.'

'Sor bakalım.'

"Son zamanlarda bir yarı elf gözünüze çarpmadı mı? Buralardan olmayan bir yabancı mı?'

Golan Drozdeck nefes aldı, yüksek sesle hapşırdı ve burnunu bileğine sildi.

'Yarı elf mi diyorsun? Hangi yarımelf?'

Aptal rolü yapma, Drozdeck. Nightingale'i kontrat için kiralayan. Bir sözleşme cinayeti. Bir büyücünün...'

"Bir cadı mı?" Golan Drozdeck gülerek tahtasını yerden kaldırdı. 'Ya ben asla! İster inanın ister inanmayın, bir Witcher arıyoruz. Bak, tabelaları boyuyoruz ve her yere asıyoruz. Bakınız: "Witcher aranıyor, makul ücret, pansiyon ve lojman dahil. Petite Babette cevher madeninin ofisindeki ayrıntılar". Hem nasıl yazılıyor? "Özellikler" veya "puttiküler"?'

'Sadece boyayın ve "ayrıntıları" yazın. Madende bir Witcher'a ne için ihtiyacın var?'

'Şimdi soruyor. Canavarlar, elbette.'

'Ne gibi?'

'Vespertiller ve barbegaziler. Alt galerilerde hızla yayılıyorlar.'

Angoulême, bunun ne hakkında olduğunu bildiğini onaylamak için başını sallayan Geralt'a baktı. Ve konuya geri dönmesi gerektiğini belirtmek için anlamlı bir şekilde öksürdü.

'Konuya dönersek–' kız hemen anladı '–o yarı elf hakkında ne biliyorsun?'

'Alf-elf' hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

'Sana bunu iyi düşünmeni söylemiştim.'

'Ben de yaptım.' Golan Drozdeck aniden kurnaz bir ifade takındı. 'Ve bu dava hakkında hiçbir şey bilmenin bir faydası olmadığına karar verdim.'

'Anlam?'

'Yani, burası titriyor. Yer sallanıyor ve zaman sallanıyor. Çeteler, Nilfgaardlılar, Serbest Yamaçlardan partizanlar... Ve çeşitli yabancı unsurlar, yarı elfler. Her biri saldırıya geçmek için can atıyor...'

'Anlam?' Angoulême burnunu kırıştırdı.

Yani bana borcun var Flaxenhair. Ve geri ödemek yerine, daha da derine borçlanıyorsunuz. Ciddi borç, çünkü istediğin şey için kafana bir darbe alabilirsin, değil. çıplak elle, ama bir baltayla. Bu benim için ne tür bir iş? Yarımelf hakkında bir *şeyler bilsem parası olur* mu, ha? Bundan bir şey çıkaracak mıyım? Çünkü sadece riskse ve kâr yoksa-'

Geralt yeterince içmişti. Konuşma onu sıkıyordu, jargon ve cücenin tavırları onu sinirlendiriyordu. Şimşek hızıyla cüceyi

sakalından yakaladı, aşağı çekti ve üzerine itti. Golan Drozdeck boya tenekesine takılıp düştü. Witcher üzerine atladı, dizini göğsüne bastırdı ve gözlerinin önüne bir bıçak fırlattı.

"Hayatından kaçarak kâr edebilirsin," diye homurdandı. Konuşmak.'

Golan'ın gözleri yuvalarından fırlayıp gezintiye çıkacakmış gibi görünüyordu.

Konuş, diye tekrarladı Geralt. 'Bize bildiklerini anlat. Aksi takdirde, boğazını kestiğimde kan kaybından ölmeden önce boğulacaksın.'

"Rialto..." diye kekeledi cüce. 'Rialto çukuru...'

Rialto madeni Petite Babette madeninden ya da Angoulême, Geralt ve Cahir'in yolundan geçtiği ve Autumn Manifest, Old Mine, New Mine, Juliet Mine, Celestine olarak adlandırılan diğer maden ve ocaklardan pek farklı değildi. , Ortak Neden ve Şanslı Çukur. Hepsinde çalışma tüm hızıyla devam ediyordu, toprak ve cevher her şafttan ve çukurdan çıkarılarak bir savak üzerine dökülüyor ve eleklerde yıkanıyordu. Hepsinde karakteristik kırmızı çamur bolluğu vardı.

Rialto, tepenin tepesine yakın bir yerde bulunan büyük bir madendi. Taç dilimlenmiş ve bir taş ocağı oluşturmuştu. Asıl yıkama istasyonu, yamaçtan oyulmuş bir terasta bulunuyordu. Burada, şaftların ve akıntıların aralıklı olduğu dikey bir duvarın dibinde bir savak, elekler, oluklar ve diğer madencilik gereçleri vardı. Ayrıca ağaç kabuğuyla kaplı gerçek bir ahşap kulübeler, barakalar, barakalar ve barakalar köyü vardı.

Kız dizginlerini çite bağlayarak, "Burada kimseyi tanımıyorum," dedi. "Ama hadi kahyayla konuşmayı deneyelim. Geralt, eğer yapabilirsen, onu hemen boğazından tutma ya da bıçakla tehdit etme. Önce konuşacağız-'

"Büyükannene yumurta emmeyi öğretme, Angoulême."

Konuşacak kadar ileri gitmediler. Gözetmenin ofisinin olduğundan şüphelendikleri binaya bile ulaşmadılar. Cevherin vagonlara yüklendiği meydanda doğruca beş atlıya rastladılar.

Ah, kahretsin, dedi Angoulême. 'Kahretsin. Bak kedi neyi sürüklüyor.'

'Naber?'

Onlar Nightingale'in adamları. Koruma parasını gasp etmek için buradalar… ve beni tanıdılar… Kahretsin! Şimdi bokun içindeyiz…'

'Bundan kurtulmamız için yalan söyleyemez misin?' diye mırıldandı Cahir.

Buna güvenmezdim.

'Niye ya?'

Hanza'dan kaçarken Bülbül'ün derisini yüzdüm. Bunun için beni affetmeyecekler. Ama deneyeceğim... Sessiz ol. Gözlerini açık tut ve tetikte ol. Hiçbir şey için.'

Atlılar, ikisi başlarında olacak şekilde yukarı çıktılar; uzun, boz saçlı, kurt postu giyen ve sakallı genç bir fasulye direği olan, akne izlerini kapatacak şekilde büyümüş bir adam. Kayıtsızmış gibi yaptılar ama Geralt, Angoulême'e attıkları bakışlarda örtülü nefret parıltılarını fark etti.

'Lepiska saç.'

'Novosad. Yirrel. Selamlar. Bugün dışarısı güzel. Yağmura yazık.'

Kır saçlı adam atından indi, daha doğrusu eyerden aşağı atladı, sağ bacağını atının başının üzerinde çevik bir şekilde salladı. Diğerleri de indiler. Grizzled Hair dizginlerini sakallı fasulye direği Yirrel'e verdi ve yaklaştı.

'Pekala, peki' dedi. 'Koca ağızlı küçük saksağanımız. Görünüşe göre hayatta ve iyisin?'

'Canlı ve tekmeliyor.'

'Seni küstah küçük piç! Tekme attığınla ilgili bir söylenti vardı, ama bir kazığa bağlıydın. Söylentiye göre Tek Göz Fulko seni yakaladı. Söylentiye göre işkence gördüğünde kuş gibi şarkı söyledin, onlara her istediklerini anlattın!'

Angoulême, "Bir söylentiye göre," diye çıkıştı, "anneniz müşterilerinden sadece dört şilin almış, ama kimse ona ikiden fazla vermeyecekmiş."

Haydut küçümseyerek ayaklarına tükürdü. Angoulême bir kedi gibi tekrar tısladı.

"Dinle, Novosad," dedi küstahça, kolları akimbo. Nightingale ile bir şey konuşmam gerek.

'İlginç. Aynı şekilde o da seninle.'

'Kapa çeneni ve dinle, ben hala konuşmak istiyorum. İki gün önce, Riedbrune'un bir mil dışında, ben ve bu arkadaşlarım, sözleşmenin bittiği o Witcher'ı katlettik. Anla?'

Novosad bilerek arkadaşlarına baktı ve sonra kollarını yukarı çekerek Geralt ve Cahir'i dikkatle inceledi.

Yeni arkadaşların, dedi. 'Ha, yüzlerinden koro çocuğu olmadıklarını görüyorum. Witcher'ı öldürdüler mi diyorsunuz? Nasıl? Arkadan bıçaklama? Yoksa rüyalarında mı?'

'Bu küçük bir puttiküler.' Angoulême küçük bir maymun gibi yüzünü buruşturdu. 'En önemli nokta, witcher'ın altı fit altında olmasıdır. Dinle, Novosad. Nightingale ile tartışmak ya da yoluna çıkmak istemiyorum. Ama anlaşma anlaşmadır. Yarımelf sözleşme için sana bir avans verdi, bu yüzden bunu talep etmeyeceğim, masraflar ve zahmetler için bu senin paran. Ama iş bittikten sonra yarı elfin söz verdiği ikinci parça, kesinlikle benim.'

"Doğru mu?"

'Evet!' Angoulême alaycı ses tonunu görmezden geldi. "Sözleşmeyi gerçekleştirdik ve witcher'ı öldürdük, kanıtını yarımelfi gösterebiliriz. Sonra benim olanı alıp gün batımına doğru yola çıkacağım. Nightingale ile rekabet etmek istemiyorum çünkü Yamaçlar ikimiz için yeterince büyük değil. Bunu ona söyle, Novosad.'

'Hepsi bu?' Yine alaycı bir alaycılık.

"Ve bir öpücük," diye homurdandı Angoulême. " *Procura uyarınca* benim adıma kıçını kaldırabilirsin ."

Novosad, arkadaşlarına bakarak, Daha iyi bir fikrim var, dedi. "Senin kıçını ona sürükleyeceğim, Angoulême. Seni ona zincirle teslim edeceğim ve sonra seninle her şeyi tartışıp düzeltecek. Ve yerleş. Her şey. Soru, yarı elf Schirrú'nun kontratından elde edilen paranın kime ait olduğudur. Ve çaldıklarının karşılığını. Ve Yamaçların hepimiz için yeterince büyük olmadığını. Her şey aynı şekilde çözülecek. İnce ayrıntılarla.'

'Bir engel var.' Angoulême ellerini indirdi. "Beni Nightingale'e nasıl götürmeyi planlıyorsun Novosad?"

'Bunun gibi!' Haydut elini uzattı. 'Boynundan!'

Geralt'ın sihilli bir anda çıktı ve Novosad'ın burnunun dibine geldi.

Buna karşı tavsiyede bulunuyorum, diye hırladı.

Novosad kılıcını çekerek geri sıçradı. Yirrel sırtındaki kınından tıslayan kavisli bir kılıç çekti. Diğerleri onların örneğini izledi.

Hâlâ buna karşıyım, dedi Witcher.

Novosad yemin etti. Gözleri yoldaşlarının üzerinde gezindi. Aritmetik onun güçlü noktası değildi, ancak beşin üçten çok daha fazla olduğunu hesapladı.

Yakalayın onları! diye bağırdı Geralt'a atılarak. 'Öldür onları!'

Witcher yarım tur atarak darbeden kurtuldu ve onu vahşice şakağına vurdu. Novosad düşmeden önce bile, Angoulême kısa bir yumrukla öne eğildi, bıçağı havada ıslık çaldı ve Yirrel sendeledi, kemik sapı çenesinin altından fırladı. Haydut kılıcını indirdi ve bıçağı iki eliyle boğazından çekerek kan fışkırttı, ama Angoulême ayağa kalkıp göğsüne tekme attı ve yere düşürdü. Bu arada, Geralt başka bir haydutu vurmuştu. Cahir bir sonrakini ölümüne hackledi; Nilfgaard kılıcının güçlü bir darbesinden sonra soyguncunun kafatasından düşen bir dilim karpuz gibi bir şey. Son haydut kaçtı ve atına atladı. Cahir kılıcını havaya kaldırdı, kılıcından yakaladı ve mızrak gibi savurdu, eşkıyaya tam kürek kemiklerinin arasından vurdu. At kişneyip başını salladı, kıçının üzerine oturdu ve toynaklarını yere vurdu, eli dizginlere dolanmış cesedi kırmızı çamurun üzerinde sürükledi.

Her şey beş kalp atışından daha az sürdü.

'Heey!' diye binaların arasından biri bağırdı. 'Heeeelp! Heeeelp! Cinayet, azılı katiller!'

'Askerler! Askerleri çağırın!' diye bağırdı başka bir madenci, tüm dünya çocuklarının çok eski bir geleneği olduğu gibi, birdenbire izlemek ve yollarına çıkmak için ortaya çıkan çocukları kovdu.

"Biri koşup orduyu çağırsın!"

Angoulême bıçağını aldı, sildi ve kınına soktu.

'Her halükarda kaçmalarına izin verin!' diye bağırdı etrafına bakınarak. 'Ne var, taş ocağıcılar, kör müsünüz yoksa ne? Bu nefsi müdafaaydı! Bize düştüler, kahrolası haydutlar! Onları tanımıyor musun? Sana yeterince zarar vermediler mi? Senden yeterince şantaj yapmadılar mı?'

Yüksek sesle hapşırdı. Sonra, hala seğiren Novosad'ın kemerinden keseyi çıkardı ve Yirrel'e doğru eğildi.

'Angoulême.'

'Ne?'

'Bırak.'

'Neden yapayım? Bu ganimetler! Paranın az gelmesi?'

'Angoulême...'

"Sen," diye bağırdı bir ses aniden. 'Bu taraftan lütfen.'

Alet deposu olarak hizmet veren bir kışlanın açık kapısında üç adam duruyordu. İkisi, düşük alınlı, kısa saçlı, kuşkusuz sınırlı zekaya sahip, ağırbaşlılardı. Üçüncüsü -onlara bağıran- çok uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı bir adamdı.

Adam, "Olaydan önceki konuşmayı duymadan edemedim," dedi. Boş bir palavra olduğunu düşünerek bir Witcher'ı öldürdüğüne inanmakta güçlük çektim. Bunu şimdi düşünmüyorum. İçeri gir.'

Angoulême duyulabilir bir nefes aldı. Witcher'a baktı ve belli belirsiz başını salladı.

Adam bir yarı elfti.

*

Yarımelf Schirrú uzundu - bir buçuk metreden fazlaydı. Siyah saçlarını sırtına düşen bir atkuyruğu şeklinde boynuna bağlamıştı. Karışık kanı, bir kedininki gibi iri, badem şeklinde ve sarımsı-yeşil gözleri tarafından ihanete uğradı.

"Demek Witcher'ı öldürdün," dedi tekrar itici bir şekilde gülümseyerek. 'Bülbül olarak da adlandırılan Homer Straggen'i hayal etmek mi? Büyüleyici, büyüleyici. Basitçe söylemek gerekirse, sana elli florin ödemeliyim. İkinci taksit. Bu da Straggen'in iki puanını ve on florini boşuna aldığı anlamına geliyor. Çünkü ondan vazgeçeceğini kesinlikle tahmin edemezsin.'

'Bülbül ile nasıl hesaplaşacağım benim işim' dedi Angoulême, bir sandıkta oturuyor ve bacaklarını sallıyor. 'Witcher'daki sözleşme bir kereye mahsus bir komisyondu. Biz de o komisyonu gerçekleştirdik. Biz yaptık, Nightingale değil. Witcher yerde. Onun şirketi, üçü de yerin altında. Başka bir deyişle: iş bitti.'

'En azından sen öyle iddia ediyorsun. Nasıl oldu?'

Angoulême bacaklarını sallamaya devam etti.

Her zamanki küstah ses tonuyla, "Yaşlandığımda hayat hikayemi yazacağım," dedi. 'Bunun, bunun ve diğerinin nasıl olduğunu anlatacağım. O zamana kadar dayanmanız gerekecek, Bay Schirrú.'

"Öyleyse seni çok utandırıyor," dedi melez soğuk bir şekilde. 'Demek bu işi alçakça ve haince yaptın.'

'Bu seni rahatsız ediyor mu?' diye sordu Geralt.

Schirrú ona dikkatle baktı.

"Hayır," diye yanıtladı bir süre sonra. "Rivia'nın Witcher'ı Geralt daha iyi bir kaderi hak etmiyordu. O bir budala ve aptaldı. Daha güzel, daha namuslu ve onurlu bir ölümü olsaydı, etrafında efsaneler türeyecekti. Ama o bir efsaneyi hak etmiyordu.'

'Ölüm her zaman aynıdır.'

'Her zaman değil.' Yarımelf, Geralt'ın kukuletasının gölgelediği gözlerini bir an için görmeye çalışarak başını çevirdi. "Her zaman değil, seni temin ederim. Sanırım ölümcül darbeyi *sen vurdun.'*

Geralt cevap vermedi. Melezi atkuyruğundan tutup yere devirmek ve her ayrıntısını içinden çekip çıkarmak, kılıcının

kabzasıyla dişlerini teker teker sökmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Kendini geri tuttu. Sağduyu, Angoulême'in aldatmacasının daha iyi sonuçlar doğurabileceğini öne sürdü.

"Nasıl istersen," dedi Schirrú, cevap alamayarak. 'Olayların gidişatı hakkında bir rapor için ısrar etmeyeceğim. Bunun hakkında konuşmanız açıkça zor ve açıkçası övünecek pek bir şey yok. Tabii sessizliğinizin çok farklı bir şeyden kaynaklanmadığını varsayarsak... Örneğin, hiçbir şey olmadı. Belki de sözlerinin doğruluğuna dair bir kanıtın var mı?'

"Witcher'ın sağ elini kestik," dedi Angoulême kayıtsızca. "Ama daha sonra bir rakun onu aldı ve yuttu."

'Yani elimizde sadece bu var.' Geralt yavaşça gömleğinin düğmelerini açtı ve kurt başlı madalyonunu çıkardı. Witcher onu boynuna taktı.

'İzin verirseniz?'

Geralt uzun süre tereddüt etmedi. Yarımelf madalyonu avucunun içinde kaldırdı.

" *Şimdi* inanıyorum," dedi yavaşça. 'Gewgaw güçlü bir büyü yayar. Sadece bir Witcher böyle bir şeye sahip olabilirdi.'

"Ve bir cadı," diye devam etti Angoulême, "hâlâ nefes alırken ondan alınmasına izin vermezdi. Bu çok sağlam bir kanıt. O yüzden parayı masaya vur, bayım.'

Schirrú madalyonu dikkatlice kaldırdı, göğsünden bir tomar kağıt aldı, masanın üzerine koydu ve eliyle yaydı.

'Buraya lütfen.'

Angoulême sandıktan atladı ve onunla alay ederek ve kalçalarını sallayarak yanına gitti. Masanın üzerine eğildi. Bir şimşek hızıyla Schirrú onun saçını tuttu, masaya vurdu ve boğazına bir bıçak dayadı. Kızın ağlayacak zamanı bile yoktu.

Geralt ve Cahir kılıçlarını çoktan ellerine almıştı. Ama çok geçti.

Yarımelfin yardımcıları - düşük alınlı kaslı adamlar - demir kancalar tutuyorlardı. Ama yaklaşmak için aceleleri yoktu.

"Kılıçlarınızı bırakın," diye hırladı Schirrú. 'İkinizde; yerde kılıçlar. Yoksa kaltağın gülümsemesini genişleteceğim.'

'Dinleme...' Angoulême başladı ve yarımelf yumruğunu onun saçına indirirken bir çığlıkla bitirdi. Ve derisini bir hançerle vurdu; kızın boynundan aşağı parlak kırmızı dalgalı bir çizgi süzüldü.

'Kılıçlar yerde! Ciddiyim!'

'Belki bunu konuşabiliriz?' İçinde kaynayan öfkeye aldırmayan Geralt, zaman kazanmak için oyalamaya karar verdi. 'Uygar halk gibi mi?'

Yarımelf zehirli bir şekilde güldü.

'Bunu konuşmak? Seninle, Witcher? Buraya senin işini bitirmek için gönderildim, konuşmak için değil. Evet, evet, ucube. Yalan söylüyordun, şarkı açıp dans ediyordun ama seni gördüğüm anda tanıdım. Tam olarak bana tarif edilmiştin. Kimin seni bu kadar net tarif ettiğini tahmin edebiliyor musun? Seni nerede ve hangi şirkette bulacağım konusunda kim bana kesin talimatlar verdi? Ah, tahmin ettiğinizden eminim.'

'Kızı serbest bırakın.'

"Ama seni sadece tanımından tanımıyorum," Schirrú Angoulême'i bırakma niyeti olmadan devam etti. 'Seni daha önce görmüştüm. Hatta bir kez seni takip ettim. Temerya'da. Temmuzda. At sırtında Dorian kasabasına ve hukukçu Codringher ile Fenn'in odalarına kadar seni takip ettim. Herhangi bir çan çal?'

Geralt kılıcını öyle büktü ki, bıçak yarımelfin gözlerinde parladı.

"Merak ediyorum," dedi buz gibi bir sesle, "bu çıkmazdan nasıl çıkmayı düşünüyorsun Schirrú? İki çözüm görüyorum. Birincisi: kızı hemen bıraktın. İkincisi: kızı öldürürsün… Ve bir saniye sonra kanın duvarları ve tavanı oldukça kırmızıya boyar.'

"Silahlarınız," Schirrú vahşice Angoulême'nin saçını çekti, "ben üçe kadar saymadan yerde yatıyor olacak. Sonra kaltağı doğramaya başlarım.'

'Ne kadarını kesmeyi başaracağını göreceğiz. Fazla değil sanırım.'

'1!'

'İki!' Geralt, sihill'i tıslayan bir moulinet içinde döndürerek kendi hesabını yapmaya başlamıştı.

Toynakların gümbürtüsü, atların kişnemeleri, horlamaları ve bağırışları onlara dışarıdan ulaştı.

'Ya şimdi?' Schirru güldü. 'Ben de bunu bekliyordum. Bu bir çıkmaz değil, şah mat! Arkadaşlarım geldi.'

'Gerçekten?' dedi Cahir, pencereden bakarak. "İmparatorluk hafif atının üniformalarını görüyorum."

"Şah mat gerçekten ama sana karşı," dedi Geralt. Kaybediyorsun, Schirrú. Kızı serbest bırakın.

'Cehennem gibi.'

Kışla kapıları tekmelemeye başladı ve çoğu aynı siyah üniformalı yaklaşık bir düzine adam içeri girdi. Omuzlarında gümüş bir ayı olan sarı saçlı, sakallı bir adam tarafından yönetiliyordu.

'Que aen suecc's?' tehditkar bir şekilde sordu. 'Burada neler oluyor? Bu kavgaya kim cevap verir? Avludaki cesetler için mi? Bu dakika konuşun!'

'Komutan-'

Glaeddyvan vortu! Kılıçlarınızı bırakın!'

Tatar yayları ve arbalestler onlara yönlendirildiği için itaat ettiler. Schirrú tarafından serbest bırakılan Angoulême, masadan fırlamak istiyordu ama aniden kendini tıknaz, rengarenk giyimli, şişkin kurbağa gözleri olan bir bruiser'ın pençesinde buldu. o denedi haykırdı, ama yara bere eldivenli bir yumruğunu ağzına kapattı.

"Şiddetten kaçınalım," dedi Geralt, ayılı komutana soğukkanlılıkla. 'Biz suçlu değiliz.'

'Ben asla.'

"Riedbrune Valisi Bay Fulko Artevelde'nin bilgisi ve izniyle hareket ediyoruz."

Ayı, Geralt ve Cahir'in kılıçlarının alınıp el konulmasını işaret ederek, "Asla yapmadım," diye tekrarladı. 'Bilgi ve izinle. Bay Fulko Artevelde'nin. Sayın Artevelde. Duydunuz mu çocuklar?'

Adamları -siyah ve renkli giysiler giymiş olanlar- bir ağızdan kıkırdadılar.

Angoulême, Kurbağa-Gözler'in pençesinde kıvranarak boş yere çığlık atmaya çalıştı. Gereksiz yere. Geralt zaten biliyordu.

Gülümseyen Schirrú kendisine uzatılan eli sıkmaya başlamadan önce bile. Dört siyah üniformalı Nilfgaardlı Cahir'i ele geçirmeden önce ve diğer üçü arbaletlerini doğrudan onun yüzüne doğrulttu.

Kurbağa-Gözler, Angoulême'yi yoldaşlarının kollarına itti. Kız ellerinde bir bez bebek gibi sarktı. Herhangi bir direnç göstermeye çalışmadı bile.

Ayı yavaşça Geralt'a doğru yürüdü ve aniden zırhlı eldivenli yumruğuyla onu kasıklarına vurdu. Geralt eğildi ama düşmedi. Soğuk öfke onu ayakta tuttu.

"Öyleyse Tek Göz Fulko'nun kendi amaçları için kullandığı ilk eşek olmadığın haberi seni teselli edebilir." Ayı, 'Bazıları tarafından "Bülbül" olarak bilinen Bay Homer Straggen ile burada yaptığım gibi, kârlı iş anlaşmaları onun için bir baş belası" dedi. Homer Straggen'i imparatorluk hizmetine almam ve bu anlaşmaları hızlandırmak için onu gönüllü mayın savunma şirketinin komutanı olarak atamam Fulko'yu kızdırıyor. Bu nedenle, resmi olarak intikamını alamadığından, çeşitli haydutları işe alır.'

Gülümseyen bir Schirrú sertçe, "Ve cadılar," diye araya girdi.

"Dışarıda," dedi Ayı yüksek sesle, "beş ceset yağmurda sırılsıklam oluyor. İmparatorluk hizmetinde adam öldürdün! Bu madenin işini bozdun! Bundan hiç şüphem yok: siz casus, sabotajcı ve teröristsiniz. Sıkıyönetim burada geçerlidir. Seni özet olarak ölüme mahkum ediyorum.'

Kurbağa-Eyes kıkırdadı. Haydutlar tarafından tutulan Angoulême'nin yanına gitti, göğüslerinden birini tuttu ve sertçe sıktı.

"Peki öyleyse, Flaxenhair?" diye bağırdı ve sesinin gözlerinden daha kurbağa gibi olduğu ortaya çıktı. Haydut şöleni -kendisini bununla vaftiz ettiğini varsayarsak- bir mizah duygusu sergiliyordu. Ama gizlemek için tasarlanmış bir takma adsa, son derece etkiliydi.

'O halde tekrar buluşuyoruz!' kurbağaya benzeyen Bülbül, Angoulême'i göğsünden sıkıştırarak vırakladı. 'Mutlu?'

Kız acıyla inledi.

"Benden çaldığın inciler ve taşlar nerede, seni fahişe?"

'Tek Gözlü Fulko onları güvende tutmak için aldı!' Angoulême, etkisiz bir şekilde korkmuyormuş gibi yaparak bağırdı. 'Git ve onları geri al!'

Bülbül vırakladı ve gözlerini kıstı - şimdi diliyle her an sinek yakalamaya başlayacak gerçek bir kurbağaya benziyordu. Angoulême'yi daha da sert sıktı. Mücadele etti ve daha da acıklı bir şekilde inledi. Geralt'ın gözlerini kaplayan öfkenin kırmızı sisi arasından kız bir kez daha Ciri'ye benzemeye başlamıştı.

Ayı sabırsızlıkla, "Al onları," diye emretti. Onlarla bahçeye.

Nightingale'in mayın savunma şirketindeki haydutlardan biri tereddütle, "O bir cadı," dedi. 'O zor bir vaka! Onu çıplak ellerimizle nasıl alabiliriz? Bize bir tılsım yapmakla yükümlü, ya da başka bir şey...'

'Korku yok.' Gülümseyen bir Schirrú cebini okşadı. Witcher tılsımı olmadan sihir yapamaz ve bende var. Onu almak.'

Avluda siyah pelerinli daha çok silahlı Nilfgaardlı ve daha çok Nightingale'in renkli hassa'sı vardı. Bir grup madenci de toplanmıştı. Her yerde bulunan çocuklar ve köpekler de etrafta dolaşıyorlardı.

Nightingale sanki bir şeytan onu ele geçirmiş gibi aniden kontrolünü kaybetti. Öfkeyle homurdanarak yumruk attı Angoulême ve düştüğünde onu defalarca tekmeledi. Geralt haydutların kıskacında gerildi ve ensesine ağrıları için sert bir şeyle vuruldu.

Angoulême'in üzerinden çılgın bir kurbağa gibi atlayarak, "Onlar," diye gakladı Bülbül, "Riedbrune'de sırtına bir kazık soktuğunu söylediler, seni küçük orospu! O zaman bahis için kaderiniz vardı ve bugün kazıkla sona ereceksiniz! Çocuklar, bir direk bulun ve keskin bir şekilde keskinleştirin. Canlı görünün!'

"Bay Straggen." Ayı yüzünü buruşturdu. 'Böyle zaman alıcı ve hayvani bir infazda kendinizi şımartmak için hiçbir neden göremiyorum. Mahkumlar basitçe asılmalı...'

Kurbağaya benzeyen gözlerin şeytani bakışları altında sustu.

"Sessiz ol kaptan," diye gakladı haydut. 'Uygunsuz açıklamalar yapman için sana çok fazla para ödüyorum. Angoulême'ye kötü bir ölüm sözü verdim ve şimdi onu teslim edeceğim. Gerekirse o ikisini asın. Onlardan rahatsız değilim-'

"Ama öyleyim," diye araya girdi Schirrú. 'İkisine de ihtiyacım var. Özellikle Witcher'ı. Özellikle o. Kızı şişlemek biraz zaman alacağı için bundan faydalanacağım.'

Yürüdü ve kedi gözlerini Geralt'a dikti.

Dorian'daki yoldaşın Codringher'ı *benim gönderdiğimi* bilmelisin ucube," dedi . Bunu, yıllardır hizmet ettiğim efendim Vilgefortz'un emriyle yaptım. Ama bunu büyük bir zevkle yaptım.

"Yaşlı serseri Codringher," diye devam etti yarımelf, hiçbir tepki almadan, "Usta Vilgefortz'un işlerine burnunu sokma cüretini gösterdi. Onu bıçakla deştim. Ve o iğrenç canavar Fenn'i kağıtları arasında yaktım ve onu diri diri kızarttım. Onu basitçe bıçaklayabilirdim ama ulumasını ve ciyaklamalarını dinlemek için biraz zaman ve çaba harcadım. Ve yemin ederim, sıkışmış bir domuz yavrusu gibi uludu ve ciyakladı. Bu ulumada hiçbir şey, kesinlikle hiçbir insan yoktu.

'Bütün bunları sana neden anlattığımı biliyor musun? Çünkü seni basitçe bıçaklayabilir ya da bıçaklayarak öldürmeni emredebilirim. Ama biraz zaman ve çaba harcayacağım. Ve ulurken dinle. Ölüm hep aynı mı dedin? Öyle olmadığını yakında göreceksin. Hey çocuklar, bir katranlı kazanda biraz zift ısıtın. Ve bir zincir getir.'

Bir şey kışlanın köşesine çarptı ve kırmızı bir parlama ve korkunç bir çarpma ile patladı. Petrol içeren ikinci bir kap – Geralt, onu katranlı kazana düşen kokuyla tanıdı ve üçüncüsü atları tutan adamların hemen yanında paramparça oldu. Patladı ve ateş püskürdü ve atlar çıldırdı. Bir kargaşa oldu ve oradan alevler içinde uluyan bir köpek fırladı. Bülbül'ün haydutlarından biri aniden kollarını açtı ve sırtında bir okla çamurun içinde yalpaladı.

'Yaşasın Serbest Yamaçlar!'

Tepenin tepesinde, iskelelerde ve podyumlarda gri mantolu ve kürklü şapkalı figürler görünüyordu. İnsanların, atların ve maden binalarının üzerine daha fazla füze, takip eden alevler ve havai fişekler gibi dumanlar düştü. İki kişi atölyeye uçtu; talaş ve talaşla dolu zemine.

'Yaşasın Serbest Yamaçlar! Nilfgaardlı istilacılara ölüm!'

Ok fletchings ve tatar yayı cıvataları şarkı söyledi.

Siyah üniformalı Nilfgaard'lılardan biri atının altına yuvarlandı, Bülbül'ün haydutlarından biri boğazını delerek düştü ve kısa kesilmiş kaslılardan biri ensesine bir cıvata ile düştü. Ayı korkunç bir inilti ile yayıldı. Göğsüne, göğüs kafesinin altına, boğazın altına bir ok isabet etmişti. Ok, bir askeri konvoydan çalınmıştı -her ne kadar bunu kimse bilemezdi- ve imparatorluk ordusunun standart bir meselesiydi, biraz uyarlanmıştı. Geniş, iki bıçaklı ok ucu, parçalanma amacıyla birkaç yerde eğelenmişti.

Ok ucu, Ayı'nın bağırsaklarında güzelce parçalandı.

'Kahrolsun zalim Emhyr! Serbest Yamaçlar!'

Bülbül gaklayarak kolunu tuttu, bir sürgüyle sıyrıldı.

Çocuklardan biri çamurda yuvarlandı ve daha az isabetli özgürlük savaşçılarından birinin okuyla delindi. Geralt'ı tutan adamlardan biri düştü. Angoulême'yi tutan adamlardan biri düştü. Kız kendini saniyeden kurtardı, bir anda botundan bir bıçak çıkardı, sertçe savurdu ve kesti. Çılgınlığı içinde Nightingale'in boğazını ıskaladı ama yanağını muhteşem bir şekilde, neredeyse dişlerine kadar sakatladı. Nightingale her zamankinden daha çok cızırtılı bir şekilde vırakladı ve gözleri daha da şişkin bir şekilde şişti. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü kavrayan ellerinin arasından kan fışkırdı. Angoulême doğaüstü bir çığlık attı ve işi bitirmek için ileri atıldı, ancak yapamadı, çünkü aralarında başka bir bomba patladı. o ve Bülbül, geğirme ateşi ve kötü kokulu duman bulutları.

Ateş her yerde kükredi ve ateşli bir kargaşa çıktı. Atlar dövüldü, kişnedi ve tekmelendi. Haydutlar ve Nilfgaardlılar bağırdılar. Madenciler panik içinde kaçtı, bazıları kaçtı ve diğerleri yanan binaları söndürmeye çalıştı.

Geralt, Ayı'nın serbest bıraktığı sihillini almayı başarmıştı. Ayağa kalkarken bir sabah yıldızıyla Angoulême'ye bir darbe hedefleyen zincir zırhlı uzun boylu bir kadının alnına sapladı. Yarım mızrakla kendisine doğru koşan siyah üniformalı bir Nilfgaardlı'nın kalçasını kesti. Ardından yoluna çıkan bir sonrakinin boğazını kesti.

Hemen yanında, çılgına dönmüş, kavrulmuş bir at, körü körüne koşarak başka bir çocuğu devirdi ve ezdi.

'Atı yakalayın! Atı yakalayın!' Cahir şimdi tam yanındaydı ve kılıcının büyük savurmalarıyla ikisine de yer açtı. Geralt dinlemiyordu ya da bakmıyordu. Bir Nilfgaardlı daha öldürdü. Schirrú için etrafına bakındı. Angoulême, dizleri üzerinde, yerden aldığı bir arbaletle ateş etti ve oku -üç adım ötede- onun için gelen mayın savunma şirketinden bir haydutun karnına gönderdi. Sonra ayağa fırladı ve koşan bir atın dizginlerine asıldı.

"Bir tane tut, Geralt!" diye bağırdı Cahir. 'Ve sür!'

Witcher, aşağı doğru bir vuruşla göğüs kemiğinden kalçasına kadar başka bir Nilfgaardlıyı açtı. Başını keskin bir hareketle kaşlarından ve kirpiklerinden akan kanı salladı. 'Schirrú! Neredesin, seni piç?'

Bir inme. Bir çığlık. Yüzünde sıcak damlalar.

'Merhamet!' çamurda diz çökmüş siyah üniformalı bir delikanlı uludu. Witcher tereddüt etti.

'Uyanmak!' diye bağırdı Cahir, onu omuzlarından yakalayıp sertçe sarstı. 'Kendine hakim ol! Çılgınlık içinde misin?'

Angoulême, dizginlerinden başka bir atı sürükleyerek dörtnala dönüyordu. Onu iki binici takip ediyordu. İçlerinden biri düştü - Yamaçların özgürlüğü için bir savaşçının okuyla vuruldu. Diğeri Cahir'in kılıcıyla eyerden fırlatıldı.

Geralt eyere atladı. Ve sonra Schirrú'yu gördü. paniğe kapılmış Nilfgaardlıları kendine çağıran alevin ışığı. Yarımelfin yanında, kanlı ağzıyla gaklayan ve lanetler savuran Nightingale, gerçek bir yamyam trolüne benziyordu.

Geralt öfkeyle kükredi, atını dizginleyip kılıcını döndürdü.

Yanında, eyerde sallanan Cahir bağırdı ve küfretti, alnından kan gözlerine ve yüzüne döküldü.

'Geralt! Bana yardım et!'

Schirrú etrafında bir grup toplamış, bağırıyor ve yaylarını vurmalarını emrediyordu. Geralt intihara meyilli bir şekilde kılıcının düz tarafıyla atının kıçına vurdu. Schirrú ölmek zorundaydı. Başka hiçbir şey bir şey ifade etmiyordu. Ya da önemliydi. Cahir hiçbir şey ifade etmiyordu. Angoulême hiçbir şey ifade etmiyordu…

'Geralt!' diye bağırdı Angoulême. "Cahir'e yardım et!"

Kendine geldi. Ve utandı.

Geralt, Cahir'i kaldırdı, destekledi. Cahir gözlerini koluyla sildi ve anında kan tekrar üzerlerine döküldü.

"Bir şey değil - bir çizik..." Sesi titriyordu. 'Ride, Witcher… Angoulême'i takip edin… Ride!'

Dağın eteğinden büyük bir çığlık yükseldi ve kazma, levye ve baltalarla donanmış bir kalabalık dışarı fırladı. Common Cause ve Lucky Pit'in komşu madenlerinden madenciler, Rialto kömür ocağındaki arkadaşlarına ve yoldaşlarına yardım etmek için acele ediyorlardı. Veya bir başkasından. Kim bilebilir ki?

Geralt topuklarıyla atını tekmeledi. Dikkatsizce dört nala

koştular, *ventre à terre* .

Arkalarına bakmadan atlarının boyunlarına sarılarak dövdüler. Angoulême en iyi atı, küçük ama donanma ve sağlam bir haydut atını indirmişti. Geralt'ın Nilfgaard ziynetleriyle dolu bir koy olan atı, burnunu çekip hırıldamaya başlıyor ve başını dik tutmakta güçlük çekiyordu. Cahir'in aynı zamanda bir ordu canavarı olan atı daha güçlü ve daha dayanıklıydı, ama binicisi sorun çıkarırken, eyerde sallanırken, mekanik olarak baldırlarını sıkarken ve bineğinin yelesine ve boynuna bolca kanarken buna ne demeli?

Ama dörtnala koştular.

Önden giden Angoulême, yolun yokuş aşağı indiği, kayaların arasından kıvrıldığı bir yerde onları bir dönemeçte bekliyordu.

"Takipçilerimiz..." diye soludu, yüzüne toprak bulaştırarak, "bizden sonra gelecekler, pes etmeyecekler... Madenciler hangi yoldan kaçtığımızı gördüler. Otoyolda kalmamalıyız... Ormanlara gitmeli, yoldan çıkmalıyız... Kaybet onları...'

"Hayır," diye itiraz etti Witcher, atın ciğerlerinden gelen sesleri endişeyle dinleyerek. 'Otoyolda kalmalıyız... Sansretour'a giden en düz ve en kısa rotayı seçin.'

'Niye ya?'

'Konuşacak zaman yok. Hadi sürelim! Atlardan alabildiğinizi sıkın…'

⁂

Dörtnala koştular. Witcher'ın ağzı hırıltılıydı.

Körfez daha fazla binmek için uygun değildi. Zar zor yürüyordu, bacakları tahtalar kadar sertti, nefes nefeseydi, hava boğuk bir hırıltı halinde ondan kaçıyordu. Sonunda yana düştü, sertçe tekmelendi, binicisine baktı; ve bulutlu gözünde sitem vardı.

Cahir'in atı biraz daha iyi durumdaydı ama Cahir'in durumu daha kötüydü. O sadece eyerden düştü, kendini kaldırdı, ama sadece elleri ve dizleri üzerine ve midesi boş olmasına rağmen spazmlar halinde öğürdü.

Geralt ve Angoulême kanlı kafasına dokunmaya çalıştığında çığlık attı.

'Lanet olsun' dedi kız. "Ona yaptıkları oldukça büyük bir saç kesimi."

Genç Nilfgaardian'ın alnının ve şakağının derisi, saçıyla birlikte kafatasından hatırı sayılır bir uzunlukta ayrılmıştı. Kan yapışkan bir pıhtı oluşturmamış olsaydı, gevşek yama muhtemelen kulağına kadar düşecekti. Korkunç bir manzaraydı.

'Bu nasıl oldu?'

'Ona bir balta attılar. Daha da komik hale getirmek için, bu bir Nilfgaardlı ya da Nightingale'in adamlarından biri değil, taş ocağı adamlarından biriydi.'

Kimin attığı önemli değil. Witcher, Cahir'i bağladı yırtık bir gömleğin koluyla sıkıca başını. "Neyse ki, kötü bir atış olması önemli ve kafatasını parçalamak yerine sadece kafa derisini yüzdü. Ama Cahir pata güçlü bir darbe aldı. Ve beyin de bunu hissetti. At onun ağırlığını taşıyabilse bile eyerde dik duramaz.'

'O zaman ne yapacağız? Atın öldü, onunki neredeyse ölmek üzere ve benimkinin teri damlıyor... Ve onlar bizim izimizdeler. Burada kalamayız...'

'Burada kalmalıyız. Ben ve Cahir. Ve Cahir'in atı. Sen devam et. Zor. Atınız güçlü, dörtnala dayanabilir. Hele bir de yorsanız... Angoulême, Sansretour vadisinde bir yerde Regis, Milva ve Dandelion bizi bekliyor. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlar ve Schirrú'nun pençelerine düşebilirler. Onları bulmalı ve uyarmalısınız ve ardından dördünüz de Toussaint'e olabildiğince hızlı gitmelisiniz. Orada takip edilmeyeceksin. Umuyorum.'

Ya sen ve Cahir? Angoulême dudağını ısırdı. 'Sana ne olacak? Nightingale aptal değil. Yarı ölü binicisiz bir at gördüğünde bölgedeki her çukuru tırmıklayacak! Ve Cahir'le fazla uzağa gidemezsin!'

'Schirrú -bizi takip eden o olduğu için- senin izini takip edecek.'

'Öyle mi düşünüyorsun?'

'Eminim. Gitmek.'

Teyzem sensiz geldiğimde ne diyecek?

'Açıklayacaksın. Ama Milva'ya değil; Regis'e. Regis ne yapılması gerektiğini bilecektir. Ve biz... Cahir'in paspası patesinde biraz daha kuruyunca Toussaint'e gideceğiz. Bir şekilde orada buluşacağız. Çok iyi, oyalanma. Atına bin ve sür. Takipçilerimizin daha fazla yaklaşmasına izin verme. Seni görerek avlamalarına izin verme.'

'Büyükannene yumurta emmeyi öğretme. Kendinize iyi bakın! Veda!'

'Elveda, Angoulême.'

*

Yoldan fazla uzaklaşmadı. Takipçilerine bir bakış atmaktan kendini alamadı. Ve aslında hiçbir beladan korkmadı zaman kaybetmeyeceklerini ve Angoulême'in peşine düşeceklerini bilerek onlardan.

O yanılmadı.

Çeyrek saatten daha kısa bir süre sonra geçide gümbürdeyerek giren biniciler, kuşkusuz, ölü atı görünce durdular, bağırdılar, tartıştılar, yol kenarındaki çalıların etrafında koştular, ama hemen hemen yola geri dönüp takiplerine devam ettiler. Üç kaçaktan ikisinin şu anda bir ata bindiğine ve oyalanmazlarsa onları çabucak yakalamanın mümkün olacağına açıkça inanıyorlardı. Geralt, peşinden koşan atlardan bazılarının da iyi durumda olmadığını gördü.

Aralarında Nilfgaard hafif atının çok fazla siyah pelerini yoktu. Nightingale'in renkli eşkıyaları baskın çıktı. Geralt, Nightingale'in avda mı yer aldığını, yoksa sakatlanmış yüzünü tedavi etmek için geride mi kaldığını göremiyordu.

Ortadan kaybolan kovalayıcıların toynak sesleri kaybolduğunda Geralt, çalılıktaki saklandığı yerden ayağa kalktı, inleyen ve inleyen Cahir'i kaldırdı ve kaldırdı.

"At seni taşıyamayacak kadar zayıf. Yürüyebilecek misin?'

Nilfgaardlı, aynı kolaylıkla anlaşma ya da anlaşmazlık olabilecek bir ses çıkardı. Veya başka bir şey. Ama ayaklarını sürüyerek ilerledi ve ana fikir buydu.

Dere yatağına indiler. Cahir kaygan yokuşun son birkaç metresini oldukça kaotik bir inişle geçti. Sürünerek dereye gitti, içti ve bol bol buzlu suyu başındaki bandajın üzerine döktü. Witcher onu aceleye getirmedi. Güçlükle nefes alıyordu, gücünü topluyordu.

Cahir'i destekleyerek ve aynı zamanda atı çekerek, suda yüzerek ve çakıl taşlarına ve düşmüş ağaç gövdelerine tökezleyerek yukarı

doğru yürüdü. Bir süre sonra Cahir işbirliği yapmayı bıraktı, itaatkar bir şekilde bacaklarını kıpırdatmayı bıraktı - aslında onları hareket ettirmeyi hiç bıraktı, bu yüzden Witcher onu basitçe sürükledi. Özellikle dere yatağı kayalar ve şelaleler tarafından kapatıldığı için böyle devam etmek imkansızdı. Geralt homurdandı ve yaralı adamı sırtına kaldırdı. Atı çekmek de hayatı kolaylaştırmıyordu. Sonunda vadiden çıktıklarında, Witcher ıslak orman zeminine yığıldı ve inleyen Cahir'in yanında nefes nefese, tamamen boşaldı. Orada bir süre yattı uzun zaman. Dizi şiddetli bir acıyla yeniden zonklamaya başlamıştı.

Sonunda yeniden hayat belirtileri göstermeye başlayan Cahir, kısa süre sonra -şaşırtıcı bir şekilde- küfrederek ve başını tutarak ayağa kalktı. Yola çıktılar. Cahir önce cesurca yürüdü. Sonra yavaşladı. Sonra aşağı çöktü.

Geralt onu tekrar sırtına aldı ve homurdanarak taşların üzerinden kaydı. Dizine bir acı saplandı ve gözlerinin önünde alev alev siyah arılar parladı.

'Daha bir ay önce...' diye inledi Cahir sırtından. 'Beni böyle sürükleyeceğin kimin aklına gelirdi ki...'

"Sessiz ol, Nilfgaardlı... Konuştuğunda daha kilolusun..."

Sonunda kayalara ve kaya duvarlarına ulaştıklarında hava neredeyse kararmıştı. Witcher bir mağara aramadı veya bulmadı - karşılaştığı ilk açıklıktan bitkin düştü.

Mağara zemininde insan kafatasları, kaburgalar, pelvisler ve diğer kemikler etrafa saçılmıştı. Ama daha da önemlisi, orada kuru dallar da vardı.

Cahir ateşler içindeydi, titriyordu ve titriyordu. Kafatasına deri parçasının sicim ve eğri bir iğne ile dikilmesine yiğitçe ve tam bilinçli, yetileri bozulmamış olarak katlandı. Kriz daha sonra, gece geldi. Geralt, güvenlik hususlarını göz ardı ederek mağarada bir ateş yaktı. Aslında dışarıda hava çiseliyordu ve kuvvetli bir rüzgar

esiyordu, bu yüzden etrafta dolaşan birinin ateşin parıltısını gözetlemesi pek olası değildi. Ve Cahir'i sıcak tutmak zorundaydı.

Ateşi bütün gece sürdü. Titredi, inledi ve çıldırdı. Geralt hiç uyumaz, ateşi yakmaya devam ederdi. Ve dizi fena halde ağrıyordu.

⁕

Ertesi sabah genç ve sağlam bir adam olan Cahir geldi. Solgun ve terliydi ve ateşinin sıcaklığı hala hissedilebiliyordu. Gıcırdayan dişleri biraz karmaşık artikülasyon. Ama söylediği şey anlaşılırdı. Ve anlaşılır bir şekilde konuştu. Kafa derisi baltayla koparılmış biri için oldukça normal bir semptom olan baş ağrısından şikayet ediyordu.

Geralt, zamanını huş ağacı kabuğundan yaptığı beherlerdeki kayalardan damlayan yağmur suyunu endişeli bir şekilde gözetlemek ve yakalamak arasında bölüştürdü. Susuzluk hem ona hem de Cahir'e eziyet ediyordu.

⁕

'Geralt' mı?

'Evet?'

Cahir, bulduğu bir uyluk kemiğini kullanarak ateşteki ahşabı topladı.

'Madende savaşırken... Korkmuştum.'

'Biliyorum.'

'Bir an için çıldırmış gibi göründün. Artık senin için hiçbir şeyin önemi yoktu... Öldürmek dışında...'

'Biliyorum.'

"Korktum," diye bitirdi sakince, "delilik içinde Schirrú'yu öldüresin diye. Ve ölü bir adamdan hiçbir bilgi alamayız, değil mi?'

Geralt boğazını temizledi. Genç Nilfgaardlıyı gitgide daha çok sevmeye başlamıştı. O sadece cesur değil, aynı zamanda akıllıydı.

Angoulême'yi göndererek doğru yaptın," diye devam etti Cahir, dişleri hafifçe takırdayarak. 'Kızlar için değil... Onun gibi kızlar için

bile değil. Bunu ikimiz halledeceğiz. Takipçilerimizi alt edeceğiz. Ama onları çılgın bir çılgınlık içinde katletmek için değil. O zaman intikam hakkında söylediklerin... Geralt, intikamda bile bir yöntem olmalı. O yarı elfi yakalayacağız... Ve onu bize Ciri'nin nerede olduğunu söylemesi için zorlayacağız...'

'Ciri öldü.'

'Doğru değil. Onun öldüğüne inanmıyorum… Sen de inanmıyorsun. Kabul et.'

'Buna inanmak istemiyorum.'

Dışarıda bir fırtına ıslık çalıyor ve yağmur fısıldıyordu. Mağarada rahattı.

'Geralt' mı?

'Evet.'

'Ciri yaşıyor. Yine rüyalar gördüm… Evet, Ekinoks'ta bir şey oldu, korkunç bir şey… Evet, şüphesiz hissettim. ve gördüm… Ama o yaşıyor… Kesinlikle yaşıyor. Acele edelim… Ama intikam almak ve öldürmek için değil. Onu bulmak için.

'Evet. Evet, Cahir. Haklısın.'

'Ve sen? Şimdi hayallerin yok mu?'

Yapıyorum, dedi acıyla. Ama Yaruga'yı geçtiğimizden beri nadiren. Ve uyandıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. İçimde bir şeyler bitti Cahir. Bir şey yandı. İçimde bir şeyler koptu...'

"Boş ver Geralt. İkimiz için de rüya göreceğim.'

Şafakta yola çıktılar. Yağmur durmuştu. Hatta güneş, gökyüzünü saran grilikte bir delik bulmaya çalışıyor gibiydi.

Nilfgaard askeri ziynetleriyle tek ata bindiler.

At, Toussaint'e giden küçük nehir olan Sansretour'un kıyısında bir yürüyüşe çıkarak çakıl taşlarının üzerinden geçti. Geralt yolu biliyordu. Bir zamanlar oradaydı. Çok uzun zaman önce; o zamandan beri çok şey değişmişti. Ama vadi değişmemişti ve ilerledikçe Sansretour Irmağı haline gelen Sansretour nehri de değişmemişti.

Ne Amell Dağları ne de Gorgon'un dikilitaşı Şeytan Dağı değişmemişti.

*

Sadece değişmeyen bazı şeyler vardı.

"Asker emirlerini sorgulamaz," dedi Cahir, pansumanını başında hissederek. 'Onları analiz etmez, üzerinde düşünmez, kendisine açıklanmasını beklemez. Benim geldiğim yerde bir askere öğrettikleri ilk şey bu. Yani anlayabilirsiniz ki bana verilen bir emri bir an olsun sorgulamadım. Bir Cintra prensesini *neden yakalamam gerektiği* düşüncesi aklımdan bile geçmedi. Bir emir bir emirdir. Şöhretin tadına varmak, şövalyeliğe karşı, düzenli orduya karşı savaşmak istediğim için doğal olarak huysuzdum… Ama benim geldiğim yerde istihbarat teşkilatında çalışmak da bir onur olarak görülüyor. Eğer sadece daha meşakkatli bir görev, daha önemli bir mahkûmla ilgili olsaydı… Ama bir kız?'

Geralt ateşe bir alabalığın omurgasını fırlattı. Akşam olmadan önce Sansretour'a akan bir nehirde tokluklarını yemeye yetecek kadar balık yakalamışlardı. Alabalık yumurtladı ve yakalanması kolaydı.

Cahir'in anlattıklarını dinledi ve içindeki merak, derin bir acıma duygusuyla mücadele etti.

"Aslında tesadüftü," diye devam etti Cahir, alevlere bakarak. 'Saf şans. Cintran sarayında -sonradan öğrendiğim gibi- bir casus, bir uşak vardı. Şehri ele geçirdiğimizde ve kaleyi kuşatmaya hazırlanırken casus dışarı çıktı ve prensesi şehirden çıkarmaya çalışacağına dair bir işaret verdi. Benimki gibi birkaç ekip kuruldu. Ciri'yi kaçıran adamlar tesadüfen benim grubumla karşılaştılar.

Zaten yanmakta olan mahallede sokaklarda bir kovalamaca başladı. Tam bir cehennemdi. Alevlerin kükremesinden, ateşten duvarlardan başka bir şey yok. Atlar oraya gitmek istemediler ve adamlar, ne diyebilirim ki, onları zorlamak için acele etmediler.

Astlarım -dört kişiydiler- delirdiğimi, onları kendi sonlarına götürdüğümü iddia etmeye başladılar... Kontrolü zar zor geri almayı başardım...

'O ateşli kargaşada onları takip ettik ve onlara yetiştik. Aniden önümüze çıktılar: beş atlı Cintrans. Ve ben onlara kıza dikkat etmelerini söyleyemeden kanlı bir kavga başladı. Onu taşıyan adam önce can verdiği için, kim bir anda yere düştü. Adamlarımdan biri onu kaldırıp atına bindirdi ama fazla uzağa gidemedi çünkü Cintrans'lardan biri onu sırtından bıçakladı. Bıçağın Ciri'nin kafasından bir santim geçtiğini gördüm ve yine çamura düştü. Korkudan sersemlemişti; Ölü adama sarıldığını gördüm, altında emeklemeye çalıştığını gördüm... Ölmüş annesinin yanında duran bir kedi yavrusu gibi...'

Sustu ve sesli bir şekilde yutkundu.

'Düşmana sarıldığını bile bilmiyordu. Nefret edilen bir Nilfgaardlı'ya.'

"Sonunda yalnız kaldık, o ve ben," diye devam etti bir an sonra, "ve etrafımız cesetler ve ateşle doldu. Ciri bir su birikintisinde yalpalıyordu ve su ve kan buharlaşmaya başlamıştı. Bir ev çöktü ve kıvılcımların ve dumanın arasından çok az şey görebiliyordum. At daha fazla yaklaşmayacaktı. Onu aradım, ona başvurdum bana gelmek için. Yangını haykırmaya çalışırken sesim neredeyse gitmişti. Beni gördü ve duydu ama tepki vermedi. At hareket etmiyordu ve ben onu kontrol edemiyordum. inmek zorunda kaldım. Onu bir elimle kaldırmamın imkanı yoktu ve diğer elimle dizginleri tutmak zorunda kaldım; at o kadar çok mücadele ediyordu ki neredeyse beni fırlattı. Onu kaldırdığımda çığlık atmaya başladı. Sonra gerildi ve bayıldı. Onu bir su birikintisine ıslattığım pelerinime sardım; çamurda, çamurda ve kanda. Ve sürdük. Ateşin içinden.

"Hangi mucizeyle oradan çıkmayı başardık bilmiyorum. Ama duvarda bir gedik aniden belirdi ve nehir kenarındaydık. Ne yazık ki, kaçan Kuzeyliler'in seçtikleri yer olduğu için ortaya çıktı. Subayımın miğferini attım, çünkü kanatlar yanmış olsa bile beni hemen tanırlardı. Giysilerimin geri kalanı o kadar kararmıştı ki bana ihanet

edemezdi. Ama kızın bilinci yerinde olsaydı, çığlık atsaydı beni kılıçtan geçirirlerdi. Şanslıydım.

"Onlarla birkaç uzun mesafe sürdüm ve sonra geri çekildim ve ceset taşıyan bir nehir kenarındaki çalıların arasına saklandım."

Sustu, hafifçe öksürdü ve sargılı başını iki eliyle hissetti. Ve kızardı. Yoksa sadece alevlerin parıltısı mıydı?

'Ciri çok kirliydi. Onu soymak zorunda kaldım... Direnmedi, çığlık atmadı. Sadece titredi, gözleri kapalı. Onu temizlemek veya kurutmak için her dokunduğumda gerildi, kaskatı kesildi… Biliyorum, onunla konuşmalıydım, sakinleştirmeliydim… Ama birden senin dilinde kelimeleri bulamadım… Ben bir çocuktan tanıyorum. Kelimeleri bulamayınca dokunarak, nazikçe sakinleştirmeye çalıştım... Ama kaskatı kesildi ve inledi... Bebek gibi...'

Geralt, "Bu, kabuslarında ona musallat oldu," diye fısıldadı.

'Biliyorum. Benim de.'

'Sonra ne?'

Uyuyakaldı. Ben de. Yorgunluktan. Uyandığımda yanımda değildi. Hiçbir yerde görünmüyordu. Gerisini hatırlamıyorum. Beni bulanlar, kurt gibi uluyarak daireler çizerek koşturduğumu iddia ettiler. Beni bağlamaları gerekiyordu. Sakinleştiğimde Vattier de Rideaux'nun astları olan istihbarat ajanları tarafından ele geçirildim. Cirilla hakkında bilgi edinmek istiyorlardı. O neredeydi, nereye kaçtı, bana nasıl kaçtı, neden kaçmasına izin verdim. Ve yine, baştan: neredeydi, nereye kaçmıştı…? Çıldırmış bir halde, imparatorun atmaca gibi küçük bir kızı avlaması hakkında bir şeyler bağırdım. Bunun için kalede kilitli bir yıl geçirdim. Ama sonra tekrar lütufta bulundum, çünkü bana ihtiyaç vardı. Thanedd'de Ortak Konuşmayı konuşan ve Ciri'nin neye benzediğini bilen birine ihtiyaçları vardı. İmparator benden Thanedd'e gitmemi istedi… Ve bu sefer başarısız olmamak için. Ama ona Ciri'yi getir.'

Bir süre sessiz kaldı.

'Emhyr bana bir şans verdi. reddedebilirdim. Mutlak, mutlak, sürekli gözden düşme ve unutulma anlamına gelirdi, ama isteseydim

reddedebilirdim. Ama reddetmedim. Görüyorsun ya Geralt… Onu unutamadım.

'Sana yalan söylemeyeceğim. Onu sürekli rüyamda gördüm. Ve onu soyunup yıkadığımda nehir kenarındaki sıska çocuk gibi değildi. Onu gördüm… ve hala onu görüyorum… bir kadın olarak; alımlı, bilinçli, kışkırtıcı… Kasıklarına işlenmiş kızıl bir gül dövmesi gibi detaylarla…'

'Neden bahsediyorsun?'

'Bilmiyorum. Kendimi bilmiyorum… Ama böyle oldu ve henüz böyle. Onu rüyalarımda görüyorum, tıpkı o zamanlar rüyalarımda gördüğüm gibi… Bu yüzden Thanedd görevine gönüllü oldum. Bu yüzden daha sonra size katılmak istedim. Ben… onu tekrar görmek istiyorum… tekrar. Tekrar saçlarına dokunmak, gözlerinin içine bakmak… Ona bakmak istiyorum. İstersen beni öldür. Ama artık rol yapmayacağım. Sanırım... Sanırım onu seviyorum. Lütfen gülme.'

'Gülmek gelmiyor içimden.'

"İşte bu yüzden seninle geliyorum. Anlıyor musun?'

"Onu kendin için mi yoksa imparatorun için mi istiyorsun?"

Ben realistim, diye fısıldadı. 'Yani, beni istemeyecek. Ama imparatorun eşi olarak en azından onu görebiliyordum.'

"Bir gerçekçi olarak," diye tersledi Witcher, "önce onu bulup kurtarmamız gerektiğini hatırlamalısın. Hayallerinin yalan söylemediğini ve Ciri'nin gerçekten hayatta olduğunu varsayarsak.'

'Farkındayım. Ve onu bulmalı mıyız? Sonra ne?'

'Göreceğiz. Göreceğiz Cahir.'

'Beni aldatma. Dürüst ol. Onu almama izin vermeyeceksin, değil mi?'

Cevap vermedi. Cahir soruyu tekrarlamadı.

"O zamana kadar," diye sordu soğukkanlılıkla, "arkadaş olabilir miyiz?"

'Yapabiliriz Cahir. Oradan tekrar özür dilerim. Başıma ne geldi bilmiyorum. Senden hiçbir zaman ciddi olarak ihanet veya ikiyüzlülük şüphelenmedim.'

'Ben bir hain değilim. Sana asla ihanet etmeyeceğim, Witcher.'

*

Hızlı akan ve geniş Sansretour'un (şimdi bir nehir) tepelerden oyduğu derin bir geçit boyunca sürdüler. Doğuya, Toussaint Dükalığı sınırına doğru ilerlediler. Gorgon, Şeytan Dağı, onların üzerinde yükseldi. Zirveye bakmak için boyunlarını uzatmaları gerekirdi.

Ama yapmadılar.

*

Önce duman kokusu aldılar, sonra bir an sonra üzerinde tükürükler ve üzerlerinde kızartılmış alabalık filetosu olan bir kamp ateşi gördüler. Daha sonra ateşin yanında oturan yalnız bir birey gördüler.

Kısa bir süre önce, Geralt alay ederdi, acımasızca alay ederdi ve kendisinin -bir witcherın- bir vampiri gördüğünde büyük bir sevinç duyacağını iddia etmeye cesaret eden herkesi tam bir aptal sanırdı.

Oho, dedi Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy, şişleri düzelterek sakince. 'Bak kedi neyi sürüklüyor.'

Knacker , coblynau, bucca, polterduk, karkorios, rübezahl veya pustecki olarak da adlandırılan Tokmak, yine de K.'nin büyüklük ve güç açısından önemli ölçüde aşan bir ***kobold biçimidir*** *.* ***K. , kural olarak*** *, büyük bir sakal da takar ve bu, koboldların alışkanlık haline getirmediği bir şeydir.* ***K.*** *, aditlerde, dikey şaftlarda, yağma yığınlarında, uçurumlarda, sert oyuklarda, kayaların içinde, çeşitli mağaralarda, mağaralarda ve taş vahşi doğada yaşar. Nerede yaşarsa yaşasın metal, cevher, karbon, tuz veya petrol gibi doğal zenginlikler mutlaka toprağa gömülür. Bu nedenle, aktif olanlarda da ortaya çıkması muhtemel olsa da, özellikle terk edilmiş olan madenlerde sıklıkla bir* ***K. ile karşılaşılabilir. Bu, can sıkıcı K.'nin yoldan*** *çıkardığı madenciler ve taş ocakçıları için korkunç bir bela ve baş belası, lanet ve gerçek ilahi bir cezadır . Kayaya vurarak aldatır ve korkutur, galerileri tıkar, maden ekipmanlarını ve her türlü eşyayı çalar ve bozar ve ayrıca gizlenme yeri başına vurmaya meyillidir. Ancak, karanlık bir galeriye veya kuyuya biraz ekmek ve tereyağı, füme peynir veya bir tutam füme tavla yerleştirerek, yaramazlıklarını engellemek için rüşvet verilebilir; ama hepsinden iyisi bir damacana alkoldür, çünkü* ***K. buna*** *aşırı derecede açgözlüdür.*

fizyolog

YEDİNCİ BÖLÜM

"Güvendeler," diye temin etti vampir, katırı Draakul'u mahmuzlayarak. 'Üçü de. Milva, Dandelion ve tabii ki bizi tam zamanında Sansretour vadisine götüren ve her şeyi anlatan Angoulême, rengarenk mimikleriyle hiç bitmedi. İnsan küfürlerinin ve hakaretlerinin çoğunun neden erotik alana atıfta bulunduğunu hiçbir zaman anlamadım. Seks harikadır ve güzellik, neşe ve zevkle ilişkilidir. Cinsel organların adları nasıl kaba bir eşanlamlı olarak kullanılabilir-'

Konuyu bırak Regis, diye araya girdi Geralt.

'Elbette, özür dilerim. Yaklaşan haydutlar hakkında Angoulême tarafından uyarılan Toussaint'in sınırlarından gecikmeden geçtik. Milva, kuşkusuz, pek sevinmedi ve arkasını dönüp ikinize de yardım getirmek için can atıyordu. Onu caydırmayı başardım. Ve Dandelion, şaşırtıcı bir şekilde, dukalığın sınırlarının sağladığı sığınma hakkının tadını çıkarmak yerine, kalbini ağzına aldı... Toussaint'te neden korktuğunu bilmiyor musunuz?

"Bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum," diye yanıtladı Geralt ekşi bir sesle. 'Sevgili dostumuz ozan'ın bir işe yaramadığı ilk yer olmayacak. Şimdi biraz yerleşti, çünkü düzgün bir toplumda hareket ediyor, ama gençliğinde onun için hiçbir şey kutsal değildi. Sadece uzun ağaçların tepelerine tırmanan kestaneler ve kadınlar ondan güvendeydi. Kocalar, bilinmeyen nedenlerle düzenli olarak ozanlara karşı kin besliyorlardı. Toussaint'te Karahindiba görüntüsünün anılarını canlandıracağı bir adam var kuşkusuz... Ama bunlar aslında önemsiz şeyler. Gerçeklere dönelim. Takipçilerimiz ne olacak? Umuyorum-'

"Sanmıyorum," diye gülümsedi Regis, "bizi Toussaint'e kadar takip ettiler. Sınır, son derece sıkılmış ve kavga için can atan serseri şövalyelerle dolup taşıyor. Ayrıca, sınırda karşılaştığımız bir grup hacı ile birlikte Myrkvid'in kutsal korusunda bulduk. Ve orası korkutucu. hacılar bile ve iyileşmek için Myrkvid'e en uzak köşelerden gelen sakat insanlar, daha derine inmeye cesaret edemeyecek şekilde orman kenarına yakın bir yerleşim yerinde dururlar. Kutsal meşe bahçelerine girmeye cüret edenlerin sonunda Hasır Hag'da ağır bir alevle yanacağına dair söylentiler var.'

Geralt nefes aldı.

'Diyorsun ki-'

"Elbette," diye araya girdi vampir tekrar. "Druidler Myrkvid'in korusundalar. Daha önce Caed Dhu, Angren'de olanlar daha sonra Loch Monduirn'e ve son olarak Toussaint'teki Myrkvid'e gittiler. Onları bulmak bizim kaderimizdi. olduğumuzu söylemiş miydim? hatırlamıyorum.

Geralt derin bir iç çekti. Sırtına binen Cahir de iç çekti.

"Şu arkadaşın, o druidler arasında mı?"

Vampir bir kez daha gülümsedi.

"O değil, o," diye açıkladı. 'Gerçekten öyle. Hatta terfi etti. Tüm Çemberi yönetiyor.'

'O rahip mi?'

'O flaminika. Bu, bir kadın tarafından taşındığında en yüksek druidik unvan. Sadece erkekler rahip olabilir.'

'Doğru, unutmuşum. Ben de Milva ve diğerlerinin-'

'Artık flaminika ve Çemberinin gözetimi altındayız.' Vampir - alışılageldiği gibi- soru sorulurken yanıtladı, ardından henüz sorulmamış bir soruyu yanıtlamaya koyuldu.

"Yine de seninle tanışmak için acele ettim. Çünkü gizemli bir şey oldu. Vakamızı sunmaya başladığım flaminika, tamamlamama izin vermedi. Her şeyi bildiğini söyledi. Bir süredir varışımızı beklediğini...'

'Gerçekten?'

'Ben de inanmadığımı gizleyemedim.' Vampir katırı dizginledi, üzengisi üzerinde ayağa kalktı ve etrafına baktı.

'Birini veya bir şeyi mi arıyorsunuz?' diye sordu Cahir.

'Artık aramıyorum, buldum. Hadi oturalım.'

'Ben tercih ederim-'

'Hadi oturalım. Her şeyi açıklayacağım.'

Oldukça yüksek bir yükseklikten aşağı yuvarlanan bir şelalenin kükremesi üzerinde sohbet edebilmek için seslerini yükseltmek zorunda kaldılar. kayalık bir uçurumun dikey duvarı. Aşağıda, şelalenin büyük bir gölü oyduğu yerde, kayaya siyah bir mağara ağzı açılmıştı. Witcher ona baktı.

"Evet, tam orada," Regis Witcher'ın şüphesini doğruladı. "Sizinle tanışmak için buraya geldim, çünkü sizi oraya yönlendirmem emredildi. O mağaraya girmek zorunda kalacaksın. Sana söyledim, druidler seni biliyorlardı, Ciri'yi biliyorlardı, bizim görevimizi biliyorlardı. Ve bunu aşağıda yaşayan birinden öğrendiler. Bu kişi – druidlere inanılırsa – sizinle konuşmak istiyor.'

"Eğer biri druidlere inanacaksa," diye tekrarladı Geralt alayla. 'Bu taraflarda daha önce bulundum. Şeytan Dağı'nın altındaki derin mağaralarda nelerin yaşadığını biliyorum. Orada çeşitli sakinler var. Ama büyük çoğunluğuyla kılıç dışında konuşmak mümkün değil. Druidlerin başka ne dedi? Başka neye inanayım?'

'Bana açıkça anlamamı sağladı–' vampirin kara gözleri Geralt'ı sıktı '– genel olarak flora ve faunayı yok eden ve öldüren bireylerden ve özellikle de witcherlardan hoşlanmadığını söyledi. Şu anda daha çok itibarlı bir witcher olduğunu açıkladım. Yukarıda belirtilenler sizi rahatsız etmediği sürece flora veya faunayı kesinlikle rahatsız etmeyin. Flaminika, bilmelisiniz ki, son derece kurnaz bir kadındır ve cadılığı ideolojik değişikliklerin bir sonucu olarak değil, koşulların zorlaması nedeniyle terk ettiğinizi kaydetti. Witcher'a yakın birinin başına bu talihsizliğin geldiğini çok iyi biliyorum, dedi. Böylece Witcher, cadılıktan vazgeçmek ve onu kurtarmaya gitmek zorunda kaldı...'

Geralt yorum yapmadı ama bakışları, vampirin açıklama yapmak için acele etmesine neden olacak kadar anlamlıydı.

Dedi ve ben alıntı yaptım: "Cadı olmayan Witcher, alçakgönüllülük ve fedakarlık yapabildiğini kanıtlayacak. Yerin kasvetli ağzına girecek. Silahsız. Tüm silahları bıraktıktan sonra, hepsi keskin demir. Tüm keskin düşünceler. Tüm saldırganlık, öfke, öfke ve kibir. Tevazu içinde girecek. Ve sonra uçurumda, cadı olmayan alçakgönüllü, kendisine eziyet eden soruların cevaplarını bulacaktır. Birçok soruya cevap bulacaktır. Ama Witcher bir witcher olarak kalırsa, hiçbir şey bulamayacak".

Geralt şelaleye ve mağaraya doğru tükürdü.

'Bu bir oyun' dedi. 'Bir şaka! Bir şaka! Kehanet, fedakarlık, mağaralarda gizemli karşılaşmalar, soruların cevapları... Bu tür hackneyed cihazlarla ancak başıboş gezen hikaye anlatıcılarından karşılaşabilirsiniz. Biri benimle alay ediyor. En iyisi. Ve eğer alay konusu değilse-'

"Hiçbir koşulda buna alay konusu demem," dedi Regis kesin bir dille. "Hiç, Rivyalı Geralt."

'O zaman nedir? Şu kötü şöhretli druidik özelliklerden biri mi?'

Cahir, "Öğrenene kadar bilemeyiz," diye araya girdi. Hadi Geralt, birlikte gireceğiz...'

'Numara.' Vampir başını salladı. 'Flaminika bu açıdan kategorik oldu. Witcher tek başına girmeli. Silahsız. Kılıcını bana ver. Yokluğunda ona ben bakarım.'

"Bunun canı cehenneme-" diye başladı Geralt, ama Regis hızlı bir hareketle onun kelime akışını böldü.

Kılıcını bana ver. Bir elini uzattı. "Başka silahların varsa onları da bana bırak. Flaminika'nın sözlerini hatırla. Saldırganlık yok. Kurban. Alçakgönüllülük.

'Orada kiminle karşılaşacağımı biliyor musun? Kim... veya ne... o mağarada beni bekliyor?'

'Hayır, bilmiyorum. Gorgon'un altındaki yeraltı koridorlarında çeşitli yaratıklar yaşar.'

'Düşebilirim!'

Vampir yavaşça boğazını temizledi.

"Bu göz ardı edilemez," dedi ciddi bir şekilde. "Ama bu riski almalısın. Elbette yapacağını biliyorum.

Geralt hayal kırıklığına uğramamıştı; tahmin ettiği gibi mağaranın girişi etkileyici bir kafatasları, kaburgalar, kaval kemikleri ve diğer kemiklerle doluydu. Ancak çürüme kokusu yoktu. Ölümlü kalıntılar açıkça eskiydi ve davetsiz misafirleri korkutup kaçırmayı amaçlayan süslemeler olarak işlev görüyordu.

En azından o öyle düşündü.

Karanlığa girdi ve kemikler çatırdadı ve ayaklarının altında ezildi.

Görüşü hızla karanlığa alıştı.

Devasa bir mağaradaydı, boyutları gözün algılayamadığı kayalık bir mağaradaydı, çünkü boyutları parçalanıp çarpıcı festoonlarla tavandan sarkan sarkıt ormanında gözden kaybolmuştu. Tabanda bodur ve bodur dikitler, tepeye doğru incelirken, mağara zemininde suyla parıldayan renkli, ışıltılı çakıllardan beyaz ve pembe yükseldi. Puanlarından bazıları Witcher'ın kafasının çok üstüne ulaştı. Bazıları sarkıtlarla kaynaşmış ve dikit sütunlar oluşturmuştur. Kimse aramadı. Duyulabilen tek ses, sıçrayan ve damlayan sudan geliyordu.

Taş sütunların arasından, ağır ağır, dümdüz ileri, loşluğa doğru yürüdü. İzlendiğini biliyordu.

Sırtındaki kılıcın yokluğunu yoğun, ısrarlı ve belirgin bir şekilde hissetti - tıpkı yakın zamanda kırılmış dişinin eksikliği gibi.

Yavaşladı.

Bir an önce dikitlerin dibinde duran yuvarlak kayalar olarak algıladığı, şimdi büyük, parıldayan gözleri ona dikti. Büyük ağızlar açıldı ve keçeleşmiş gri ve kahverengi tüylü, toz kaplı saç yığınında konik dişler parladı.

Barbegazi.

Yavaş ve dikkatli adımlarla yürüyordu. Her boyda barbegaziler her yerdeydi. Teslim olmaya hiç niyetleri olmadan yoluna çıktılar. O ana kadar son derece barışçıl davranmış olmalarına rağmen, onlardan birinin üzerine basarsa ne olacağından emin değildi.

Dikenler bir orman gibiydi, bu yüzden dümdüz yürümenin bir yolu yoktu; onların etrafını sarmak zorunda kaldı. Yukarıda, sarkıt iğneleriyle dolu tavandan damlayan su.

Barbegaziler -gittikçe daha fazla ortaya çıkıyordu- mağara zemininde yürüyerek ve yuvarlanarak yürürken ona eşlik ediyordu. Monoton gevezeliklerini ve üflemelerini duyabiliyordu. Keskin, ekşi kokularını aldı.

Durmak zorundaydı. Yolunda, iki dikit arasında, geçemeyeceği bir yerde, uzun dikenlerle dolu büyük bir ekinops uzanıyordu. Geralt yutkundu. Ekinopların, dikenlerini on fit öteden fırlatabilecek kapasitede olduğunu çok iyi biliyordu. Dikenlerin tuhaf bir özelliği vardı - bir kez vücuda yapıştıklarında koptu ve keskin uçlar nüfuz etti ve sonunda hassas bir organa ulaşana kadar daha da derinlere indi.

Karanlıkta, "Aptal cadı," diye duydu. 'Korkak cadı! O frit, ha, ha!'

Ses tuhaf ve tuhaf geliyordu ama Geralt benzer sesleri birçok kez duymuştu. Eklemli konuşma kullanarak iletişim kurmaya alışkın olmayan yaratıklar böyle konuşuyorlardı, heceleri doğal olmayan bir şekilde çizerek garip bir şekilde aksan ve tonlama yapıyorlardı.

'Aptal cadı! Aptal cadı!'

Yorum yapmaktan kaçındı. Dudağını ısırdı ve dikkatle ekinopların yanından geçti. Canavarın dikenleri, bir deniz anemonunun dokunaçları gibi sallanıyordu. Ama sadece bir an için, ekinoplar hareket etmeyi bıraktı ve bir kez daha bir bataklık otundan başka bir şey görünmüyordu.

İki devasa barbegazi, homurdanarak ve homurdanarak yolunun üzerinde paytak paytak paytak paytak paytak adımlarla yürüdüler. Tavandan perdeli kanatların çırpılması ve tıslayan bir gıcırtı geldi, hatasız bir şekilde vampirlerin ve ayinlerin varlığının sinyalini verdi.

'O buraya geldi, bir katil, bir katil! Bir cadı!' Daha önce konuşan aynı ses karanlıkta yankılandı. 'O buraya geldi! Cesaret etti! Ama kılıcı yok, katil. Peki öldürmesi ne anlama geliyor? Bakışlarıyla mı? Ha ha!'

"Ya da belki," daha da doğal olmayan bir ifadeyle ikinci bir ses geldi, "onu öldürür müyüz? haaaa?' Barbegaziler gürültülü bir koro halinde mırıldandı. İçlerinden biri, olgun bir balkabağı büyüklüğündeydi ve giderek daha da yaklaştı ve dişlerini Geralt'ın topuklarının yanında şaklattı. Witcher dudaklarına baskı yapan laneti bastırdı ve yürümeye devam etti. Sarkıtlardan damlayan su gümüşi bir yankıyla şıngırdadı.

Bir şey bacağını yakaladı. Onu sertçe itmekten kaçındı.

Garip yaratık küçüktü, bir Pekin köpeğinden çok daha büyük değildi. Biraz da Pekin'e benziyordu. En azından yüzü öyleydi. Geri kalanı küçük bir maymun gibiydi. Geralt'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç böyle bir şey görmemişti.

'Wi-tcha!' Geralt'ın çizmesini tutarak tiz bir sesle, ama oldukça belirgin bir şekilde, neredeyse Pekin'i söyledi. Wi-tch-tcha. Piç!'

"Git," dedi sıkılı dişlerinin arasından. 'Çekin üstümden yoksa kıçına tekmeyi basarım.'

Barbegaziler daha yüksek sesle, daha acil ve tehditkar bir şekilde mırıldandı. Karanlıkta bir şey alçaldı. Geralt ne olduğunu bilmiyordu. Bir inek gibi geliyordu ama Witcher öyle olmadığına bahse girerdi.

"Wi-tcha, piç kurusu."

Botumu bırak, diye tekrarladı kendini kontrol etmeye çalışarak. 'Buraya silahsız, barış içinde geldim. Beni rahatsız ediyorsun-'

Sustu ve gözlerinin sulanmasına ve saçlarının kıvrılmasına neden olan bir itici fetor dalgasıyla boğuldu. Buzağısını kazarken, Pekin benzeri tuhaf yaratık, gözlüğünün üstüne doğru çömeldi ve dışkısını yaptı. İğrenç kokuya daha da korkunç sesler eşlik etti.

Duruma uygun bir şekilde yemin etti ve saldırgan yaratığı ayağıyla itti. Olması gerekenden çok daha nazikçe. Ama yine de beklediği şey oldu.

'Küçüğü tekmeledi!' Barbegazilerin kelimenin tam anlamıyla gök gürültülü gevezeliklerinin ve ulumalarının üzerinde karanlıkta bir şey kükredi. 'Küçüğü tekmeledi! Kendinden daha küçük bir şeye zarar verdi!'

En yakındaki barbegazi hemen ayağa fırladı. Boğumlu ve çelik pençelerin onu yakalayıp hareketsizleştirdiğini hissetti. Karşı koymadı; kaderine razı oldu. Kirlenmiş çizmesini en büyük ve en saldırgan olanın kürküne sildi. Kıyafetlerini çekiştirerek oturdu.

Büyük bir şey dik bir şekilde inerek mağaranın zeminine atladı. Ne olduğunu hemen anladı. Kapı tokmağı. Tıknaz, göbekli, kıllı, kambur bacaklı, omuzları en az iki yarda ötede, daha da geniş kızıl sakallı. Kapı tokmağının yaklaşması, sanki bir kapı tokmağı değil de bir Shire atı yaklaşıyormuş gibi, yerin sallanmasıyla müjdelendi. Canavarın nasırlı ve geniş ayaklarının her biri, kulağa gülünç gelse de, bir buçuk ayak uzunluğundaydı.

Kapı tokmağı üzerine eğildi ve nefesi votka kokuyordu. Geralt mekanik bir şekilde, ahmaklar burada damıtılıyor, diye düşündü.

Senden daha küçük birine vurdun, Witcher, dedi tokmak, iğrenç nefesini Geralt'ın yüzüne üfleyerek. Küçük, nazik, masum bir yaratığa sebepsiz yere zarar verdin. Sana güvenilemeyeceğini biliyorduk. Agresifsin. Bir katilin içgüdülerine sahipsin. Bizim türümüzden kaç tane öldürdün, seni alçak?'

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

'Ooooo!' Kapı tokmağı alkol dumanını daha sert soludu. 'Çocukluğumdan beri bunun hayalini kurardım! Ben çocukluğumdan beri! Hayalim sonunda gerçek oldu. Sola bak.'

Bir aptal gibi görünüyordu. Ve sağ çengelle dişlerine o kadar sert bir şekilde vuruldu ki, yoğun bir parlaklık gördü.

'Oooooh!' Tokmak, kokan sakalının kütlesinden kocaman çarpık dişlerini ortaya çıkardı. 'Çocukluğumdan beri bunun hayalini kurardım! Sağa bak.'

'Yeterlik.' Mağaranın derinliklerinde bir yerden yüksek ve tiz bir emir geldi. 'Bu kadar eğlence ve oyun yeter. Bırak onu, lütfen.'

Geralt kesik dudağından kan tükürdü. Kayadan aşağı akan küçük bir su akıntısında çizmesini temizledi. Neredeyse Pekinli ona alaycı bir şekilde sırıttı, ama güvenli bir mesafeden. Kapı tokmağı da yumruğunu ovuşturarak sırıttı.

"Git cadı," diye hırladı. "Seni çağırdığına göre ona git. bekleyeceğim. Sonuçta bu yoldan dönmek zorunda kalacaksın.'

Girdiği mağara -şaşırtıcı bir şekilde- ışıkla doluydu. Tavandaki açıklıklardan, sarkıtlarla dolu, çapraz geçişli parlaklık sütunları parlıyor, kayalardan ve damlataş oluşumlarından bir parlaklık ve renk kaleydoskopu çiziyordu. Ayrıca, duvarlardaki kuvarsın yansımalarıyla güçlendirilen ışıkla parlayan büyülü bir top havada asılı kaldı. Bütün bu aydınlığa rağmen, mağaranın sonu karanlığa gömüldü ve dikit sütunlarının manzarasında siyah bir karanlık belirdi.

Doğanın görünüşte bu amaç için hazırladığı duvarda devasa bir mağara resmi oluşturulma sürecindeydi. Ressam, boya lekeli bir manto giymiş sarışın bir elfti. Başı, büyülü-doğal parlaklıkta parlak bir hale ile çevrelenmiş gibiydi.

"Otur," dedi elf, bakışlarını tablodan ayırmadan. Fırçasını sallayarak bir kayayı işaret etti. 'Sana zarar vermediler, değil mi?'

'Numara. Tam olarak değil.'

'Onları affetmek zorunda kalacaksın.'

'Aslında. Yapacağım.'

"Biraz çocuk gibiler. Geldiğinize çok sevindiler.'

'Farkettim.'

Elf ancak o zaman ona baktı.

Otur, diye tekrarladı. 'Birazdan emrinize amade olacağım. Ben sadece bitiriyorum.

Elfin bitirdiği şey stilize edilmiş bir hayvandı, muhtemelen bir bizon. Şu an için sadece dış hatları tamamlanmıştı - muhteşem boynuzlarından aynı derecede muhteşem kuyruğuna kadar. Geralt

gösterilen kayanın üzerine oturdu ve yeteneklerinin sınırlarına kadar sabırlı ve uysal olacağına yemin etti.

Elf sıktığı dişlerin arasından usulca ıslık çalarak fırçasını bir kase boyaya daldırdı ve bizonunu hızlı süslemelerle mora boyadı. Bir an düşündükten sonra hayvanın tarafına kaplan çizgileri çizdi.

Geralt sessizce izledi.

Sonunda elf bir adım geri atarak, şimdi bütün bir av sahnesini betimleyen freske hayranlıkla baktı. Çizgili mor bizon, dikkatsiz fırça darbeleriyle boyanmış, yaylı ve mızraklı sıska insan figürleri tarafından vahşi sıçrayışlarla takip ediliyordu.

'Bu ne anlama geliyor?' diye sordu Geralt, kendini tutamayarak.

Elf geçerken ona baktı, fırçanın temiz ucunu ağzına soktu.

"Bu," dedi, "binlerce yıl önce bu mağarada yaşayan ve esas olarak uzun zaman önce soyu tükenmiş mor bizonu avlayarak yaşayan ilkel insanlar tarafından yapılmış bir tarih öncesi tablo. Tarih öncesi avcılardan bazıları sanatçılardı ve kalplerindekini ölümsüzleştirmek için derin bir sanatsal ihtiyaç hissettiler.'

'Büyüleyici.'

"Kesinlikle öyle," diye onayladı elf. "Bilim adamlarınız asırlardır böyle mağaralarda dolaşıp ilkel insanın izlerini arıyorlar. Ve ne zaman böyle bir şey bulsalar, aşırı derecede büyüleniyorlar. Çünkü bu ülkede ve bu dünyada yabancı olmadığınızın kanıtıdır. Atalarınızın yüzyıllardır burada yaşadığının kanıtı; böylece bu dünyanın onların varislerine ait olduğunun kanıtıdır. Neden, her ırkın bazı köklere sahip olma hakkı vardır. Sizin-insan-ırkınız bile, ne de olsa kökleri ağaç tepelerinde aranmalı. Ha, eğlenceli bir espri, sence de öyle değil mi? Bir epigrama layık. Hafif şiir sever misiniz? Sizce resme ne eklemeliyim?'

"İlkel avcılara devasa, dik falluslar çizin."

'Bu bir düşünce.' Elf fırçasını boyaya batırdı. Fallik kült, ilkel medeniyetler için tipikti. Aynı zamanda, insan ırkının fiziksel yozlaşmaya boyun eğdiği teorisinin doğuşu olarak da hizmet edebilir. Atalarının sopa gibi fallusları vardı, ama onların soyundan

gelenler gülünç, körelmiş küçük pisliklerle kaldı... Teşekkürler, Witcher.'

'Bundan bahsetme. Bir şekilde kalbimdeydi. Boya tarih öncesi bir şey için çok taze görünüyor.'

'Üç veya dört gün içinde duvardan yayılan tuz nedeniyle renkler solacak ve tablo o kadar tarih öncesi görünecek ki inanamayacaksınız. Alimleriniz bunu gördüklerinde sevinçten ıslanacaklardır. Yemin ederim içlerinden hiçbiri hilemi görmeyecek.'

'Yapacaklar.'

'Bu nasıl?'

'Başyapıtınızı imzalamaya karşı koyamayacaksınız, değil mi?'

Elf kuru kuru güldü.

'Çok doğru! Beni gördün. Ah, kibir ateşi, bir sanatçının seni bastırması ne kadar zor. Mağara resmini çoktan imzaladım. Tam burada.'

'Bu bir yusufçuk değil mi?'

'Numara. Adımı belirten bir ideogram. Ben Crevan Espane aep Caomhan Macha. Kolaylık sağlamak için Avallac'h takma adını kullanıyorum ve siz de bana böyle hitap edebilirsiniz.'

'Emin olacağım.'

"Yine de senin adın Rivyalı Geralt. Sen bir cadısın. Ancak şu anda canavarları veya canavarları yok etmiyorsunuz, kayıp kızları aramakla meşgulsünüz.'

'Haberler şaşırtıcı bir hızla yayılıyor. Şaşırtıcı derecede uzak. Ve şaşırtıcı derecede derin. İddiaya göre buraya geleceğimi tahmin ettin. Anladığım kadarıyla geleceği önceden söyleyebilirsin?'

Ellerini bir beze silen Ayallac, 'herkes, geleceği tahmin edebilir. Ve herkes yapar, çünkü basittir. Bunu önceden bildirmek büyük bir sanat değildir. Sanat, onu doğru bir şekilde önceden bildirmektir.'

'Bir özdeyişi hak eden zarif bir çıkarım. Sen, doğal olarak, doğru bir şekilde peygamberlik edebilirsin.'

'Ve sık sık. Ben, sevgili Geralt, çok şey biliyorum ve çok şey yapabilirim. Aslında, akademik unvanım – sizin gibi insanlar

diyeceğiniz gibi – bunu gösteriyor. Tam olarak “Aen Saevherne” yazıyor.'

'Bir Bilge – Bilen Bir Kişi.'

'Açık olarak.'

"Ve umarım, bu bilgiyi paylaşmak ister misin?"

Ayallac'h bir an hiçbir şey söylemedi.

'Paylaşmak?' sonunda çekti. 'Seninle? Bilgi, canım, bir ayrıcalıktır ve ayrıcalıklar sadece kişinin eşitleriyle paylaşılır. Ve neden ben, bir elf, bir Bilge, seçkinlerin bir üyesi, evrende ancak beş milyon yıl önce ortaya çıkmış, maymundan, sıçandan, çakaldan veya başka bir şeyden evrimleşmiş bir yaratığın soyundan gelen biriyle herhangi bir şeyi paylaşayım ki? böyle memeli? Kemirilmiş bir kemikle iki kıllı elini kullanarak bir tür işlem yapabileceğini keşfetmesi yaklaşık bir milyon yıl sürmüş bir yaratık mı? Sonra kemiği rektumuna soktu ve sevinçten çığlık mı attı?'

Elf sustu, dönüp bakışlarını resmine dikti.

"Gerçekten," diye tekrarladı, "seninle herhangi bir bilgiyi paylaşacağımı düşünmeye cüret mi ediyorsun, insan? Söyle bana!'

Geralt botunun geri kalanını sildi.

"Çünkü, belki," diye yanıtladı kuru kuru, "kaçınılmaz mı?"

Elf etrafında döndü.

"Ne," diye sordu sıkılı dişlerinin arasından, "kaçınılmaz mı?"

'Belki de–' Geralt sesini yükseltmek istemedi '–birkaç yıl geçecek ve insanlar, herhangi birinin onlarla paylaşmak isteyip istemediğine aldırmadan tüm bilgileri kendilerine alacaklar mı? Elf ve Bilge, mağara resimlerinin arkasına kurnazca sakladığınız bilgiler de dahil mi? İnsanların, ilkel insan varlığının sahte kanıtlarıyla boyanmış o duvara kazma götürmek istemeyeceklerine güvenerek mi? ha? Ah, kibir ateşim?'

Elf homurdandı. Oldukça neşeli.

Ah, evet, dedi. "Bir şeyi kırmayacağına inanmak gerçekten aptallığa taşınmış kibir olur. Her şeyi mahvediyorsun. Ama ondan ne? Ne oldu adamım?

'Bilmiyorum. Söyle bana. Ve uygun olmadığını düşünüyorsan, alacağım kendimi kapalı İdeal olarak farklı bir çıkış yoluyla, çünkü senin yaramaz arkadaşların diğerinde beni bekliyor, kaburgalarımı kırmak için can atıyor.'

'Elbette.' Elf ani bir hareketle kollarını iki yana açtı ve taş duvar bir gıcırdama ve çatırtıyla açıldı ve mor bizonu vahşice ikiye böldü. 'Bırak bu yolu. Işığa doğru yürü. Mecazi olarak veya kelimenin tam anlamıyla, genellikle doğru yol budur.'

Biraz ayıp, diye mırıldandı Geralt. "Freskleri beğendim."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi elf kısa bir sessizlikten sonra, sesi şaşırtıcı derecede kibar ve arkadaşça geliyordu. 'Fresko zarar görmeyecek. Kayayı aynı tılsımla kapatacağım ve bir çatlak izi bile kalmayacak. Gel. Seninle dışarı çıkacağım, sana eşlik edeceğim. Sana söyleyecek bir şeyim olduğu sonucuna vardım. Ve sana göster.'

İçerisi karanlıktı ama Witcher mağaranın muazzam olduğunu hemen anladı - sıcaklık ve hava akımlarından bunu anlayabiliyordu. Üzerinden geçtikleri çakıl ıslaktı.

Avallac'h, büyü yapmadan sadece bir jest kullanarak elf tarzında ışık yarattı. Tavana doğru parlayan bir top yükseldi ve mağara duvarlarındaki kaya kristali oluşumları sayısız yansıma ve parıltıyla parıldıyordu. Gölgeler dans etti. Witcher istemsizce nefesini tuttu.

Elf heykellerini ve heykellerini ilk görüşü değildi, ama izlenim her seferinde aynıydı. Hareketin ortasında, titreşimin ortasında donmuş elf ve elf figürlerinin, bir heykeltıraşın keskisinin işi değil, canlı dokuyu Amell'in beyaz mermerine dönüştürebilen güçlü bir büyünün sonucu olduğu. En yakındaki heykel, bazalt bir levha üzerinde ayaklarını altına sıkıştırmış oturan bir dişi elfi tasvir ediyordu. Dişi elf, yaklaşan adımların pıtırtısından korkmuş gibi, başını çeviriyordu. Tamamen çıplaktı. Sütlü bir parlaklığa cilalanmış beyaz mermer, heykelden yayılan sıcaklığın neredeyse hissedildiği anlamına geliyordu.

Ayallac'h durdu ve bir heykeller caddesi arasında yolu gösteren sütunlardan birine yaslandı.

İçimi ikinci kez gördün Geralt, dedi usulca. "Evet, haklıydın, bizon mağarası resmi *kamuflajdı* . Bilgisayar korsanlığı ve sondajı engellemek için tasarlanmıştır. duvar. Buradaki her şeyi yağma ve yıkımdan korumak için tasarlandı. Her ırkın -elflerin de- köklerine sahip olma hakkı vardır. Burada gördükleriniz bizim köklerimizdir. Dikkatli yürü lütfen. Esasen bir mezarlık.'

Kaya kristalleri üzerinde dans eden ışığın yansımaları, kasvetten daha fazla ayrıntı çıkardı. Heykellerin bulunduğu caddenin ötesinde revaklar, merdivenler, amfi tiyatro galerileri, pasajlar ve peristiller görülebiliyordu. Beyaz mermerden yapılmış her şey.

"İstiyorum," diye devam etti Ayallac'h, durup bir eliyle işaret ederek, "hayatta kalmasını. Ayrılsak bile, tüm bu kıta ve tüm dünya bir mil kalınlığındaki buz ve kar tabakasının altına düştüğünde, Tir ná Béa Arainne dayanacak. Burayı terk edeceğiz, ama bir gün geri döneceğiz. Biz elfler. Bunu, Ithlinne Aegli aep Aevenien kehaneti olan Aen Ithlinnespeath tarafından vaat ediyoruz.'

'Gerçekten buna inanıyor musun? Bu kehanette mi? Kaderciliğiniz gerçekten bu kadar derin mi?'

'Her şey-' elf ona değil, örümcek ağı gibi narin kabartmalarla kaplı mermer sütunlara baktı '- önceden görülmüş ve kehanette bulunulmuştur. Kıtaya gelişin, savaş, elf ve insan kanının dökülmesi. Irkınızın yükselişi, çöküşünüz. Kuzey ve Güney'in hükümdarları arasındaki savaş. Ve Güneyin kralı, Kuzeyin krallarına karşı ayaklanacak ve topraklarını bir sel gibi istila edecek, ezilecekler ve ulusları harap olacak... Ve böylece dünyanın yok oluşu başlayacak. Ithlinne'in metnini hatırlıyor musun, Witcher? Uzakta olan hemen ölecek; yakın olan kılıçtan düşecek; saklanan açlıktan ölecek, hayatta kalan dondan ölecek... Ted Deireadh için Sonun Zamanı, Kılıç ve Savaş Baltasının Zamanı, Aşağılama Zamanı, Beyaz Soğuk Zamanı ve Kurt Kar Fırtınası Zamanı gelecek...'

'Şiir.'

'Daha az şiirsel mi tercih edersin? Güneş ışınlarının açısındaki değişimin bir sonucu olarak, permafrost marjı önemli ölçüde değişecektir. Sonra dağlar kuzeyden kayan buz tarafından ezilecek

ve güneye doğru geri itilecek. Her şey kar altına gömülecek. Bir milden daha derin kalın bir tabakanın altında. Ve çok – *çok – soğuk olacak* .'

Sıcak pantolonlar giyeceğiz, dedi Geralt duygusuzca. 'Koyun postları. Ve kürk şapkalar.

"Kelimeleri ağzımdan aldın," diye onayladı elf sakince. Ve bir gün geri dönmek, çukurlar kazmak ve bu mağaralarda dolaşmak, yıkmak ve yağmalamak için o şapkalar ve pantolonlarda hayatta kalacaksın. Ithlinne'in kehaneti öyle demiyor ama ben biliyorum. İnsanları ve hamamböceklerini tamamen yok etmek imkansızdır; en az bir çift her zaman kalır. Biz elfler söz konusu olduğunda, Ithlinne daha açıktır: Yalnızca Kırlangıç'ı takip edenler hayatta kalacaktır. Baharın simgesi olan kırlangıç kurtarıcıdır, Yasak Kapı'yı açacak, kurtuluş yolunu işaret eder. Ve dünyanın yeniden doğuşunu mümkün kıl. Kırlangıç, Kadim Kanın Çocuğu.'

"Ciri'yi mi kastediyorsun?" Geralt patladı. Ya da Ciri'nin çocuğu? Nasıl? Ve neden?'

Ayallac'h duymuyor gibiydi.

Yaşlı Kanın Kırlangıç, dedi tekrar. 'Onun kanından. Gel. Ve bak.'

Avallac'h'ın işaret ettiği heykel, şaşırtıcı derecede gerçekçi diğer heykeller arasında bile göze çarpıyordu; en çok yakalanan orta hareket veya orta jest. Levhaya yaslanmış beyaz mermer dişi elf, uyandığı için, oturmak ve ayağa kalkmak üzere olduğu izlenimini verdi. Yüzü yanındaki boş yere dönüktü ve kaldırdığı eli görünmez bir şeye dokunuyor gibiydi.

Dişinin yüzünde sakin bir mutluluk ifadesi vardı.

Ayallac'h sessizliği bozalı uzun zaman oldu.

'Bu Lara Dorren aep Shiadhal. Doğal olarak bir mezar değil, bir anıt mezar. Heykelin konumu sizi şaşırttı mı? Efsanevi aşıkların ikisinin de mermere oyulması planına destek sağlanamadı. Lod'lu Lara ve Cregennan. Cregennan bir erkekti; Amell mermerini onun bir heykeline harcamak saygısızlık olur. Burada, Tir ná Béa Arainne'de bir adam heykeli dikmek küfür olur. Öte yandan, bu duygunun hatırasını kasten yok etmek daha da büyük bir suç olurdu.

Böylece mutlu bir ortam bulundu. Resmen… Cregennan burada değil. Ve yine de öyle. Lara'nın görünümünde ve pozunda. Aşıklar bir arada. Hiçbir şey onları ayıramadı. Ne ölüm, ne unutulma… Ne de nefret.'

Witcher'a elfin kayıtsız sesi bir anlığına değişmiş gibi geldi. Ama bu imkansız olurdu. Avallac'h heykele yaklaştı ve temkinli, nazik bir hareketle mermer kolu okşadı. Sonra döndü ve köşeli yüzünde her zamanki, hafif alaycı gülümseme yeniden belirdi.

"Biliyor musun, Witcher, uzun yaşamanın en büyük engeli nedir?"

'Numara.'

'Seks.'

'Ne?'

'Doğru duydun. Seks. Neredeyse yüz yıl sonra sıkıcı hale geliyor. Artık büyüleyecek veya heyecanlandıracak hiçbir şey yok, yeniliğin heyecan verici çekiciliğine sahip hiçbir şey yok. Hepsi zaten yapıldı… Şu veya bu şekilde, ama oldu. Ve sonra aniden Kürelerin Birleşimi gelir ve siz insanlar, burada ortaya çıkarsınız. Hayatta kalan insanlar, başka bir dünyadan, bir tür olarak evrimleştikten ancak beş milyon yıl sonra hala kıllı ellerinizle tamamen yok etmeyi başardığınız eski dünyanızdan geliyorlar. Sadece bir avuç varsınız, yaşam beklentiniz gülünç derecede düşük, bu yüzden hayatta kalmanız üreme hızına bağlı. Böylece dizginsiz şehvet sizi asla terk etmez, seks sizi tamamen yönetir; hayatta kalma içgüdüsünden bile daha güçlü bir dürtü. Ölmek? Neden olmasın, önceden sevişebilirseniz. Tüm felsefeniz bu.'

Geralt, güçlü bir istek duysa da sözünü kesmedi ya da yorum yapmadı.

'Peki aniden ne olur?' Ayallac'h devam etti. Dişi elflerden sıkılan elfler, her zaman istekli insan dişilere kur yapar. Canı sıkılan dişi cinler, sapkın bir meraktan kendilerini her zaman canlılık ve şevkle dolu insan erkeklere verirler. Ve kimsenin açıklayamayacağı bir şey olur: Normalde her on ya da yirmi yılda bir yumurtlayan dişi elfler, bir erkekle çiftleşirken her güçlü orgazmda yumurtlamaya başlar. Bazı gizli hormonlar veya hormon kombinasyonları aktif hale geldi.

Dişi elfler, pratikte yalnızca insanlardan çocuk sahibi olabileceklerini aniden anlarlar. Yani, dişi elfler sayesinde, daha güçlü bir ırkken sizi yok etmedik. Ve sonra sen daha güçlüydün ve bizi yok etmeye başladın. Ama dişi elflerde hala müttefikleriniz vardı. Çünkü onlar bir arada yaşamanın ve işbirliğinin savunucularıydı… ve onlar özünde bir araya gelmekle ilgili olduğunu kabul etmek istemedi.'

'Bunun-' Geralt boğazını temizledi '–benimle ne ilgisi var?'

'Seninle? Kesinlikle hiçbir şey. Ama Ciri ile, çok şey. Ciri, Lara Dorren aep Shiadhal'ın soyundan geldiği için ve Lara Dorren insanlarla bir arada yaşamanın savunucusuydu. Esas olarak bir insanla. Lod'lu Cregennan, bir insan büyücü. Lara Dorren, Cregennan ile sık sık ve etkili bir şekilde bir arada yaşadı. Daha basit bir ifadeyle: hamile kaldı.'

Witcher bu sefer de sustu.

Sorun şu ki Lara Dorren sıradan bir dişi elf değildi. O genetik potansiyeldi. Özellikle hazırlanmış. Uzun yıllar süren çalışmaların sonucu. Başka bir hücumla birlikte -elf bir hücumla- birlikte daha da özel bir çocuk doğurması gerekiyordu. Bir erkeğin tohumuyla ilişki kurarak bu şansı mahvetti, yüzlerce yıllık planlama ve hazırlığı boşa harcadı. En azından o zamanlar öyle düşünülüyordu. Cregennan'ın doğurduğu melezin safkan annesinden pozitif bir şey miras alabileceğini kimse tahmin etmemişti. Hayır, böyle bir yanlış anlaşma bir fayda getirmez-'

"Bu nedenle," diye araya girdi Geralt, "ağır bir şekilde cezalandırıldı."

'Düşündüğün gibi değil.' Ayallac'h ona baktı. "Lara Dorren ve Cregennan arasındaki ilişki elflere hesaplanamaz zararlar vermiş olsa da ve insanlar için iyi sonuçlanabilirdi, ancak Cregennan'ı öldürenler elfler değil insanlardı. Lara'yı mahvetmeye elfler değil, insanlar getirdi. Pek çok elfin âşıklardan nefret etmek için sebepleri olmasına rağmen bu böyleydi. Kişisel olarak da.'

Elfin sesindeki hafif değişiklik ikinci kez Geralt'ı şaşırttı.

"Öyle ya da böyle," diye devam etti Avallac'h, "barış içinde bir arada yaşama bir sabun köpüğü gibi patladı ve ırklar birbirinin boğazına kaçtı. Bugüne kadar devam eden bir savaş başladı. Ve bu arada, muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, Lara'nın genetik materyali var. Ve hatta geliştirdi. Maalesef mutasyona uğradı. Evet evet. Senin Ciri'n bir mutant.'

Bu sefer yine elf bir yorum beklemedi.

"Elbette, büyücülerin bunda bir parmağı vardı, bireyleri çiftler halinde yetiştirmek, ama kontrolden çıktı. Lara Dorren'in genetik materyalinin Ciri'de nasıl bu kadar güçlü bir şekilde yenilendiğini, tetikleyicinin ne olduğunu çok az kişi tahmin edebilir. Sanırım bunu sana Thanedd'de saklanan kişi olan Vilgefortz biliyor. Gerçek bir üreme çiftliği işleten Lara ve Riannon'un soyunu deneyen büyücüler, beklenen sonuçları alamadılar, bu yüzden sıkıldılar ve deneyi terk ettiler. Ancak deney devam etti; sadece kendiliğinden. Riannon'un torununun torunu Calanthe'nin torunu Pavetta'nın kızı Ciri, Lara Dorren'in gerçek torunuydu. Vilgefortz bunu muhtemelen kazara öğrendi. Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis tarafından da bilinmektedir.'

'Ve sen bunu biliyorsun.'

"Bu konuda ikisinden daha çok şey biliyorum. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Kaderin değirmeni dönüyor, kaderin sorguları öğütüyor... Kader ne varsa mutlaka gerçekleşmelidir.'

'Peki ne olması gerekiyor?'

'Kaderde ne varsa. Tabii mecazi anlamda yukarıda belirlenenler. Kökünde Amaç, Plan ve Sonuç bulunan hatasız işleyen bir mekanizmanın eylemiyle belirlenen bir şey.'

'Bu ya şiirdir ya da metafizik. Ya da biri ve diğeri, çünkü bazen ayırt etmek zordur. Sert gerçekler mümkün mü? Eğer sadece çok az? Seninle bunu ve bunu tartışmayı çok isterim, ama öyle oluyor ki acelem var.'

Avallac'h ona uzun uzun baktı.

'Ve nereye acele ediyorsun? Ah, bağışla beni... Bana öyle geliyor ki, sana söylediğim hiçbir şeyi anlamamışsın. Bu yüzden size

doğrudan söyleyeceğim: büyük kurtarma seferiniz anlamsız. Tüm anlamını yitirdi.

"Birkaç nedeni var," diye devam etti elf, Witcher'ın granit benzeri yüzüne bakarak. 'Birincisi, artık çok geç, ciddi kötülük çoktan gerçekleşti; artık kızı bundan kurtaracak durumda değilsin. İkincisi, artık doğru yolu seçtiğine göre, Kırlangıç kendi başına harika bir şekilde başa çıkacaktır. İçinde hiçbir şeyden korkmayacak kadar güçlü bir güç taşıyor. Senin yardımına ihtiyacı yok. Ve üçüncüsü… Hmmm…'

'Hala kulaklarım, Ayallac'h. Dört kulakla!'

'Üçüncüsü... Üçüncüsü, şimdi ona başka biri yardım edecek. Kızın kaderinin sadece sana bağlı olduğunu düşünecek kadar kibirli olamazsın.'

'Hepsi bu?'

'Evet.'

'O zaman veda.'

'Beklemek.'

Acelem var dedim.

"Bir an için," dedi elf sakince, "ne olacağını bildiğimi, geleceği görebildiğimi. Ya size ne olacağını söylersem, ne olursa olsun, gösterdiğiniz çabadan bağımsız olarak ne olacak? Halihazırda üstlenilen girişimlerden? Ya size yeryüzünde huzurlu bir yer arayabileceğinizi ve orada hiçbir şey yapmadan, olayların gidişatının kaçınılmaz sonuçlarını bekleyerek kalabileceğinizi söyleseydim. Böyle bir şey yapmayı seçer miydin?'

'Numara.'

"Amaç, Plan ve Sonucun sarsılmaz mekanizmalarına olan inancınızın eksikliğine tanıklık eden etkinliklerinizin, düşük bir ihtimal olsa da, gerçekten bir şeyleri değiştirebileceğini, ama sadece daha kötüsünü yapabileceğini size iletsem ne olur? tekrar düşünür müsünüz? Oh, ifadenden bunu yapmayacağını anlıyorum. O zaman size basitçe soracağım: neden olmasın?'

'Gerçekten bilmek istiyor musun?'

'Yaparım.'

"Çünkü yaratıcıların hedefleri, planları ve önceden belirlenmiş fikirleri hakkındaki metafiziksel basmakalıp sözlerine inanmıyorum. Ithlinne'in ünlü kehanetine veya diğer kehanetlere de inanmıyorum. Onları, hayal edebiliyorsanız, mağara resminizle aynı saçmalık ve zırvalık olarak görüyorum. Mor bizon, Avallac'h. Daha fazlası değil. Bana yardım edip edemeyeceğini veya yardım etmeyeceğini bilmiyorum. Yine de sana karşı bir kırgınlık hissetmiyorum...'

"Sana yardım edemeyeceğimi ya da yardım etmek istemediğimi söylüyorsun. Ve nasıl yardımcı olabilirim?'

Geralt bir an düşündü, sorunun nasıl sorulduğuna bağlı olduğunun kesinlikle farkındaydı.

'Ciri'yi geri alacak mıyım?'

Cevap hemen geldi.

'Olacaksın. Sadece onu bir kerede kaybetmek için. Ve açık olmak gerekirse: sonsuza kadar; geri dönülmez şekilde. İş buna gelmeden, size eşlik eden herkesi kaybedersiniz. Önümüzdeki birkaç hafta, hatta belki birkaç gün içinde arkadaşlarınızdan birini kaybedeceksiniz. Belki saatlerce.'

'Teşekkür ederim.'

'Henüz bitirmedim. Amaç ve Plan'ın öğütücü sorgularına müdahalenizin doğrudan etkisi on binlerce insanın ölümü olacaktır. Ki bu aslında çok da önemli değil çünkü kısa süre sonra on milyonlarca insan hayatını kaybedecek. Bildiğiniz gibi dünya -uygun bir süre geçtikten sonra- tamamen farklı bir biçimde yeniden canlanabilmek için basitçe ortadan kalkacak, yok olacak. Ama aslında hiç kimse onun üzerinde herhangi bir etkiye sahip değildir ve olmayacaktır, hiç kimse onu engellemeye veya olayların gidişatını engellemeye muktedir değildir. Ne sen, ne ben, ne büyücüler ne de Bilgeler. Ciri bile değil. Buna ne diyorsun?'

'Mor bizon. Yine de teşekkür ederim, Avallac'h.'

Elf omuz silkti, "Biz hazır buradayken," diye omuz silkti, "kuyuların dişlilerine düşen bir çakıl taşının neler başarabileceğini biraz merak ediyorum... Sizin için başka bir şey yapabilir miyim?"

'Tam olarak değil. Bana Ciri'yi gösteremediğin için, sanırım?'

'Kim söyledi?'

Geralt nefesini tuttu. Ayallac'h hızlı adımlarla mağara duvarına yöneldi ve Witcher'a onu takip etmesini işaret etti.

'Tir ná Béa Arainne'nin duvarları-' diye parıldayan kaya kristallerine işaret etti '-özel niteliklere sahip. Ve olmaması gerektiğini söylesem de özel yeteneklerim var. Ellerini bunun üzerine koy. Bakışlarını ona sabitle. Yoğun bir şekilde düşünün. Şu anda sana ne kadar ihtiyacı olduğu hakkında. Ve tabiri caizse, zihinsel olarak yardım etmeye istekli olduğunuzu beyan edin. Nasıl kaçmak ve onu kurtarmak istediğinizi düşünün, onun yanında olun; bunun gibi bir şey. Görüntü kendi kendine görünmelidir. Ve farklı ol. Bakın ama dürtüsel tepkilerden kaçının. Hiç bir şey söyleme. Bu bir vizyon olacak, iletişim değil.'

O itaat etti.

İlk görüntüler, söz verilmesine rağmen, belirgin değildi. Belirsizdiler, ama o kadar acımasızdı ki, istemeden geri adım attı. Masada kopmuş bir el… Sırlı bir yüzeye kan sıçradı… İskelet atların üzerindeki iskeletler… Kelepçeli Yennefer…

Bir kule? Kara kule mi? Ve onun arkasında, arka planda… Kuzey ışıkları mı?

Ve aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan görüntü fazlasıyla netleşti.

'Karahindiba!' diye bağırdı Geralt. 'Milva! Angoulême!'

'Ee?' Avallac'h ilgi gösterdi. 'Ah evet. Her şeyi mahvetmiş gibisin.'

Geralt mağara duvarından geriye sıçradı, neredeyse bazalt bir kaidenin üzerine düşüyordu.

"Önemli değil!" O ağladı. "Dinle, Avallac'h, o druidik ormana mümkün olduğunca çabuk gitmeliyim..."

"Caed Myrkvid mi?"

'Büyük ihtimalle! Arkadaşlarım orada ölümcül tehlikede! Hayatları için savaşıyorlar! Diğer insanlar da tehlikede… En hızlı yol nedir…? Kahretsin! Kılıcım ve atım için geri dönüyorum..."

"Hiçbir at," diye araya girdi elf, sakince, "seni karanlık çökmeden Myrkvid korusuna taşıyamaz..."

'Ama ben-'

'Henüz bitirmedim. Git ve efsanevi kılıcını al, bu arada sana bir binek bulacağım. Dağ yolları için mükemmel bir at. Biraz sıra dışı olduğunu söyleyebilirim... Ama onun yardımıyla yarım saatten daha kısa sürede Caed Myrkvid'de olacaksınız.'

*

Kapı tokmağı bir at gibi kokuyordu - ama benzerlik burada sona erdi. Geralt bir keresinde Mahakam'da cüceler tarafından düzenlenen ve tamamen pervasız bir spor gibi görünen bir dağ keçisi binme yarışması görmüştü. Ama ancak şimdi, kapı tokmağı delicesine uçurumdan yukarı savrulurken arkasında otururken, gerçek pervasızlığın ne olduğunu öğrendi.

Düşmemek için parmaklarını sımsıkı kaba tüylü paltoya soktu ve uyluklarını canavarın yumuşacık yanlarına bastırdı. Kapı tokmağı ter, idrar ve votka kokuyordu. Sanki ele geçirilmiş gibi uçtu, dünya devasa ayaklarının etkisi altında sallandı, sanki tabanları bronzdanmış gibi. Hafifçe yavaşlayarak yamaçlara tırmandı ve onları o kadar hızlı yağdırdı ki, rüzgar Geralt'ın kulaklarında uğuldadı. Sırtlardan, dağ yollarından ve çıkıntılardan o kadar dardı ki Geralt aşağıya bakmamak için gözlerini sıkıca kapalı tuttu. Şelaleleri, şelaleleri, uçurumları ve yarıkları temizledi bir dağ keçisi için bile çok aşırıydı ve her başarılı sıçramaya vahşi ve sağır edici bir kükreme eşlik ediyordu. Yani, tokmağın her zamanki kükremesinden daha vahşi ve sağır edici - ki bu neredeyse sürekli yaptığı bir şeydi.

'Böyle yarışma!' Hava akımı kelimeleri boğazından aşağı itti.

'Neden?'

'Sen içiyordun!'

'Uuuaaaaaaaaaaaa!'

Yarıştılar. Rüzgar kulaklarında ıslık çaldı.

Kapı tokmağı kokuyordu.

Kayanın üzerindeki devasa ayakların takırtısı sustu. Bunun yerine, kayalık alanlar ve kayşat sarsıldı. Sonra zemin daha az

kayalık hale geldi ve cüce çam olabilecek bir şey parladı. Sonra yeşil ve kahverengi bir bulanıklık oluştu, çünkü tokmak bir köknar ormanında çılgın bir hızla ilerliyordu. Canavarın kokusuna reçine kokusu karıştı.

'Uaaaaaaaaa!'

Köknarlar sustu ve düşen yapraklar fısıldadı. Şimdi kırmızı, şimdi bordo, koyu sarı ve altın.

'Yavaşlatmak!'

'Uaaaahhahaha!'

Kapı tokmağı, dev bir sınırla devrilmiş ağaç yığınını temizledi. Geralt neredeyse dilini ısıracaktı.

Zorlu yolculuk, başladığı gibi belirsiz bir şekilde sona erdi. Kapı tokmağı topuklarını yere gömdü, kükredi ve Witcher'ı yapraklarla kaplı orman zeminine fırlattı. Geralt bir süre hareketsiz kaldı ve nefes darlığından küfür bile edemedi. Sonra tekrar zonklamaya başlayan dizini tıslayarak ve ovuşturarak ayağa kalktı.

Kapı tokmağı şaşkınlıkla, "Hiç düşmedin," dedi. 'Güzel güzel.'

Geralt yorum yapmadı.

'Biz geldik.' Tokmak, tüylü bir pençeyle işaret etti. "Bu Caed Myrkvid."

Altlarında yoğun sisle dolu bir leğen vardı. Sisin içinden büyük ağaçların tepeleri görünüyordu.

Kapı tokmağı, burnunu çekerek, "Bu sis," diye tahmin etti, "doğal değil. Dahası, oradan duman kokusu alıyorum. Ben olsam acele ederdim. Eeeh, seninle gelirdim... Savaşma arzusundan midem bulandı! Ve bir gün çocuğu olarak sırtımda witcher olan insanlara saldırdığımı hayal ettim! Ama Avallac'h kendimi göstermemi yasakladı. Bütün kabilemizin güvenliğiyle ilgili...'

'Biliyorum.'

Ağzına şaplak attığım için kin besleme.

'Yapmıyorum.'

'Haklısın. Bir insan için.

'Teşekkür ederim. Asansör için de.'

Kapı tokmağı kızıl sakalının arasına dişlerini göstererek votka soludu.

'Zevk benimdir.'

*

Myrkvid Ormanı'ndaki sis yoğundu ve düzensiz bir şekle sahipti, akıllara çılgın bir aşçı tarafından bir pastanın üzerine sıkılmış bir yığın krem şantiyi çağrıştırdı. Sis, Witcher of Brokilon'a - Dryads Ormanı'nın genellikle benzer şekilde yoğun, koruyucu ve kamufle edici büyülü bir pusla kaplı olduğunu hatırlattı. Brokilon gibi, burada ağırlıklı olarak kızılağaç ve kayın ağacından oluşan kenarda, eski bir ormanın ağırbaşlı ve tehditkar atmosferine sahipti.

Ve tıpkı Brokilon'da olduğu gibi, ormanın tam kenarında, yapraklarla kaplı yolda, Geralt neredeyse bir cesede takılıp düşüyordu.

*

Acımasızca katledilen insanlar druid veya Nilfgaardlı değildi ve kesinlikle Nightingale ve Schirrú'nun hassa'sına ait değildiler. Geralt, siste vagonların ana hatlarını görmeden önce, Regis'in hacılar hakkında konuştuğunu hatırladı. Görünüşe göre bazıları için hac mutlu bir şekilde bitmemişti.

Nemli havada hoş olmayan duman ve yanık kokusu gitgide daha belirgin hale geldi ve yolu gösterdi. Hemen sonra, seslerle de yol gösteriliyordu. ağlar. Ve kemanların uyumsuz müziği. Geralt acele etti.

Yağmurdan yumuşayan yolda bir vagon duruyordu. Tekerleklerin yanında daha fazla ceset yatıyordu.

Haydutlardan biri vagonun etrafını karıştırıyor, nesneleri fırlatıyor ve yola saplıyordu. Bir diğeri koşumsuz atları tutuyordu ve

bir üçüncüsü ölü bir hacının tilki derisini soyuyordu. Dördüncüsü, ganimetlerin arasında yaylı bir keman görüyordu ve enstrümandan tek bir saf nota bile alamamıştı.

Kakofoni işe yaradı. Geralt'ın adımlarını boğdu.

Müzik aniden kesildi, keman iğneleri keskin bir şekilde inledi, haydut yapraklara çarptı ve onlara kan sıçradı. Atları tutan kişi bağırmayı bile başaramadı; sihill nefes borusunu kesti. Üçüncü haydut vagondan aşağı atlamayı başaramadı. Femoral arteri oyulmuş bir şekilde bağırarak düştü. Sonuncusu kılıcını bile çekmeyi başardı. Ama yükseltmek için değil.

Geralt başparmağıyla dolgunun kanını silkeledi.

"Evet çocuklar," dedi ormana ve duman kokusuna. 'Bu aptalca bir fikirdi. Nightingale ve Schirrú'yu dinlememeliydin. Evde

*

kalmalıydın.'

Yakında başka vagonlara ve başka kurbanlara rastladı. Kanlı beyaz cübbeler içindeki Druidler de çok sayıda sakatlanmış hacı arasında yatıyordu. Artık yakın olan yangından çıkan duman, zeminin üzerinde sürünerek ilerliyordu.

Bu sefer haydutlar daha uyanıktı. Öldürülen bir kadının kanlı ellerinden ucuz yüzükler ve bilezikler çekmekle meşgul olan sadece birini takip etmeyi başardı. Geralt tereddüt etmeden haydutu kesti, haydut kükredi ve sonra kalan adamlar -Nilfgaardlılarla karışmış haydutlar- ona saldırarak bağırdılar.

Ormana, en yakın ağacın dibine kaçtı, böylece gövde sırtını koruyacaktı. Ama haydutlar koşamadan toynakları gümbürdüyordu ve çalıların arasından sis ve sis ortaya çıktı. kırmızı ve altın çapraz damalı desenli bir kaprizonda bol dökümlü güçlü bir at. At, tam zırhlı bir binici, kar beyazı bir pelerin ve delikli domuz suratlı bir miğfer taşıyordu. Haydutlar kendilerini toparlayamadan şövalye, onların boyunlarını solumaya ve kılıcıyla her tarafı oymaya

başlamıştı ve çeşmelerde kan fışkırıyordu. Muhteşem bir manzaraydı.

Ancak Geralt'ın izleyecek zamanı yoktu, elinde iki tane vardı: kiraz kırmızısı yelek giymiş bir haydut ve siyah üniformalı bir Nilfgaardlı. Haydut atılırken kendini açığa vurdu, bu yüzden Geralt onun suratını savurdu ve Nilfgaardlı dişlerin uçuştuğunu görünce ayağa kalkıp sisin içinde gözden kayboldu.

Geralt, şimdi koşan ve binicisi olmayan damalı kaprisli at tarafından neredeyse çiğneniyordu.

Vakit kaybetmeden çalıların arasından çığlıklara, küfürlere ve gümbürtülere doğru sıçradı.

Üç haydut beyaz pelerinli şövalyeyi eyerden sürüklemiş ve onu öldürmeye çalışıyorlardı. Bacaklarını ata binmiş duran biri, bir sırıkla vuruyordu; ikincisi kılıçla vuruyordu; üçüncüsü -küçük ve kızıl saçlı- tavşan gibi yanlarında zıplıyor, bir şans ve ayı mızrağını saplayabileceği korunmasız bir yer arıyordu. Şövalye -sırt üstü yatmış- miğferinin içinden anlaşılmaz bir şekilde bağırıyor ve iki elinde tuttuğu bir kalkanla darbeleri savuşturuyordu. Kalkan her darbede daha da alçaldı; neredeyse göğüs zırhının üzerinde duruyordu. Hiç şüphe yoktu. Bir ya da iki darbe daha ve şövalyenin iç organları zırhındaki her yarığı delip geçecekti.

Geralt, zıplayan kızıl kafayı ayı mızrağıyla ense boyunca keserek ve sırıklı olanın karnını açarak üç adımda kalabalığın içindeydi. Zırhına rağmen çevik olan şövalye, kalkan kenarıyla üçüncü haydudu dizine vurdu ve kalkanına kan sıçrayana kadar yerde yatarken yüzüne üç kez vurdu. Dizlerinin üzerine yükseldi, kılıcını aramak için eğrelti otları arasında arandı, demir kaplı büyük bir dron gibi vızıldıyordu. Aniden Geralt'ı gördü ve dondu.

'Ben kimin elindeyim?' Miğferinin derinliklerinden borazan çaldı.

'Kimsede değil. Orada yatan adamlar da benim düşmanım.'

'Aha...' Şövalye vizörünü kaldırmaya çalıştı ama metal plaka bükülmüş ve mekanizma bloke olmuştu. ''Sözümü kes! Yardımın için yüzlerce kez teşekkür ederim.'

'Teşekkür ederim. Çünkü yardımıma gelen sendin.'

'Aslında? Ne zaman?'

Hiçbir şey görmedi, diye düşündü Geralt. O demir tenceredeki deliklerden beni fark etmemişti bile.

'Adın ne?' şövalye sordu.

'Geralt. Rivia'dan.

Arması mı?

Hanedanlık armaları için zamanı değil efendim şövalye.

"Söz veriyorum, 'gerçek bu, yürekli Sör Geralt.' Kılıcını bulan şövalye ayağa kalktı. Yontulmuş kalkanı - atın şapkası gibi - altın ve kırmızı çapraz kareli desenle süslenmişti, A ve H harfleri tarlalarda değişiyordu.

"Onlar benim atalarımın kolları değil," diye patladı açıklama yaparak. 'Onlar benim hükümdar leydim Düşes Anna Henarietta'nın baş harfleri. Bana Damalı Şövalye deniyor. Ben bir gezgin şövalyeyim. Ve adımı veya kollarımı ifşa etmem yasak. Şövalyelik yemini ettim. "Söz veriyorum, yardımın için tekrar teşekkürler, bay şövalye."

'Zevk benimdir.'

Yenilen haydutlardan biri inledi ve yapraklarda hışırdadı. Damalı Şövalye sıçradı ve onu güçlü bir itişle yere sabitledi. Eşkıyanın kolları ve bacakları iğneye saplanmış bir örümcek gibi sallanıyordu.

Acele edelim, dedi şövalye. 'Buradaki ayaktakımı hâlâ öfkeli. 'Söz veriyorum, henüz dinlenme zamanı değil!'

"Doğru," diye onayladı Geralt. Ormanda yağmacı bir çete var, hacıları ve druidleri öldürüyor. Arkadaşlarım zor durumda…'

'Pardon, bir saniye.'

İkinci bir haydut yaşam belirtileri gösteriyordu. Ayrıca sert bir şekilde çivilenmişti ve yukarı kalkmış ayakları öyle bir kapri kesmişti ki, çizmeleri düştü.

''Sözümü söyle!' Damalı Şövalye kılıcını yosunlara sildi. 'Bu işe yaramazlar bu hayattan ayrılmak istemiyor! Yaralıların işini bitiriyor olmam sizi şaşırtmasın, bay şövalye. 'Söz veriyorum, uzun yıllardır yapmadım. Ama bu gösterimler bu kadar çabuk iyileşir, dürüst bir adam onları ancak kıskanabilir. Arka arkaya üç kez aynı

ahmakla kılıçları çaprazladığımdan beri, onları daha titizlikle bitirmeye başladım. Son olarak.'

'Anladım.'

'Ben – görüyorsun – gezginim. Ama değil, yemin ederim, düzensiz! O benim atım. Buraya gel, Bucephalus!'

Orman daha açık ve daha parlak hale geldi; yayılan ancak ince taçlı büyük meşeler hakim olmaya başladı. Artık yakınlardaki yangının dumanını ve kokusunu alabiliyorlardı. Ve bir an sonra onu görebiliyorlardı.

Sazdan çatılı üç kulübe -tamamı küçük bir yerleşim yeri- yanıyordu. Yakındaki vagonların brandaları da yandı. Vagonların arasında cesetler yatıyordu; bir mesafeden, birçoğunun beyaz druidik önlükler giydiği belliydi.

Haydutlar ve Nilfgaardlılar, bağırarak cesaretlerini toplayıp önlerinde ittikleri vagonların arkasına saklanarak, devasa bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış kazıklar üzerinde büyük bir eve saldırıyorlardı. Ev, haydutlar tarafından atılan meşalelerin zararsız bir şekilde yuvarlandığı kiremit çatılı sağlam kirişlerden inşa edilmiştir. Kuşatılmış ev kendini koruyor ve etkili bir şekilde karşılık veriyordu - Geralt'ın gözlerinin önünde haydutlardan biri bir vagonun arkasından ihtiyatsızca eğildi ve kafasına bir ok ile yıldırım çarpmış gibi düştü.

"Arkadaşların," Damalı Şövalye keskinliğini sergiledi, "o binada olmalı! 'Söz veriyorum, çaresiz durumdalar! İleri! Haydi onların yardımına koşalım!'

Geralt çığlıklar ve emirler duydu ve sargılı yanağıyla soyguncu Nightingale'i tanıdı. Ayrıca siyah pelerinli bazı Nilfgaardlıların arkasına saklanan yarı elf Schirrú'yu da gördü. Aniden boynuzlar o kadar yüksek sesle kükredi ki, meşe ağaçlarından yapraklar düştü. Savaş atlarının toynakları gürledi ve hücum eden şövalyelerin kılıçları ve zırhları parladı. Soyguncular bağırarak her yöne kaçtı.

''Sözümü söyle!' Damalı Şövalye kükredi, at. 'Arkadaşlarım! Bizden öndeler! Saldırın, bize biraz zafer kalsın! Vur, öldür!'

Damalı Şövalye, Bucephalus'ta dört nala ileri atılarak kaçan soyguncuların üzerine düştü, bir anda ikisini parçaladı ve geri kalanını bir şahin gibi serçelerin arasına dağıttı. İkisi Geralt'a döndü ve Witcher onlarla göz açıp kapayıncaya kadar ilgilendi.

Gabriel ile ona üçüncü bir atış.

Verdenli bir zanaatkar olan Gabriel adında biri minyatür bir tatar yayı icat etmiş ve patentini almıştı. “Kendini savun” sloganıyla reklamını yaptı. El ilanında “Eşkıyalık ve şiddet, aramızda çok yaygın. Kanun güçsüz ve beceriksizdir. Kendini savun! Kullanışlı bir Gabriel tatar yayı olmadan evden ayrılmayın. Cebrail senin koruyucundur, Cebrail seni ve sevdiklerini haydutlardan koruyacaktır.”

Satışlar olağanüstüydü. Yakında her haydut, soygunlar sırasında bir Gabriel'i paketledi.

Geralt bir cadıydı ve bir yıldırımdan kaçabilirdi. Ama ağrıyan dizini unutmuştu. Kaçınma manevrası bir santim gecikti ve yaprak şeklindeki uç kulağını yırttı. Acı onu kör etti, ama sadece bir an için. Haydut, yeniden doldurmak ve kendini savunmak için çok yavaştı. Öfkeli Witcher onu ellerinin üzerinden kesti ve ardından sihillini geniş bir gösterişle açarak karnını deşti.

Geralt, takdire şayan bir beceriyle döndürdüğü kavisli bir Zerrikan kılıcıyla donanmış, bir gelincik kadar çevik, doğal olmayan şekilde parlayan gözleri olan küçük bir karakter tarafından saldırıya uğradığında kulağındaki ve boynundaki kanı silmeyi bile başaramamıştı. Geralt'ın iki darbesini savuşturdu ve iki bıçağın ince çeliği çınladı ve kıvılcımlar saçtı. Gelincik uyanık ve keskin gözlüydü - Witcher'ın topalladığını hemen fark etti. Hemen daire çizip daha uygun bir pozisyondan saldırmaya başladı. Şaşırtıcı derecede hızlıydı. Kılıcın kılıcı tehlikeli çapraz hamleler yaparken inliyor gibiydi. Geralt, darbelerden kaçınmayı giderek daha zor buluyordu. Gittikçe daha kötü topallıyordu, ağrıyan bacağının üzerinde durmak zorunda kaldı.

Gelincik aniden öne eğildi, sıçradı ve hünerli bir çalım ve hamle yaptı, çapraz olarak aşağı doğru savurdu. Geralt eğik bir şekilde savuşturdu ve yönünü değiştirdi. Haydut çevik bir şekilde döndü, duruşundan aşağıdan kötü bir kesime geçti, aniden gözlüğü taktı, yüksek sesle hapşırdı ve bir anlığına gardını düşürerek kendini sümükle kapladı. Witcher boynuna hızla vurdu ve bıçak omurlarına kadar girdi.

"Eh, şimdi kim bana söyleyecek," diye soludu, seğiren cesede bakarak, "uyuşturucu almanın sağlığın için kötü olmadığını?"

Elinde sopayla ona saldıran bir haydut tökezledi ve yüzüstü çamura düştü, başının arkasından bir ok çıktı.

"Geliyorum, Witcher!" Milva çığlık attı. 'Geliyorum! Devam etmek!'

Geralt döndü ama hackleyecek kimse kalmamıştı. Milva, civarda kalan tek haydudu vurmuştu. Geri kalanlar, renkli şövalye tarafından takip edilerek ormana kaçtı. Bazıları Bucephalus'ta Damalı Şövalye tarafından işkence görüyordu. Onları yakaladı ve korkunç öfkesi ormandan duyulabilirdi.

Siyah üniformalı Nilfgaard'lılardan biri, tam olarak bitirmedi, aniden ayağa fırladı ve fırladı. Milva bir saniyede yayını kaldırdı ve gerdi. Fletchings uludu ve Nilfgaardlı, kürek kemiklerinin arasında gri tüylü bir okla yaprakların üzerine düştü. Okçu derin derin içini çekti.

'Bunun için asılacağız' dedi.

'Neden böyle düşünüyorsun?'

"Bu Nilfgaard, değil mi? Ve bu, esas olarak Nilfgaardlılara ateş ettiğim ikinci ay.'

"Bu Toussaint, Nilfgaard değil." Geralt başının yan tarafını hissetti ve kanlı elini çekti.

'Lanet olsun. Bu ne? Bir bak Milva.

Okçu dikkatlice ve eleştirel bir şekilde inceledi.

Kulağın yırtılmış, dedi sonunda. 'Endişelenecek birşey yok.'

'Senin için söylemesi kolay. O kulağa bayıldım. Bir şeyle bağlamama yardım et, yakamdan aşağı damlıyor. Dandelion ve Angoulême nerede?'

'Kulübede, hacılarla birlikte... Ah, üzerinde bir çiçek hastalığı...'

Toynaklar gümbürdüyordu ve sisin içinden savaş atları, pelerinler ve flamalar üzerinde dörtnala koşan üç atlı çıktı. Savaş çığlıkları yankılanmadan önce Geralt, Milva'yı kolundan yakalamış ve onu bir arabanın altına çekmişti. Binicilere atlarının başının önünde üç metrelik etkili bir menzil sağlayan bir mızrakla hücum eden biriyle dalga geçmek mümkün değildi.

'Çıkmak!' Şövalyelerin binekleri, at nallarıyla dünyayı vagonun etrafında çalkaladılar. 'Silahlarınızı bırakın ve çıkın!'

Asılacağız, diye mırıldandı Milva. O haklı olabilirdi.

"Ha, haydutlar!" gümüş bir alanda siyah boğa başlı bir kalkan taşıyan şövalyelerden biri kükredi. 'Ha, haydutlar! "Söz veriyorum, asılacaksın!"

''Sözümü söyle!' diğerini genç bir sesle, tekdüze mavi bir kalkanla öttürdü. 'Onları oracıkta parçalara ayıracağız!'

'Merhaba, diyorum! Durmak!'

Damalı Şövalye, Bucephalus'taki sisin içinden çıktı. Sonunda, altından şimdi gür keten bıyıklarının göründüğü bükülmüş vizörünü kaldırmayı başarmıştı.

'Aceleyle onları serbest bırakın!' O çağırdı. 'Onlar haydut değil, dürüst ve dürüst insanlar. Hanımefendi, hacıları savunmak için mertçe davrandı. Ve bu adam iyi bir şövalye!'

"İyi bir şövalye?" Bull's Head vizörünü kaldırdı ve Geralt'ı son derece inanılmaz bir şekilde inceledi. ''Sözümü kes! Olamaz!'

''Sözümü söyle!' Damalı Şövalye zırhlı bir yumrukla göğüs zırhına vurdu. 'Olabilir, söz veriyorum! Bu yiğit herif, ihtiyacım olduğunda, hiçbir işe yaramaz tarafından yere savrulduktan sonra hayatımı kurtardı. Adı Rivyalı Geralt.'

'Silâh?'

Onları ifşa etmem yasak, diye homurdandı Witcher. 'Ne gerçek adımı ne de kollarımı paylaşabilirim. Şövalyelik yemini ettim. Ben sapık Geralt'ım.'

'Oooh!' Tanıdık bir küstah ses aniden bağırdı. "Bak, kedi ne sürükledi. Ha, sana söyledim teyze, Witcher gelip bizi kurtaracak!"

'Ve tam zamanında!' diye bağırdı Dandelion, Angoulême ve küçük bir grup korkmuş hacı ile yaklaşarak. Udasını ve her zaman mevcut olan parşömen tüpünü taşıyordu. Ve bir saniye bile erken değil. İyi bir drama anlayışın var, Geralt. Sahne için oyunlar yazmalısın!'

Birden sustu. Bull's Head eyerinde eğildi ve gözleri parladı.

"Vikont Julian?"

"Baron de Peyrac-Peyran mı?"

Meşelerin arkasından iki şövalye daha çıktı. Biri, kanatlarını açmış beyaz bir kuğuya çok iyi benzeyen büyük bir miğferde, iki tutsağı bir kement içinde yönetiyordu. Diğer şövalye, gezgin ama pratik, bir ilmik hazırlıyor ve uygun bir dal arıyordu.

"Ne Bülbül," Angoulême Witcher'ın ifadesini fark etti, "ne de Schirrú. Acımak.'

Yazık, diye itiraf etti Geralt. "Ama bunu düzeltmeye çalışacağız. Efendim şövalye...'

Ancak Bull's Head – daha doğrusu Baron de Peyrac-Peyran – ona hiç dikkat etmiyordu. Görünüşe göre Karahindiba için sadece gözleri vardı.

''Sözümü söyle,'' diye mırıldandı. 'Gözlerim beni aldatmaz! Ben şahsen Vikont Julian. Ha! Düşes memnun *olacak !'*

'Vikont Julian kimdir?' Witcher merakla sordu.

Bu ben olurdum, diye mırıldandı Dandelion. Müdahale etme Geralt.

Baron de Peyrac-Peyran, "Leydi Henrietta memnun *olacak ," diye tekrarladı.* 'Ha,' sözüm olsun! Hepinizi Beauclair Şatosu'na götüreceğiz. Ama bahane yok, Vikont. Herhangi bir mazeret duymayacağım!'

Haydutlardan bazıları kaçtı, dedi Geralt oldukça soğuk bir sesle. "Önce onları yakalamamızı öneriyorum. Ve sonra bu günle ne

yapacağınızı düşünün - çok ilginç bir şekilde başladı. Ne dersin baron?'

"Söz veriyorum," dedi Bull's Head, "bundan bir şey çıkmaz. Takip imkansız. Suçlular nehrin karşısına kaçtılar ve üzerine bir ayak, hatta bir toynak bile basmamalıyız. Myrkvid Ormanı'nın bu kısmı, Toussaint'e şefkatle hükmeden Majesteleri Düşesi Anna Henarietta'nın druidlerle yaptığı anlaşmalara göre, dokunulmaz bir sığınaktır—'

"Hırsızlar oraya kaçtı, kahretsin!" Geralt sözünü kesti, öfkelenerek. Öldürmek için o dokunulmaz tapınağa giriyorlar! Ve bana bazı anlaşmalardan bahsediyorsun—'

"Şövalye sözümüzü verdik!" Baron de Peyrac-Peyran'ın kalkanına bir koyun kafasından daha çok yakışır gibi görünüyordu. 'Biz haramız! Kompaktlar! Druidik bölgeye tek bir adım atılmadı!'

"Yasaklarsa, bu çok kötü," diye homurdandı Angoulême, iki haydut atını dizginlerinden çekerek. 'Boş konuşmayı bırak, Cadı. Hadi gidelim. Nightingale'le hâlâ bitirmediğim bir işim var ve sanırım sen de yarımelfle biraz daha konuşmak istiyorsun.'

"Yanındayım," dedi Milva. 'Sadece bir kısrak veya başka bir şey bulacağım.'

Ben de, diye mırıldandı Dandelion. 'Ben de seninleyim...'

"Ah, hayır, hayır, hayır!" boğa başlı baron denir. "Söz veriyorum, Vikont Julian bizimle Beauclair Şatosu'na gelecek. Seninle tanıştıktan sonra seni ona götürmezsek düşes bizi affetmezdi. Geri kalanınızı durdurmayacağım, planlarınızda ve fikirlerinizde özgürsünüz. Vikont Julian'ın yoldaşları olarak, Majesteleri Leydi Henarietta, sizi tüm saygıyla memnuniyetle kabul eder ve şatoda kalmanız için sizi davet ederdi, ama onun misafirperverliğini küçümserseniz neden olmasın..."

"Biz onu küçümsemiyoruz," diye sözünü kesti Geralt, tehditkar bir bakışla, eliyle baronun arkasından aşağılayıcı hareketler yapan Angoulême'yi dizginleyerek. 'Onu küçümsemek bizden uzak. Düşes'e saygılarımızı ve saygılarımızı sunmaktan geri kalmayacağız. Ama önce başarmamız gerekeni başaracağız. Biz de söz verdik; Bir de

kompaktlar yaptığımız söylenebilir. Onları bitirdikten sonra Beauclair Kalesi'ne gideceğiz. Mutlaka oraya gideceğiz.'

"Keşke," diye ekledi bilerek ve vurgulayarak, "yoldaşımız Karahindiba'nın başına hiçbir rezalet ya da onursuzluk gelmesin diye. Gök gürültüsü ile Julian'ı kastetmiştim.

''Sözümü söyle!' baron aniden güldü. "Vikont Julian'ın başına hiçbir rezalet ya da onursuzluk gelmeyecek, bu konuda söz vermeye hazırım! Sana söylemeyi unuttum vikont, Duke Raymund iki yıl önce felçten öldü.'

'Ha, ha!' Karahindiba bağırdı, her yeri parladı. 'Dük kovayı tekmeledi! Bunlar gerçekten harika ve sevindirici haberlerdir! Yani, derdim, keder ve keder, büyük bir kayıp… Yer hafiflesin üzerine… Öyle ise, aceleyle Beauclair'e gidelim, asil şövalyeler! Geralt, Milva ve

Angoulême, şatoda görüşürüz!'

Dereyi geçtiler ve atları, yayılan meşeler ve üzengiye yüksek eğrelti otları arasında ormana mahmuzladılar. Milva buldu kaçan çetenin izini zorlanmadan. Geralt druidlerden korktuğu için atlarını olabildiğince hızlı sürdüler. Kendini güvende hisseden çeteden kurtulanların Toussaint'in gezgin şövalyelerinin yaptığı katliam için druidlerden intikam almak isteyeceğinden korkuyordu.

Angoulême aniden, "Eh, Karahindiba kozlarını ortaya koydu," dedi. "Bülbül'ün adamları o kulübede bizi kuşattığında, Toussaint'te korktuğunu bana anlattı."

"Tahmin etmiştim," diye yanıtladı Witcher. "Sadece bu kadar yükseği hedeflediğini bilmiyordum. Düşes, ha!'

'Birkaç yıl önce iyiydi. Ve vıraklayan Dük Raymund, görünüşe göre şairin kalbini söküp, kızartıp kararsız düşesine akşam yemeği için yedireceğine yemin etmişti. Dandelion, hayattayken dükün pençelerine düşmediği için şanslı. Biz de şanslıyız...'

'Görülecek olan bu.'

Dandelion, Düşes Henarietta'nın kendisine delice aşık olduğunu iddia ediyor.

Karahindiba her zaman bunu iddia eder.

'Tuzaklarınızı kapatın!' Milva atını dizginleyip yayına uzanarak tersledi.

Bir haydut, meşeden meşeye dokuma yapan şapkasız kör bir şekilde onlara doğru koştu. Koşuyor, düşüyor, kalkıyor ve tekrar koşuyordu. Ve çığlık atmak. Korkunç bir şekilde, korkunç bir şekilde.

'Ne...?' Angoulême şaşkınlıkla sordu.

Milva sessizce yayını gerdi. Ateş etmedi, haydut yaklaşıp sanki onları göremiyormuş gibi onlara doğru koşana kadar bekledi. Witcher ve Angoulême'nin atları arasında koştu. Yüzünü gördüler, bir çarşaf kadar beyaz ve dehşet içinde buruştu. Onun şişkin gözlerini gördüler.

'Ne...?' Angoulême tekrarladı.

Milva şaşkınlığından kurtuldu, eyere döndü ve kaçan adamın sırtına bir ok gönderdi. Haydut kükredi ve eğrelti otlarının içine yuvarlandı.

Yer sarsılarak yakındaki bir meşeden meşe palamudu düştü.

'Merak ediyorum,' dedi Angoulême, 'neyden kaçtığını...'

Yer yine sallandı. Çalılar hışırdadı ve kırılan dallar çatladı.

'Bu ne?' Milva kekeleyerek üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. "Ne oldu, Witcher?"

Geralt baktı, gördü ve yüksek sesle içini çekti. Angoulême de gördü. Ve soluk.

'Ah, kahretsin!'

Milva'nın atı da gördü. Çılgınca kişnedi, büyüdü ve sonra eğildi. Okçu eyerden uçtu ve ağır bir şekilde yere yayıldı. At ormana doğru koştu. Witcher'ın atı hiç düşünmeden peşinden koştu, ne yazık ki sarkan bir meşe dalının altından bir yol seçti. Dal, Witcher'ı eyerden devirdi. Dizindeki darbe ve ağrı neredeyse bilincini kaybetmesine neden oluyordu.

Angoulême en uzun süre çıldırmış atının kontrolünü elinde tutmayı başardı, ama sonunda o da yere düştü ve atı kaçtı, neredeyse Milva'yı ayağa kalkarken eziyordu.

Ve onlar için gelmekte olan şeyi daha net gördüler. Ve kesinlikle, kesinlikle hayvanların paniği karşısında şaşkınlıklarını yitirdiler.

Yaratık devasa bir ağaca, dallara ayrılan eski bir meşeye benziyordu; belki *bir* meşeydi. Ama eğer öyleyse, çok sıra dışı bir meşeydi. Bu meşe, dökülen yapraklar ve meşe palamutları arasında bir açıklıkta durmak yerine, sincapların üstünden geçip gitmesine ve üzerine keten bezlerinin sıçmasına izin vermek yerine, sağlam köklerini düzenli bir şekilde dövüyor ve dallarını sallayarak ormanın içinden hızla ilerliyordu. Canavarın kalın gövdesinin -ya da gövdesinin- çapı aşağı yukarı dört yardaydı ve içindeki boşluk muhtemelen bir oyuk değil, ağzıydı, çünkü ağır bir kapının çarpılması gibi bir sesle çatırdadı. .

Yer, korkunç ağırlığının altında titreyip dengelerini korumalarını zorlaştırsa da, yaratık vadilerde oldukça çevik bir şekilde ilerliyordu. Ve bunu amaçsızca yapmıyordu.

Canavar onların gözlerinin önünde dallarını salladı, dallarını savurdu ve orada sinmiş olan bir haydutu bir çukurdan yoldu, tıpkı bir leylek otların arasına gizlenmiş bir kurbağayı ustaca yolduğu gibi. Dallara dolanan haydut, dalların arasında asılı kaldı, acınası bir şekilde uludu. Geralt, canavarın aynı şekilde yakalanmış üç haydutu taşıdığını gördü. Ve bir Nilfgaardlı.

"Koş..." diye inledi, boş yere ayağa kalkmaya çalışarak. Sanki biri ritmik çekiç darbeleriyle dizine kızgın bir çivi çakıyormuş gibi hissetti. 'Milva... Angoulême... Koş...'

'Seni bırakmayacağız!'

Ağaç yaratığı onları duydu, sevinçle köklerini yere vurdu ve onlara doğru koştu. Geralt'ı boş yere kaldırmaya çalışan Angoulême, korkunç bir şekilde küfretti. Milva titreyen elleriyle kirişe bir ok sokmaya çalıştı. Oldukça anlamsız.

'Kaçmak!'

Zaten çok geçti. Ağaç yaratık üzerlerindeydi. Dehşetten felce uğrayanlar artık avını görebiliyorlardı: birbirine dolanmış dalların arasında asılı duran dört soyguncu. İkisi hâlâ hayattaydı, çünkü boğuk gıcırtılar çıkarıyor ve bacaklarını tekmeliyorlardı. Üçüncüsü, muhtemelen bilinçsiz, gevşek bir şekilde asılıydı. Canavar açıkça avını canlı yakalamaya çalışıyordu. Ama dördüncüsünde başarısız olmuştu ve istemeden çok fazla sıkmıştı - bu, kurbanının şişkin gözleri ve kan ve kusmukla kirlenmiş bir çenesinin üzerine düşen şişmiş dilinden belliydi.

Sonraki saniye havada asılı kaldılar, dallara dolandılar, üçü de yüksek cennete uluyorlardı.

Aşağıdan, köklerin yakınından "Otla, otla, otla," diye duydular. Otla, otla, Küçük Ağaç.

Beyaz cüppeli genç bir druid, başında çiçek çelengi olan ağaç yaratığın arkasından uzun adımlarla yürüdü ve onu yapraklı bir dalla hafifçe sürdü.

'Onlara zarar verme Küçük Ağaç, sıkma. Nazikçe. Otla, otla, otla.'

"Biz haydut değiliz..." Geralt yukarıdan homurdandı, dal tarafından ezilen göğsünden zorlukla ses çıkardı. 'Gitmemizi emret... Biz masumuz...'

'Hepsi bunu söylüyor.' Druides, alnının etrafında çırpınan küçük bir kelebeği kovdu. 'Otur, otla, otla.'

'Kendime işedim...' Angoulême inledi. 'Kendime çok kızdım!'

Milva sadece hırıltı çıkardı. Başı göğsünde sallanıyordu. Geralt alçakça küfretti. Yapabileceği tek şey buydu.

Druidler tarafından sürülen ağaç yaratığı, ormanın içinden cüretkarca koştu. Koşu sırasında, tüm mahkumlar - en azından bilinci yerindeydi – dişleri yaratığın sıçramalarının ritmine göre takırdıyordu, o kadar yüksek sesle yankılandı ki.

Kısa bir süre sonra büyük bir açıklığın içindeydiler. Geralt bir grup beyaz cüppeli druid ve onların yanında başka bir ağaç yaratığı gördü. Diğerinin daha fakir bir koleksiyonu vardı - dallarından sadece üç haydut sarkıyordu ve muhtemelen sadece biri hala hayattaydı.

'Ah, suçlular, kötü niyetliler, ah, aşağılık olanlar!' aşağıdan druidlerden birini ilan etti. Uzun bir haç üzerinde oturan yaşlı bir adamdı. 'Dikkatle izleyin. Suçluların başına hangi cezanın geldiğini görün ve Myrkvid Ormanı'ndaki kişileri temel alın. Bak ve hatırla. Yakında göreceklerini başkalarına anlatman için seni salıvereceğiz. Bir uyarı olarak!'

Açıklığın tam ortasında hasırdan örülmüş bir kafes duruyordu; büyük bir kütük ve ibne yığını üzerinde insan şeklinde büyük bir heykel. Kafes bağıran ve mücadele eden insanlarla doluydu. Witcher, soyguncu Nightingale'in korkudan kısılmış kurbağaya benzer vızıltısını açıkça duyabiliyordu. Yarı elf Schirrú'nun bir çarşaf kadar beyaz ve panik içinde korkuyla buruşmuş, hasır kafese bastırılmış yüzünü gördü.

'Druidler!' Geralt, genel yaygaraya rağmen duyulmak için tüm gücünü haykırarak haykırdı. 'Leydi flaminika! Ben Witcher Geralt'ım!'

'Affınıza sığınırım?' Gri çelik rengi saçları sırtına dökülen, alnına bir ökseotu çelengiyle bağlı, uzun boylu, zayıf bir kadın cevap verdi.

"Ben Geralt... The Witcher... Emiel Regis'in bir arkadaşı...'

'Tekrar lütfen. Bunu anlayamadım.'

'Geraaaalt! Vampirlerin bir arkadaşı!'

'Ey! Bunu hemen söylemeliydin!'

Druidlerden gelen bir işaretle, ağaç yaratığı onları yere koydu. Çok nazikçe değil. Milva baygındı, burnundan kan damlıyordu. Geralt güçlükle ayağa kalktı ve onun önünde diz çöktü.

Çelik saçlı flaminika yanlarında durdu ve hafifçe öksürdü. Yüzü çok zayıftı, hatta bitkindi, deri kaplı bir kafatasının hoş olmayan çağrışımlarını uyandırıyordu. Peygamber çiçeği mavisi gözleri kibar ve nazikti.

Milva'ya bakarak, "Kaburgalarının kırıldığına inanıyorum," dedi. 'Ancak yakında bunu düzelteceğiz. Şifacılarımız hemen ona yardım edecek. Olanlar için üzgünüm. Ama senin kim olduğunu nasıl bilebilirdim? Seni Caed Myrkvid'e davet etmedim ya da kutsal alanımıza girmene izin vermedim. Emiel Regis sana kefil oldu,

kuşkusuz, ama ormanımızdaki bir cadının varlığı, canlı yaratıkların ücretli katili...'

"Bir an gecikmeden buradan gideceğim, sayın flaminika," diye temin etti Geralt. 'En kısa sürede ben-'

Ateşli meşalelerle druidlerin ateşe ve insanlarla dolu heykele doğru yürüdüğünü görünce sustu.

'Numara!' diye bağırdı yumruklarını sıkarak. 'Durmak!'

"O kafes," dedi flaminika, onu duymamış gibi, "aslında açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar için kışlık yemlik olarak hizmet etmesi gerekiyordu, içi samanla doldurulmuş olarak ormanda durması gerekiyordu. Ama o alçakları yakaladığımızda, insanların bizim hakkımızda yaydığı iğrenç dedikoduları ve iftiraları hatırladım. Çok iyi, diye düşündüm, Hasır Hag'ını alabilirsin. Korkunç bir kabus olarak uydurdun, o yüzden sana o kâbusu yaşatacağım...'

"Onlara durmalarını emret," diye soludu Witcher. 'Sayın flaminika... Aydınlatmayın... Haydutlardan birinin benim için önemli bilgileri var...'

Flaminika kollarını göğsünde kavuşturdu. Peygamber çiçeği mavisi gözleri hâlâ yumuşak ve nazikti.

Ah, hayır, dedi kuru bir sesle. 'Şans yok. Emperyal kanıtları çevirme kurumuna inanmıyorum. Bir cezadan sıyrılmak ahlaksızlıktır.'

'Durmak!' diye bağırdı Witcher. 'Ateş etme! Ahmak-'

Flaminika eliyle kısa bir jest yaptı ve hala yakınlarda duran Küçük Ağaç, köklerini saldı ve Witcher'ın omzuna bir dal koydu. Geralt gümbürtüyle oturdu.

'Aydınla!' flaminika emretti. Üzgünüm Witcher, ama böyle olmalı. Biz druidler, yaşamın tüm biçimlerine değer verir ve hürmet ederiz. Ama suçluların hayatlarını kurtarmak tam bir aptallık. Suçluları sadece terör caydırır. Bu yüzden onlara bir örnek vereceğiz. Bu örneği tekrarlamak zorunda kalmamaya büyük umutlar besliyorum.'

Çalı bir anda alev aldı. Ateşten duman yükseldi ve alevler yükseldi. Hasır Hag'dan gelen bağırma ve çığlıklar Witcher'ın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. İle ilgili Elbette, ateşin

çıtırtısının daha da yükselttiği kakofoni arasında bu imkansızdı ama Geralt'a Bülbül'ün çaresiz vızıltısını ve yarı elf Schirrú'nun tiz, acı dolu çığlıklarını seçebiliyormuş gibi geldi.

Yarımelf haklıydı, diye düşündü. Ölüm her zaman aynı değildir.

Ve sonra -çok uzun bir süre sonra- odun ateşi ve Hasır Hag merhametle kükreyen bir ateş cehennemine, hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı bir ateşe patladı.

Madalyonun Geralt, dedi Angoulême yanında durarak.

'Ee?' Boğazını sıktığı için boğazını temizledi. 'Ne dedin?'

'Kurtlu gümüş madalyonun. Schirrú'da vardı. Şimdi onu sonsuza kadar kaybettin. O ısıda eriyecek.'

Bir an sonra flaminika'nın peygamber çiçeği mavisi gözlerine bakarak, "Çok kötü," dedi. 'Artık bir cadı değilim. Witcher olmayı bıraktım. Bunu şimdi öğrendim. Thanedd'de, Martı Kulesi'nde. Brokilon'da. Yaruga'daki köprüde. Gorgon'un altındaki mağarada. Ve burada, Myrkvid Ormanı'nda. Hayır, artık bir witcher değilim. Bu yüzden madalyonum olmadan idare etmeyi öğrenmem gerekecek.'

Kral, kraliçeyi sınırsızca sevdi ve onu tüm kalbiyle sevdi. Çok adil bir şey mutsuz bir şekilde bitirmek zorunda kaldı.

Flourens Delannoy, *Masallar ve Öyküler*

***Delannoy** , Flourens, dilbilimci ve tarihçi b. 1432, Vicovaro'da, 1460-1475 yıllarında sekreter ve imparatorluk mahkemesine kütüphaneci. Yorulmak bilmeyen efsaneler ve halk hikayeleri bilgini, İmparatorluğun kuzey bölgelerinin antik dil ve edebiyatının klasikleri olarak kabul edilen birçok inceleme yazdı. En önemli eserleri şunlardır:* Kuzey Halklarının Mitleri ve Efsaneleri; Masallar ve Öyküler; Sürpriz veya Kadim Kan Efsanesi; Witcher, Witcher *ve* Witcher Kız veya Sonsuz Arama hakkında bir Destan . *1476'dan itibaren Castell Graupian'daki akademide profesör, d. 1510.*

Effenberg ve Talbot, *Ansiklopedi Maxima Mundi* , Cilt IV

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Denizden güçlü bir rüzgar esti, yelkenleri dalgalandırdı ve ince bir dolu gibi çiseleyen çiseleyen yağmur yolcuların yüzlerini acı içinde yaktı. Büyük Kanal'daki su kurşuniydi, rüzgarla dalgalandı ve bir yağmur döküntüsü ile beneklendi.

'Bu tarafa gelin efendim. Tekne bekliyor.'

Dijkstra derin bir iç çekti. Deniz yolculuğundan iyice bıkmıştı. Sert ve sağlam kaya rıhtımındaki o birkaç dakikadan çok memnun olmuştu ve bir kez daha sallanan bir güverteye adım atma düşüncesi onu sinirlendirmişti. Ama başka ne yapmalı? Kovir'in kış başkenti Lan Exeter, dünyanın diğer başkentlerinden temelden farklıydı. Lan Exeter limanında, deniz yoluyla gelen yolcular, hemen başka bir gemiye binmek için taş rıhtıma indiler; oldukça kalkık bir pruva ve biraz daha alçak kıç olan ince, çok kürekli bir tekne. Lan Exeter, Targo Nehri'nin geniş ağzında su üzerine inşa edilmiştir. Şehirde sokaklar yerine kanallar vardı ve tüm belediye ulaşımı tekneyle yapılıyordu.

İskelede kendisini bekleyen Redan büyükelçisini selamlayarak içeri girdi. Tekne rıhtımdan uzağa itildi, kürekler suya eşit şekilde vurdu, tekne hareket etti ve hız kazandı. Redan büyükelçisi hiçbir şey söylemedi. *Büyükelçi* , diye düşündü Dijkstra mekanik olarak. Redania kaç yıldır Kovir'e elçiler gönderiyordu? En fazla yüz yirmi. Yüz yirmi yıldır Kovir ve Poviss Redania'ya yabancıydı. Gerçi her zaman böyle olmamıştı.

Çok eski zamanlardan beri Redania, Kuzey'deki ülkeleri Praxeda Körfezi'ndeki beyliğinin bir parçası olarak kabul etmişti. Kovir ve Poviss -Tretogorian sarayında söylendiği gibi- "Taç egemenliklerinin" en büyük koruyucularıydı. Ardışık kontlar, ortak

ataları Troyden'in soyundan geldikleri veya öyle iddia ettikleri için Troydenidler olarak adlandırıldı. Prens Troyden Redanya Kralı I. Radovid'in daha sonra Büyük olarak anılacak olan öz kardeşiydi. Troyden gençliğinde bile zaten ahlaksız ve son derece canavarca bir karakterdi. İnsanlar zamanla gelişeceğini anladıklarında korktular. Kral Radovid -bu konuda bir istisna yok- kardeşinden veba gibi nefret ediyordu. Böylece ondan kurtulmak, onu olabildiğince uzağa taşımak için Kovir Kontu'nu atadı. Ve hiçbir yer Kovir'den daha uzak değildi.

Earl Troyden resmen Redania'nın bir teğmeniydi, ancak tipik olmayan bir kişiydi - herhangi bir feodal yükümlülük veya görev üstlenmedi. Neden, törensel feodal yemini etmesine bile gerek yoktu! Kendisinden istenen tek şey 'müdahale yok' sözüydü. Bazıları, Radovid'in, Koviran “koruyuculuğunun” vergi ödemeyi veya ordu toplamayı göze alamayacağını bilerek kardeşine acıdığını söyledi. Ancak diğerleri, Radovid'in sadece kontu gözden uzak tutmak istediğini iddia etti - küçük erkek kardeşinin Tretogor'a şahsen para ya da askeri yardımla gelebileceği düşüncesi onu hasta etti. Kimse neyin doğru olduğunu bilmiyordu, ama öyleydi ve öyle kaldı. Radovid I'in ölümünden yıllar sonra, büyük kral tarafından kurulan yasa Redanya'da hala bağlayıcıydı. İlk olarak, Kovir ilçesi bir vasaldı, ancak ödeme yapmak veya hizmet etmek zorunda değildi. İkincisi, Koviran mirası Troyden Hanedanı'nın münhasır kontrolündeydi. Üçüncüsü, Tretogor, Troyden Evi'nin işlerine karışmadı. Dördüncüsü, Troyden Hanedanı üyeleri resmi tatilleri kutlamak için Tretogor'a davet edilmediler. Beşincisi, ne de başka bir durum için.

Esasen, çok azı Kuzey'de olup bitenleri biliyordu ve çok azı ilgilendi. Kovir ve daha küçük kuzey hükümdarları arasındaki çatışmalarla ilgili haberler, esas olarak Kaedwen'den geçen dolambaçlı bir yolla Redanya'ya ulaştı. İttifaklar ve savaşlar hakkında; Hengfors, Malleore, Creyden, Talgar ve hatırlaması zor isimleri olan diğer topraklarla. Biri bir başkasını yendi ve yuttu, biri hanedan birliğinde bir başkasıyla ittifak yaptı, biri başkasını

bozguna uğrattı ve boyun eğdirdi. Esasen: kimse kim, kim veya neden bilmiyordu.

Bununla birlikte, savaşlar ve muharebelerle ilgili haberler, yağma ve buharı dağıtma şansı arayan sayısız kavgacı, maceracı, heyecan arayan ve diğer huzursuz ruhları Kuzey'e çekti. Dünyanın her köşesinden oraya çekildiler, Cintra ve Rivia kadar uzak ülkelerden bile. Ama onlar hepsinden önce Redania ve Kaedwen vatandaşlarıydı. Tüm süvari filoları, özellikle Kaedwen'den Kovir'e geldi; Hatta söylenti, Kaedwen hükümdarının asi, gayri meşru kızı olan kötü şöhretli Aideen'in onlardan birinin başına geçtiğine dair borazanlık yaptı. Redania'da, Ard Carraigh'deki sarayda kuzey ilçesinin ilhakı ve Redanya tacından koparılması için planların oluşturulduğu söylendi. Hatta bazıları silahlı müdahale için yaygara koparmaya başladı.

Ancak Tretogor, Kuzey'in ilgilenmediğini gösterişli bir şekilde ilan etti. Kraliyet hukukçularının düşündüğü gibi, karşılıklılık ilkesi uygulanıyordu – Koviran devletinin taca karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu, bu yüzden taç Kovir'in yardımına gelmeyecekti. Daha da önemlisi, Kovir hiç yardım istememişti.

Bu arada Kovir ve Poviss, Kuzey'de yapılan savaşlardan daha güçlü ve daha güçlü çıkmışlardı. O zamanlar bunu çok az kişi biliyordu. Kuzey'in büyüyen gücünün daha net bir işareti, giderek daha güçlü bir ihracat pazarıydı. Onlarca yıldır Kovir için ülkenin tek zenginliğinin kum ve deniz suyu olduğu söyleniyordu. Bu şaka, Koviran dökümhanelerinden ve tuz fabrikalarından yapılan üretimin dünyanın cam ve tuz piyasalarını fiilen tekelleştirdiği zaman hatırlandı.

Ancak yüzlerce insan Koviran dökümhanelerinin damgasını taşıyan bardaklardan içip çorbasını Poviss tuzuyla tatlandırmasına rağmen, insanların bilincinde hala son derece uzak, ulaşılmaz, sert ve düşmanca bir ülkeydi. Ve her şeyden önce yabancı.

Redania ve Kaedwen'de insanlar 'Cehenneme git' yerine 'Poviss'e git' dediler. Benim için çalışmaktan hoşlanmıyorsanız, bir usta, asi kalfalarına 'Kovir'e giden yol açıktır' derdi. Bir okul müdürü, itaatsiz

ve gürültücü öğrencilerine 'Burada Koviran düzenine sahip olmayacağız' diye bağırdı. "Poviss'te ağzını aç", bir çiftçi, atalarının ard ve swidden tarımını eleştirdiğinde oğluna seslendi.

Eski düzeni beğenmeyen varsa 'Kovir'in yolu açık'!

Bu ifadelerin alıcıları yavaş yavaş – çok yavaşça – bunlar üzerinde düşünmeye başladılar ve çok geçmeden Kovir ve Poviss'e giden yolda gerçekten hiçbir şeyin, kesinlikle hiçbir şeyin önünde bir engel olmadığını fark ettiler. Kuzeye ikinci bir göç dalgası başladı. Tıpkı önceki gibi biri, bu, esas olarak, farklı olan ve işlerin farklı yapılmasını isteyen hoşnutsuz başına buyruklardan oluşuyordu. Ama bu sefer baş belası ve hayatla çelişen uyumsuzlar değillerdi. En azından hepsi değil.

Onların teorilerine inanan bilim adamları, bağırıp çağırmalarına ve deli olarak adlandırılmalarına rağmen Kuzey'e yöneldiler. Teknisyenler ve inşaatçılar, popüler görüşün aksine, bilim adamları tarafından icat edilen makine ve cihazları inşa etmenin mümkün olduğuna ikna oldular. Dalgakıran dikmek için büyü kullanmanın günah sayılmayan bir suç olmadığını düşünen büyücüler. Ciroda büyüme beklentisi olan tüccarlar, katı, statik ve kısa görüşlü risk sınırlarını patlatabilir. Çiftçiler ve hayvan yetiştiricileri, en kötü topraktan bile verimli tarlalar yaratılabileceğine, belirli bir iklimde hayvan çeşitlerini yetiştirmenin her zaman mümkün olduğuna ikna oldular.

Kovir'in çorak dağlarının ve kayalarının kasvetliliğini, yüzeyde böyle bir kıtlık varsa, aşağıda zenginlik olması gerektiğine dair yanılmaz bir işaret olarak gören madenciler ve jeologlar da kuzeye yöneldi. Çünkü doğa dengeyi sever.

altında zenginlik vardı .

Çeyrek yüzyıl geçti ve Kovir, Redania, Aedirn ve Kaedwen'in bir araya geldiği kadar mineral çıkarmıştı. Demir cevheri çıkarma ve işlemede sadece Mahakam Kovir'i geride bıraktı, ancak alaşım üretimine hizmet eden metalle dolu nakliyeler Kovir'den Mahakam'a gitti. Kovir ve Poviss, dünyanın gümüş, nikel, kurşun, kalay ve çinko veriminin dörtte birini, bakır cevheri ve doğal bakırın

çıkarılmasının yarısını, manganez, krom, titanyum ve tungsten cevheri veriminin dörtte üçünü oluşturuyordu. sadece doğal formlarında bulunan aynı miktarda metal: platin, ferroaurum, kryobelitium ve dimerityum.

Ve dünya altın üretiminin yüzde sekseninden fazlası.

Kovir ve Poviss'in Kuzey'de yetişmeyen veya yetiştirilmeyen şeyleri satın aldığı altın. Ve Kovir ve Poviss'in üretmedikleri. Uzmanlığa sahip olmadıkları veya sahip olmadıkları için değil, ödeme yapmadıkları için. Kovir ya da Poviss'ten bir zanaatkar - oraya sırtında bir bağla giden bir göçmenin oğlu ya da torunu- şimdi Redanya ya da Temerya'daki meslektaşının dört katını kazanıyordu.

Kovir ticaret yaptı ve tüm dünya ile daha büyük ölçekte ticaret yapmak istedi. Ama yapamadı.

Radovid III, Redanya'nın kralı oldu ve büyük büyükbabası Büyük Radovid ile aynı adı, aynı kurnazlığı ve cimriliği paylaştı. Fawners ve menajerler tarafından Cesur ve diğer herkes tarafından Rufus olarak adlandırılan bu kral, kendisinden önce hiç kimsenin yapmak istemediğini gözlemlemişti. Neden Redania'da Kovir'in yaptığı devasa ticaretten tek bir kuruş bile yoktu? Kovir sadece anlamsız bir ilçeydi, bir beylikti, Redanya tacında küçük bir mücevherdi. Koviran vasalının hükümdarına hizmet etmeye başlama zamanı gelmişti!

Bunu yapmak için harika bir fırsat doğdu; Redania'nın Aedirn ile her zamanki gibi Pontar vadisi konusunda bir sınır anlaşmazlığı vardı. Radovid III silahlanmaya kararlıydı ve bunun için hazırlanmaya başladı. Askeri amaçlar için 'Pontar ondalığı' adı verilen özel bir vergi çıkardı. Tüm tebaası ve vassalları bunu ödeyecekti. İstisnasız. Kovir dahil. Rufus ellerini ovuşturdu. Kovir'in gelirinin yüzde onu; bu bir şeydi!

Ahşap çitli küçük bir kasaba olarak hayal edilen Pont Vanis için yapılan Redanyalı elçiler. Döndüklerinde Rufus'a şaşırtıcı bir haber verdiler.

Pont Vanis küçük bir kasaba değildi. Büyük bir şehirdi, Kovir'in yaz başkentiydi ve hükümdarı Kral Gedovius, Kral Radovid'e şu cevabı gönderdi:

Kovir Krallığı kimsenin vassalı değil. Redania'nın dilekçeleri ve iddiaları asılsızdır ve hiçbir zaman geçerliliği olmayan bir yasanın ölü yazısına dayanmaktadır. Redania kralları hiçbir zaman Kovir'in efendisi olmadılar, çünkü Kovir'in hükümdarları -yıllıklarda kolayca kontrol edilebileceği gibi- hiçbir zaman Redania haraç ödemedi, hiçbir zaman askeri kölelik yapmadı ve en önemlisi hiçbir zaman kutlamalara davet edilmedi. resmi tatil günleri. Veya diğerleri.

Bu nedenle, Kovir Kralı, elçilerine, Kral Radovid'i senyör veya hükümdarı olarak tanıyamadığını, hatta ona bir ondalık ödeyemeyeceğini üzülerek bildirdi. Ayrıca, yalnızca Koviran egemenliğine tabi olan Koviran vassallarının veya arriere vassallarının hiçbiri olamazdı.

Kısacası: bırakın Redania kendi işine baksın ve egemen bir krallık olan Kovir'in işlerine burnunu sokmasın.

Rufus'ta soğuk bir öfke yükseldi. Egemen bir krallık mı? Yabancı bir ülke mi? Çok iyi. Kovir'i herhangi bir yabancı il gibi ele alacağız.

Redania, Rufus tarafından kışkırtılan Kaedwen ve Temeria ile birlikte Kovir'e misilleme vergisi ve acımasız saklama hakkı uyguladı. Kovir'den güneye doğru giden bir tüccar, beğense de beğenmese de bütün mallarını Redania'nın şehirlerinden birinde satışa çıkarıp satmak ya da eve dönmek zorundaydı. Aynı kısıtlama, Kovir'e giderken uzak Güney'den bir tüccarla karşı karşıya kaldı.

Redania, Kovir'in deniz yoluyla getirdiği mallar için, Redanya veya Temerya limanlarına uğramasalar bile, ağır vergi talep etti. Koviran gemileri doğal olarak ödeme yapmak istemediler ve sadece kaçmayı başaramayanlar ödedi. Denizde başlayan kedi fare oyunu kısa sürede olaya neden oldu. Bir Redan devriye gemisi bir Koviran tüccarını tutuklamaya çalıştı, iki Koviran fırkateyni ortaya çıktı, devriye gemisi alevler içinde kaldı. Kayıplar oldu.

Çizgi aşılmıştı. Radovid, itaatsiz vasalını disipline etmeye karar verdi. Dört bin kişilik bir Redan ordusu Braa Nehri'ni geçti ve Kaedwen'den gelen bir keşif kuvveti Caingorn'u işgal etti.

Bir hafta sonra, hayatta kalan iki bin Redanyalı, Braa'yı diğer yoldan geçti ve Kaedwen birliklerinin donanımsız sağ kalanları,

Kestrel Dağları'nın geçitlerini ağır ağır yürüyerek evlerine gittiler. Bu, kuzey altının hizmet ettiği başka bir amacı ortaya çıkarmıştı. Kovir'in daimi ordusu, savaş ve eşkıyalık konusunda deneyimli yirmi beş bin profesyonelin yanı sıra, olağanüstü cömert maaşları ve sözleşmeyle garanti edilen emekli maaşları nedeniyle Koviran tahtına kayıtsız şartsız sadık kalan, dünyanın uzak köşelerinden gelen paralı askerlerden oluşuyordu. Her muzaffer savaştan sonra ödenen olağanüstü cömert ikramiyeler için her türlü riske hazır. Ayrıca, bu zengin askerler savaşta Rufus ve Kaedwen Kralı Benda'nın çok iyi tanıdığı deneyimli, yetenekli ve şimdi son derece zengin komutanlar tarafından yönetiliyordu; kısa bir süre önce ordularında hizmet etmiş, ancak beklenmedik bir şekilde emekli olmuş ve yurtdışına gitmiş olanlarla aynı kişilerdi.

Rufus aptal değildi ve hatalarından ders alabilirdi. Haçlı seferi talep eden, kasıntılı kalan generallerini bastırdı. açlık ablukası isteyen tüccarları görmezden geldi ve seçkin biriminin yok edilmesi için kan ve intikam için açgözlü olan Kaedwenli Benda'yı yumuşattı. Rufus, yutması gereken acı hapla, aşağılanma ihtimalinin kısıtlamadığı müzakereleri başlattı; Kovir, kendi topraklarında, Lan Exeter'de görüşmeyi kabul etti. Mütevazı turta yemek zorunda kaldı.

Dijkstra, pelerinine sarınarak, *dilekçe sahipleri gibi Lan Exeter'e yelken açtılar , diye düşündü. Alçak gönüllüler gibi. Bugün benim gibi.*

Redanian filosu Praxeda Körfezi'ne girdi ve Koviran sahiline doğru yola çıktı. *Alata , Radovid, Kaedwenli Benda ve arabulucu rolünde onlara eşlik eden Novigradlı rahip,* amiral gemisinin güvertesinden , kalenin girişini koruyan duvarları ve sağlam burçlarının yükseldiği, denize uzanan dalgakıranları hayretle izledi. Pont Vanis şehrine. Ve Pont Vanis'ten kuzeye, Targo Nehri'nin ağzına doğru yol alan krallar, liman yanında liman, tersanenin yanında tersane, liman liman gördüler. Direklerden oluşan bir orman ve yelkenlerin kör edici beyazını gördüler. Kovir'in ablukalara, ambargolara ve görev savaşlarına hazırlandığı ortaya çıktı. Kovir açıkça denizlere hükmetmeye hazırdı.

Alata , Targo'nun geniş ağzına yelken açtı ve limanın taşlı çenelerine demir attı. Ama -kralları hayrete düşürecek şekilde- onları bir su yolculuğu daha bekliyordu. Lan Exeter şehrinin sokakları değil kanalları vardı. Limandan doğrudan kraliyet ikametgahına giden Büyük Kanal, metropolün ana arteri ve ekseniydi. Krallar, kırmızı ve altın çelenklerle süslenmiş kadırgalara ve Rufus ve Benda'nın şaşkınlıkla Redan kartalını ve Kaedwenian tek boynuzlu atını tanıdıkları bir armayla transfer edildi.

Büyük Kanal boyunca seyahat ederken krallar ve maiyetleri etrafa baktılar ve sessiz kaldılar. Aslında suskun kaldıklarını söylemek gerekir. Zenginlik ve ihtişamın ne olduğunu bildiklerini, bolluğun tezahürlerine veya herhangi bir lüks gösterisine şaşıramayacaklarını sanmakla yanılmışlardı. Etkileyici Amirallik binasını ve Tüccarlar Loncasını geçerek Büyük Kanal'dan aşağı indiler. Renkli ve şık giyimli kalabalıklarla dolu gezinti yollarının yanında süzülüyorlardı. Onlar muhteşem aristokrat konutlarının caddeleri ve tüccarların şehir evleri arasında dolaşarak, kanalın suyuna muhteşem bir şekilde süslenmiş, ancak son derece dar cephelerden oluşan bir spektrum yansıtıyordu. Lan Exeter'de bir evin cephesine vergi ödenirdi; cephe ne kadar genişse, vergi de o kadar yüksek olur.

Ensenada Sarayı'nın kanalına inen merdivenlerde, geniş cepheli tek bina olan kraliyet kış konutu, onları zaten bir karşılama komitesi ve kraliyet çiftini bekliyordu: Kovir kralı Gedovius ve karısı Gemma. . Çift, yeni gelenleri kibarca, kibarca... ve alışılmadık bir şekilde karşıladı. Sevgili amca, Gedovius Radovid'i selamladı. Sevgili büyükbaba, Gemma Benda'ya gülümsedi. Ne de olsa Gedovius bir Troydenid'di. Ancak Gemma'nın, damarlarında Kaedwen'den kaçan Ard Carraigh krallarının kanının aktığı asi Aideen'in soyundan geldiği ortaya çıktı.

Kanıtlanmış akrabalık, ruh halini iyileştirdi ve sevgi uyandırdı, ancak müzakerelere yardımcı olmadı. Ardından gelenler genel olarak müzakereler değildi. 'Çocuklar' taleplerini kısaca dile getirdiler. 'Dedeleri' onları duymuş. Ve sonra gelecek nesillerin

Birinci Exeter Antlaşması olarak adlandırdığı bir belge imzaladı. Daha sonra girilenlerden ayırt etmek için. Birinci Antlaşma, önsözünün ilk sözlerine uygun bir isim de taşır: *Mare Liberum Apertum* .

Deniz özgür ve açıktır. Ticaret ücretsizdir. Kâr kutsaldır. Komşunuzun ticaretini ve kazancını kendiniz gibi sevin. Birinin ticaretini ve kazancını engellemek, doğa kanunlarını çiğnemektir. Ve Kovir kimsenin vassalı değil. Egemen, özerk ve tarafsız bir krallıktır.

Gedovius ve Gemma -diyelim ki nezaket adına- Radovid ve Benda'nın onurunu kurtaracak en ufak bir taviz vermek istemiyormuş gibi görünmüyordu. Buna rağmen yaptılar. Radovid'in -yaşamı boyunca- resmi belgelerde Kovir ve Poviss Kralı unvanını ve Benda'nın -yaşamı boyunca- Caingorn ve Malleore Kralı unvanını kullanması konusunda anlaştılar.

Tabii ki, *önceden olmayan bir şartla* .

Gedovius ve Gemma yirmi beş yıl hüküm sürdüler; Troydenidlerin kraliyet kolu, oğulları Gerard ile sona erdi. esteril Thyssen, Koviran tahtına yükseldi. Ve Thyssen Evi'ni kurdu.

Kovir kralları kısa süre sonra dünyanın diğer hanedanlıklarıyla kan bağlarıyla bağlandı ve hepsi Exeter Antlaşmalarına sebatla bağlı kaldılar. Komşularının işlerine asla karışmazlar. Çoğu zaman tarihsel türbülans, Kovir kralı veya prensinin, Redania, Aedirn, Kaedwen, Cidaris ve hatta Verden veya Rivia tahtının meşru halefi olduğuna karar vermek için tüm olası gerekçelere sahip olduğu anlamına gelse de, yabancı halef konusunu asla gündeme getirmediler. Güçlü Kovir, toprak ilhakı veya fetih girişiminde bulunmadı ve mancınık ve balistalarla donanmış gambotları yabancı sulara göndermedi. Dalgalara hükmetme ayrıcalığını asla ele geçirmedi. *Mare Liberum Apertum* ; Serbest ve ticarete açık bir deniz Kovir için yeterliydi. Kovir, ticaretin ve kârın kutsallığına inanıyordu.

Ve mutlak, sarsılmaz bir tarafsızlık içinde.

Dijkstra, pelerininin kunduz yakasını kaldırarak ensesini rüzgardan ve şiddetli yağmurdan korudu. Düşüncelerinden sarsılarak etrafına baktı. Büyük Kanal'daki su siyah görünüyordu.

Çiseleyen yağmur ve siste, Lan Exeter'in övündüğü Admiralty binası bile bir kışlaya benziyordu. Tüccarların konakları bile her zamanki ihtişamını kaybetmişti ve dar cepheleri normalden daha dar görünüyordu. *Belki de daha da darlaşıyorlar* , diye düşündü Dijkstra. *Kral Esterad vergiyi artırdıysa, kurnaz ev sahipleri evlerini daraltmış olabilir* .

"Hava uzun zamandır bu kadar kötü mü oldu, Ekselansları?" diye sordu sinir bozucu sessizliği bozmak için.

Büyükelçi, "Eylül ortasından beri Kont," diye yanıtladı. 'Dolunaydan beri. Görünüşe göre kış erken gelecek. Talgar'da şimdiden kar yağdı.'

"Düşündüm ki," dedi Dijkstra, "Talgar'da kar hiç erimedi."

Büyükelçi, cehalet değil de şaka olduğundan emin olmak istercesine ona baktı.

'Talgar'da–' şimdi zekasını gösterdi '–kış Eylül'de başlıyor ve Mayıs'ta bitiyor. Kalan mevsimler ilkbahar ve sonbahardır. Bir de yaz var… genellikle Ağustos ayı yeni ayından sonraki ilk Salı gününe denk gelir. Ve Çarşamba sabahına kadar sürer.'

Dijkstra gülmedi.

"Ama orada bile," büyükelçi kasvetli bir ifadeye büründü, "Ekim sonunda kar bir sansasyon yaratıyor."

Büyükelçi - Redania'nın aristokrasisinin çoğu gibi - Dijkstra'ya dayanamadı. Baş casusu kabul etme ve ağırlama ihtiyacını kişisel bir hakaret olarak ve Naiplik Konseyi'nin kendisini Kovir ile müzakere etmekle değil Dijkstra'yı suçlamasını ölümcül bir hakaret olarak değerlendirdi. Dokuz nesildir de Ruyter ailesinin en ünlü şubesinden de Ruyter'ın, Grafs'ın, bir çalkantıya ve sonradan görme 'Kont' olarak hitap etmek zorunda kalması onu midesine indirdi. Ancak deneyimli bir diplomat olarak kızgınlığını ustaca gizledi.

Kürekler ritmik olarak inip kalkıyor ve tekne kanal boyunca hızla süzülüyordu. Bijou -ama son derece zevkli- Kültür ve Sanat sarayını henüz geçmişlerdi.

"Ensenada'ya mı gidiyoruz?"

Büyükelçi, "Evet, Kont," diye onayladı. "Dışişleri bakanı sizi varışta hemen görmek istediğini vurgulayarak vurguladı, bu yüzden sizi doğrudan Ensenada'ya götürüyorum. Akşam saraya bir tekne göndereceğim, çünkü sizi akşam yemeğinde ağırlamak istiyorum..."

"Ekselansları beni affetmeye tenezzül edecek," diye araya girdi Dijkstra, "ama görevlerim sizi bu işe almama izin vermiyor. Başa çıkmam gereken çok fazla mesele var ve çok az zamanım var, bu yüzden onları zevk pahasına idare etmeliyim. Başka bir gün yeriz. Daha mutlu, daha huzurlu zamanlarda.'

Büyükelçi eğildi ve gizlice rahatlayarak içini çekti.

Ensenada'ya doğal olarak bir arka girişten girdi. Bunun için çok sevindi. Beyaz mermerden etkileyici ama lanet olası uzun bir merdiven, doğrudan Büyük Kanal'dan kraliyet kış konutunun ana girişine, ince sütunlarla desteklenen muhteşem bir cephenin altından çıkıyordu. Sayısız arka girişten birine giden merdivenler kıyaslanamaz ölçüde daha az gösterişliydi, ama üzerinde anlaşmak çok daha kolaydı. Buna rağmen, Dijkstra yürürken dudağını ısırdı ve nefesinin altından hafifçe küfretti, böylece binbaşı domo, uşaklar ve ona eşlik eden muhafızlar duymadı.

Sarayın içinde onu daha fazla merdiven ve daha fazla tırmanış bekliyordu. Dijkstra yine *sotto voce küfür etti* . Muhtemelen teknedeki rutubetli, soğuk ve rahatsız edici pozisyon, ezilmiş ve sihirli bir şekilde iyileşmiş ayak bileği olan bacağının, donuk, dırdır eden bir acıyla kendini belli etmeye başlamasının nedeniydi. Ve kötü bir hatıra. Dijkstra dişlerini gıcırdattı. Çektiği acılardan sorumlu olan Witcher'ın da kemiklerinin kırıldığını biliyordu. Onların da Witcher'a acı çektirdiklerine dair derin umutları vardı ve bunun ona mümkün olduğunca uzun süre ve şiddetli bir şekilde acı çekmesini yürekten diledi.

Dışarıda alacakaranlık çoktan çökmüştü ve Ensenada'nın koridorları karanlıktı. Dijkstra'nın sessiz bir majör domo'nun

arkasından izlediği yol, yine de, şamdanlı seyrek bir uşak sırası tarafından aydınlatılmıştı. Ve binbaşı domo'nun onu götürdüğü odanın kapılarının dışında, teberli muhafızlar duruyordu, o kadar dikti ki, yedek teberler arkalarına sıkışmış gibiydi. Mumlu uşaklar orada daha yoğun duruyordu, bu yüzden parlaklık kör ediciydi. Dijkstra, karşılandığı gösterişten biraz şaşırmıştı.

Odaya girdi ve hemen şaşırmayı bıraktı. Aşağı eğildi.

Kovir, Poviss, Narok, Velhad ve Talgar Kralı Esterad Thyssen, "Selam Dijkstra," dedi. 'Kapının yanında durma, yaklaş. Görgü kurallarını bir kenara bırakın, bu resmi olmayan bir izleyici kitlesidir.'

'Majesteleri.'

Esterad'ın karısı Kraliçe Zuleyka, Dijkstra'nın saygıyla eğilmesine biraz dalgın bir baş sallamasıyla karşılık verdi ve tığ işini bir an için kesmedi.

Odada kraliyet çiftinden başka bir ruh yoktu.

'Açık olarak.' Esterad onun bakışını fark etmişti. "Sadece ikimiz sohbet edeceğiz. Özür dilerim, sadece üçümüz. Çünkü bir şey bana böyle daha iyi olacağını söylüyor.'

Dijkstra, Esterad'ın karşısında gösterilen makaslı sandalyeye oturdu. Kral, kızıl kakım süslemeli bir pelerin ve ona uygun kadife bir şapel giyiyordu. Thyssen klanının tüm erkekleri gibi uzun boylu, güçlü yapılı ve şeytani derecede yakışıklıydı. Denizden yeni dönmüş bir denizci gibi her zaman sağlam ve sağlıklı görünüyordu; neredeyse ondan gelen deniz suyunun ve soğuk, tuzlu rüzgarın kokusu geliyordu. Tüm Thyssen'lerde olduğu gibi, belirlemek zordu. onun tam yaşı. Saçına, derisine ve ellerine bakılırsa -birinin yaşını en net ifade eden özellikleri- Esterad kırk beş yaşını geçmiş olabilir. Dijkstra, kralın elli altı yaşında olduğunu biliyordu.

'Züleyka.' Kral karısına doğru eğildi. 'Ona bak. Onun bir casus olduğunu bilmeseydin, buna inanır mıydın?'

Kraliçe Züleyka kısa boylu, oldukça şişman ve hoş bir şekilde sadeydi. Görünüşündeki kadınlar için oldukça tipik bir şekilde giyinmişti; bu, kimsenin kendi büyükannesi olmadığını

düşünmemesi için kıyafet öğelerini seçmeye dayanıyordu. Züleyka, bu etkiyi bol kesimli, donuk kesimli ve gri-kahve tonlu elbiseler giyerek elde etti. Başında atalarından miras kalan bir bone takıyordu. Hiç makyaj yapmadı ve takı takmadı.

"İyi Kitap," dedi sakin ve tatlı bir sesle, "komşularımızı yargılarken bize ihtiyatlı olmayı öğretir. Bir gün bizi de yargılayacaklar. Umalım ki görünüşe göre olmasın.'

Esterad Thyssen, karısına sıcak bir bakış attı. Onu, yirmi dokuz yıllık evliliğinin bir zerresini bile karartmayan bir aşkla, sınırsızca sevdiği herkesçe biliniyordu. Aksine, yıllar geçtikçe daha parlak ve daha sıcak parladı. Esterad'ın Zuleyka'ya asla ihanet etmediği iddia edildi. Dijkstra bu kadar olası olmayan bir şeye gerçekten inanamadı, ancak kendisi üç kez kralın çarpıcı kadın ajanlarını, favori adaylarını, mükemmel bilgi kaynaklarını yerleştirmeye veya neredeyse altına yerleştirmeye çalışmıştı. Ondan bir şey çıkmamıştı.

"Açık konuşmaktan hoşlanırım," dedi kral, "bu yüzden hemen açıklayacağım, Dijkstra, neden seninle kişisel olarak konuşmaya karar verdiğimi. Birkaç sebep var. Öncelikle, rüşvetten çekinmeyeceğini biliyorum. Bakanlarımdan genel olarak eminim, ama neden onları teste tabi tutup ayartmaya yönlendirelim? Dışişleri Bakanı'na nasıl bir rüşvet vermeyi düşünüyordunuz?'

"Bin Novigradian kronu," diye yanıtladı casus, gözünü kırpmadan. Pazarlık yapsaydı, bin beş yüze çıkardım.

Esterad Thyssen bir anlık sessizliğin ardından, "Senden bu yüzden hoşlanıyorum," dedi. 'Korkunç bir fahişesin. Bana gençliğimi hatırlatıyorsun. Sana bakıyorum ve kendimi senin yaşında görüyorum.'

Dijkstra ona eğilerek teşekkür etti. O sadece sekiz yaşındaydı kraldan daha genç. Esterad'ın bunu çok iyi bildiğinden emindi.

"Korkunç bir fahişesin," diye tekrarladı kral, ciddileşerek. 'Ama saygın ve düzgün bir tane. Ve bu, bu çürük zamanlarda nadir görülen bir şey.'

Dijkstra bir kez daha eğildi.

"Görüyorsunuz," diye devam etti Esterad, "her ülkede toplumsal düzen fikrinin kör fanatikleriyle karşılaşabilirsiniz. İnsanlar bir fikre bağlı, onun için her şeyi yapmaya hazır. Suç da dahil olmak üzere, onlara göre amaç, araçları haklı çıkarır ve kavramların anlamını değiştirir. Öldürmezler, düzeni kurtarırlar. İşkence yapmıyorlar, şantaj yapmıyorlar: ulusal çıkarları koruyorlar ve düzen için savaşıyorlar. Bu tür insanlar için, bir bireyin hayatı –eğer o birey yerleşik düzenin dogmasını ihlal ederse– bir kuruş ya da omuz silkmeye değmez. Bunun gibi insanlar hizmet ettikleri toplumun bireylerden oluştuğunu kabul etmezler. Böyle insanlar sözde "geniş" görüşten yararlanır... ve böyle bir görüş, diğer insanları fark etmemenin en kesin yoludur.'

"Nicodemus de Boot," diye patladı Dijkstra.

'Yakın, ama sınır ötesi.' Kovir kralı kaymaktaşı beyazı dişlerini gösterdi. Corvo'nun Vysogota'sıydı. Daha az bilinen ama aynı zamanda yetenekli, ahlakçı ve filozof. Onu oku. Bunu öneririm. Belki kitaplarından biri Redania'da hayatta kaldı. Belki hepsini yakmadın? Gelin, gelin, konuya gelelim. Dijkstra, sen de entrika, rüşvet, şantaj ve işkence kullanma konusunda vicdansızsın. Birini ölüme mahkûm ederken veya bir suikast emri verirken gözünü kırpmazsın. Bunu sadakatle hizmet ettiğin krallık için yapıyor olman, seni mazur göstermiyor ya da gözümde seni daha hoş yapmıyor. En ufak değil. Bunun farkında olun.'

Casus, öyle olduğuna dair bir işaret olarak başını salladı.

"Ama sen," diye devam etti Esterad, "daha önce de söylendiği gibi, dürüst karakterli bir fahişesin. Ve bu yüzden seni seviyorum ve saygı duyuyorum, bu yüzden sana özel bir dinleyici kitlesi verdim. Senin için, Dijkstra, milyonlarca fırsatın olduğu için, hiçbir zaman özel kazanç için hiçbir şey yapmadın ya da devlet kasasından bir kuruş kadar çalmadın. Bir kuruş bile değil. Züleyka, bak! Yüzü kızarıyor mu, yoksa ben mi aldandım?'

Kraliçe tığ işi yüzünden başını kaldırdı.

'Onların doğrulukları, alçakgönüllülüklerinden bilinecektir.' Casusun yüzünde en ufak bir kızarma izinin bile görünmediğini görmüş olsa da, İyi Kitap'tan bir pasaj aktardı.

Çok iyi, dedi Esterad. 'İş için. Devlet işlerine geçme zamanı. O, Zuleyka, vatanseverlik görevinin motivasyonuyla denizi aştı. Anavatanı Redania tehdit altındadır. Kral Vizimir'in trajik ölümünün ardından orada kaos devam eder. Redania artık kendilerine Regency Council adını veren bir grup aristokrat salak tarafından yönetiliyor. O grup, benim Zuleyka'm, Redania için hiçbir şey yapmayacak. Tehlike karşısında ya fırlayacak ya da Nilfgaard İmparatoru'nun inci işlemeli terliklerinin önünde diz çökmeye başlayacak. Bu grup Dijkstra'yı küçümsüyor, çünkü o bir casus, bir katil, bir başlangıç ve bir fahişe. Ama Dijkstra ülkesini kurtarmak için denizi geçti. Redania'yı gerçekten kimin umursadığını göstermek.'

Esterad Thyssen sustu, yaptığı konuşmadan bıkmış bir şekilde yüksek sesle nefes verdi ve burnunun üzerinden hafifçe kaymış olan kıpkırmızı şapkasını düzeltti.

"Pekala, Dijkstra," diye devam etti. 'Krallığın ne rahatsız ediyor? Doğal olarak para sıkıntısı dışında?'

"Para sıkıntısı dışında," casusun yüzü esrarengizdi, "her şey yolunda, teşekkür ederim."

"Aha," kral başını salladı. Şapesi bir kez daha burnunun üzerinden kaydı ve yeniden ayarlanması gerekti. 'Aha. anlıyorum.'

Anlıyorum, diye devam etti. 'Ve bu fikri alkışlıyorum. Birinin parası olduğunda, her hastalık için ilaç satın alabilir. İşin püf noktası paraya sahip olmak. Hangisi yapmazsın. Yapsaydın burada olmazdın. Doğru mu anladım?'

'Kusursuz.'

"Peki, ne kadara ihtiyacın var, merak ediyorum?"

'Fazla değil. Bir milyon bizant.

'Fazla değil?' Esterad Thyssen abartılı bir hareketle şapesini iki eliyle kavradı. 'Çok değil mi? Aman!'

"Ama Majesteleri için," diye mırıldandı casus, "böyle bir meblağ önemsiz..."

'Biraz mı?' Kral chapeau'sunu bıraktı ve ellerini tavana doğru kaldırdı. 'Aman! Bir milyon bizant önemsiz bir şey. Öyle mi dinle Züleyka, ne diyor? Ve biliyor musun Dijkstra, bir milyona sahip olmak ve bir milyona sahip olmamak, birlikte iki milyon demektir? Anlıyorum, anlıyorum, sen ve Philippa Eilhart umutsuzca ve hararetle kendinizi Nilfgaard'a karşı savunmak için bir fikir arıyorsunuz, ama ne istiyorsunuz? Nilfgaard'ın tamamını satın almayı planlıyor musunuz?'

Dijkstra cevap vermedi. Züleyka ördü. Esterad bir an için tavandaki çıplak perilere hayranlıkla bakıyormuş gibi yaptı.

'Gelin.' Aniden ayağa kalktı ve casusa başını salladı. Kral Gedovius'u gri bir atın üzerinde otururken tasvir eden devasa bir tabloya yürüdüler, tuvalde olmayan bir şeyi asasıyla orduya göstererek muhtemelen doğru yönü gösterdiler. Esterad cebinden küçük, yaldızlı bir asa çıkardı, onunla resmin çerçevesine hafifçe vurdu ve boğuk bir sesle bir büyü mırıldandı. Gedovius ve gri atı ortadan kayboldu ve bilinen dünyanın kabartma haritası ortaya çıktı. Kral, asasıyla haritanın köşesindeki gümüş bir düğmeye dokundu ve ölçeği sihirli bir şekilde dönüştürerek dünyanın görünür alanını Yaruga Vadisi ve Dört Krallık'a daralttı.

"Mavi Nilfgaard'dır," diye açıkladı. 'Kırmızı sensin. Ne saçmalıyorsun? Buraya bak!'

Dijkstra bakışlarını diğer resimlerden, özellikle nü ve deniz manzaralarından ayırdı. Esterad'ın başka bir kötü şöhretli haritasının sihirli kamuflajının hangisi olduğunu merak etti: Kovir'in askeri ve ticari istihbarat servisini, rüşvet verilen muhbirler ve şantaj yapılan kişiler, ajanlar, operasyonel bağlantılar, sabotajcılar, kiralık katiller, köstebekler ve aktif yerleşik casuslardan oluşan bir ağ. . Böyle bir haritanın var olduğunu biliyordu; ona erişmek için yıllardır başarısız bir şekilde uğraşıyordu.

"Kırmızı sensin," diye tekrarladı Esterad Thyssen. "Oldukça umutsuz görünüyor, değil mi?"

Evet, oldukça umutsuz , Dijkstra kendi kendine itiraf etti. Son zamanlarda sürekli olarak stratejik haritalara bakıyordu ama şimdi

Esterad'ın yardım haritasında durum daha da kötü görünüyordu. Mavi kareler kendilerini korkunç ejderhanın çeneleri şeklini aldılar, her an büyük dişlerindeki küçük, sefil kırmızı kareleri kapmaya ve ezmeye eğilimliydiler.

Esterad Thyssen işine yarayabilecek bir şey aradı. harita için bir işaretçi olarak, son olarak en yakın panodan dekoratif bir meç çizerek.

"Nilfgaard," diye konuşmasına meç ile uygun bir şekilde işaret ederek başladı, "Lyria ve Aedirn'e saldırdı, Glevitzingen sınırına bir saldırıyı *casus belli olarak ilan etti* . Glevitzingen'e gerçekte kimin hangi kılığa bürünerek saldırdığını araştırmayacağım. Aedirn ve Temeria'nın benzer teşebbüslerinden önce Emhyr'in silahlı operasyonunun kaç gün veya saat gerçekleştiğini tahmin etmek de anlamsız. Bunu tarihçilere bırakacağım. Bugünkü durumla ve yarın ne olacağıyla daha çok ilgileniyorum. Tam şu anda Nilfgaard Dol Angra ve Aedirn'de, Dol Blathanna'daki elf dominiumu şeklinde bir tamponla korunuyor, Aedirn'in Kaedwen Kralı Henselt'in canlı bir şekilde konuşarak Emhyr'in dişlerinden koparıp kendisinin yiyip bitirdiği bölümüyle sınırda. '

Dijkstra yorum yapmadı.

Esterad, "Kral Henselt'in kampanyasının ahlaki değerlendirmesini tarihçilere de bırakacağım," diye devam etti. Ama Henselt'in Kuzey Hudutları'nı ilhak ederek Emhyr'in Pontar Vadisi'ne giden yolunu engellediğini görmek için haritaya tek bir bakış yeterli. Temeria'nın kanadını güvence altına aldı. Ve seninki, Redanyalılar. Ona teşekkür etmelisin.'

"Yaptım," diye mırıldandı Dijkstra. 'Ama sessizce. Aedirn Kralı Demawend, Tretogor'daki konuğumuz. Ve Demawend, Henselt'in eylemi hakkında oldukça kesin bir ahlaki yargıya sahiptir. Bunu geleneksel olarak sert ve çınlayan kelimelerle ifade eder.'

"Tahmin edebiliyorum," Kovir Kralı başını salladı. 'Şimdilik bırakalım ve Güney'e, Yaruga Nehri'ne bakalım. Dol Angra'ya saldıran Emhyr, aynı anda Foltest of Temeria ile ayrılıkçı bir anlaşma imzalayarak kanadını güvence altına aldı. Ancak

Aedirn'deki askeri operasyonların sona ermesinden hemen sonra, imparator anlaşmayı daha fazla uzatmadan bozdu ve Brugge ve Sodden'i vurdu. Foltest, korkakça pazarlıklarıyla iki haftalık barışı kazandı. Tam olarak on altı gün. Ve bugün yirmi altı Ekim.'

'Bu.'

'Böylece yirmi altı Ekim'deki durum aşağıdaki gibidir. Brugge ve Sodden işgal etti. Razvan ve Mayena'nın kaleleri düştü. Temeria'nın ordusu Maribor Savaşı'nda mağlup oldu ve kuzeye doğru püskürtüldü. Maribor kuşattı. Bu sabah hala devam ediyordu. Ama çoktan akşam oldu Dijkstra.'

Maribor dayanacak. Nilfgaardlılar onu mühürlemeyi başaramadılar.'

'Doğru. Çok ileri gittiler, tedarik hatlarını aşırı uzattılar, tedbirsizce kanatlarını açığa çıkarıyorlar. Kış gelmeden kuşatmayı iptal edecekler, Yaruga'ya doğru çekilip cepheyi kısaltacaklar. Ama ilkbaharda ne olacak Dijkstra? Çim kar altından dışarı baktığında ne olacak? Yaklaş. Haritaya bak.'

Dijkstra baktı.

"Haritaya bak," diye tekrarladı kral. 'Ben de sana Emhyr var

⁂

Emreis'in ilkbaharda ne yapacağını söyleyeceğim.'

Carthia van Canten, altın buklelerini aynanın önünde düzelterek, "Eşsiz bir ölçekte bir saldırıya başlayacaklar," dedi. 'Ah, bilginin kendi içinde sansasyonel olmadığını biliyorum. Yaşlı kadınlar, her kasabada çamaşırlarını bahar saldırısıyla ilgili hikayelerle iyileştirir.'

Assire var Anahid bugün alışılmadık bir şekilde geveze ve sabırsızdı, ama yine de bu durumda neden onu bu kadar sansasyonel olmayan bilgilerle rahatsız ettiğini sormamayı başardı. Ama Cantarella'yı tanıyordu. Ve Cantarella bir şey hakkında konuşmaya başladıysa, haklı sebepleri vardı. Ve genellikle açıklamalarını sonuçlarla bitirdi.

"Ancak hoipolloi'den biraz daha fazlasını biliyorum," diye devam etti Cantarella. Vattier bana imparatorla olan tüm konsey hakkında her şeyi anlattı. Ayrıca bana bir çanta dolusu harita getirdi. Uyuyakaldığında onları inceledim… Devam edeyim mi?'

"Ama tabii canım." Assire gözlerini kıstı.

'Ana saldırının itici gücü elbette Temeria'dır. Pontar Nehri sınırı, Novigrad-Vizima-Ellander hattı boyunca. Menno Coehoorn komutasındaki bir Merkez Ordu kuvveti saldıracak. Doğu Ordusu'nun bir kuvveti, Aedirn'den Pontar Vadisi ve Kaedwen'i vurarak kanadı güvence altına alacak...'

'Kaedwen?' Assir tek kaşını kaldırdı. 'Bu, ganimetlerin paylaşılması sırasında ortaya çıkan kırılgan dostluğun sonu mu?'

"Kaedwen sağ kanadı tehdit ediyor." Carthia van Canten dolgun dudaklarıyla hafifçe somurttu. Oyuncak bebek gibi yüzü, gösterdiği stratejik kavrayışla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. 'Grev önleyici niteliktedir. Doğu Ordusu'ndan bir grubun atanmış birimleri, Temerya'ya yardım etme düşüncesini ortadan kaldırmak için Kral Henselt'in ordusunu bağlayacak.

Sarışın kadın, "Verden özel harekat grubu batıya saldıracak," diye devam etti, "Cidaris'i ele geçirmek ve Novigrad, Gors Velen ve Vizima ablukasını sıkıca kapatmak için. Çünkü Genelkurmay, bu üç kaleyi kuşatmanın gerekliliğini dikkate alıyor.'

'İki ordunun komutanlarının isimlerini vermediniz.'

'Doğu Grubu, Ardal aep Dahy.' Cantarella hafifçe gülümsedi. "Verden Grubu, Joachim de Wett."

Assir kaşlarını kaldırdı.

Ne kadar ilginç, dedi. Kızlarının Emhyr'in evlilik planlarından çıkarılmasından rahatsız olan iki prens. İmparatorumuz ya çok saf, ya da çok kurnaz.'

"Emhyr prenslerin bir komplosu hakkında bir şey biliyorsa," dedi Cantarella, "Vattier'den değildir. Vattier ona hiçbir şey söylemedi.

'Devam et.'

"Saldırı benzeri görülmemiş bir ölçekte olacak. Cephe birlikleri, yedekler, yardımcı ve arka hizmetler de dahil olmak üzere birlikte

ele alındığında, operasyonda üç yüz binin üzerinde adam yer alacak. Ve doğal olarak elfler.'

'Planlanmış başlangıç tarihi?'

'Henüz belirlenmedi. Sarf malzemeleri önemli bir konudur. Malzemeler temiz yollar demektir ve kimse kışın ne zaman biteceğini tahmin edemez.'

"Vattier başka neyden bahsetti?"

Şikayet ediyordu, zavallı şey. Cantarella küçük dişlerini gösterdi. 'İmparatorun onu tekrar taciz ettiğini ve azarladığını şikayet ederek. Herkese açık. Sebep yine Stefan Skellen ve tüm biriminin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıydı. Halk arasında Vattier'i pıhtı olarak tanımlayan Emhyr, insanları iz bırakmadan ortadan kaldırmaktansa bu tür kayıplara şaşıran bir departmanın başkanı olduğunu söyledi. Konu üzerine kötü niyetli bir yapı kurdu. Vattier'in ne yazık ki tam olarak tekrarlayamadığı eşdeğer. Sonra imparator, Vattier'e şakayla, başarısızlığının başka bir gizli örgütün kurulduğu ve ondan bile gizli tutulduğu anlamına gelip gelmediğini sordu. İmparatorumuz keskindir. Hedefe yakın.'

"Öyle," diye mırıldandı Assire. "Başka ne var, Carthia?"

Vattier'in Skellen'ın birliğinde bulunan ve o da ortadan kaybolan ajanının adı Neratin Ceka'ydı. Vattier onun hakkında çok şey düşünmüş olmalı, çünkü ortadan kaybolduğu için son derece üzgün.'

Ben , diye düşündü Assire, *Jediah Mekesser'in ortadan kaybolması beni de üzdü. Ama ben, Vattier de Rideaux'nun aksine, neler olduğunu öğreneceğim* .

Ya Rience? Vattier onunla tekrar karşılaştı mı?

'Numara. Bundan bahsetmedi.

İkisi de kısaca sessiz kaldılar. Assire'nin kucağındaki kedi yüksek sesle mırladı.

"Madam Assire."

"Evet, Carthia?"

'Aptal aşık rolünü daha uzun süre oynamak zorunda mıyım? Çalışmalarıma geri dönmek, kendimi bilimsel çalışmaya adamak istiyorum—'

"Yakında," diye araya girdi Assire. 'Biraz daha. Dayan çocuğum.'

Cantarella içini çekti.

Konuşmalarını bitirip birbirlerine veda ettiler. Assire var Anahid, kediyi koltuktan kovdu ve Toussaint'te ikamet eden Fringilla Vigo'nun mektubunu tekrar okudu. Mektubun canını sıktığı için dalgın bir havaya büründü. Assire'nin sezdiği ama kavrayamadığı satırlar arasında bir mesaj taşıyordu. Nilfgaardlı büyücü Assire var Anahid megaskopu çalıştırdığında ve Redania'daki Montecalvo Kalesi ile telekomünikasyon kurduğunda gece yarısından sonraydı.

Philippa Eilhart çok ince askılı, dar bir gecelik giymişti ve yanağında ve göğüs dekoltesinde ruj izleri vardı. Assire, yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini bastırmak için muazzam bir irade çabası sarf etti. *Bunu asla ama asla anlayamayacağım* , diye düşündü. *Ve bunu anlamak istemiyorum.*

'Özgürce konuşabilir miyiz?'

Philippa, geniş bir el hareketi yaparak, bir sağduyu alanına girdi.

'Artık yapabiliriz.'

Assire kuru bir sesle, "Bilgi var," diye başladı. Kendi içinde sansasyonel değil, kuyulardaki yaşlı kadınlar bile bundan

⁂

bahsediyor. Her şeye rağmen…'

"Bütün Redania," dedi Esterad Thyssen haritasına bakarak, "şu anda dört bini ağır zırhlı süvari olmak üzere otuz beş bin cephe askerini sahaya çıkarabilir. Kabaca hesaplarsak tabii.'

Dijkstra başını salladı. Aritmetik kesinlikle kesindi.

'Demawend ve Meve'nin benzer bir ordusu vardı. Emhyr onu yirmi altı günde yok etti. Eğer onları güçlendirmezseniz, Redania ve Temerya ordularının başına da aynı şey gelecek. Fikrinizi destekliyorum, Dijkstra, sizin ve Philippa Eilhart'ın. Birliklere ihtiyacın var. Yiğit, iyi eğitilmiş ve iyi donanımlı süvarilere

ihtiyacınız var. Milyonlarca bizant'a mal olan türden bir süvariye ihtiyacınız var.'

Casus başını salladı ve bu hesaplamanın da hatalı olamayacağını onayladı.

"Şüphesiz bildiğiniz gibi," diye kuru kuru devam etti kral, "Kovir her zaman tarafsızdı, öyleydi ve olacak. Nilfgaard İmparatorluğu ile büyükbabam Esteril Thyssen ve imparator Fergus var Emreis tarafından imzalanan bir anlaşmaya bağlıyız. Bu anlaşmanın mektubu, Kovir'in Nilfgaard'ın düşmanlarını askeri yardımla desteklemesine izin vermiyor. Ne de askerler için parayla.'

"Emhyr var Emreis Temeria ve Redania'yı kıstığında," diye öksürdü Dijkstra, "kuzeye bakacak. Emhyr tatmin olmayacak. Anlaşmanızın bir fasulye tepesine değmeyeceği ortaya çıkabilir. Biraz önce konuşma, Nilfgaard'la yalnızca on altı günlük bir barışı kendisine satın almayı başaran Temeria'lı Foltest'tendi.

Ah, canım, diye çıkıştı Esterad. 'Böyle tartışılmaz. Antlaşmalar evlilik gibidir: ihanet düşüncesiyle yapılmazlar ve bir kez yapıldıktan sonra şüphelenmemek gerekir. Ve eğer bu birine uymuyorsa, evlenmemeliler. Çünkü olmadan boynuzlanamazsın bir koca, ama boynuz takma korkusunun zorla bekarlık için acınası ve oldukça gülünç bir gerekçe olduğunu kabul edeceksiniz. Aldatılanlar bir evlilikte tartışılacak bir konu değildir. Boynuz takmadığı sürece o konuya değinilmez, zaten takılıyorsa söylenecek bir şey yok. Madem boynuzlardan bahsediyoruz, güzel Marie'nin kocası, Redanian Maliye Bakanı Marquess de Mercey nasıl?'

"Majesteleri," diye sertçe eğildi Dijkstra, "kıskanılacak muhbirleri var."

"Gerçekten öyle," diye kabul etti kral. "Kaç tane ve ne kadar imrenilebilir olduğuna şaşıracaksınız. Ama siz de kendinizden utanamazsınız. Burada ve Pont Vanis'te benim mahkemelerimde olanlar. Ah, bahse girerim her biri en iyi notları hak ediyor.'

Dijkstra gözünü bile kırpmadı.

"Emhyr var Emreis," diye devam etti Esterad, tavandaki perilere bakarak, "birkaç iyi ve iyi yerleştirilmiş ajan da var. Bu yüzden

tekrar ediyorum: Kovir'in varlık nedeni tarafsızlık ve *pacta sunt servanda ilkesidir* . Kovir anlaşmaları bozmaz. Karşı tarafın bir sözleşmeyi bozacağını umarak bile değil.'

Dijkstra, "Redania'nın Kovir'i anlaşmaları bozmaya zorlamadığını gözlemleyebilir miyim," dedi. Redania, Nilfgaard'a karşı hiçbir şekilde ittifak veya askeri yardım istemiyor. Redania... küçük bir meblağ borç almak istiyor, biz de ona geri vereceğiz-'

"Geri getirdiğini görebiliyorum," diye araya girdi kral. "Ama bunlar akademik tartışmalar, çünkü sana bir kuruş bile vermem. Ve beni ikiyüzlü casuistry ile kandırma Dijkstra, sana bir önlüğün kurda yakıştığı gibi. Başka ciddi, akıllı ve yerinde argümanlarınız var mı?'

'Yapmıyorum.'

Esterad Thyssen bir anlık sessizliğin ardından, "Casus olduğun için şanslıydın," dedi. Asla ticarette kariyer yapamazdın.'

Dünyanın uzunluğu ve genişliği, tüm kraliyet çiftlerinin ayrı yatak odaları vardı. Krallar -son derece değişken sıklıkta- kraliçelerin yatak odalarını ziyaret ettiler ve aynı zamanda kraliçelerin kralların yatak odalarına beklenmedik ziyaretler yaptı. Daha sonra eşler kendi odalarına ve yataklarına döndüler.

Kovir'in kraliyet çifti de bu açıdan bir istisnaydı. Esterad Thyssen ve Zuleyka her zaman birlikte uyurlardı - tek bir yatak odasında, muazzam bir gölgelikli devasa bir yatakta.

Züleyka, uykuya dalmadan önce, tebaasının karşısına çıkmaya utandığı gözlüklerini taktıktan sonra, âdet olarak onun İyi Kitabını okurdu. Esterad Thyssen genellikle konuşurdu.

O gece de farklı değildi. Esterad gece şapkasını taktı ve asasını aldı. Asasını tutup onunla oynamayı severdi; tebaasının kendisini gösterişçilikle suçlamasından korktuğu için bunu resmi olarak yapmadı.

'Biliyor musun Züleyka' dedi, 'son zamanlarda tuhaf rüyalar görüyorum. O cadıyı rüyamda gördüm annem, kaç kez bilmiyorum. Başımda duruyor ve tekrar ediyor: "Tankred için bir karım var, Tankred için bir karım var". Ve bana güzel ama çok genç bir kız gösteriyor. Ve biliyor musun Züleyka, o kız kim? Ben Ciri, Calanthe'nin torunu. Calanthe'yi hatırlıyor musun, Zuleyka?'

'Yaparım, kocam.'

Asayla oynayan Esterad, "Ciri," diye devam etti, "Emhyr var Emreis'in sözde evlenmek istediği kişi o. Tuhaf bir evlilik, hayret verici... Lanet olsun, nasıl olur da Tankred'in karısı olmalı?'

'Tankred-' Zuleyka'nın sesi hafifçe değişti, oğlundan ne zaman söz etse yaptığı gibi '-bir eşle yapabilirdi. Belki yerleşirdi...'

"Belki," diye içini çekti Esterad. "Her ne kadar bundan şüphe duysam da, belki. Her durumda, evlilik bir tür şanstır. Hmmm… Ciri… Ha! Kovir ve Cintra. Yaruga Halici! Kulağa hiç de kötü gelmiyor, hiç de kötü değil. Bir ittifak iyi olurdu… Küçük, hoş bir koalisyon… Peki, ama Emhyr'in gözü kısraktaysa… Ama neden rüyalarımda görünüyor? Ve neden böyle bir saçmalık hayal ediyorum? Ekinoksta, hatırlıyor musun, seni uyandırdığımda… Brrr, bu ne kabustu, iyi ki detayları hatırlayamıyorum… Hmmm… Belki de bir astrolog çağırmalıyız? Bir kahin mi? Bir medyum?'

"Madam Sheala de Tancarville, Lan Exeter'de."

'Numara.' Kral yüzünü buruşturdu. "O cadıyı istemiyorum. Çok zeki. Burnumun dibinde ikinci bir Philippa Eilhart fışkırıyor! Güç, bu akıllı kadınlara çok çekici gelir, onları iyilik ve yakınlıkla teşvik etmemek gerekir.'

"Haklısın, her zamanki gibi kocam."

'Hmff... Ama o rüyalar...'

'İyi Kitap–' Züleyka birkaç yaprağı çevirdi '–der ki, bir adam uykuya daldığında, tanrılar kulaklarını açar ve onunla konuşur. Oysa peygamber Lebioda, bir rüyaya bakan kişinin ya büyük bir bilgelik ya da büyük bir aptallık gördüğünü öğretir. Sanat, onu tanımaktır.'

"Tankred'in Emhyr'in nişanlısıyla evlenmesi pek akıllıca sayılmaz," diye iç geçirdi Esterad. "Fakat biz bilgelik konusuna

gelmişken, uykularım sırasında aklıma gelirse çok memnun olurum. Dijkstra'nın geldiği durumla ilgili. En çok denenen bir davayla ilgili. Görüyorsun, sevgili Zuleyka, sağduyu, Nilfgaard'ın kuzeye doğru sert bir şekilde ilerlemesine ve her gün Novigrad'ı ele geçirmeye meyilli olmasına sevinmemize izin vermiyor, çünkü Novigrad'dan her şey - tarafsızlığımız dahil- uzak Güney'den farklı görünüyor. Bu nedenle, işgalciyi Yaruga'ya geri itmek için Redania ve Temeria'nın Nilfgaard'ın ilerlemesini durdurması iyi olurdu. Ama bizim paramızla yapılsa iyi olur mu? Beni dinliyor musun, en sevgili karım?'

'Ben, kocam.'

'Ve sen ne düşünüyorsun?'

'Bütün bilgelik İyi Kitap'ta saklıdır.'

"Fakat İyi Kitabınız, bir Dijkstra ortaya çıkıp sizden bir milyon talep ederse ne yapacağınızı söylüyor mu?"

"Kitap," Züleyka gözlüğünün üzerinden gözlerini kırptı, "düşük mammon hakkında hiçbir şey söylemiyor. Ancak bir pasajda şöyle diyor: “Vermek almaktan daha büyük bir mutluluktur ve bir fakiri sadaka ile desteklemek asildir”. Denir ki: “her şeyi verin, ruhunuzu asil yapacaktır”.'

"Ve keseyi ve ekmek sepetini boşaltıyor," diye mırıldandı Esterad Thyssen. 'Züleyka, Kitapta ticaretle ilgili olarak, sadaka ve sadakanın asilliği ile ilgili pasajlardan başka bir hikmet var mı? Örneğin, Kitap eşdeğer değiş tokuş hakkında ne diyor?'

Kraliçe gözlüklerini düzeltti ve incunabulum sayfalarını hızla çevirmeye başladı.

'Ölçü için ölçü,' diye okudu.

Esterad uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ve belki," dedi sonunda, "bir şey daha mı?"

Züleyka, Kitabın sayfalarını çevirmeye döndü.

Birdenbire, "Peygamber Lebioda'nın bilgeliği arasında bir şey buldum," dedi. Okumalı mıyım?'

'Yapsaydınız.'

'Peygamber Lebioda: “Kahretsin, yoksulu sadaka ile destekleyin. Ama fakire bütün bir karpuz vermektense, ona yarım karpuz verin, çünkü bir fakir mutluluktan aklını yitirebilir”.

'Yarım karpuz.' Esterad Thyssen kaşlarını çattı. "Yarım milyon bizant mı demek istiyorsun? Ve biliyor musun Züleyka, yarım milyona sahip olmak ve yarım milyona sahip olmamak, birlikte bir tam milyondur?'

Züleyka, gözlüğünün üzerinden sert bir bakış atarak kocasını azarladı: Bitirmeme izin vermedin. Peygamber devam ediyor: “Fakirlere çeyrek karpuz vermek daha da iyidir. Ve bir başkasının yoksula karpuz vermesini sağlamak daha da iyidir. Çünkü size derim ki, karpuzu olan ve soyluluğundan değilse de, hesaptan veya başka bir bahaneyle onu fakirle paylaşmaya meyilli biri her zaman olacaktır”.

'Ha!' Kovir Kralı asasını komodinin üzerine indirdi. "Kesinlikle, peygamber Lebioda kurnazdı! Vermek yerine, başkasının vermesine neden olmak mı? Bu bana hitap ediyor, yatıştırıcı akıcı sözlerde bunlar! O peygamberin hikmetini bir araştır canım Züleyka. Bunların arasında Redania ve Redania'nın benim paramı kullanarak yükseltmek istediği ordu sorununu çözmeme izin verecek bir şey keşfedeceğinize eminim.'

Züleyka nihayet okumaya başlamadan önce uzun bir süre kitabı karıştırdı.

"Peygamber Lebioda'nın bir öğrencisi bir keresinde ona şöyle demişti: 'Bana öğret, usta, nasıl davranmam gerektiğini. Çünkü komşum en sevdiğim köpeği arzuluyor. Ona evcil hayvanımı verirsem, kalbim üzüntüden kırılacak. Yine de vermezsem moralim bozulacak, çünkü reddetmemle komşuma acı çekeceğim. Ne yapalım?' Peygamber, 'evcil köpeğinizden daha az sevdiğiniz bir şeye sahip misiniz' diye sordu. 'Efendim,' diye yanıtladı öğrenci, 'acımasız bir kedim, bıktırıcı bir haşere. Ve onu hiç sevmiyorum.' Ve peygamber Lebioda şöyle dedi: 'O iğrenç kediyi, o bıktırıcı haşereyi al ve komşuna ver. O zaman mutluluğu bileceksin. Kediden

kurtulacaksınız ve komşunuzu sevindireceksiniz. Çünkü çoğu zaman komşumuz hediye değil, verilmesini ister''.

Esterad bir süre sessiz kaldı ve kaşları çatıldı.

'Züleyka mı?' sonunda sordu. 'Bu gerçekten aynı peygamber miydi?'

'"Al şu pis kediyi—"'

'İlk defa duydum!' kral bağırdı ama hemen kendini tuttu.

'Beni affet, en sevdiğim. Mesele şu ki, kedilerin bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum…'

Sessiz kaldı. Ve derin derin düşündü.

Seksen beş yıl sonra, durum belirli konular ve kişiler hakkında konuşmaya izin verecek kadar değiştiğinde, Esterad Thyssen'in torunu ve en büyük kızı Gaudemunda'nın oğlu Creyden Dükü Guiscard Vermuellen konuştu. Dük Guiscard o zamanlar saygıdeğer bir yaşlı adamdı, ama tanık olduğu olayları açıkça hatırlıyordu. Milyonlarca bizantın nereden geldiğini, Redania'nın Nilfgaard'a karşı savaş için süvarilerini donattığı milyonu ortaya çıkaran Duke Guiscard'dı. O milyon – sanıldığı gibi – Kovir'in hazinesinden değil, Novigrad hiyerarşisinden geldi. Guiscard, Esterad Thyssen'in Novigradian parasını kurulan deniz ticaret şirketlerindeki hisselerinden elde ettiğini açıkladı. Buradaki paradoks, bu şirketlerin Nilfgaardlı tüccarların aktif işbirliğiyle kurulmuş olmasıydı. Böylece, Nilfgaard'ın kendisinin - bir dereceye kadar - Redan ordusunun savaşmasını finanse ettiği ortaya çıktı.

"Büyükbaba," diye hatırladı Guiscard Vermuellen, "karpuz hakkında bir şeyler söyledi, muzipçe gülümseyerek. Hesapsız olsa bile birisinin her zaman bir fakire vermek istediğini söyledi. Ayrıca Nilfgaard'ın Redan Ordusu'nun gücünü ve askeri yeteneklerini artırmaya katkıda bulunduğundan, aynı şeyi yaptıkları için başkalarını suçlayamayacaklarını söyledi.

"Daha sonra," diye devam etti yaşlı adam, "dedem o sırada istihbarat şefi ve içişleri bakanı olan babamı çağırdı. Hangi emirleri yerine getireceklerini öğrendiklerinde paniğe kapıldılar. Hapishanelerden, gözaltı kamplarından ve sürgünden üç binden fazla insanın serbest bırakılmasından endişe duyuyorlardı. Yüzden fazla ev hapsi geri alınacaktı.

Hayır, sadece haydutlar, adi suçlular ve kiralık paralı askerler için geçerli değildi. Aflar çoğunlukla muhalifler içindi. Affedilenler arasında, görevden alınan Kral Rhyd'in uşakları ve onların şiddetli partizanları olan gaspçı Idi'nin halkı vardı. Ve sadece sözde destek verenler değil: çoğu sabotaj, suikast girişimleri ve silahlı isyanlardan hapisteydi. İçişleri Bakanı dehşete kapıldı ve babam son derece endişelendi.

"Büyükbabam," diye devam etti dük, "birinci sınıf bir şakaymış gibi gülüyordu. Ve sonra devam etti – her kelimesini hatırlıyorum: "Beyler, uyumadan önce İyi Kitabı okumamanız çok yazık. Bunu yapsaydınız, hükümdarınızın fikirlerini anlardınız. Olduğu gibi, emirleri anlamadan yerine getiriyor olacaksınız. Ama endişelenme, hükümdarın ne yaptığını biliyor. Şimdi git ve tüm zavallı kedilerimi, o yorucu haşereleri salıver."

'Sadece söylediği buydu: pis kediler, haşereler. Ve o -ki o zamanlar kimsenin bilemeyeceği- müteakip kahramanları, şan ve şöhretle kaplı komutanları kastediyordu. Büyükbabamın o "kedileri" ünlü apartman daireleri oldu: Adam "Adieu" Pangratt, Lorenzo Molla, Juan "Frontino" Guttierez… Ve Redania'da "Pretty Kitty" olarak ünlenen Julia Abatemarco… Gençler, bunu hatırlamayacaksınız. ama ben çocukken, savaşta oynadığımız zaman, her delikanlı "Adieu" Pangratt ve her kız Julia "Pretty Kitty" olmak isterdi… Ama büyükbabam için yaramaz kedilerdi.

"Daha sonra," diye mırıldandı Guiscard Vermuellen, "dedem elimden tuttu ve beni büyükanne Zuleyka'nın martıları beslediği terasa çıkardı. Büyükbaba ona dedi ki… Dedi…'

Yaşlı adam, seksen beş yıl önce Kral Esterad Thyssen'in söylediği sözleri ağır ağır ve büyük bir çabayla hatırlamaya çalıştı. dedi karısı

Kraliçe Züleyka, Büyük Kanal üzerinde yükselen Ensenada Sarayı'nın terasında.

'Peygamber Lebioda'nın sözleri arasında bir hikmet daha fark ettiğimi biliyor musun, en sevgili karım? Bana Redania'ya o yaramaz kedileri vermenin başka bir faydasını gösteren mi? Kediler Züleyka'm eve gel. Kediler her zaman eve gelir. Pekala, kedilerim döndüklerinde, maaşlarını, ganimetlerini, servetlerini

getirdiklerinde... Onları vergilendireceğim!'

Kral Esterad Thyssen, Dijkstra ile son kez konuştuğunda, Zuleyka bile olmadan özeldi. Kuşkusuz, aşağı yukarı on yaşında bir çocuk devasa odanın zemininde oynuyordu, ama saymadı ve ayrıca baş askerleriyle o kadar meşguldü ki, konuşan iki adama aldırmadı.

"Bu Guiscard," diye açıkladı Esterad, çocuğa doğru başını sallayarak. "Torunum, Gaudemunda'nın oğlu ve o zavallı Prens Vermuellen. Ama Tankred Thyssen ortaya çıkarsa, o küçük çocuk Kovir'in tek umudu... Tankred'e bir şey olursa...'

Dijkstra, Kovir'in sorununun farkındaydı. Ve Esterad'ın kişisel sorunu. Tankred'in başına bir şey geldiğini biliyordu. Bu delikanlı, eğer bir krala sahip olsaydı, sadece kötü bir kral olurdu.

"Senin meselen," dedi Esterad, "zaten ve büyük ölçüde halledildi. Şimdi, yakında Redanya'nın kasasına girecek olan milyon bizant'ı kullanmanın en etkili yolu üzerinde düşünmeye başlayabilirsiniz.'

Eğildi ve Guiscard'ın parlak boyanmış kurşun askerlerinden birini, kaldırılmış bir geniş kılıcı olan bir süvariyi gizlice aldı.

'Bunu al ve iyi sakla. Kim sana böyle bir başka asker gösterirse, öyle görünmese de, onun benim adamım olduğuna dair inancın olmasa da ya da milyonumuz meselesinin farkında olsan da benim elçim olacak. Başkası ajan provokatör olur.'

"Redania," diye eğildi Dijkstra, "bunu unutmayacağım Majesteleri. Ancak, kendi adıma konuşursam, size kişisel minnettarlığımı temin etmek isterim.'

'Böyle yapma. Bakanımın beğenisini kazanmayı umduğun o bini bana ver. Neden, kralın lütfu rüşveti hak etmiyor?'

'Majesteleri eğiliyor...'

'Biz, biz. Parayı ver Dijkstra. Bin olmak ve bin olmamak-'

'... iki bin kadar ekler. Biliyorum.'

Ensenada'nın uzak bir kanadında, çok daha mütevazı bir odada, büyücü Sheala de Tancarville, Kraliçe Zuleyka'nın anlattıklarını konsantrasyon ve ciddiyetle dinledi.

"Mükemmel," diye başını salladı. "Mükemmel, Majesteleri."

"Her şeyi söylendiği gibi yaptım, Leydi Sheala."

'Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Ve sizi bir kez daha temin ederim; iyi bir amaç için hareket ediyorduk. Ülkenin iyiliği için. Ve hanedan.

Kraliçe Züleyka hafifçe öksürdü ve sesi biraz değişti.

'Ve... Ve Tankred, Leydi Sheala?

Sheala de Tancarville soğuk bir sesle, "Söz verdim," dedi. 'Yardımla yardıma karşılık vereceğime söz verdim. Majesteleri huzur içinde uyuyabilir.'

"Bunu çok istiyorum," diye içini çekti Züleyka. Harika. Biz uyku konusuna gelmişken... Kral bir şeylerden şüphelenmeye başlar. Bu rüyalar onu şaşırtıyor ve bir şey onu şaşırttığında şüpheleniyor.'

"Öyleyse bir süre krala rüyalar göndermeyi bırakacağım," diye söz verdi büyücü kadın. "Ancak Majestelerinin rüyasına dönersek, tekrar ediyorum, kendine güvenebilir. Prens Tankred o kötü şirkete veda edecek. Surcratasse Baronunun şatosunda oyalanmayacak. Ne de Lady de Lisemore'un evinde. Ne de Redan büyükelçisinin karısının evinde.'

'Artık o şahsiyetleri ziyaret etmeyecek mi? Asla?'

"Bu şahsiyetler," Sheala de Tancarville'in kara gözleri tuhaf bir parıltıyla aydınlandı, "Artık Prens Tankred'le dalga geçmeye cesaret edemeyecekler, çünkü sonuçlarından haberdar edilecekler. Söylediklerime kefilim. Prens Tankred'in görevini üstleneceğine kefilim. tekrar oku ve çalışkan bir bilgin, ciddi ve sağduyulu bir genç adam ol. Etek peşinde koşmayı da bırakacak. Onunla Cintra Prensesi Cirilla'yı tanıştırdığımız ana kadar heyecanını yitirecek.'

'Ah, buna bir inanabilsem!' Züleyka ellerini ovuşturdu ve gözlerini kaldırdı. 'Keşke buna inanabilseydim!'

"Bazen zordur," diye gülümsedi Sheala de Tancarville, beklenmedik bir şekilde, kendisi için bile, "büyünün gücüne

⁂

inanmak, Majesteleri. Ve aslında, öyle olmalı.'

Philippa Eilhart transparan geceliğinin ince askısını düzeltti ve dekoltesindeki ruj lekelerini sildi. Ne *kadar akıllı bir kadın* , diye düşündü Sheala de Tancarville hafif bir hoşnutsuzlukla *ve hormonlarını kontrol altında tutamıyor* .

'Konuşabilir miyiz?'

Philippa etrafını bir sağduyu alanıyla kuşattı.

'Artık yapabiliriz.'

'Kovir'de her şey halledildi. Olumlu.'

'Teşekkür ederim. Dijkstra denize açıldı mı?'

'Henüz değil.'

'Neden erteliyor?'

"Esterad Thyssen ile uzun sohbetler yapıyor." Sheala de Tancarville yüzünü buruşturdu. "Birbirlerinden alışılmadık bir şekilde hoşlanıyorlar, kral ve casus."

⁂

"Hava durumumuzla ilgili fıkraları biliyor musun Dijkstra? Kovir'de sadece iki mevsim olduğunu..."

'Kış ve Ağustos. Yaparım.'

'Yazın Kovir'e gelip gelmediğini nasıl anlayacağınızı biliyor musunuz?'

'Numara. Nasıl?'

'Yağmur biraz daha ısınıyor.'

'Ha ha.'

"Şaka bir yana," dedi Esterad Thyssen ciddi bir şekilde, "kışların daha erken ve daha erken gelmesi ve daha uzun sürmesi beni biraz endişelendiriyor. ve daha uzun. Bu kehanet edildi. Sanırım Ithlinne'in kehanetini okudunuz? Orada onlarca yıl bitmeyen kışın geleceği söyleniyor. Bazıları bunun bir tür alegori olduğunu iddia ediyor ama ben biraz korkuyorum. Kovir'de bir zamanlar soğuk, yağmurlu hava ve kötü hasatla geçen dört yaz geçirdik. Nilfgaard'dan gelen muazzam yiyecek ithalatı olmasaydı, insanlar sürüler halinde açlıktan ölmeye başlayacaktı. Hayal edebilirsiniz?'

Dürüst olmak gerekirse, yapamam.

'Yapabilirim. Soğutma iklimi hepimizi açlıktan öldürebilir. Kıtlık, savaşması çok zor bir düşmandır.'

Casus düşünceye dalmış bir halde başını salladı.

'Dijkstra mı?'

'Majesteleri?'

'Artık ülke içinde huzur var mı?'

'Öyle demeyecektim. Ama elimden geleni yapıyorum.'

"Biliyorum, herkes bunu konuşuyor. Thanedd'deki hainlerden sadece Vilgefortz hayatta kaldı.'

'Yennefer'in ölümünden sonra, evet. Ey kral, Yennefer'in ölümüyle karşılaştığını biliyor muydun? Ağustos ayının son günü, gizemli koşullar altında, Skellige Adaları ile Peixe de Mar Burnu arasındaki meşhur Sedna Çukuru üzerinde can verdi.

"Vengerberg'li Yennefer," dedi Esterad yavaşça, "bir hain değildi. Vilgefortz'un suç ortağı değildi. Dilerseniz kanıt sunayım.'

Bir anlık sessizliğin ardından Dykstra, "Yapmıyorum," diye yanıtladı. 'Ya da belki yaparım, ama şimdi değil. Artık bir hain olarak benim için daha uygun.'

'Anladım. Büyücülere güvenme Dijkstra. Özellikle Philippa.'

'Ona hiç güvenmedim. Ama işbirliği yapmalıyız. Biz olmadan Redania kaosa sürüklenir ve yok olur.'

'Bu doğru. Ama sana tavsiyede bulunabilirsem, tutuşunu biraz gevşet. Ne konuştuğumu biliyorsun. Ülke çapında iskeleler ve işkence odaları, elflere karşı işlenen vahşet... Ve o korkunç kale, Drakenborg. Bunu vatanseverliğin için yaptığını biliyorum. Ama kendine kötü bir efsane inşa ediyorsun. İçinde masum kanını emen bir kurt adamsın.'

'Birisi bunu yapmak zorunda.'

"Ve birinin sonuçlarına katlanmak zorunda. Adil olmaya çalıştığını biliyorum, ama hatalardan kaçınamazsın, değil mi, çünkü onlardan kaçınılamaz. Kan ter içindeyken de temiz kalamazsın. Kişisel çıkar için kimseye zarar vermediğini biliyorum ama buna kim inanır? Buna kim inanmak ister? Kaderin döndüğü gün masum insanların katledilmesini size mal edecekler ve daha da kötüsü bundan kâr ettiğinizi iddia edecekler. Ve yalan bir adama katran gibi yapışır.'

'Biliyorum.'

"Sana kendini savunman için bir şans vermeyecekler. Senin gibi insanlara şans verilmez. Seni katranlayacaklar... ama sonra. Gerçeğin ardından. Dikkat, Dijkstra.'

'Yapacağım. Beni alamayacaklar.

"Kralını yakaladılar, Vizimir. Böğründeki muhafıza bir hançer saplanmış, duydum...'

"Bir kralı bıçaklamak bir casustan daha kolaydır. Beni almayacaklar. Beni asla alamayacaklar.

'Ve yapmamalılar. Neden biliyor musun Dijkstra? Çünkü bu dünyada bir tür lanet adalet olmalı.'

Bu konuşmayı hatırlayacakları gün gelecekti. Bunların her ikisi de. Kral ve casus. Dijkstra, kalenin tüm koridorları boyunca her

yönden yaklaşan suikastçıların adımlarını yakından dinlerken, Esterad'ın Tretogor'daki sözlerini hatırladı. Esterad, Dijkstra'nın Ensenada'dan Büyük Kanal'a uzanan muhteşem mermer merdivenle ilgili sözlerini hatırladı.

⁂

Karşı koyabilirdi. Guiscard Vermuellen'in buğulu, görmeyen gözleri anılarının uçurumuna baktı. "Sadece üç suikastçı vardı ve büyükbabam güçlü bir adamdı. Muhafızlar gelene kadar savaşabilir, kendini savunabilirdi. Basitçe kaçabilirdi. Ama anneanne Züleyka oradaydı. Büyükbaba Züleyka'yı korudu ve korudu. Sadece Züleyka. Kendini umursamıyordu. Nihayet yardım geldiğinde Züleyka sıyırmadı bile. Esterad yirmiden fazla kez bıçaklanmıştı. Üç saat

⁂

sonra bilincini geri kazanmadan öldü.'

'Hiç İyi Kitap'ı okudun mu Dijkstra?'

'Hayır, Majesteleri. Ama içinde ne yazdığını biliyorum.'

"Ben, inanabiliyor musun, dün rastgele açtım. Ve şu cümleyle karşılaştım: “Sonsuzluğa giden yolda herkes kendi merdivenini kendi yükünü omuzlayarak aşacak”. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?'

Gittiğim zaman, Kral Esterad. Yükümü omuzlama zamanı.'

'Elveda, ey Casus.'

'Elveda, ey Kral.'

Antik ve çok ünlü Assengard kentinden, Centloch adlı bir ülkeye kadar güneye doğru belki dört yüz kırk metre yürüdük. O araziye tepelerden bakıldığında, çok sayıda gölün suni olarak çeşitli şekillerde düzenlenmiş olduğu görülür. Rehberimiz, elf Avallac'h, bize bu eğilimler arasında bir yonca yaprağını çağrıştıran birini aramamızı emretti. Ve gerçekte, böyle bir tanesini gözetledik. Dahası, üç değil dört gölün olduğu ortaya çıktı, biri biraz uzun, güneyden kuzeye uzanan, sanki yaprağın sapı. Tarn Mira olarak bilinen bu göl, kara bir ormanla çevrilidir. Bu arada, elf dilinde Tor Zireael'deki gizemli Kırlangıç Kulesi'nin kuzey sınırında yükseldiği söylendi. Ancak başta sisten başka bir şey görmedik. Elf Avallac'h'a kule hakkında soru sormaya hazırlanıyordum ki, o bana sessiz olmamı işaret edip şu sözleri söyledi: 'Bekle ve umut et. Umut, ışık ve iyi bir alâmetle geri dönecek. Sonsuz sulara bak; orada müjde elçilerini göreceksin.'

Buyvid Backhuysen, *Magic Trails and Places boyunca Peregrinations.*

Kitap başından sonuna kadar sıkıcı. Tarn Mira Gölü'nün kalıntıları birçok kez incelenmiştir. Büyülü değiller; B. Backhuysen'in sözlerinin aksine, efsanevi Kırlangıç Kulesi'nin kalıntıları olamazlar.

Ars Magica , XIV baskı

BÖLÜM DOKUZ

'Geliyorlar! Geliyorlar!'

Yennefer ıslak, rüzgarlı saçlarını iki eliyle tuttu ve rıhtıma koşan kadınların yolundan çıkarak basamakların korkuluklarında durdu. Batı rüzgarıyla itilen bir kırıcı kıyıya çarptı ve kayalardaki yarıklardan beyaz köpükler fışkırmaya devam etti.

'Geliyorlar! Geliyorlar!'

Neredeyse tüm takımadalar, Ard Skellig'in ana kalesi olan Kaer Trolde kalesinin üst teraslarından görülebiliyordu. Hemen ileride, boğazın ötesinde, güney kısmı alçak ve düz, gizli kuzey tarafı sarp ve fiyortlarla çevrili An Skellig uzanıyordu. Uzakta, solda, uzun, yeşil, dağlık Spikeroog, zirveleri bulutlarla kaplı, resiflerinin keskin dişleriyle dalgaları parçaladı. Sağda Undvik adasının martı, kuş, karabatak ve sümsük kuşlarıyla dolu sarp kayalıkları görülebiliyordu. Undvik'in arkasından takımadaların en küçük adası olan Hindarsfjall'ın ormanlık konisi çıktı. Yine de, Kaer Trolde'nin kulelerinden birinin en tepesine tırmanıp güneye baksanız, diğerlerinden çok uzakta, sudan aşağı sulara vurmuş büyük bir balığın sırtı gibi çıkıntı yapan ıssız Faroe adasını görürdünüz. gelgit.

Yennefer alt terasa indi ve gururları ve sosyal statüleri nedeniyle heyecanlı ayaktakımı ile itişip kakışmak için rıhtım kenarına koşmalarına engel olan bir grup kadının önünde durdu. Aşağıda, altlarında, dalgaların tükürdüğü büyük bir deniz kabuklusu gibi siyah ve şekilsiz liman kasabası yatıyordu.

Uzun gemi ardı ardına uzun gemiler, An Skellig ve Spikeroog arasındaki boğazdan çıktı. Yelkenleri güneşte beyaz ve kırmızı parlıyor ve yanlarından sarkan kalkanlarda pirinç başlıklar parlıyordu.

"Ringhorn önce geliyor," dedi. ' *Fenris'in ardından* ...'

' *Trigla* ,' heyecanlı bir konuşmacı bir başkasını gördü. ' *Drac* takip ediyor... *Havfrue* onların arkasında...'

' *Anghira* ... *Tamara* ... *Daria* ... Hayır, bu *Scorpena* ... *Daria* orada değil. *Derya* orada değil...'

Genç, ağır hamile bir kadın, kalın, güzel bir örgülü, karnını tutuyor, hafifçe inliyor, solgunlaşıyor ve bayılıyor, halkalarından yırtılmış bir perde gibi terasın bayraklarına çöküyordu. Yennefer hemen öne atıldı, bir dizinin üzerine çöktü, parmaklarını kadının karnına koydu ve spazmları ve kasılmaları bastırmak için bir büyü bağırdı, ayrılma tehlikesi olan plasentayı güçlü ve güvenli bir şekilde rahme bağladı. Emin olmak için, tekmelerini avucunun altında hissedebildiği bebeğe bir başka yatıştırıcı ve koruyucu büyü yaptı. Büyü enerjisini boşa harcamamak için yüzünü tokatlayarak kadını kendine getirdi.

'Onu götür. Dikkatlice.'

"Aptal kız..." dedi yaşlı kadınlardan biri. 'Yakın bir şey...'

'Histerik... Nilleri hâlâ hayatta olabilir, başka bir uzun gemide olabilir...'

'Yardımınız için teşekkür ederim, bayan cadı.'

Yennefer ayağa kalkarak, "Onu götürün," diye tekrarladı. Sonra diz çöktüğünde elbisesinin dikişlerinin patladığını keşfedince bir laneti bastırdı.

Daha da alçak bir terasa indi. Uzun gemiler birbiri ardına rıhtıma giriyor ve savaşçılar karaya çıkıyordu. Skellige'den ağır silahlı, sakallı çılgın savaşçılar. Birçoğunun üzerinde bandajlar beyaz parlıyordu ve birçoğunun yoldaşları tarafından yürümesine yardım edilmesi gerekiyordu. Bazılarının taşınması gerekiyordu.

Rıhtımda kalabalık olan Skellige kadınları, eğer şanslılarsa sevinç çığlıkları atarak erkeklerini arıyorlardı. Değilse, bayıldılar. Ya da tek kelime şikayet etmeden yavaşça, sessizce uzaklaştı. Ara sıra *Daria'nın* yelkenlerinin beyaz ve kırmızısının sesle parlayacağını umarak geriye baktılar .

Daria'dan hiçbir iz yoktu .

Yennefer, Ringhorn'un güvertesinden en son inenlerden biri olan ve diğer başların üzerinde yükselen Skellige'nin ipliği Crach an Craite'in kızıl yelesini *gördü* . Yarl emirler yağdırıyor, talimat veriyor, kontrol ediyor, işlerle ilgileniyordu. İki kadın gözleri ona sabitlenmiş halde -biri açık, diğeri karanlık- ağlıyorlardı. Sevinçle. Sonunda her şeyi gördüğünden ve her şeyden emin olduğundan emin olan iplik, kadınlara doğru yürüdü, ikisini de ayı gibi kucakladı ve öptü. Sonra başını kaldırdı ve Yennefer'i gördü. Gözleri alev alev yanıyordu ve hava şartlarından yıpranmış yüzü bir resifin taşı gibi, bir pirinç kalkan patronu gibi sertleşti.

Biliyor, diye düşündü büyücü. *Haber çabuk yayılır. Hala gemideyken bile, iplik Spikeroog'un ötesindeki seste bir ağa yakalandığımı öğrendi. Beni Kaer Trolde'de bulacağını biliyordu.*

Büyü mü yoksa taşıyıcı güvercinler mi?

Hızla ona doğru yürüdü. Deniz, tuz, katran ve bitkinlik kokuyordu. Parlak gözlerine baktı ve hemen çılgına dönenlerin savaş çığlıkları, kalkanların çarpması ve kılıçların ve savaş baltalarının çınlaması kulaklarında yankılandı. Öldürülen adamların çığlıkları. Yanan *Daria'dan denize atlayan adamların çığlıkları* .

"Vengerberg'li Yennefer."

"Crach an Craite, Yarl of Skellige." Önünde hafifçe eğildi.

Yayı geri vermedi. *İyi değil* , diye düşündü.

Kürekli bir darbenin hatırası olan çürüğü hemen gördü. Yüzü tekrar sertleşti ve dudakları seğirdi, bir an için dişlerini ortaya çıkardı.

"Sana kim vurduysa bunun hesabını verecek."

'Kimse bana vurmadı. Merdivenlere takıldım.'

Onu dikkatle inceledi ve sonra omuz silkti.

"Masal anlatmak istemiyorsan, bu senin işin. Soruşturma başlatmak için zamanım yok. Şimdi dinle. Dikkat et, çünkü sana söyleyeceğim tek sözler bunlar olacak.'

'Çok iyi.'

"Yarın bir uzun gemiye bindirilip Novigrad'a gönderileceksin. Oradaki kasaba yetkililerine ve daha sonra Temeryalı veya

Redanyalı yetkililere teslim edileceksiniz; hangisi önce gelirse. Ve biliyorum ki her ikisi de seni aynı derecede şevkle arzuluyor.'

'Hepsi bu mu?'

'Hemen hemen. Gerçekte hak ettiğiniz bir açıklama daha. Skellige, çoğu zaman kanun tarafından avlanan insanlara sığınak sağlamıştır. Adalar'da kişinin suçluluğunu sıkı çalışma, metanet, fedakarlık ve kan yoluyla kefaret etmesi için fırsat ve fırsat sıkıntısı yoktur. Ama senin durumunda değil, Yennefer. Sana sığınacak değilim. Buna güveniyorsanız, yanlış hesapladınız. Senin gibi insanlardan nefret ediyorum. İktidar olmak için ortalığı karıştıran, çıkar peşinde koşan, düşmanla komplo kuran, sadece itaat değil, minnet borçlu olduklarına da ihanet eden insanlardan nefret ederim. Senden nefret ediyorum, Yennefer. Sen ve asi yoldaşların, Nilfgaard'ın kışkırtmasıyla Thanedd'de isyanı kışkırtmaya başladığınızda, gemilerim Attre'de savaşıyordu; oğullarım oradaki isyancıların yardımına geliyordu. Üç yüz adamım iki bin Kara Pelerin'e meydan okudu! Cesaret ve sadakat ödüllendirilmeli, tıpkı kötülük ve ihanetin cezalandırılması gerektiği gibi! Düşenleri nasıl ödüllendireceğim? Kenotaflarla mı? Dikilitaşlara oyulmuş yazıtlarla mı? Numara! Düşenleri farklı şekilde ödüllendirecek ve onurlandıracağım. Kanın Yennefer, iskelenin tahtaları arasında damlayacak. Attre'nin kum tepelerine bulaşan kanları karşılığında.'

'Ben suçlu değilim. Vilgefortz'un planına katılmadım.'

'Bunun kanıtını yargıçlara sunacaksınız. Seni yargılamayacağım.'

'Zaten sahipsin. Hatta cümleyi telaffuz ettin.'

'Bu kadar konuşma yeter! Ben konuştum: yarın şafakta kraliyet mahkemesinin önünde durmak için kelepçelerle Novigrad'a yelken açacaksınız. Adil bir ceza almak için. Ve şimdi, sihir kullanmaya çalışmayacağına dair bana söz ver.'

'Ya yapmazsam?'

Büyücümüz Marquard Thanedd'de öldü; artık seni kontrol altına alabilecek bir büyücümüz yok. Ama şunu bilin – Skellige'nin en iyi okçularının sürekli gözlemi altında olacaksınız. Elinizi şüpheyle hareket ettirirseniz, vurulacaksınız.'

"Pekala," diye başını salladı. 'O zaman söz veriyorum.'

'Görkemli. Teşekkür ederim. Elveda, Yennefer. Yarın sana eşlik etmeyeceğim.'

'Crach.'

Topuklarının üzerinde döndü.

'Evet.'

Novigrad'a giden bir gemiye binmek gibi bir niyetim yok. Dijkstra'ya masumiyetimi kanıtlayacak zamanım yok. Suçluluğuma dair kanıt ürettiklerini keşfetme riskini alamam. Tutuklandıktan hemen sonra ani bir beyin kanamasından ölme veya hücremde muhteşem bir şekilde intihar etme riskini göze alamam. Vakit kaybedemem ya da böyle bir risk alamam. Benim için neden bu kadar riskli olduğunu da açıklayamam. Novigrad'a yelken açmayacağım.'

Ona uzun uzun baktı.

Yelken açmayacaksın, diye tekrarladı. 'Böyle düşünmene ne izin veriyor? Bir zamanlar aşkın zevklerini paylaştığımız için mi? Buna güvenme Yennefer. Bırakın geçmişler geçmiş olsun.'

"Biliyorum ve buna güvenmiyorum. Novigrad'a yelken açmayacağım, çünkü asla yalnız ve çaresiz bırakmayacağıma yemin ettiğim birine yardım etmeliyim. Ve sen, Crach an Craite, Yarl of Skellige, girişimimde bana yardım edeceksin. Çünkü benzer bir yemin ettin. On yıl önce. Tam burada, iskelede, durduğumuz yer. Aynı kişiye. Calanthe'nin torunu Ciri'ye. Cintra'nın aslan yavrusu. Ben, Vengerbergli Yennefer, Ciri'yi kızım olarak görüyorum. Bu yüzden onun adına yeminini tutmanı talep ediyorum. Kalsın, Crach

⁂

an Craite, Yarl of Skellige.'

'Gerçekten?' Crach an Craite bir kez daha emin oldu. 'Onları denemeyecek misin? Bu tatlılardan hiçbiri yok mu?'

'Gerçekten.'

İplik ısrar etmedi, ancak çanaktan bir ıstakoz aldı, bir tahtaya koydu ve bir satırla güçlü, ancak son derece hassas bir darbe ile uzunlamasına böldü. Üzerine bolca limon suyu ve sarımsak sosu serptikten sonra eti doğrudan kabuğundan yemeye başladı. Parmaklarıyla.

Yennefer, gümüş bir bıçak ve çatal kullanarak ağırbaşlı bir şekilde yiyordu - ama bu, şaşkın ve muhtemelen biraz kırgın aşçı tarafından onun için özel olarak hazırlanmış ıspanaklı bir koyun pirzolasıydı. Çünkü büyücü, istiridye, midye, kendi suyuyla marine edilmiş somon balığı, kırlangıçotu ve midye çorbası, haşlanmış maymunbalığı kuyruğu, kızarmış kılıç balığı, kızarmış müren balığı, ahtapot, yengeç veya ıstakoz istemediği için. Deniz kestanesi. Veya – özellikle – taze deniz yosunu. Fringilla Vigo ve Philippa Eilhart'la hafifçe deniz kokan her şeyi, delice tehlikeli ışınlanma, denize düşüş, yuttuğu deniz suyu ve üzerine atılan ağ ile ilişkilendirdi - tesadüfen ona. , yosun ve yosun aynı tabakta sıkışmıştı. Deniz yosunu ve yosun, bir çam küreğinin dayanılmaz derecede acı verici darbeleriyle birlikte kafasına ve omuzlarına çarpmıştı.

"Öyleyse," diye konuşmaya devam etti Crach, eklemleri açtıktan sonra ıstakozun bacaklarından eti emerek, "Sana güvenmeye karar verdim, Yennefer. Bunu senin için yapmıyorum, ama bunun farkında ol. Bloedgeas, Calanthe'ye verdiğim kan yemini gerçekten de ellerimi bağlıyor. Dolayısıyla, Ciri'nin yardımına gitme niyetiniz samimi ve içtense, ki öyle olduğunu tahmin ediyorum, başka seçeneğim yok: Planınızda size yardım etmeliyim...'

'Teşekkür ederim. Ama o kendini beğenmiş ses tonundan kurtul lütfen. Tekrar ediyorum: Thanedd'deki komploda yer almadım. İnan bana.'

'Neye inandığım gerçekten bu kadar önemli mi?' o alevlendi. Ajanları sizi dünyanın enine boyuna takip eden Dijkstra ile krallarla başlamayı tercih etmelisiniz. Philippa Eilhart ve krallara sadık büyücülerle. Kendin de kabul ettiğin gibi, kimden buraya, Skellige'e kaçtın. *Onlara kanıt* sunmalısın— '

"Kanıtım yok," diye sözünü kesti, öfkeyle çatalını, gücenmiş aşçının kuzu pirzolasıyla birlikte kaynattığı Brüksel lahanasına sapladı. 'Ama olsaydı, sunmama izin vermezlerdi. Bunu sana açıklayamam; Konuşmam yasak. Sözüme güven, Crach. Lütfen.'

'Söyledim-'

Biliyorum, diye sözünü kesti. 'Yardım sözü verdin. Teşekkür ederim. Ama hala masumiyetime inanmıyorsun. İnan bana.'

Crach emilmiş ıstakozun kabuğunu bir kenara attı ve bir kase midyeyi yaklaştırdı. Ortalığı karıştırdı, onları tıngırdattı, daha büyüklerini çıkardı.

"Pekala," dedi sonunda, ellerini masa örtüsüne silerek. 'Sana inanıyorum. Çünkü inanmak istiyorum. Ama sana sığınma ya da koruma vermeyeceğim. Yapamam. Yine de Skellige'den dilediğiniz zaman ayrılabilir ve dilediğiniz yere gidebilirsiniz. Acele etmeni tavsiye ederim. Buraya, tabiri caizse, kanatlarında geldin. büyü. Başkaları sizi takip edebilir. Ayrıca sihir de yapabilirler.'

"Bir sığınak ya da güvenli bir saklanma yeri aramıyorum, Yarl. Gidip Ciri'yi kurtarmalıyım.'

"Ciri," diye tekrarladı, düşüncelere dalmıştı. "Aslan yavrusu... O tuhaf bir çocuktu."

'Öyle miydi?'

Ah, diye tekrar alevlendi. "Kendimi kötü ifade ettim. Çünkü o artık bir çocuk değil. Demek istediğim buydu. Bu kadar. Cintra'nın Aslan Yavrusu Cirilla... yazlarını ve kışlarını Skellige'de geçirdi. Çoğu zaman yaramazdı! O bir Genç Şeytandı, Aslan Yavrusu değil… Kahretsin, ikinci kez "öyleydi" dedim… Yennefer, söylentiler anakaradan buraya geliyor… Bazıları Ciri'nin Nilfgaard'da olduğunu söylüyor—'

"O Nilfgaard'da değil."

'Kızın öldüğü diğerleri.'

Yennefer dudağını ısırarak hiçbir şey söylemedi.

"Ama ikinci söylentiyi reddediyorum," dedi iplik kesin bir dille. 'Ciri yaşıyor. Eminim. Hiçbir belirti yok… O yaşıyor!'

Yennefer kaşlarını kaldırdı ama soru sormadı. Ard Skellig'in kayalarına çarpan dalgaların kükremesini dikkatle dinleyerek uzun süre sessiz kaldılar.

"Yennefer," dedi Crach, bir anlık sessizliğin ardından. 'Yine de kıtadan bize daha fazla haber ulaştı. Thanedd'deki çatışmadan sonra Brokilon'da saklanan Witcher'ınızın Nilfgaard'a ulaşmak ve Ciri'yi kurtarmak amacıyla oradan yola çıktığını biliyorum.'

"Tekrar ediyorum, Ciri Nilfgaard'da değil. *Witcher'ımın* -senin onu tanımlamayı tercih ettiğiniz şekliyle- ne planladığını bilmiyorum . Ama o... Crach, benim... ondan hoşlandığım bir sır değil. Ama Ciri'yi kurtaramayacağını biliyorum. Hiçbir şey elde etmeyecek. Onu tanıyorum. Bir şeye bulaşacak, kaybolacak, felsefe yapmaya başlayacak ve kendisi için üzülecek. Sonra öfkesini dışarı çıkaracak, kılıcıyla her şeyi ve herkesi parçalayacak. Daha sonra, bunu telafi etmek için asil ama anlamsız bir başarı sergileyecektir. Sonunda, aptalca, anlamsızca, muhtemelen sırtından bir bıçakla öldürülecek..."

"Diyorlar ki," diye araya girdi Crach, büyücünün uğursuz bir şekilde değişen, garip bir şekilde titreyen sesiyle paniğe kapıldı. Ciri'nin ona kaderle bağlı olduğunu söylüyorlar. Pavetta'nın nişanı sırasında Cintra'da bizzat gördüm...'

"Kader," diye araya girdi Yennefer keskin bir şekilde, "birçok farklı şekilde yorumlanabilir. Her neyse, boş konuşmalarla zaman kaybetmeyelim. Tekrarlıyorum; Geralt'ın planlarının ne olduğunu ya da bir planı olup olmadığını bilmiyorum. Kendim çalışmak için aşağı inmek istiyorum. Kendi yöntemlerimi kullanarak. Ve aktif olarak, Crach, aktif olarak. Başımı iki elimle tutarak oturup ağlamaya alışık değilim. hareket ediyorum!'

Yarl kaşlarını kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Harekete geçeceğim," diye tekrarladı büyücü. "Zaten bir plan yaptım. Ve sen Crach, yeminine uygun olarak bu konuda bana yardım edeceksin.'

"Ben hazırım," dedi kararlı bir şekilde. 'Hiçbir şey için. Uzun gemiler limanda demirli. Emri ver, Yennefer.'

Bir kahkahayı bastıramadı.

'Her zaman aynı. Hayır, Crach, cesaret ve erkeklik gösterisi yok. Nilfgaard'a yelken açıp Altın Kuleler Şehri'nin kilidine bir savaş baltası sokmak gerekmeyecek. Daha az gösterişli ama daha somut yardıma ihtiyacım var… Hazineniz ne durumda?'

'Affınıza sığınırım?'

Yarl Crach an Craite. İhtiyacım olan yardım nakit olarak ifade edilebilir.'

Ertesi gün şafakta başladı. Yennefer'in emrine verilen odalarda çılgınca bir kargaşa patlak verdi ve büyücüye atanmış olan seneschal Guthlaf'ın kontrol etmekte büyük güçlük çekti. Yennefer bir masada oturuyordu, neredeyse başını çeşitli kağıtlardan kaldırmıyordu. Hemen hazineye ve Cianfanellis'in bankasının ada şubesine gönderilen sayıyor, sütunları topluyor ve hesaplamalar yapıyordu. Hemen zanaatkarların, simyacıların, kuyumcuların, camcıların ve kuyumcuların eline geçen çizimler ve çizelgeler yapıyordu.

Her şey bir süre sorunsuz gitti ve sonra sorunlar başladı.

Üzgünüm leydim, dedi seneschal Guthlaf yavaşça. 'Ama yoksa, yok. Sana sahip olduğumuz her şeyi verdik. Sihir yapamayız veya mucizeler yapamayız! Ve önünüzde duran şeyin, birleşik değeri olan elmaslar olduğunu gözlemleme cüretini göstereceğim...'

'Birleşik değerleri ne kadar umurumda?' diye homurdandı. 'Bir taneye ihtiyacım var, ama uygun büyüklükte bir tane. Ne kadar büyük, usta kuyumcu?'

Lapidary tekrar resme baktı.

'Bu kesimi ve o yönleri yapmak için mi? En az otuz karat.'

Guthlaf kategorik olarak, "Bütün Skellige'de böyle bir taş yok," dedi.

Kuyumcu, "Bu doğru değil," diye karşı çıktı. 'Orada.'

"Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun, Yennefer?" Crach an Craite kaşlarını çattı. "Silahlı adamlar gönderip tapınağı yağmalamam mı gerekiyor? Elması vermezlerse rahibeleri gazabımla tehdit mi edeceğim? Söz konusu olamaz. Ben özellikle dindar değilim ama tapınak tapınaktır ve rahibeler rahibedir. Sadece kibarca sorabilirim. Benim için ne kadar önemli olduğuna ve minnettarlığımın ne kadar büyük olacağına dair ipucu. Ama yine de sadece bir istek olacak. Alçakgönüllü bir dua.'

'Bu reddedilebilir mi?'

'Aslında. Ama denemekten zarar gelmez. Neyi riske atıyoruz? Haydi birlikte Hindarsfjall'a yelken açalım ve duayı sunalım. Neye ihtiyaç olduğunu anlamaları için rahibelere vereceğim. Ama sonra her şey senin elinde olacak. Pazarlık et. Argümanlarınızı sunun. Rüşvet deneyin. Hırslarını artırın. Daha yüksek nedenlere başvurun. Çaresizlik, ağlama, hıçkırık, merhamet dileme… Tüm deniz şeytanlarını çağırın. Sana öğretmeli miyim Yennefer?'

"Her şey bir hiç için olacak, Crach. Bir büyücü asla rahibelerle anlaşmaya varamaz. Bakış açımızdaki bazı farklılıklar çok belirgin. Ve bir büyücünün "kutsal" bir kalıntı veya eser kullanmasına izin vermeye gelince… Hayır, unutsak iyi olur. Hiç şansı yok...'

"Aslında o elmasa ne için ihtiyacın var?"

'Bir "pencere" inşa etmek. Yani bir telekomünikasyon megaskobu. Birkaç kişiyle konuşmam gerekiyor.'

Sihirli bir şekilde mi? Uzakta mı?

"Kaer Trolde'nin tepesine çıkıp yüksek sesle bağırmak yeterli olsaydı, seni rahatsız etmezdim."

Suyun üzerinde daireler çizen martılar ve deniz kuşları uğuldadı. Hindarsfjall'ın sarp kayalıklarında ve resiflerinde yuva yapan kırmızı gagalı istiridye avcıları tiz bir şekilde ciyakladı ve sarı başlı sümsük kuşları boğuk bir sesle çığlık attı ve kıkırdadı. Kara tepeli karabatakların parıldayan yeşil gözleri, fırlatma süzülerek geçerken dikkatle izledi.

"Suyun üzerinde asılı duran bu büyük kaya," diye işaret etti Crach an Craite, tırabzana yaslanarak, "Kaer Hemdall, Hemdall'ın Gözetleme Kulesi. Hemdall bizim efsanevi kahramanımız. Efsaneye göre Tedd Deireadh, The Time of the End, Time of White Frost ve Wolfish Blizzard'ın gelmesiyle Hemdall, Morhögg ülkesinden gelen kötü güçlerle: Kaos'un hayaletleri, iblisleri ve hayaletleriyle karşı karşıya gelecek. Gökkuşağı Köprüsü'nde duracak ve silaha sarılmanın ve savaş düzenine girmenin zamanının geldiğini belirtmek için kornasını çalacak. Ragh nar Roog için, gecenin mi çökeceğini yoksa şafağın mı kopacağını belirleyecek olan Son Savaş.'

Fırlatma, dalgaların üzerinden çevik bir şekilde atlayarak, Hemdall'ın Gözetleme Kulesi ile benzer şekilde fantastik dış hatlara sahip başka bir kaya arasındaki körfezin daha sakin sularına girdi.

Yarl, "Bu daha küçük kaya Kambi," diye açıkladı. "Mitlerimizde Kambi adı, ötmesi Hemdall'ı, Karanlığın ordusunu, Morhögg'ün iblislerini ve hayaletlerini taşıyan cehennemi uzun tekne Naglfar'ın yaklaştığı konusunda uyaracak olan büyülü bir altın horoz tarafından taşınır. Naglfar, cesetlerin tırnaklarından yapılmıştır. İnanmayacaksın Yennefer, ama Skellige'de Morhögg hayaletlerine yapı malzemeleri sağlamamak için gömmeden önce ölülerin tırnaklarını kesen hâlâ insanlar var.'

'İsterim. Efsanenin gücünü biliyorum.'

Fiyort onları rüzgardan biraz korudu ve yelken dalgalandı.

"Boruyu çal," diye emretti Crach, mürettebatına. 'Biz ulaşıyoruz sahil. Dindar hanımlara onları ziyaret ettiğimizi bildirmeliyiz.'

Uzun, taş bir merdivenin başında yer alan bina, devasa bir kirpi gibi görünüyordu; yosun, sarmaşık ve çalılarla o kadar büyümüştü ki. Yennefer, çatıda sadece çalıların değil, küçük ağaçların bile büyüdüğünü gözlemledi.

"Bu tapınak," diye onayladı Crach. Etrafını saran koruya Hinduder denir ve aynı zamanda bir ibadet yeridir. Kutsal ökse otunu burada topluyorlar ve bildiğiniz gibi Skellige'de insanlar yeni doğan beşikten mezara kadar her şeyi onunla süsleyip süsliyor... Dikkat edin, basamaklar kaygan... Yosun, ha-ha, neredeyse din boğuluyor... Kolunu tutayım... Her zamanki gibi, aynı parfüm... Yenna...'

'Crach. Lütfen. Bırakın geçmişler geçmiş olsun.'

'Affınıza sığınırım. Hadi devam edelim.'

Birkaç sessiz genç rahibe tapınağın dışında bekliyordu. Yarl onları kibarca karşıladı ve Modron Sigrdrifa adını verdiği üstleriyle konuşmak istediğini ifade etti. İçeriye, yükseklere yerleştirilmiş vitray pencerelerden parlayan ışık huzmeleriyle aydınlanan bir alana girdiler. Bunlardan biri sunağın üzerinde parlıyordu.

"Yüz deniz şeytanı adına," diye mırıldandı Crach an Craite. Brisingamen'in ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Çocukluğumdan beri burada bulunmadım… Muhtemelen Cidaris'teki bütün tersaneleri onunla satın alabilirsiniz. İşçiler ve yıllık üretim ile birlikte.'

İp abartıyordu. Ama fazla değil.

Büyük Anne Modron Freyja'nın tipik anne görünümündeki bir heykeli -heykeltıraşın aşırı vurguladığı ileri hamilelik durumunu gözler önüne seren dökümlü cüppeli bir kadın- mütevazı mermer sunağın üzerinde, kedi ve şahin figürlerinin üzerinde, yukarıda adak teklifleri için bir taş leğen. Eğilmiş başı ve bir fularla gizlenmiş yüz hatlarıyla duruyordu. Tanrıçanın göğsünde katlanmış kollarının üzerinde altın bir kolyenin bir parçası olan bir elmas vardı. Elmas, en berrak su gibi hafifçe maviye boyanmıştı. Büyüktü.

Yüz elli karat falan.

"Kesmeye bile gerek yok," diye fısıldadı Yennefer. 'Bu bir rozet, tam da ihtiyacım olan şey. Işığın kırılması için mükemmel yönler…'

'Bu, şanslı olduğumuz anlamına geliyor.'

'Şüpheliyim. Rahibeler yakında ortaya çıkacak ve ben bir kafir olarak yemin edip kovulacağım.'

Abartıyor musun?

'En ufak bir şey değil.'

"Hoş geldin, Yarl, Ana'nın tapınağına. Ve sana da hoşgeldin diyorum, ey Vengerberg'li sayın Yennefer.'

Crach an Craite eğildi.

'Selamlar, saygıdeğer anne Sigrdrifa.'

Rahibe uzundu, neredeyse Crach kadar uzundu - bu da Yennefer'den bir baş daha uzun olduğu anlamına geliyordu. Sarı saçları ve solgun gözleri vardı ve oval, ne çok güzel ne de çok kadınsı bir yüzü vardı.

Onu daha önce bir yerde gördüm , diye düşündü Yennefer. *Kısa süre önce. Neresi?*

"Limana giden Kaer Trolde'nin merdivenlerinde," diye hatırladı rahibe gülümseyerek. "Uzun tekneler sesten gelirken. Düşük yapmak üzere olan hamile bir kadına yardım ederken senin üzerinde durdum. Dizlerinin üzerinde, çok pahalı camlet elbisen için hiç endişelenme. Gördüm. Ve bir daha asla soğuk kalpli ve hesaplı büyücülerin hikayelerine kulak asmayacağım.'

Yennefer hafifçe öksürdü ve başını eğerek selam verdi.

"Annenin sunağının önünde duruyorsun, Yennefer. Onun lütfu üzerinize olsun.'

'Saygıdeğer anne, ben... Size alçakgönüllülükle sormak istiyorum...'

'Hiç bir şey söyleme. Yarl, şüphesiz çok meşgulsün. Bizi burada Hindarsfjall'da rahat bırakın. Bir anlaşmaya varmayı başaracağız. Biz kadınız. Neyle meşgul olduğumuz ya da kim olduğumuz önemsizdir: Biz her zaman Bakire, Anne ve Kocakarı olana hizmet ederiz. Yanıma diz çök Yennefer. Annenin önünde başını eğ.'

*

Brisingamen'i tanrıçanın boynundan mı alayım?' Sigrdrifa tekrarladı ve sesinde haklı bir öfkeden çok inançsızlık vardı. Hayır, Yennefer. Bu oldukça imkansız. mesele bile değil ki cesaret edemem... Yapsam da Brisingamen kaldırılamaz. Kolyenin tokası yoktur. Heykele kalıcı olarak bağlıdır.'

Yennefer uzun bir süre sessiz kaldı, sakince rahibeye baktı.

"Bilseydim," dedi soğuk bir sesle, "ard Skellig'e iple hemen yelken açardım. Hayır, hayır, hiçbir şekilde seninle konuşmak için harcanan zamanı boşa harcanmış olarak görmüyorum. Ama bende çok az var. Gerçekten çok az. Nezaketiniz ve sıcaklığınız beni biraz şaşırttı, itiraf ediyorum...'

"Sana karşı iyi niyetliyim," diye araya girdi Sigrdrifa duygusuzca. 'Ayrıca planlarınızı tüm kalbimle destekliyorum. Ciri'yi tanıyordum, çocuğu sevdim ve kaderi beni etkiliyor. Kızı kurtarmayı umduğunuz kararlılığa hayranım. Her dileğini yerine getireceğim. Ama Brisingamen değil, Yennefer. Brisingamen değil. Bunu sorma.'

'Sigdrifa, Ciri'yi kurtarmaya gitmek için acilen bazı bilgilere ihtiyacım var. Onsuz çaresiz kalacağım. İhtiyacım olan bilgiyi ancak telekomünikasyon yoluyla edinebilirim. Uzaktan iletişim kurabilmek için büyü kullanarak büyülü bir eser – bir megaskop – inşa etmeliyim.'

Kötü şöhretli kristal toplarınız gibi bir cihaz mı?

'Oldukça daha karmaşık. Kristal toplar yalnızca başka bir ilişkili kristal top ile telekomünikasyona izin verir. Yerel cüce bankasının bile merkezde başka biriyle konuşmak için kristal bir küresi var. Bir megaskop biraz daha büyük yeteneklere sahiptir… Ama neden teori? Elmas olmadan hiçbir şekilde ondan bir şey çıkmaz. Neyse veda edeyim...'

"O kadar acele etme."

Sigrdrifa ayağa kalktı ve neften geçerek sunağın ve Modron Freyja heykelinin önünde durdu.

'Tanrıça,' dedi, 'aynı zamanda falcıların da hamisi. kahinler. Telepatlar. Kutsal hayvanlarının sembolize ettiği gibi: gören ve işiten kedi, kendisi görünmeyen ve yukarıdan gören şahin. Ve tanrıçanın mücevheri adına: Brisingamen, durugörü kolyesi. Neden bir bakma ve dinleme cihazı yapasın, Yennefer? Tanrıçadan yardım istemek daha kolay olmaz mıydı?'

Yennefer son anda küfretmekten vazgeçti. Sonuçta orası bir ibadet yeriydi.

Sigrdrifa, "Akşam namazı vakti yaklaşıyor," diye devam etti. "Kendimi diğer rahibelerle birlikte meditasyona adayacağım. Tanrıçadan Ciri için yardım isteyeceğim. Birçok kez burada, bu tapınakta bulunan ve Büyük Ana'nın boynundaki Brisingamen'e birçok kez bakan Ciri için. Değerli zamanınızın bir iki saatini daha feda edin, Yennefer. İbadet zamanı için burada bizimle kal. Dua ederken beni destekleyin. Düşüncelerin ve varlığınla.'

'Sigdrifa...'

'Lütfen. Benim için yap. Ve Ciri için.'

Mücevher Brisingamen. Tanrıçanın boynunda.

Bir esneme bastırdı. *Sadece biraz şarkı söyleseydi* , diye düşündü, *bazı büyüler, biraz gizem… Biraz mistik folklor… Daha az sıkıcı olurdu, kendini bu kadar uykulu hissetmezdi. Ama başları eğik, sadece diz çökmüşlerdi. Hareketsiz, sessiz.*

Ama istedikleri zaman, Güç'ü zaman zaman biz büyücüler kadar iyi kullanabilirler. Bunu nasıl yaptıkları hala bir muamma. Herhangi bir hazırlık, herhangi bir öğrenme, herhangi bir çalışma olmadan… Sadece dua ve meditasyon. Kehanet? Bir çeşit otohipnoz mu? Tissaia de Vries'in iddiası bu… Enerjiyi bilinçsizce, bir trans halinde emerler ve onu büyülerimiz gibi bir şeye dönüştürme yeteneğini kazanırlar.

Enerjiyi dönüştürürler, ona tanrının bir lütfu ve lütfu gibi davranırlar. İnanç onlara güç verir.

Biz büyücüler neden böyle bir şeyde asla başarılı olamadık?

Denemeli miyim? Bu yerin atmosferini ve aurasını mı kullanıyorsunuz? Kendim transa girebilirdim, değil mi? Sadece elmasa bakarak... Brisingamen... Megaskopumda ne kadar harika çalışacağını yoğun bir şekilde düşünerek...

Brisingamen... sabah yıldızı gibi parlıyor, orada, kasvette, tütsü dumanında ve için için yanan mumlarda...

'Yennefer.'

Başını yukarı kaldırdı.

Tapınakta hava karanlıktı. Güçlü bir duman kokuyordu.

'Uyuyakaldım mı? Beni affet...'

'Affedilecek bir şey yok. Benimle gel.'

Dışarıda, gece gökyüzü, bir kaleydoskoptaki renkler gibi değişen, parıldayan bir parlaklıkla yanıyordu. Kuzey ışıkları? Yennefer hayretle gözlerini ovuşturdu. Aurora borealis mi? Ağustosda?

"Ne kadarını feda edebilirsin, Yennefer?"

'Affınıza sığınırım?'

'Kendini feda etmeye hazır mısın? Senin paha biçilmez büyün mü?'

"Sigdrifa," dedi öfkeyle, "harika numaralarını üzerimde deneme. Doksan dört yaşındayım. Ama bunu günah çıkarma sırrı olarak kabul et lütfen. Sadece sana bir çocuk gibi davranılamayacağını anlaman için güveniyorum.'

'Soruma cevap vermedin.'

'Ve bunu kastetmiyorum. Çünkü kabul etmediğim mistisizmdir. İbadetiniz sırasında uyuyakaldım. Beni yormuş ve sıkmıştı. Çünkü senin tanrıçana inanmıyorum.'

Sigrdrifa arkasını döndü ve Yennefer kendine rağmen çok derin bir nefes aldı.

Gözleri erimiş altınla dolu bir kadın, "İnanmazlığınız benim için pek gurur verici değil," dedi. 'Ama inançsızlığın bir şeyi değiştiriyor mu?'

Yennefer'in tek yapabildiği nefes vermekti.

'Zaman gelecek' dedi altın gözlü kadın, 'kesinlikle çocuklar dahil hiç kimse büyücülere inanmayacak. Bunu kasıtlı bir kinle söylüyorum. İntikam yolu ile. Bırak gidelim.'

"Hayır..." Yennefer sonunda başardı. 'Numara! Hiçbir yere gitmeyeceğim. Yeteri kadarı! Bu bir büyülenme veya hipnozdur. Bir illüzyon! Bir trans! Savunma mekanizmaları geliştirdim… Tüm bunları tek bir tılsımla yok edebilirim, aynen böyle! kahretsin...'

Altın gözlü kadın yaklaştı. Kolyesindeki elmas sabah yıldızı gibi yanıyordu.

'Konuşmanız yavaş yavaş iletişim olarak hizmet etmeyi bırakıyor,' dedi. 'Sanat için sanat oluyor. Ne kadar anlaşılmaz olursa, o kadar derin ve bilge kabul edilir. Gerçekten, sadece “Ugh” ve “Ooh” diyebildiğin zaman seni tercih ettim. Gel.'

'Bu bir illüzyon, bir trans… Hiçbir yere gitmeyeceğim!'

'Seni zorlamak istemiyorum. Bu bir utanç olurdu. Çünkü sen zeki ve gururlu bir kızsın, karakterin var.'

Düz bir. Bir çim denizi. Bir bozkır. Çalıdan çömelmiş bir avcının sırtı gibi fırlayan bir kaya.

Mücevherimi istedin, Yennefer. Önce birkaç şeyden emin olmadan sana verememem. Derinlerde ne olduğunu kontrol etmek istiyorum. Bu yüzden seni buraya, ezelden beri bu Güç ve Kudret yerine getirdim. Görünüşe göre paha biçilmez sihrin her yerde. Görünüşe göre sadece birinin elini uzatması yeterli. Onu tutmaktan korkuyor musun?'

Yennefer dar boğazından bir ses çıkaramadı.

'O halde Kaos, sanat ve ilim' dedi, adı söylenemeyen kadın, 'size göre, Güçler dünyayı değiştirmeye muktedir mi? Bir lanet, bir lütuf ve ilerleme mi? Ve onlar bir ihtimal Faith değil mi? Aşk? Kurban?

'Duyuyor musun? Horoz Kambi ötüyor. Dalgalar kıyıya çarpıyor, Naglfar'ın pruvasıyla itilen dalgalar. Hemdall'ın boru sesi, Bifrost'un gökkuşağı rengindeki kemerinde düşmanlarına karşı dururken çalar. Beyaz Ayaz yakındır, fırtına ve kar fırtınası yakındır... Yılan'ın kıvranma hareketlerinden dünya titriyor...

'Kurt güneşi yutar. Ay siyaha döner. Sadece soğukluk ve karanlık vardır. Kin, intikam ve kan…

'Kimin tarafında olacaksın, Yennefer? Bifrost'un doğusunda mı yoksa batısında mı olacaksınız? Hemdall'ın yanında mı olacaksın, ona karşı mı?

'Kambi horozu ötüyor.

Karar ver Yennefer. Seçmek. Sadece bu nedenle hayata döndürüldünüz: Doğru zamanda bir seçim yapabilmeniz için.

'Işık mı Karanlık mı?'

'İyi ve Kötü, Işık ve Karanlık, Düzen ve Kaos? Onlar ancak sembollerdir; gerçekte böyle bir kutupluluk yoktur! Aydınlık ve Kasvet her birimizin içindedir, biraz birimiz, biraz da diğerimiz. Bu konuşma anlamsız. Anlamsız. Mistisizme gelmeyeceğim. Sana ve Sigrdrifa'ya göre Kurt, Güneş'i yiyip bitiriyor. Bana göre bu bir tutulma. Ve böyle kalsın.'

Kalmak? Ne?

Başının döndüğünü hissetti, korkunç bir gücün kollarını büktüğünü, omuzlarındaki ve dirseklerindeki eklemleri burktuğunu, işkence görüyormuş gibi omurlarını ezdiğini hissetti. Acı içinde çığlık attı, sağa sola savruldu ve gözlerini açtı. Hayır, rüya değildi. Bu bir rüya olamazdı. Bir ağacın üzerindeydi, kollarını devasa bir külün dallarından akimbo olarak sarkıtıyordu. Onun üzerinde yüksekte bir şahin daire içine aldı. Aşağıda, yerde, karanlıkta yılanların tıslamasını, birbirine sürtünen pulların hışırtısını duydu.

Yanında bir şey hareket etti. Gergin ve ağrıyan omuzlarında bir sincap koştu.

'Hazır mısın?' diye sordu sincap. 'Kurbanını sunmaya hazır mısın? Neyi feda etmeye hazırsın?'

'Hiçbir şeyim yok!' Acı onu kör etti ve felç etti. 'Ve olsaydı bile, böyle bir fedakarlığa inanmam! Milyonlarca acı çekmek istemiyorum! Hiç acı çekmek istemiyorum! Hiç kimse için ve kimsenin yerine!'

'Kimse acı çekmek istemez. Ama yine de bizim payımız. Ve bazıları daha çok acı çekiyor. Tercihe göre değil. Mesele acı çekmek değil. Önemli olan bunun nasıl karşılandığıdır.'

*

Janka! Sevgili Janka!

Bu kambur canavarı benden al! Bakmak istemiyorum!

O benim olduğu kadar senin de kızın.

Aslında? Sahip olduğum çocuklar normal.

Nasıl cüret edersin… Ne cüretle önermeye cüret edersin…

Senin elf ailende cadılar vardı. İlk hamileliğinizi iptal eden sizdiniz. Bu yüzdendi. Elf kanını ve lekeli bir rahmi lekeledin, kadın. Bu yüzden canavarlar doğurursun.

Talihsiz bir çocuktur... Tanrıların isteği böyleydi! O benim olduğu kadar senin de kızın! Ne yapacaktım? Onu boğmak mı? Doğum kordonunu bağlamadın mı? Şimdi ne yapacağım? Onu ormana götürüp terk mi edeceksin? Allah aşkına benden ne istiyorsunuz?

Babacığım! Mumya!

Uzak dur, seni ucube.

Bu ne cüret! Bir çocuğa vurmaya nasıl cüret edersin! Durmak! Nereye gidiyorsun? Neresi? Ona, sen? Ona!

Evet, kadın. Ben bir erkeğim. Doğal hakkım olduğu gibi şehvetimi istediğim yerde ve zamanda doyurmakta özgürüm. Ve senden nefret ediyorum. Sen ve yozlaşmış rahminin meyvesi. Akşam yemeği ile beklemeyin. Bu gece dönmeyeceğim.

Mumya…

Neden ağlıyorsun?

Neden beni dövüyorsun ve beni uzaklaştırıyorsun? İyiydim, değil mi?

*

⁕

Mumya! Sevgili anne!

'Affedebilir misin?'

"Uzun zaman önce affettim."

'Önce intikam şehvetini tatmin etmiş olmak.'

'Evet.'

'Pişman mısın?'

⁕

'Numara.'

Parçalanmış ellerinde ve parmaklarında acı, yakıcı bir acı.

'Evet, suçluyum. Duymak istediğin bu mu? Bir itiraf ve pişmanlık mı? Vengerberg'li Yennefer'ın kendini rezil ettiğini duymak ister misin? Hayır, sana o zevki yaşatmayacağım. Suçumu kabul ediyorum ve cezamı bekliyorum. Ama pişmanlığımı duymayacaksın!'

Acı, bir kişinin dayanabileceği sınırlara ulaştı.

'Aldatanlardan, aldatılanlardan, taciz edilenlerden beni suçluyorsun, benim yüzümden kendi ellerinden, benim elimden ölenler için beni suçluyorsun... Bir kez olsun kendime el kaldırmışken mi? Nedenlerim olduğunu görebilirsin! Ve hiçbir şeyden pişman değilim! Zamanı geri alabilsem bile… Hiçbir şeyden pişman değilim!'

Şahin omzuna kondu.

Kırlangıç Kulesi. Kırlangıç Kulesi. Kırlangıç Kulesi'ne acele edin.

Ah kızım.

⁕

⁕

Horoz Kambi ötüyor.

Siyah bir kısrak üzerinde, dörtnala koşan Ciri, kül rengi saçları rüzgarda dağılıyor. Yüzünden kan fışkırıyor, canlı, yoğun bir kırmızı. Kara kısrak, bir kuş gibi süzülür, yüksek bir kapının üst korkuluğu üzerinde düzgünce süzülür. Ciri eyerde sallanıyor ama düşmüyor…

Ciri, gecenin ortasında, taşlı, kumlu bir vahşi doğanın ortasında, kaldırılmış bir kolla. Elinden parlayan bir top patlıyor… Tırnaklarıyla çakılları çalkalayan bir tek boynuzlu at… Pek çok tek boynuzlu at… Ateş… Ateş…

Geralt bir köprüde. Savaşta. Ateşin ortasında. Kılıcına bir alev yansıdı.

Fringilla Vigo, yeşil gözleri cinsel coşkuyla fal taşı gibi açılmış, kırpılmış başı açık bir kitabın üzerinde, ön kapakta... Başlığın bir kısmı görülüyor: *Kaçınılmaz Ölüm Üzerine Notlar...*

Geralt'ın gözleri Fringilla'nınkilere yansıdı.

Bir uçurum. Sigara içmek. Aşağıya doğru giden adımlar. İnilmesi gereken basamaklar. Bir şeyler bitiyor. Sonun Zamanı olan Tedd Deireadh yakındır…

Karanlık. Nem. Taş duvarların korkunç soğuğu. Bileklerde, ayak bileklerinde demirin soğuğu. Parçalanmış ellerde nabız gibi atan, ezilmiş parmaklara ateş eden ağrı...

Ciri onu elinden tutar. Uzun, karanlık bir koridor, taş sütunlar, belki heykeller… Karanlık. İçinde rüzgarın uğultusu kadar yumuşak fısıltılar.

Bir kapı. Devasa, ağır yapraklı sonsuz kapılar önlerinde mırıldanmadan açılıyor. Ve nihayet, geçilmez karanlıkta, kendi kendine açılmayan bir kapı. Hangisinin açılması yasaktır.

Korkuyorsan arkanı dön.

Bu kapıyı açmak yasaktır. Bunu biliyorsun.

Yaparım.

Ama yine de beni oraya götürüyorsun.

Korkuyorsan arkanı dön. Geri dönmek için hala zaman var. Henüz çok geç değil.

peki sen?

Bu benim için.

Horoz Kambi ötüyor.

Tedd Deireadh geldi.

Aurora borealis.

Şafak.

⁕

'Yennefer. Uyanmak.'

Başını yukarı kaldırdı. Ellerine baktı. İkisine de sahipti. Bozulmamış.

'Sigdrifa mı? Uyuyakaldım…'

'Gel.'

'Nereye?' o fısıldadı. 'Bu sefer nereye?'

'Affınıza sığınırım? Anlamıyorum. Gel. Görmelisin. Bir şey oldu... Garip bir şey. Hiçbirimiz bunu nasıl açıklayacağımızı bilmiyoruz. Ama tahmin edebiliyorum. Lütuf… Tanrıça sana lütfunu bahşetmiş, Yennefer.'

"Ne demek istiyorsun, Sigrdrifa?"

'Bak.'

Baktı. Ve yüksek sesle içini çekti.

Modron Freyja'nın kutsal mücevheri Brisingamen artık tanrıçanın boynuna dolanmıyordu. Ayaklarının dibinde yatıyordu.

⁕

'Doğru mu duydum?' Crach an Craite sordu. 'Büyülü atölyenle Hindarsfjall'a mı taşınıyorsun? Rahibeler kutsal elması size mi verecek? Onu cehennem makinende kullanmana izin mi verecekler?'

'Evet.'

'Güzel güzel. Yennefer, belki bir dönüşüm geçirdin mi? Adada ne oldu?'

'Hiç merak etme. Tapınağa dönüyorum ve hepsi bu.'

'Peki istediğin finansal kaynaklar? Hala gerekli olacaklar mı?'

'Öyle derdim.'

'Seneschal Guthlaf ilgili talimatlarınızın her birini yerine getirecek. Ama Yennefer, çabuk ver onları. Acele etmek. Yeni haberler aldım.'

"Lanet olsun, bundan korktum. Nerede olduğumu biliyorlar mı?'

'Hayır henüz değil. Yine de Skellige'de görünebileceğin konusunda uyarıldım ve seni derhal hapse atmam emredildi. Ayrıca, keşif gezilerimde esir almam ve onlardan bilgi almam emredildi, bunlar sadece sizinle ve Nilfgaard'da veya taşrada geçirdiğiniz süre ile ilgili kırıntılar olsa bile. Yennefer, acele et. Sizi burada, Skellige'de yakalarlarsa, kendimi biraz zor bir durumda bulurum.'

'Gücüm yettiğince her şeyi yapacağım. Sizden ödün vermemek için ne gerekiyorsa dahil. Merak etme.'

Crach sırıttı.

' dedim *biraz* . Onlardan korkmuyorum. Ne krallardan, ne büyücülerden. Bana ihtiyaçları olduğu için bana bir şey yapamazlar. Ve feodal bir yeminle sana yardım etmek zorundaydım. Evet, evet, doğru duydunuz. Hala resmen Cintran tacının bir vasalıyım. Ve Cirilla'nın bu taç üzerinde resmi hakları var. Cirilla'yı temsil ederek, onun tek koruyucusu olarak, bana emir verme, itaat ve kölelik talep etme resmi hakkına sahipsiniz.'

"Casuist safsatalar."

"Pekâlâ," diye homurdandı. 'Her şeye rağmen Emhyr var Emreis'in kızı gerçekten evlenmeye zorladığı ortaya çıkarsa, ben de gür bir sesle bağırırım. Ayrıca – bazı yasal boşluklar ve süslemeler sayesinde – Ciri taht hakkından mahrum bırakılmış ve o lummox Vissegerd de dahil olmak üzere bir başkası vekil varis olarak seçilmiştir. O zaman itaatimi ilan edeceğim ve derhal feodal yeminimi ilan edeceğim.'

"Ama," diye gözlerini kıstı Yennefer, "her şeye rağmen, Ciri'nin öldüğü ortaya çıkarsa?"

O yaşıyor, dedi Crach kararlı bir şekilde. Bunu kesinlikle biliyorum.

'Nasıl?'

'Güven vermek istemeyeceksiniz.'

'Beni dene.'

"Cintra kraliçelerinin kanı," diye başladı Crach, "denize esrarengiz bir şekilde bağlıdır. O kanın kadınlarından biri ölünce deniz tam bir deliliğe kapılır. Ard Skellig'in Riannon'un kızlarına yas tuttuğu söylenir. Çünkü fırtına o kadar şiddetlidir ki, batıdan vuran dalgalar doğuya doğru yarıklardan ve oyuklardan geçer ve aniden kayadan tuz nehirleri fışkırır. Ve tüm ada titriyor. Basit halk, “Ard Skellig'in nasıl hıçkırdığını görün. Yine biri öldü. Riannon'un kanı öldü. Yaşlı Kan”.

Yennefer sessizdi.

"Bu bir peri masalı değil," diye devam etti Crach. 'Kendi gözlerimle gördüm. Üç kere. Kahin Adalia'nın ölümünün ardından, Calanthe'nin ölümünün ardından… Ve Ciri'nin annesi Pavetta'nın ölümünün ardından.'

"Pavetta," diye gözlemledi Yennefer, "aslında bir fırtına sırasında öldü, bu yüzden konuşmak zor..."

"Pavetta," diye araya girdi Crach, hâlâ derin düşünceler içindeydi, "bir fırtına sırasında ölmedi. Fırtına, ölümünden sonra başladı. Deniz, Cintran soyundan birinin ölümüne her zaman olduğu gibi tepki verdi. Bu konuyu yeterince araştırdım. Ve bildiklerimden eminim.'

'Anlamı ne?'

'Pavetta ve Duny'nin seyir halinde olduğu gemi, kötü şöhretli Sedna Uçurumu üzerinde gözden kayboldu. Orada kaybolan ilk gemi değildi. Şüphesiz bunu biliyorsun.'

'Peri masalları. Gemiler felaketlerle karşılaşır, bu doğal bir şey-'

"Skellige'de," diye kesin bir dille sözünü kesti, "gemiler ve denizcilik hakkında doğal ve doğal olmayan afetleri ayırt edebilecek

kadar bilgimiz var. Sedna Uçurumu üzerinde gemiler doğal olmayan bir şekilde batıyor. Ve yanlışlıkla değil. Buna Pavetta ve Duny'nin yelken açtığı gemi de dahil.'

Tartışmıyorum. Büyücü içini çekti. 'Her neyse, bunun bizim için bir anlamı var mı? Neredeyse on beş yıl sonra mı?

Bana öyle geliyor. Yaren dudaklarını büzdü. 'Davayı çözeceğim. Sadece zaman meselesi. Öğreneceğim… Bir açıklama bulacağım. Tüm gizemlere bir açıklama bulacağım. Cintra katliamından olan da dahil...'

'Bu nasıl bir muamma olabilir?'

Nilfgaardlılar Cintra'yı işgal ettiğinde," diye mırıldandı, onun gözlerinin içine bakarak, "Calanthe, Ciri'nin ruhlarının şehirden çıkarılmasını emretti. Ama kasaba çoktan alevler içindeydi, Kara Pelerinler her yerdeydi, kuşatmadan kurtulma şansı zayıftı. Kraliçeye böyle riskli bir işe karşı tavsiyede bulunuldu ve Ciri'nin Nilfgaard'ın hetmanları önünde resmen teslim olması, böylece onun hayatını ve Cintran devletini kurtarması önerildi. Alev alev yanan sokaklarda, asker mafyasının ellerinde kesinlikle ve anlamsız bir şekilde ölecekti. Ama dişi aslan… Görgü tanıklarına göre ne dedi biliyor musunuz?'

'Numara.'

"Kızın kanının kirletilmesindense Cintra'nın kaldırım taşları üzerinde akması daha iyidir." Ne tarafından kirletildi?'

'İmparator Emhyr ile evlilik. Pis bir Nilfgaardlı. Yarl, geç oldu. Yarın şafakta başlıyorum… Size ilerlememi bildireceğim.'

'Ben buna güveniyorum. İyi geceler Yenna... Hmmm...'

"Ne, Crach?"

'Hiçbir ihtimal yapmazsın, hmmm, süslü...'

'Hayır, Yar. Bırakın geçmişler geçmiş olsun. İyi geceler.'

'Güzel güzel.' Crach an Craite, misafirini başını eğerek karşıladı. Triss Merigold bizzat. Ne kadar çarpıcı bir elbise. Ve kürk... çinçilla,

değil mi? Seni Skellige'e neyin getirdiğini sorardım… Bilseydim. Ama ben yaparım.'

"Harika," Triss baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve muhteşem kestane rengi saçlarını düzeltti. 'Bilmen harika, Yarl. Bizi giriş ve ön açıklamalardan kurtaracak ve hemen işe koyulmamızı sağlayacak.'

'Ne işi?' Crach kollarını göğsünde kavuşturdu ve büyücüye baktı. 'Tanıtımlardan önce ne gelmeli, hangi açıklamalara güveniyorsunuz? Kimi temsil ediyorsun, Triss? Buraya kimin adına geldin? Hizmet ettiğin Kral Foltest, sürgünle seni hizmetten çıkardı. Hatalı olmana rağmen seni Temerya'dan kovdu. Dijkstra ile birlikte şu anda Redania'da fiilen hüküm süren Philippa Eilhart'ın sizi kanatlarının altına aldığını duydum. Görüyorum ki, iltica ücretini elinden geldiğince iyi ödüyorsun. Eski dostunu bulmak için gizli ajan rolünü üstlenmekten çekinmiyorsun bile.'

"Beni yanılıyorsun, Yarl."

'Özür dilerim. eğer hata yapıyorsam. Ben miyim?'

Uzun bir süre sessiz kaldılar, birbirlerine güvensizlikle baktılar. Triss sonunda homurdandı, küfretti ve yüksek topuklarını yere vurdu.

'Ah, canı cehenneme! Burundan birbirimize yol göstermeyi bırakalım! Kimin kime hizmet ettiği, kimin kimin yanında olduğu, kimin kime iman ettiği ve hangi saiklerle olduğu şimdi ne fark eder? Yennefer öldü. Ciri'nin nerede ve kimin elinde olduğu hala bilinmiyor... Sırlarla oynamanın ne anlamı var? Buraya casus olarak gelmedim Crach. Özel bir birey olarak kendi inisiyatifimle geldim. Ciri için endişeyle hareket ediyor.'

Herkes Ciri için endişeleniyor. Şanslı kız.'

Triss'in gözleri parladı.

'Buna gülmeyecektim. Özellikle senin yerinde.'

'Affınıza sığınırım.'

Pencereden dışarı, Spikeroog'un ağaçlıklı doruklarının ötesinde batan kızıl güneşe bakarak hiçbir şey söylemediler.

"Tris Merigold."

'Evet, ey iplik.'

'Seni yemeğe davet ediyorum. Ah, aşçı bana tüm büyücülerin iyi pişmiş deniz ürünlerini küçümseyip küçümsemediğini sormamı

*

söyledi?'

Triss deniz ürünlerini küçümsemedi. Aksine, planladığından iki kat daha fazla yedi ve şimdi beli için endişelenmeye başladı - gurur duyduğu yirmi iki inç hakkında. Toussaint'in ünlü Est Est'i olan beyaz şarapla sindirimini kolaylaştırmaya karar verdi. Crach gibi o da bir borudan içti.

"Ve böylece," diye konuşmaya başladı, "Yennefer on dokuz Ağustos'ta buraya, gökten olağanüstü bir şekilde balık ağlarına düşerek geldi. Cintra'nın sadık bir vasalı olarak, ona sığınma hakkı verdi. Bir megaskop yapmasına yardım etti... Kiminle ve ne hakkında konuştuğunu elbette bilemezsiniz.'

Crach an Craite, borudan derin bir şekilde içti ve bir geğirmeyi bastırdı.

Bilmiyorum, dedi kurnazca gülümsedi. 'Tabii bilmiyorum. Zavallı ve basit bir denizci olan ben, güçlü büyücülerin yaptıkları hakkında nasıl bir şey bilebilirim?'

*

Modron Freyja'nın rahibesi Sigrdrifa, sanki Crach an Craite'in sorusu ona bin kiloluk bir yük getirmiş gibi başını öne eğdi.

"Bana güvendi, Yarl," diye zar zor duyulabilir bir şekilde mırıldandı. Benden sessizlik yemini talep etmedi, ama doğal olarak sağduyuya önem verdi. Gerçekten bilmiyorum-'

"Modron Sigrdrifa," diye araya girdi Crach an Craite, ciddi bir şekilde, "Senden muhbirlik yapmanı istemiyorum. Ben de senin gibi Yennefer'i destekliyorum, senin gibi Ciri'yi bulup kurtarmak istiyorum. Neden, Bloedgeas'ı aldım, kan yemini! Yennefer'e gelince,

onun için endişelenmek beni motive ediyor. O son derece gururlu bir kadın. Çok büyük bir risk alırken bile istekte bulunmaya tenezzül etmez. Bu nedenle -bunu ekarte edemem- onun yardımına sorulmadan gelmek gerekli olacaktır. Bunu yapabilmek için bilgiye ihtiyacım var.'

Sigrdrifa boğazını temizledi. Huzursuz bir ifade takındı. Ve konuşmaya başladığında sesi biraz titriyordu.

'O kendi makinesini yaptı... Aslında o bir makine değil, çünkü mekanizma yok, sadece iki ayna, siyah kadife perde, bir kutu, iki lens, dört lamba ve tabii ki Brisingamen... büyüyü söyler, iki lambanın ışığı düşer—'

'Ayrıntıları bir kenara bırakalım. Kiminle iletişim kurdu?'

"Birkaç kişiyle görüştü. Büyücülerle… Yarl, her şeyi duymadım ama duyduklarım… Aralarında gerçekten kötü insanlar var. Hiçbiri ilgisizce yardım etmek istemedi… Para istediler… Hepsi para istedi…'

Biliyorum, diye mırıldandı Crach. Banka, verdiği havaleleri bana bildirdi. Güzel, ah, güzel bir kuruş yeminime mal oluyor Bende! Ama para gelir ve gider. Yennefer ve Ciri'ye harcadığım parayı Nilfgaard eyaletlerinde iyi yapacağım. Ama devam et, ey anne Sigrdrifa.'

"Yennefer," rahibe başını eğdi, "bazılarına şantaj yaptı. Uzlaşmacı bilgilere sahip olduğunu ve işbirliğinin reddedilmesi durumunda bunu tüm dünyaya açıklayacağını anlamalarını sağladı… Yarl… Zeki ve özünde iyi bir kadın… Ama hiç çekingenliği yok. O acımasız. Ve acımasız.'

'Aslında bildiğim gibi. Ama şantajın ayrıntılarını bilmek istemiyorum ve bunları bir an önce unutmanızı tavsiye ediyorum. Tehlikeli bir bilgidir. Yabancılar ateşe bu şekilde karışmamalı.'

'Biliyorum Yaren. Sana itaat borcum var… Ve inanıyorum ki amaçlarının, araçlarını haklı çıkardığına. Kimse benden bir şey öğrenemeyecek. Ne keyifli bir sohbette bir arkadaş, ne de bana işkence eden bir düşman.'

"İyi, Modron Sigrdrifa. Çok iyi… Yennefer'in soruları neyle ilgiliydi, hatırlıyor musun?'

'Her zaman kulak misafiri olmadım ve her şeyi anlamadım, Yarl. Anlaşılması zor bir jargon kullanıyorlardı… Sık sık bir Vilgefortz'dan söz ediliyordu…'

'Elbette.' Crach duyulur bir şekilde dişlerini gıcırdattı. Rahibe korkuyla ona baktı.

"Ayrıca elfler ve Bilenler hakkında da çok konuştular," diye devam etti. "Ve büyülü portallar hakkında. Sedna Uçurumu'ndan da bahsedilmişti… Ama bana göre esas olarak kulelerle ilgiliydi.'

'Kuleler mi?'

'Evet. İki. Martı Kulesi ve Kırlangıç Kulesi.'

Tahmin ettiğim gibi, dedi Triss, Yennefer işe Radcliffe komisyonunun Thanedd olaylarını araştıran gizli raporunu alarak başladı. Skellige'de bu olayla ilgili hangi haber size ulaştı bilmiyorum... Martı Kulesi'ndeki ışınlayıcıyı duydunuz mu? Peki Radcliffe'in komisyonu hakkında?'

Crach an Craite büyücüye şüpheyle baktı.

"Adalara ne siyaset ne de kültür ulaşıyor," diye yüzünü buruşturdu. 'Biz geriyiz.'

'Radcliffe komisyonu' Triss ne tonuna ne de ' ifadesine dikkat etmeye tenezzül etmedi - Thanedd'den gelen ışınlanma izlerini ayrıntılı olarak inceledi. Adadaki portal Tor Lara, var olduğu sürece, hatırı sayılır bir yarıçap içindeki tüm ışınlanma büyüsünü reddetti. Ancak, kesinlikle bildiğiniz gibi, Martı Kulesi patladı ve parçalandı ve ışınlanmayı mümkün kıldı. Thanedd'deki etkinliklere katılanların çoğu, açtıkları portalları kullanarak adadan ayrıldı.'

'Aslında–' iplik gülümsedi '–örneğin, sen doğrudan Brokilon'a uçtun. Sırtında Witcher varken.'

'Eh, ben asla.' Triss onun gözlerinin içine baktı. 'Politika buraya ulaşmaz, kültür buraya ulaşmaz ama söylentiler ulaşır. Ama şimdilik bunu bırakalım, Radcliffe komisyonunun çalışmalarına geri döneceğiz. Komisyonun görevi, Thanedd'den kimin ve nereden

ışınlandığını kesin olarak belirlemekti. Sözde özetler (geçmiş olayların bir görüntüsünü yeniden oluşturabilen büyüler) kullandılar ve daha sonra ortaya çıkarılan ışınlanma izlerini yönlendirdikleri yönlerle harmanladılar ve sonuç olarak bunları portalları açan belirli kişilere atfediyorlar. Hemen hemen her durumda başarılı oldular. Birini kurtar. Bir ışınlanma izi hiçbir yere götürmedi. Daha doğrusu, denize. Sedna Uçurumu'na.'

"Birisi," diye tahminde bulundu yarl hemen, "önceden kararlaştırılan bir yerde bekleyen bir gemiye ışınlandı. Sadece merak ediyorum neden bu kadar ileri gittiler… Ve böyle kötü şöhretli bir yere. Peki, ama boynunda bir savaş baltası dolaşıyorsa...'

'Aynen öyle. Komisyon bunu da düşündü. Ve şu sonucu dile getirdi: Ciri'yi yakalayan ve diğer kaçış yolunu kesen, yedek bir çıkıştan yararlanan Vilgefortz'du - kızla birlikte Sedna Uçurumu'na, orada bekleyen bir Nilfgaard gemisine ışınlandı. Komisyona göre bu, Ciri'nin on Temmuz'da, Thanedd'deki olaylardan ancak on gün sonra, Loc Grim'deki imparatorluk mahkemesine sunulduğu gerçeğini açıklıyor.'

'İyi evet.' Yarl gözlerini kıstı. 'Bu bir çok şeyi açıklıyor. Tabii ki, komisyonun yanılmamış olması şartıyla.'

'Aslında.' Büyücü onun bakışlarına direndi ve hatta kendine alaycı bir sırıtış verdi. 'Doğal olarak, bir dublör – ve gerçek Ciri değil – Loc Grim'de kolayca sunulabilirdi. Bu da pek çok şeyi açıklayabilir. Yine de, Radcliffe komisyonunun kurduğu bir olayı açıklamıyor. O kadar tuhaf ki, raporun ilk versiyonunda fazla olasılık dışı olarak geçti. Raporun ikinci ve kesinlikle gizli versiyonunda bu olay yine de sunuldu. Bir hipotez olarak.

Bir süredir kulak misafiri oldum, Triss.

Komisyonun hipotezi şöyle: Martı Kulesi'ndeki ışınlayıcı aktifti, çalışıyordu. Biri içinden geçti ve geçidin enerjisi o kadar güçlüydü ki ışınlayıcı patladı ve yok oldu.'

"Yennefer," diye devam etti Triss bir an sonra, "bunu öğrenmiş olmalı. Radcliffe komisyonunun ortaya çıkardığı şey. Gizli raporda neler vardı. Yani, Ciri'nin Tor Lara portalından güvenli bir şekilde

geçmeyi başarması için... en ufak bir şans var. Nilfgaard ve Vilgefortz'dan kurtulduğunu...'

'O nerede o zaman?'

"Bunu ben de bilmek isterim."

Korkunç derecede karanlıktı; bulut kümelerinin arkasına gizlenmiş olan ay hiç ışık vermiyordu. Ancak önceki gecelere kıyasla neredeyse hiç rüzgar yoktu ve bu nedenle çok soğuk değildi. Sığınak, hafifçe dalgalanan suda yalnızca hafifçe sallandı. Bataklık gibi kokuyordu. Çürüyen otlardan. Ve yılan balığı balçık.

Kıyıda bir yerde bir kunduz kuyruğunu suya vurarak ikisini de şaşırttı. Ciri, Vysogota'nın uyuklamakta olduğundan ve kunduzun onu uyandırdığından emindi.

"Öyküye devam et," dedi, kolunun henüz sümüksü olmayan temiz bir parçasıyla burnunu silerek. Uyuma. Sen uyurken göz kapaklarım da düşüyor. Sonra akıntı bizi alacak ve denizde uyanacağız! Şu ışınlayıcılara devam et!'

"Thaned'den kaçtığınızda," diye devam etti keşiş, "Martı Kulesi Tor Lara'nın kapısından geçtiniz. Ve Geoffrey Monck, muhtemelen bu alandaki en büyük otorite Işınlanma konusunda, elf ışınlayıcılar hakkındaki bilginin opus magnum'u olan *The Magic of the Elder Folk* adlı eserin yazarı , Tor Lara portalının Kırlangıç Kulesi'ne, Tor Zireael'e çıktığını yazıyor-'

"Thanedd'den gelen teleport çarpıktı," diye araya girdi Ciri. "Belki de uzun zaman önce, kırılmadan önce, bir kırlangıç ya da başka bir şeye yol açtı. Ama şimdi bir çöle gidiyor. Buna kaotik portal diyoruz. Bunu öğrendim.'

Yaşlı adam homurdanarak, "Ben de hayal ettim," diye homurdandı. 'Bu bilgeliğin çoğunu hatırlıyorum. Bu yüzden hikayeniz beni çok şaşırtıyor… Bazı kısımları. Özellikle ışınlanmayla ilgili olanlar…'

"Daha açık konuşabilir misin?"

Yapabilirim, Ciri. Yapabilirdim. Ama şimdi ağa girmenin tam zamanı. Yılan balıklarıyla dolu olacağı kesin. Hazır?'

'Hazır.' Ciri ellerine tükürdü ve gaff'ı tuttu. Vysogota suda hızla geçen ipi kavradı.

'Hadi içeri çekelim. Bir, iki… üç! Ve tekneye! Yakala onları, Ciri, yakala onları! Onlar kaçmadan önce sepete!'

⁂

Sığınağı nehrin bataklık koluna kürekle çekmişler, çok sayıda denize doğru giden yılan balıkları için ağlar ve tuzaklar kurmuşlardı. Gece yarısından epey sonra kulübeye döndüler, tepeden tırnağa balçık bulaşmış, cehennem gibi ıslak ve yorgundular.

Ama hemen yatmadılar. Takas için ayrılan nakliyenin kasalara konması ve güvenli bir şekilde mühürlenmesi gerekiyordu - yılan balıkları en küçük çatlağı bulursa, ertesi sabah tek bir çatlak kalmayacaktı. İş bittikten sonra Vysogota iki veya üç yağlı yılan balığının derisini yüzdü, onları biftek şeklinde doğradı, unla kapladı ve büyük bir tavada kızarttı. Sonra yemek yiyip sohbet ettiler.

"Görüyorsun, Ciri, bir şey hala canımı sıkıyor. İyileştikten hemen sonra tarihler konusunda anlaşamadığımızı unutamam, yanağınızdaki yara olası takvimlerin en kesinini oluştursa da. Dört gün önce seni yaraladıkları konusunda ısrar ederken, kesik on saatten daha eski olamazdı. Basit bir hata olduğundan emin olmama rağmen, yapamadım. bunu düşünmeyi bırak. Kendime şu soruyu sormaya devam ettim: o dört kayıp güne ne oldu?'

'Böyle? Sence onlara ne oldu?'

'Bilmiyorum.'

'Bu harika.'

Kedi uzun bir sıçrayış yaptı ve pençeleriyle tutturduğu fare tiz bir şekilde gıcırdıyordu. Erkek kedi acele etmeden boynunu ısırdı, içini çıkardı ve zevkle yemeye başladı. Ciri kayıtsızca izledi.

"Martı Kulesi ışınlayıcı," diye başladı Vysogota yeniden, "Kırlangıç Kulesi'ne gidiyor. Ve Kırlangıç Kulesi—'

Kedi, tüm fareyi yedi ve kuyruğunu tatlıya bıraktı.

"Tor Lara ışınlayıcı," dedi Ciri, genişçe esneyerek, "çarpık ve bir çöle gidiyor. Muhtemelen bunu sana yüzlerce kez söyledim.'

"Konu bu değil, ben başka bir şeyden bahsediyorum. İki ışınlayıcı arasında bir bağlantı olduğunu. Tar Lara portalı çarpıktı, katılıyorum. Ama bir de Tor Zireael ışınlayıcı var. Kırlangıç Kulesi'ne ulaşabilirsen, Thanedd Adası'na geri ışınlanabilirsin. Sizi tehdit eden tehlikeden, düşmanlarınızın erişemeyeceği bir yerde olursunuz.'

'Ah! Bu bana yakışırdı. Sadece küçük bir pürüz var. Kırlangıç Kulesi'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.'

'Belki buna bir çare bulurum. Biliyor musun Ciri, üniversite eğitimi insana ne verir?'

'Numara. Ne?'

'Kaynakları kullanma yeteneği.'

Onu bulacağımı biliyordum, dedi Vysogota gururla. 'Aradım, aradım ve... Oh, bugger...'

Bir kucak dolusu ağır cilt parmaklarının arasından kayıp gitti; grimoire'lar harman yerine yuvarlandı, yapraklar çürümüş bağlarından düştü ve etrafa gelişigüzel saçıldı.

'Ne buldun?' Ciri onun yanında diz çöktü ve dağınık sayfaları toplamasına yardım etti.

'Kırlangıç Kulesi!' Münzevi erkek kediyi sürdü, ki yapraklardan birine küstahça yerleşmişti. Tor Zireael. Bana yardım et.'

'Ne kadar tozlu! Ve yapışkan! Vysogota mı? Bu nedir? Burada, bu resimde? Bir ağaçtan sarkan adam mı?

'Bu?' Vysogota gevşek yaprağı inceledi. 'Hemdall efsanesinden bir sahne. Kahraman Hemdall, fedakarlık ve acı yoluyla bilgi ve güç kazanmak için dokuz gün ve dokuz gece Küllerin Külüne asıldı.'

'Birkaç kez böyle bir şeyin hayalini kurdum.' Ciri alnını sildi. 'Ağaçtan sarkan bir adam...'

'Gravür bu kitaptan düştü, burada. Dilerseniz devamını daha sonra okuyabilirsiniz. Ama şimdi daha önemli olan şey... Ah, sonunda buldum. Bazıları tarafından uydurma bir eser olarak görülen Buyvid Backhuysen tarafından yazılan *Patikalar ve Büyülü Yerler Boyunca Peregrinations ...'*

Poppycock mu demek istiyorsun?

'Bunun gibi bir şey. Ama kitaba değer verenler de vardı... Bak dinle... Üzerinde çiçek, ne karanlık...'

"Yeterince ışık var, yaşlılıktan kör oluyorsun," dedi Ciri, yaşına uygun tarafsız bir gaddarlıkla. 'Ver, *okuyayım* . Nereden?'

'Buradan.' Kemikli parmağıyla işaret etti. 'Yüksek sesle oku.'

⁂

'O yaşlı Buyvid tuhaf bir dille yazdı. Yanılmıyorsam Assengard'ın bir tür kale olduğunu düşünüyorum. Ama bu arazi nedir: Centloch? Hiç böyle bir yer duymadım. Ve yonca nedir?'

'Yonca. Ve okumayı bitirdiğinde sana Assengard ve Yüz Göller'den bahsedeceğim.'

⁂

"Hayatım boyunca, elf Ayallac'h bu sözleri zar zor söyledi, sonra gölün sularının altından bütün kış dondan korunan o cılız kara kuşlar derinliklerin dibinde acele etti. Çünkü kırlangıç, bilginlerin bildiği gibi, kış için güneye uçmaz. kuşlar ve ilkbaharda geri dönerler, ancak büyük sürüler halinde pençeleriyle bağlanır ve tüm kış mevsimini orada geçirmek için suların dibine batar ve suların altından *de profundis olarak yalnızca ilkbaharda uçar* . Oysa o kuş, yalnızca baharın ve umudun simgesi değil, aynı zamanda kusursuz bir saflığın da modelidir, çünkü asla yere konmaz, dünyevi pislik ve pisliklerle ticaret yapılmaz.

'Yine de gölümüze dönelim: Dönen kuşların sisi kanatlarıyla dağıttıklarını söylerdiniz, çünkü *tandem* için harikulade, okült bir

kule beklenmedik bir şekilde buharın içinden çıktı ve biz tek bir sesle huşu içinde iç çektik, çünkü o sisten örülmüş, *temeli* sis olan bir kuleye benziyordu ve tepesi, büyülü bir *aurora borealis* olan aurora'nın parıltısıyla taçlandırılmıştı . Gerçekten de, o kule, insan bilgisinin ötesinde, güçlü okült sanatlar kullanılarak inşa edilmiş olmalıdır.

'Elf Avallac'h korkumuzu fark etti ve konuştu: “Bu Tor Zireael, Kırlangıç Kulesi. Bu, Dünyaların Kapısı ve Zamanın Eşiğidir. Bu manzarayla gözünüze ziyafet çekin, çünkü herkese değil, her zaman da verilmez.”

'Ama yaklaşıp Kule'ye yakından bakıp bakamayacağımız veya ona *propria manu* dokunup dokunamayacağımız sorulduğunda, Avallac'h güldü. "Tor Zireael," dedi, "senin için bir hayal ve hayallere dokunulmayabilir. Ve iyi bir şey," diye ekledi, "Kule yalnızca Zaman Eşiği'ni umut ve yeniden doğuşun kapısı olarak gören birkaç Seçilmiş'e hizmet ediyor. Ama saygısızlar için kabus kapısıdır.”

"Bu sözleri daha yeni söylemişti ki, sis bir kez daha çöktü ve gözlerimizi bu büyüleyici ihtimali reddetti..."

Vysogota, "Bir zamanlar Centloch olarak adlandırılan Yüz Gölün ülkesinin adı bugün Mil Tracta. Metinna'nın kuzeyinde, Yelena Nehri'nin ikiye böldüğü, Nazair ve Mag Turga sınırına yakın çok geniş bir göl alanı. Buyvid Backhuysen, kuzeyden, Assengard'dan göle doğru yürüdüklerini yazıyor… Bugün Assengard yok, sadece kalıntılar var ve en yakın kasaba Neunreuth. Buyvid, Assengard'dan dört yüz furlong saydı. Çeşitli furlonglar kullanılmıştır, ancak dört yüz yirmi furlong'un yaklaşık elli mil verdiğine göre en popüler hesaplamayı kabul edeceğiz. Assengard'ın güneyinde, bizden yaklaşık üç yüz elli mil uzakta, Pereplut'ta. Başka bir deyişle, Kırlangıç Kulesi ile aranızda aşağı yukarı üç yüz mil var. Ciri. Bu, Kelpie'nize binmek için yaklaşık iki hafta demek. Baharda tabii. Şimdi değil, bir iki gün içinde donlar başımıza geldiğinde.'

"Assengard -ki hakkında okuyordum- bugün bir harabe," diye mırıldandı Ciri, düşünceli bir şekilde burnunu kırıştırarak. "Ama Kaedwen'deki elf kasabası Shaerrawedd'i kendi gözlerimle gördüm - orada bulundum. İnsanlar her şeyi ödüllendirdi ve yağmaladı, sadece çıplak taş bıraktılar. Bahse girerim Kırlangıç Kulenizden geriye sadece taşlar kalmıştır. Daha büyük olanlar, çünkü daha küçük olanlar muhtemelen çalınmıştır. Orada da bir portal olsaydı...'

'Tor Zireael büyülüydü. Herkese görünmez. Ve ışınlayıcılar asla görünmez.'

"Doğru," diye itiraf etti ve düşündü. Thanedd'deki değildi. Aniden çıplak bir duvarda belirdi… Aslında tam zamanında ortaya çıktı, çünkü beni kovalayan büyücü yakındaydı… Onu duyabiliyordum… Ve sonra portal sanki onu ben çağırmışım gibi belirdi.'

"Eminim," dedi Vysogota usulca, "Tor Zireael'e ulaşırsan, o ışınlayıcı da sana görünürdü. Çıplak taşların arasında, harabelerde bile. Onu bulup etkinleştirmeyi başaracağınızdan eminim. Ve o - eminim- emrinize uyacak. Çünkü bence sen seçilmiş kişisin Ciri.'

⁂

Saçların, Triss, mum ışığında ateş gibi. Ve gözlerin lapis lazuli gibi. Dudakların mercan gibi...'

Kes şunu, Crach. Sarhoş musun, nesin? Bana biraz daha şarap koy. Ve konuş.'

"Peki ya tam olarak?"

'Çık dışarı! Yennefer'in Sedna Uçurumu'na yelken açmaya nasıl

⁂

karar verdiği hakkında.'

'Nasıl gidiyor? Söyle bana, Yennefer.

'Önce soruma cevap veriyorsun: Sana geldiğimde her zaman karşılaştığım iki kadın kim? Ve bana halıdaki kedi boku için ayrılmış bakışları kim veriyor? Onlar kim?'

'Onların resmi ve yasal veya fiili durumlarıyla ilgileniyor musunuz?'

'İkincisi.'

'Bu durumda, onlar benim karım.'

'Anladım. Onlara – fırsatınız olduğunda – geçmişlerin geçmişte kaldığını açıklayın.'

'Sahibim. Ama kadınlar kadındır. Boşver. Konuş Yennefer. İşinizin nasıl ilerlediğiyle ilgileniyorum.'

"Maalesef," büyücü kadın dudağını ısırdı, "yetersiz ilerleme var. Ve zaman tükeniyor.

"Öyle," diye başını salladı. 'Ve sürekli olarak yeni duyumlar sağlıyor. Kıtadan haberler aldım, ilgini çekmeli. Vissegerd'in birliğinden geliyor. Biliyor musun, umarım, Vissegerd kimdir?'

"Cintra'lı general mi?"

'Mareşal. Temerya Ordusu içinde Cintralı göçmenlerden ve gönüllülerden oluşan bir kolorduya komuta ediyor. İlk elden haber almam için adalardan yeteri kadar gönüllü orada hizmet ediyor.'

'Peki neyin var?'

"Buraya, dolunaydan iki gün sonra, on dokuz Ağustos'ta Skellige'e geldiniz. Aynı gün, on dokuzuncu gün, yani, Vissegerd'in kolordusu, Ina'nın yanında savaşırken bir grup kaçak yakaladı. Aralarında Geralt ve o ozan arkadaşı da vardı..."

'Karahindiba?'

'Epeyce. Vissegerd, her ikisini de casusluk yapmakla suçladı, hapse attı ve belki de onları idam etmeyi amaçladı, ancak iki mahkum kaçtı ve Vissegerd'den sonra -birlikte oldukları söylenen- bazı Nilfgaardlıları gönderdi.

'Saçmalık.'

'Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Witcher'ın, düşündüğünüzün aksine, belki de kurnaz bir plan uyguladığını aklımdan

çıkaramıyorum. Ciri'yi kurtarmak isterken, Nilfgaard'ın gözüne girmeye çalışıyor...'

'Ciri Nilfgaard'da değil. Ve Geralt herhangi bir plan yapmıyor. Planlama onun güçlü noktası değil. bırakalım. Önemli olan, daha şimdiden yirmi altı Ağustos olması ve ben hâlâ çok az şey biliyorum. Herhangi bir şeyi üstlenmek için çok az… Yapmasaydım…'

Sustu, pencereden dışarı bakarak siyah kadife bir kurdeleye bağlanmış obsidiyen yıldızla oynadı.

'Neye vardı?' Crach an Craite patladı.

"Geralt ile alay etmek yerine, onun yöntemlerini kullanmayı denemek."

'Anlamıyorum.'

"Kişi feda etmeyi deneyebilir, Yarl. Görünüşe göre fedakarlık yapmaya hazır olmak işe yarayabilir, olumlu sonuçlar doğurabilir… Keşke tanrıçanın lütfu şeklinde olsa. Kim kendini feda eden ve bir amaç için acı çeken insanları sever ve sayar.'

Hala anlamıyorum, dedi kaşlarını çatarak. "Ama söylediklerin hoşuma gitmedi, Yennefer."

'Biliyorum. Ben de. Ama yine de çok ileri gittim... Kaplan çocuğun

⁂

melemesini duymuş olabilir...

İşte bundan korktum, diye fısıldadı Triss. 'İşte tam da bundan korkuyordum.'

'Doğru anladım demektir.' Crach an Craite'in çenesinin kasları güçlü bir şekilde çalıştı. Yennefer, birinin o cehennem makinesini kullanarak yaptığı konuşmaları dinleyeceğini biliyordu. Ya da muhataplarından birinin ona resmen ihanet edeceğini...'

Ya da biri ve diğeri.

'Biliyordu.' Crach dişlerini gıcırdattı. 'Ama ne olursa olsun devam etti. Çünkü yem olması gerekiyordu? Kendine yem olmaya mı

niyetliydi? Düşmanı kışkırtmak için bildiğinden daha fazlasını biliyormuş gibi mi yaptı? Ve Sedna Uçurumu'na yelken açtı...'

'Zorluğu atmak. kışkırtmak Korkunç bir risk alıyordu, Crach.'

'Biliyorum. Hiçbirimizi tehlikeye atmak istemedi... Gönüllüler dışında. Bu yüzden iki uzun gemi istedi...'

*

"İstediğin iki uzun gemi bende. *Alkyone* ve *Tamara* . Ve ekipleri de doğal olarak. *Alkyone'a* Sven'in oğlu Guthlaf komuta edecek. Senden hoşlandığı için onuru istedi, Yennefer. *Tamara'ya* mutlak inancım olan bir kaptan olan Asa Thjazi komuta edecek. Aha, neredeyse unutuyordum. Oğlum Hjalmar Wrymouth da *Tamara'nın* ekibinde olacak.

'Senin oğlun? Kaç yaşında?'

'On dokuz.'

'Erken başladın.'

'Su ısıtıcısına siyah diyen çömlek bu. Hjalmar, kişisel nedenlerden dolayı mürettebata eklenmesini istedi. Onu geri çeviremezdim.

'Kişisel sebeplerden ötürü?'

'Bu hikayeyi gerçekten bilmiyor musun?'

'Numara. Söyle bana.'

Crach an Craite borudan içti ve onun hatıralarına güldü.

"Ard Skellig'li gençler," diye başladı, "kış aylarında paten oynamayı severler, buzlu havayı bekleyemezler. Bunlardan ilki, göl zar zor buzluyken, yetişkinleri destekleyemeyecek kadar inceyken buzun üzerine çıkıyor. Yarışlar doğal olarak en sevilen spordur. Hız toplamak ve olabildiğince hızlı bir şekilde gölün bir tarafından diğer tarafına geçmek. Diğer çocuklar, sözde "somon sıçraması"nda yarışırlar. Buzdan köpekbalığı dişleri gibi çıkan göl kenarındaki kayaların üzerinden patenleriyle atlamaları gerekiyor. Şelalelerden sıçrayan somon balığı gibi. Bunun gibi uygun uzunlukta bir kaya sırası seçersin, koşarsın… Ha, ben cılız bir çocukken böyle atladım…'

Crach an Craite bir hayale daldı ve hafifçe gülümsedi.

'Tabii ki,' diye devam etti, 'en uzun kaya sırasını atlayan, yarışmayı kazanır ve sonra bir tavus kuşu gibi etrafta dolanır. Benim zamanımda, Yennefer, bu onur çoğu zaman senin mütevazi hizmetkarına ve şimdiki muhatabına düştü, ha! Bizi en çok ilgilendiren dönemde oğlum Hjalmar şampiyon oldu. Diğer çocukların hiçbirinin cesaret edemediği taşların üzerinden atladı. Ve burnu havada dolaştı, herkese onu denemeye ve yenmeye meydan okudu. Ve meydan okundu. Cintralı Pavetta'nın kızı Ciri tarafından. Oradan daha çok burada zaman geçirdiği için kendini adalı olarak görse de adalı bile değildi.'

'Pavetta'nın kazasından sonra bile mi? Calanthe'nin onun buraya gelmesini yasakladığını sanıyordum?

'Bunu biliyor musun?' Ona keskin bir bakış attı. "Aslında evet, çok şey biliyorsun Yennefer... Çok şey biliyorsun. Calanthe'nin öfkesi ve yasağı altı aydan fazla sürmedi ve sonra Ciri yazlarını ve kışlarını yeniden burada geçirmeye başladı... Bir iblis gibi paten kayıyordu, ama somon sıçramasında çocuklarla rekabet etmek için mi? Ve Hjalmar'a meydan okumak mı? İnanılmazdı!'

"Atladı," diye tahminde bulundu büyücü.

'Evet, yaptı. Küçük Cintran yarı-şeytanı sıçradı. Dişi Aslan'ın kanından gerçek bir Aslan Yavrusu. Ve Hjalmar -kendini alaya almamak için- daha da uzun bir taş sırasının üzerinden atlama riskini almak zorunda kaldı. Hangi yaptı. Bacağını kırdı, kolunu kırdı, dört kaburgasını kırdı ve yüzünü parçaladı. Hayatının geri kalanında bir yara izi kalacak. Hjalmar Wrymouth! Ve ünlü nişanlısı! Ha!'

'Nişanlı mı?'

'Bunu bilmiyor muydunuz? Çok şey biliyorsun, ama o değil mi? Ünlü sıçramasından sonra iyileşirken yatakta yatarken onu ziyaret etti. Ona kitap okudu, hikayeler anlattı, küçük elini tuttu… Ve odaya biri girdiğinde ikisi de haşhaş gibi kızardı. Sonunda Hjalmar nişanlandıklarını söyledi. Neredeyse bir apopleksi krizi geçiriyordum. Sana öğreteceğim, seni hergele, sana nişan vereceğim, ama ham deri kırbaçla! Ve biraz endişeliydim, çünkü Aslan Yavrusu'nun asabi olduğunu, onunla ilgili her şeyin pervasız

olduğunu görmüştüm, çünkü o bir gözüpek, hatta biraz manyaktı... Neyse ki Hjalmar'ın üzeri atel ve bandajlarla kaplıydı. bu yüzden aptalca bir şey yapamazlardı…'

'O zaman kaç yaşındaydılar?'

"O on beş yaşındaydı, o neredeyse on beş."

"Bence korkuların biraz abartılı."

'Belki biraz. Ama her şeyi bildirmek zorunda olduğum Calanthe, hiçbir şekilde konuyu hafife almadı. Ciri ile ilgili evlilik planları olduğunu biliyordum, bence bu Kovirli genç Tankred Thyssen ve belki de Redanyalı Radovid ile ilgiliydi. emin olamıyorum. Ama söylentiler evlilik planlarına zarar vermiş olabilir, hatta masum öpücükler ya da yarı masum okşamalarla ilgili söylentiler bile. Calanthe, Ciri'yi bir an gecikmeden Cintra'ya geri götürdü. Kız tekme attı, bağırdı ve hıçkırdı, ama hiçbir şey olmadı. yardım etti. Cintra Aslanı ile tartışmak yoktu. Daha sonra Hjalmar yüzü duvara dönük iki gün yattı ve kimseye bir şey söylemedi… İyileşir iyileşmez bir kayık çalıp Cintra'ya kendi başına yelken açmayı planladı. Bunun için bağlandı ve arkasına koydu. Fakat sonra…'

Crach an Craite sustu, bir hayale daldı.

"Sonra yaz geldi, ardından sonbahar ve tüm Nilfgaardlı Marnadal Merdivenleri aracılığıyla Cintra'nın güney duvarına çarpabilirdi. Ve Hjalmar erkek olmak için başka bir fırsat buldu. Marnadal'da, Cintra Savaşı'nda ve daha sonra Sodden Savaşı'nda Kara Pelerinlerle yiğitçe karşı karşıya geldi. Daha sonraları da, uzun gemiler Nilfgaard kıyılarına yelken açtığında, Hjalmar, o zamana kadar insanlar onun öldüğünü düşünse de, elinde kılıçla nişanlı olduğu hayali hayalinin intikamını aldı. Buna inanmadım, çünkü size bahsettiğim o olaylar gerçekleşmedi… Peki ve şimdi, Hjalmar olası kurtarma seferini öğrendiğinde gönüllü oldu.'

Hikaye için teşekkürler, Crach. Dinlemek benim için huzur vericiydi. Unutabilirim… umurumda.'

"Ne zaman yola çıkıyorsun Yennefer?"

'Gelecek günlerde. Belki yarın bile. Son bir telekomünikasyon daha yapmak bana kalıyor.'

*

Crach an Craite'in gözleri bir şahininki gibiydi. Derinden, en derinden sıkıldılar.

Yennefer'in cehennem makinesini sökmeden önce son kez kiminle konuştuğunu bilmiyor musun, Triss Merigold? Yirmi yedi Ağustos gecesi mi? Kiminle? Ya da ne hakkında?'

*

Triss gözlerini kirpiklerinin arkasına sakladı.

Elmas tarafından kırılan ışık huzmesi, bir flaşla aynanın yüzeyini canlandırdı. Yennefer iki elini de uzattı ve bir büyü yaptı. Kör edici yansıma bir girdaba dönüştü sis ve bir görüntü hızla ondan ortaya çıkmaya başladı. Duvarları renkli bir goblenle kaplanmış bir oda görüntüsü.

Pencerede bir hareket. Ve endişeli bir ses.

'Kim o? Oradaki kim?'

Benim, Triss.

'Yennefer? Sen olduğunu? Ey Tanrılar! Nasıl… Neredesin?'

'Nerede olduğum önemli değil. Görüntü titriyor için engellemeyin. Ve şamdanı al, kör ediyor beni.'

'Yaptım. Elbette.'

Saat geç olmasına rağmen, Triss Merigold bir sabahlık ya da iş elbisesi içinde değildi. Bir gece elbisesi giyiyordu. Her zamanki gibi boynuna kadar düğmeli.

'Özgürce konuşabilir miyiz?'

'Elbette.'

'Yalnız mısın?'

'Evet.'

'Yalan söylüyorsun.'

'Yennefer...'

'Beni kandırma kızım. Bu ifadeyi biliyorum, fazlasıyla gördüm. Arkamdan Geralt'la yatmaya başladığında buna benzer bir tane vardı. Şimdi yüzünde gördüğüm o masum fahişe maskesini takıyorsun. Ve o zaman ne anlama geliyorsa şimdi de aynı anlama geliyor!'

Triss kızardı. Ve yanında, gümüş işlemeli lacivert bir erkek yeleği giymiş Philippa Eilhart pencerede belirdi.

Bravo, dedi. 'Her zamanki gibi keskin, her zamanki gibi keskin. Her zamanki gibi anlamak ve kavramak zor. Seni sağlıklı gördüğüme sevindim, Yennefer. Montecalvo'dan gelen çılgın ışınlanmanın trajik bir şekilde bitmediğine sevindim.'

"Gerçekten memnun olduğunuzu varsayalım." Yennefer yüzünü buruşturdu. "Gerçi bu çok cesur bir varsayım. Ama bırakacağız. Bana kim ihanet etti?

'Önemli mi?' Philippa omuz silkti. 'Dört gündür hainlerle iletişim kuruyorsunuz. Rüşvet ve ihaneti ikinci dereceden sayan hainlerle. Ve sırayla başkalarına ihanet etmeye zorladığınız hainler. Onlardan biri sana ihanet etti. Olayların olağan seyri bu. Sakın bana bunu beklemediğini söyleme.'

"Elbette yaptım," diye homurdandı Yennefer. "Sizinle iletişime geçerek bunu kanıtladım. Mecbur değildim, değil mi?'

'Yapmadın. Bu, bundan kazanç elde edeceğiniz anlamına gelir.'

'Bravo. Her zamanki gibi keskin, her zamanki gibi keskin. Locanızın sırrının bende güvende olduğundan emin olmak için sizinle iletişime geçiyorum. Sana ihanet etmeyeceğim.'

Philippa indirilmiş kirpiklerinin altından ona baktı.

Sonunda, "Eğer bu beyanla kendine zaman, huzur ve güvenlik kazandırmayı umuyorsan," dedi, yanlış hesaplamışsın. Kendimizi kandırmayalım, Yennefer. Montecalvo'dan kaçarak bir seçim yaptınız, payınızı barikatın bir tarafıyla attınız. Locanın yanında olmayan buna karşıdır. Şimdi bizi Ciri'ye karşı yenmeye çalışıyorsun ve seni harekete geçiren sebepler bizimkilere ters. Bize karşı hareket ediyorsun. Siyasi amaçlarımıza hizmet etmek için Ciri'yi

kullanmamıza izin vermek istemiyorsunuz. O zaman bil ki, kızı kendi duygusallarına hizmet etmek için kullanmanı engellemek için her şeyi yapacağız.'

'Yani savaş mı?'

"Rekabet," Philippa zehirli bir şekilde gülümsedi, "Yalnızca rekabet, Yennefer."

'Adil ve onurlu mu?'

'Şaka yapıyor olmalısın.'

'Doğal olarak. Bununla birlikte, bir konuyu dürüst ve açık bir şekilde sunmak istiyorum. Bankacılık, elbette, ondan bir şeyler elde etmek için.'

'Elbette.'

"Önümüzdeki birkaç gün içinde -belki yarın bile- sonucunu tahmin edemediğim olaylar olacak. Rekabetimizin ve rekabetimizin bir anda anlamını yitireceği ortaya çıkabilir. Basit bir nedenden dolayı. Artık bir rakip olmayacak.'

Philippa Eilhart, açık mavi göz farı ile vurgulanan gözlerini kıstı.

'Anladım.'

"Öyleyse emin ol, ölümden sonra itibarımı ve iyi ismimi geri kazanacağım. Bir hain ve Vilgefortz'un suç ortağı olarak görülmeyeceğimi. Bunu locadan soruyorum. Size şahsen soruyorum.'

Philippa kısaca sessiz kaldı.

"İsteğini reddediyorum," dedi sonunda. 'Üzgünüm ama senin rehabilitasyon locanın çıkarına değildir. Eğer ölürsen, bir hain olarak ölürsün. Ciri'ye göre bir hain ve suçlu olacaksın, çünkü o zaman hizmetçiyi manipüle etmek daha kolay olacak.'

"Ölümcül olabilecek bir şeye girişmeden önce," dedi Triss aniden, "bize bir şey bırak..."

'Bir istek?'

'Bize… devam etmemize… ayak izlerinizi takip etmemize izin verecek bir şey. Ve Ciri'yi bul. Ne de olsa Ciri'nin çıkarına olduğu kesin! Bu onun hayatıyla ilgili! Yennefer, Dijkstra... bazı izler buldu.

Ciri'ye sahip olan Vilgefortz ise, kızı korkunç bir ölüm beklemektedir.'

"Sessiz ol Triss," diye sert bir şekilde havladı Philippa Eilhart. "Burada pazarlık veya at ticareti olmayacak."

Yennefer yavaşça, Sana yol tarifi bırakacağım, dedi. "Size bulduklarım ve yaptıklarım hakkında bilgi bırakacağım. Takip edebileceğin bir iz bırakacağım. Ama boşuna değil. Beni dünyanın gözünde rehabilite etmek istemiyorsan, o zaman senin ve dünyanın canı cehenneme. Ama en azından beni bir Witcher'ın gözünde iyileştir..."

Hayır, diye hemen karşılık verdi Philippa. Bu da locanın çıkarına değil. Witcher'ın için de bir hain ve şerefsiz bir büyücü olarak kalacaksın. Ortalığı karıştırmak, intikam aramak locanın çıkarına değildir ve eğer sizi hor görürlerse intikam istemezler. Ayrıca, muhtemelen öldü. Ya da herhangi bir gün ölecek.'

"Bilgi," dedi Yennefer boş boş, "hayatı karşılığında. Onu kurtar, Philippa.'

"Hayır, Yennefer."

"Çünkü bu locanın çıkarına değil." Büyücünün gözlerinde mor ateş parladı. "Duydun mu Tris? Burası senin kulüben. Bu onun gerçek çehresi, bunlar onun gerçek kaygıları. Buna ne diyorsun? Hizmetçinin akıl hocasıydın, dediğin gibi neredeyse bir abla. Ve Geralt...'

"Triss'i romantizmle kandırma, Yennefer." Şimdi sırayla Philippa'nın gözleri parladı. Hizmetçiyi bulacağız ve senin yardımın olmadan onu kurtaracağız. Ve başarırsanız, binlerce teşekkürler, bize yardım edeceksiniz, bizi zahmetten kurtaracaksınız. Onu Vilgefortz'un elinden alacaksın, biz de onu seninkinden alacağız. Ya Geralt? Geralt kim?

"Duydun mu, Triss?"

Affet beni, dedi Triss Merigold boş bir sesle. "Affet beni Yennefer."

Ah, hayır, Triss. Asla.'

⁂

Triss yere baktı. Crach an Craite'in gözleri bir şahininki gibiydi.

"Son gizli iletişimden sonraki gün," dedi Skellige Adaları'nın ipliği, "siz, Triss Merigold, hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, Yennefer Skellige'den ayrılarak Sedna Uçurumu'na doğru bir rota ayarladı. Tam olarak neden oraya gittiği sorulduğunda, gözlerimin içine baktı ve doğal afetlerin doğal olmayanlardan nasıl farklı olduğunu bulmaya niyetli olduğunu söyledi. Mürettebatı tamamen gönüllülerden oluşan *Tamara* ve *Alkyone* adlı iki uzun gemiyle yola çıktı . Bu, iki hafta önce, Ağustos'un yirmi sekiziydi. Onu o zamandan beri görmedim.

'Ne zaman öğrendin?'

"Beş gün sonra," diye kesin bir dille sözünü kesti. "Eylül yeni

⁂

ayından üç gün sonra."

Yarlın arkasında oturan Kaptan Asa Thjazi endişeliydi. Dudaklarını yaladı, sıranın üzerinde kıpırdandı ve ellerini öyle bir sıktı ki parmak eklemleri çatırdadı.

Sonunda gökyüzünü kaplayan bulutların arasından çıkan kızıl güneş, Spikeroog'un üzerine yavaşça battı. "Konuş Asa," diye emretti Crach an Craite.

Asa Thjazi gürültülü bir şekilde boğazını temizledi.

'İyi gidiyorduk' diye başladı, 'rüzgar arkamızda, iyi bir on iki deniz mili yapıyorduk. Sonra yirmi dokuzuncu gece, Peixe de Mar'da deniz fenerini gördük. Nilfgaardlılara şans vermemek için biraz batıya doğru yola çıktık… Ve şafakta, Eylül yeni ayından bir gün önce bölgeye ulaştık. Sedna Uçurumunda. Sonra büyücü beni ve Guthlaf'ı çağırdı...'

*

"Gönüllülere ihtiyacım var," dedi Yennefer. 'Sadece gönüllüler. Kısa bir süre için bir uzun gemiyi yönlendirmek için gerekli olandan fazlası değil. Bunun için kaç erkeğe ihtiyaç var bilmiyorum, uzman değilim. Ama lütfen *Alkyone'da kesinlikle gerekenden* fazla adam bırakmayın . Ve tekrar ediyorum - sadece gönüllüler. Yapmayı planladığım şey... çok tehlikeli. Bir deniz savaşından daha fazlası.'

'Anlıyorum,' yaşlı seneschal başını salladı. 'Önce ben gönüllü oluyorum. Ben, Sven oğlu Guthlaf, bu onuru rica ediyorum madam.'

Yennefer onun gözlerinin içine uzun uzun baktı.

Çok iyi, dedi. "Ben de onur duydum."

*

Asa Thjazi, "Ben de gönüllü oldum," dedi. Ama Guthlaf aynı fikirde değildi. Biri, dedi, *Tamara'nın komutasını elinde tutmalı* . Sonuç olarak, on beş kişi gönüllü oldu. Hjalmar da dahil.

Crach an Craite kaşlarını kaldırdı.

*

"Kaç tane lazım Guthlaf?" büyücü tekrarladı. 'Kaç tane gerekli? Lütfen tam olarak hesaplayın.'

Seneschal, eklerken bir süre sessiz kaldı.

"Sekizimiz başa çıkabiliriz," dedi sonunda. 'Uzun sürmediyse... Neden, ama buradaki herkes gönüllü, kimse zorla-'

"On beş kişiden sekizini seç," diye aniden sözünü kesti. 'Onları kendin seç. Ve seçilenleri *Alkyone'a* transfer etmek için sipariş verin . Geri kalanlar *Tamara'da kalıyor* . Aha, kalanlardan birini seçeceğim. Hjalmar!'

'Hayır hanımefendi! Bunu bana yapamazsın! Gönüllü oldum ve yanınızda olacağım! Olmak istiyorum-'

'Sessiz ol! *Tamara'da* kalıyorsun ! Bu bir emirdir! Bir kelime daha edersen seni direğe bağlayacağım!'

Devam et Asa.

Cadı, Guthlaf ve o sekiz gönüllü *Alkyone'a bindi.* ve Abyss için yelken açtı. Tamara'da emirlerimize göre geri *çekildik* , ama çok uzakta değildik. Ancak, o zamana kadar harika bir şekilde elverişli olan hava ile bazı şeytanlıklar başladı. Evet, gerçekten şeytanlık olduğunu söylüyorum, çünkü güç uğursuzdu, yarl... Yalan söylersem canımı yakar...'

'Devam et.'

"Bizim neredeydik, yani *Tamara* , deniz sakindi. Rüzgar biraz ıslık çalsa ve bulutlar ufku karartsa da gün neredeyse gece oldu. Ama *Alkyone'un* olduğu yerde birdenbire kıyamet koptu. Cehennem gerçekten...'

Alkyone'nin yelkeni birdenbire o kadar şiddetli bir şekilde çırpındı ki, uzun gemileri ayıran mesafeye rağmen çırpma sesini duydular. Gökyüzü karardı ve bulutlar döndü. *Tamara'nın* çevresinde tamamen sakin görünen deniz, *Alkyone'nin kenarlarında* çalkalanmış ve bembeyaz köpürmüştü . Biri aniden bağırdı, biri araya girdi ve bir an sonra herkes bağırmaya başladı.

Kara bulutlardan oluşan bir koni *Alkyone'a çarpıyor* ve onu bir mantar gibi dalgaların üzerinde sallıyordu. Gemi büküldü, döndü, pruva ve kıç tarafı dalgaların arasında yükselip alçalıyordu. Bazen uzun gemi neredeyse tamamen gözden kayboldu. Bazen sadece çizgili yelkeni görebiliyorlardı.

'Bu sihirdir!' Asa'nın arkasından birini bağırdı. 'Bu şeytan büyüsü!'

Girdap, *Alkyone'u* daha hızlı ve daha hızlı döndürdü. Merkezkaç kuvvetiyle yanlardan yırtılan kalkanlar havada diskler gibi dönüyordu ve parçalanmış kürekler her yöne uçuyordu.

'Yelkeni resifle!' diye bağırdı Asa Thjazi. 'Küreklere! Sıra, çocuklar! Kurtarmak için!'

Ama artık çok geçti.

Alkyone'un üzerindeki gökyüzü karardı ve karanlık, uzun gemiyi bir medusanın dokunaçları gibi saran zikzaklar halinde aniden patladı. Fantastik şekillerde dönen bulutlar, korkunç bir huni haline geldi. Uzun gemi inanılmaz bir hızla döndü. Direk kibrit gibi çatırdadı, yırtık yelken dev bir albatros gibi kırıcıların üzerinden geçti.

"Sıra, beyler!"

Kendi bağırışlarına, elementlerin sağır edici kükremesine rağmen, yine de *Alkyone'dan gelen adamların çığlıklarını duydular* . Saçlarını diken diken edecek kadar sıra dışı ağlıyorlar. Ve bunlar yaşlı deniz köpekleri, kanlar içinde çılgına dönmüş, pek çok şey görmüş ve duymuş denizcilerdi.

Güçsüzlüklerinin farkında olarak kürekleri düşürdüler. Şaşırdılar, hatta bağırmayı bile bıraktılar.

Alkyone , yavaş yavaş dalgaların üzerine çıktı. Ve yükseldikçe yükseldi. Su damlayan, kabuklu deniz ürünleri ve yosunlarla kaplı omurgayı gördüler. Siyah bir şekil gördüler, denize düşen bir şekil. Sonra bir saniye. Ve üçüncüsü.

'Atlıyorlar!' Asa Thjazi kükredi. 'Sakın beyler, durmayın! Tüm gücünüzle! Onların yardımına kürek çekmeliyiz!'

Alkyone artık suyun kaynayan yüzeyinin yüz arşın kadar üzerindeydi. Görünmez bir güç tarafından dönen bulutların içine sürüklenen, bir şimşek ağına dolanmış, su damlayan devasa bir iğ, dönmeye devam etti.

Aniden kulakları sağır eden bir patlama havayı yaktı. On beş çift kürek *Tamara'yı* ileri doğru itmesine rağmen, aniden sıçradı ve

çarpılmış gibi geriye doğru uçtu. Güverte Thjazi'nin ayaklarının altından uçtu. Düştü, alnını yan tarafa vurdu.

Kendi başına ayağa kalkamadı, ayağa kaldırılması gerekiyordu. Afallamıştı; büküldü ve başını salladı, sendeleyerek ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. Mürettebatın çığlıkları boğuk görünüyordu. Bir ayyaş gibi sendeleyerek yan tarafa gitti ve tırabzana tutundu.

Rüzgar dinmişti ve deniz sakindi. Ama gökyüzü dalgalanan bulutlardan dolayı hâlâ siyahtı.

Alkyone'dan tek bir iz yoktu .

'Bir iz bile kalmadı, Yarl. Şey, küçük donanım parçaları, birkaç paçavra... Daha fazlası değil.'

Asa Thjazi, Spikeroog'un ağaçlıklı doruklarının ötesinde kaybolan güneşi izleyerek hikayesini yarıda kesti. Düşüncelere dalmış Crach an Craite, onu acele etmedi.

"Bilmiyoruz," diye devam etti Asa Thjazi sonunda, " *Alkyone* o şeytani bulutun içine çekilmeden önce kaç kişi atlamayı başardı. Ama kaç kişi atlarsa atlasın hiçbiri kurtulamadı. Ve biz, ne zaman ne de güç harcamamıza rağmen, iki bedenden başka bir şey bulamadık. Suda taşınan iki ceset. Sadece iki.'

Yarl, değişmiş bir sesle, "Büyücü kadın onların arasında değil miydi?" diye sordu.

'Numara.'

Crach an Craite uzun bir süre sessiz kaldı. Güneş tamamen Spikeroog'un arkasına gizlenmişti.

Asa Thjazi, "Sven'in oğlu yaşlı Guthlaf kayboldu," dedi tekrar. 'Uçurumun dibindeki yengeçler onu son kemiğe kadar yediler... Ve cadı kesinlikle kayboldu... Yarl, millet konuşmaya başlıyor... Hepsi onun suçu. Ve suçlarının cezası...'

'Aptalca saçmalık!'

Asa, "O öldü," diye mırıldandı, "Sedna Uçurumu'nda. Pavetta ve Duny'nin o zamanlar yaptığı yerde... Bir kazaydı...'

"Kaza değildi," dedi Crach an Craite inanarak. "O zaman kesinlikle tesadüf değildi. Ve şimdi de değildi.

Talihsiz birinin acı çekmesi uygundur. Onun acısı ve aşağılanması doğanın kanunlarından kaynaklanır ve doğanın amaçlarını gerçekleştirmek için hem acı çekenin varlığı hem de ona acı çektirenlerin başarılarının tadını çıkaranlarınki gereklidir. Bu gerçek, bir zorba ya da kötü niyetli kişinin kalbindeki vicdan azabını bastırmalıdır. Kendini dizginlememeli, hayalinde ortaya çıkan tüm işleri yapmalıdır, çünkü onları düşündüren doğanın sesidir. Doğanın gizli ilhamları bizi kötülüğe yönlendiriyorsa, bunun doğa için gerekli olduğu açıktır.

Donatien Alphonse François de Sade

ON BÖLÜM

Önce açılıp sonra kapanan hücre kapısının tıkırtısı ve gümbürtüsü iki Scarra kız kardeşten küçüğünü uyandırdı. İhtiyar bir masada oturmuş, teneke bir kasenin dibinden kurutulmuş yulaf lapası kazımakla meşguldü.

"Ee, mahkeme nasıldı Kenna?"

Tek kelime etmeden Kenna olarak da bilinen Joanna Selborne, dirseklerini dizlerine ve alnını ellerine dayayarak tahta yatağına oturdu.

Genç Scarra esnedi, geğirdi ve yüksek sesle osurdu. Karşı yatağa çömelmiş olan Kohut, belirsiz bir şeyler mırıldandı ve başını çevirdi. Kenna'ya, kız kardeşlere ve tüm dünyaya öfkeliydi.

Normal hapishanelerde mahkumlar hala geleneksel olarak cinsiyete göre ayrılmıştı. Askeri kalelerde durum farklıydı. İmparator Fergus var Emreis -özel bir kararnameyle imparatorluk ordusunda kadınların eşitliğini onaylayarak- bu bir kurtuluş *olacaksa* , bırakın özgürleşsin diye hükmetmişti . Eşitlik, her iki cinsiyet için herhangi bir istisna veya özel ayrıcalık olmaksızın eksiksiz ve doğrudan olmalıdır. O zamandan beri mahkûmlar, kalelerde ve hisarlardaki karma hücrelerde hapis yatmaktaydı.

'İyi?' yaşlı Scarra tekrarladı. "Seni dışarı mı çıkarıyorlar?"

"Cehennem gibiler," dedi Kenna acı acı, başı hâlâ onun ellerinde. 'Beni asmazlarsa şanslıyım. Siktir et! Gerçeği söyledim, hiçbir şey saklamadım, bilirsiniz, neredeyse hiçbir şey. Ama o fahişeler beni suçlamaya başlayınca önce herkesin önünde beni aptal yerine koydular, sonra güvenilir biri değil suçlu bir unsur olduğum ortaya çıktı ve en sonunda bir komplodaki suç ortaklığımı ortaya çıkardılar. bir ayaklanma amacıyla yıkmayı hedefliyordu.'

"Yıkım," yaşlı Scarra, sanki ne hakkında olduğunu tam olarak anlamış gibi başını salladı. 'Aaah, eğer bu yıkımsa... O zaman bokun içindesin, Kenna.'

"Sanki bunu bilmiyormuşum gibi."

Genç Scarra gerindi, leopar gibi esnedi, geniş ve gürültülü bir şekilde üst ranzadan aşağı atladı, Kohut'un yolunu kapatan taburesini şiddetle tekmeledi ve yanına yere tükürdü. Kohut hırladı ama daha fazlasını yapmaya cesaret edemedi.

Kohut, Kenna'ya fena halde gücenmişti. Ama kız kardeşlerden korkuyordu.

Kenna üç gün önce hücreye atandığında, Kohut'un -eğer kadınların özgürleşmesine ve eşitliğine hiç tahammülü yoksa- bu konuda kendi görüşleri olduğu ortaya çıktı. Gecenin bir yarısı Kenna'nın üst yarısının üzerine bir battaniye atmıştı ve alt yarısından faydalanmayı amaçlamıştı, tele-empatik bir kişiyle karşılaşmış olmasaydı bunu kesinlikle yapardı. Kenna beynine o kadar derinden girdi ki, Kohut bir kurt adam gibi uludu ve bir tarantula tarafından ısırılmış gibi hücrenin etrafında döndü. Sonra Kenna, saf kibirli bir tavırla onu telepatik olarak dört ayak üzerine çökmeye ve ritmik olarak metal kaplı hücre kapısına vurmaya zorladı. Gardiyanlar -korkunç bir çarpma ile alarma geçtiler- kapıyı açtıklarında, Kohut onlardan birine tokat attı, bunun üzerine metal uçlu bir copla beş kırbaç ve bir o kadar da tekme yedi. Özetle, Kohut umduğu tatmini bulamadı. Ve Kenna'ya saldırdı. İntikamını almaya bile cesaret edemedi çünkü ertesi gün Scarra kardeşler hücrede onlara katıldı. Böylece adil cinsiyet çoğunluğu oluşturdu ve dahası, kız kardeşlerin eşitlik konusundaki görüşlerinin, cinsiyetlere atfedilen roller konusunda tamamen tersi olsa da, Kohut'unkine benzer olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Küçük Scarra adama şehvetle baktı ve açık yorumlarda bulundu, yaşlı olan ise kıkırdayıp ellerini ovuşturdu. Sonuç olarak, Kohut, namusunu savunmayı planladığı bir tabure ile uyudu. Bununla birlikte, şansı ve beklentileri yetersizdi; her iki Scarra da ön cephede hizmet etmişti ve sayısız savaşın gazileriydi, bu yüzden tabure tarafından yıldırılmazdı. Ona tecavüz

etmek isteselerdi, adam bir savaş baltasıyla silahlanmış olsa bile bunu yapacaklardı. Ancak Kenna, kız kardeşlerin sadece şaka yaptıklarından emindi. Neredeyse kesin.

Scarra kardeşler, bir subaya saldırmaktan dolayı yargılanırken, Kohut davasında, bir subay olarak görev yapmıştı. levazım subayı— sürekli genişleyen dalgalar yaratan ordu yaylarının çalınmasıyla ilgili kötü şöhretli, büyük bir skandala ilişkin bir soruşturma sürüyordu.

Lanet olsun Kenna, diye tekrarladı yaşlı Scarra. 'Kendini iyi bir turşunun içinde buldun. Ya da daha doğrusu seni içine aldılar. Nasıl oluyor da bunun politik bir oyun olduğunu asla anlamadın?'

'Humf.'

Scarra, tek heceli tepkisini nasıl yorumlayacağını tam olarak bilemeden ona baktı. Kenna uzağa baktı.

Yargıçların önünde sessiz kaldığım bir şeyi sana söylemeyeceğim, değil mi? düşündü. *Ne tür bir oyuna bulaştığımı biliyordum. Ya da ne zaman ve nasıl öğrendiğimi.*

Küçük Scarra ciddi bir tavırla, "Kendini kötü bir duruma düşürdün," dedi. O, -Kenna emindi- ne olduğu hakkında hiçbir şey anlamayan çok daha aptal biriydi.

"Peki o Cintran prensesine sonunda ne oldu?" Yaşlı Scarra araştırmaya devam etti. 'Yani sonunda onu yakaladın, değil mi?'

'Yaptık. Öyle diyebilirsen. Bugünün tarihi ne?'

'Yirmi saniye Eylül. Yarın Ekinoks var.'

'Ah. Bu tuhaf bir tesadüf. Yarın, bu olayların üzerinden bir yıl geçmiş olacak… Bir yıl şimdiden…'

Kenna paletinin üzerine uzandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. Kız kardeşler bunun bir hikayeye giriş olmasını umarak sessiz kaldılar.

Hiçbir şey yapmıyor canım , diye düşündü Kenna, üst ranzanın tahtalarına karalanmış müstehcen çizimlere ve daha da müstehcen yorumlara bakarak. Herhangi bir hikaye olmayacak. O piç Kohut kanlı bir uyuşturucu gibi koktuğundan bile değil. Sadece bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Hatırlamak içimden gelmiyor.

Bir yıl önce ne oldu. Bonhart bize Claremont'taki fişi verdikten sonra.

Oraya iki gün geç geldiğimizi hatırladı, patika çoktan soğumuştu. Ödül avcısının nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Tüccar Houvenaghel dışında kimse yok, yani. Ama Houvenaghel, Skellen'la konuşmak, hatta onu evde tutmak bile istemiyordu. Hizmetçileri aracılığıyla vakti olmadığını ve onlara bir dinleyici hakkı vermeyeceğini bildirdi. Alaca Baykuş çapraz oldu ve kızgın, ama ne yapabilirdi? Ebbing'di, gerekli yetkiye sahip değildi. Ve Houvenaghel hakkında başka bir şekilde hiçbir şey yapamayız – yani *bizim* yolumuz – çünkü onun Claremont'ta özel bir ordusu vardı ve tam olarak savaş ilan edemezdik…

Boreas Mun burnunu çekti, Dacre Silifant ve Ola Harsheim rüşvet denedi, Til Echrade elf büyüsü, telepati kullandım ve düşüncelerini dinledim ama pek faydası olmadı. Tüm öğrendiğimiz, Bonhart'ın kasabayı güney kapısından terk ettiğiydi. Ama o ayrılmadan önce…

Claremont'ta güney kapısı ve küçük pazar yerinin yanında karaçamlı küçük bir tapınak vardı. Bonhart, Claremont'tan ayrılmadan önce tapınağın önündeki meydanda Falka'yı acımasızca dövmüştü. Tapınak rahipleri de dahil herkesin gözü önünde. Ona efendisinin ve efendisinin kim olduğunu kanıtlayacağını haykırdı. İstediği gibi onu kamçıyla kırbaçladığını ve dilerse onu ölümüne kırbaçlayacağını, çünkü kimse onun için ayağa kalkmayacaktı, hiç kimse onun yardımına gelmeyecekti. Ne insanlar ne de tanrılar.

Küçük Scarra pencereden dışarı bakıyordu, parmaklığa asılmıştı. Büyük olan kaseden yulaf lapası yiyordu. Kohut taburey aldı, uzandı ve üzerine bir battaniye örttü.

Muhafız kulübesindeki zil çaldı, duvarlardaki muhafızlar varlıklarını haykırdı…

Kenna yüzünü duvara döndü.

Birkaç gün sonra tanıştık, diye düşündü. Ben ve Bonhart. Yüz yüze. İnsan olmayan, balık gibi gözlerine baktım ve tek bir şeyi düşündüm: kızı nasıl dövdüğünü. Ve düşüncelerine baktım… Bir an için. Ve kafamı kazılmış bir mezara sokmak gibiydi…

Bu Ekinoks'taydı.

Ve bir gün önce, yirmi iki Eylül'de, görünmez bir casusun aramıza girdiğini fark etmiştim.

*

Adli tabip Stefan Skellen sözünü kesmeden dinledi. Ama Kenna yüzünün değiştiğini gördü.

Tekrar, Selborne, dedi. "Bir daha söyle, çünkü kendi kulaklarıma inanmıyorum."

"Dikkatli olun, adli tabibim," diye mırıldandı. 'Kızgın numarası yap... Sana bir istekle geldim ve sen kabul etmeyeceksin... Görünüş için yani. yanılmıyorsam eminim. Görünmeyen bir misafir iki gündür etrafımızda dolanıyor. Görünmez bir casus.'

Alaca Baykuş, ona hakkını vermek gerekirse, zekiydi ve hemen anlaşıldı.

Hayır, Selborne, reddediyorum, dedi yüksek sesle ama tonunu veya ifadesini aşırı dramatize etmeden. 'Disiplin herkes için geçerlidir. İstisna yok.'

"Lütfen, en azından dinleyin, adli tabip," Kenna'da Alaca Baykuş'un yeteneği yoktu, beceriksizlikten kaçınmayı başaramadı, ancak sahnede dilekçe sahibi tarafından gösterilen beceriksizlik ve mahcubiyet izin verilebilirdi. 'Lütfen en azından dinleyecek kadar uygun görün.'

"Konuş Selborne. Ama kısa ve öz olun!'

İki gündür bizi gözetliyor, diye mırıldandı, mütevazi bir şekilde argümanını sunuyormuş gibi yaparak. 'Claremont'tan beri. Arkamızdan gizlice binmek zorunda ve biz kamp kurduğumuzda görünmeden yaklaşıyor, insanlar arasında dolaşıyor ve dinliyor.'

'Dinliyor, tüyler ürpertici casus.' Skellen sert ve kızgınmış gibi davranmak zorunda değildi; sesindeki öfke titriyordu. 'Onu nasıl ortaya çıkardın?'

"Dün, sen meyhanenin dışında Lord Silifant'a emirler verirken, bankta uyuyan erkek kedi tısladı ve kulaklarını yasladı. Bana şüpheli geldi çünkü o tarafta kimse yoktu… Sonra bir şey, bir düşünce, bir tür, yabancı bir düşünce ve irade aldım. Her yerde tanıdık, sıradan düşünceler varken, bunun gibi yabancı bir düşünce, adli tabip, sanki biri bağırıyormuş gibi… Dikkat etmeye başladım, yoğun bir şekilde, çabalarımı ikiye katladım ve şimdi onu hissedebiliyorum.'

'Onu her zaman hissedebilir misin?'

'Numara. Her zaman değil. Bir çeşit sihirli koruması var. Onu sadece çok yakından hissediyorum ve o zaman bile her zaman değil. Bu yüzden uyanık olmalıyım çünkü yakınlarda saklanıp saklanmadığını asla bilemem.'

"Onu korkutup kaçırma," diye mırıldandı Alaca Baykuş. "Onu korkutup kaçırma... Onu canlı istiyorum, Selborne. Sen ne önerirsin?'

'Ona gözleme muamelesi yapacağız.'

'Krep tedavisi mi?'

"Sessiz olun, adli tabip."

'Ama... Ah, boşver. Çok iyi. Sana yardım ediyorum.'

'Yarın, durup şu ya da bu köyde kütük verdiğimizden emin olun. Gerisini ben hallederim. Ve şimdi görünüş uğruna bana bir giyin ve ben gideyim.'

'Gerçekten yapamam.' Kıza gözleriyle gülümsedi ve hafifçe göz kırptı, hemen sert bir komutanın zorba havasına büründü. "Çünkü sizden memnunum Bayan Selborne."

"Bayan" dedi. Bayan Selborne. Sanki bir memura.

Tekrar göz kırptı.

'Numara!' dedi ve rolünü muhteşem bir şekilde oynayarak kolunu salladı. 'Talep reddedildi! İşten!'

'Evet efendim.'

⁂

Ertesi gün, öğleden sonra geç saatlerde Skellen, askerlerine Lete Nehri kıyısındaki bir köyde kamp kurmalarını emretti. Köy

müreffehdi, bir çitle çevriliydi ve taze kesilmiş çam ağaçlarından oluşan güzel bir kapıdan içeri girdiler. Köyün adı Unicorn'du ve adını içinde samandan bir unicorn heykelinin bulunduğu küçük taş tapınağından aldı.

Hatırlıyorum, diye hatırlıyor Kenna, o saman idole nasıl güldüğümüzü ve köy muhtarı ciddi ciddi, köye bakan kutsal tek boynuzlu atın yıllar önce altından, sonra gümüşten, sonra bakırdan yapıldığını; kemikte birkaç versiyon ve sert ağaçtan birkaç versiyon vardı. Ama hepsi çalınmıştı. İnsanlar onu soymak veya çalmak için çok uzaklardan geldiler. Tek boynuzlu at samandan yapıldığından beri her şey huzurluydu. Köyde kamp kurduk. Kararlaştırıldığı gibi, Skellen muhtarın salonunu işgal etti.

Bir saatten kısa bir süre sonra casusa gözleme muamelesi yapmıştık. Klasik, ders kitabı tarzında.

Alaca Baykuş yüksek sesle, "Lütfen yaklaşın," diye emretti. 'Lütfen yaklaşın ve bu belgeye bir bakın... Bir dakika? Herkes burada mı? Bu yüzden iki kez açıklamak zorunda kalmayacağım.'

Süt sağma kabından az önce ekşi sütle ıslatılmış kremadan bir yudum alan Ola Harsheim, kremalı bıyığını dudaklarından yaladı, kabı bıraktı, etrafına baktı ve saydı. Dacre Silifant, Bert Brigden, Neratin Ceka, Til Echrade, Joanna Selborne…

"Dufficey burada değil."

Onu çağırın.

'Kriel! Duffi Kriel! Brifing için komutana! Önemli siparişleri almak için! İkilide!'

Dufficey Kriel nefes nefese salona koştu.

Ola Harsheim, "Herkes burada, adli tabip," dedi.

'Pencereyi açık bırak. Buradaki sarımsak kokusundan kurtulabiliriz. Kapıyı da açın, bir taslak yapın.'

Brigden ve Kriel itaatkar bir şekilde pencereyi ve kapıyı açtılar. Bu arada Kenna, bir kez daha Tawny Owl'un gerçekten harika bir oyuncu olacağını düşündü.

'Lütfen bu tarafa geçin beyler. Bu belgeyi imparatordan aldım, gizli ve olağanüstü önemde. Lütfen dikkat...'

'Şimdi!' diye bağırdı Kenna, duyular üzerindeki etkisi yıldırım çarpmasına benzeyen güçlü bir yönlendirme dürtüsü göndererek.

Ola Harsheim ve Dacre Silifant süt kovasını aldılar ve aynı anda kremayı Kenna'nın gösterdiği yöne fırlattılar. Til Ehrade, masanın altına gizlenmiş bir un fıçısını şiddetle boşalttı. İlk başta amorf olan kremsi, unsu bir şekil odanın zemininde belirdi. Ama Bert Brigden tetikteydi. Krepin kafasının nerede olabileceğini doğru bir şekilde değerlendirerek, bir dökme demir tavayla yapabildiği kadar sert vurdu.

Sonra herkes, her yeri krema ve unla sıvanmış olan casusa atıldı, görünmezlik şapkasını başından yırtıp kollarını ve bacaklarını tuttu. Masayı çevirdikten sonra tutsağın uzuvlarını bacaklarına bağladılar. Botlarını ve ayak sargılarını çıkardılar ve bir tanesini açık ve bağırmaya hazır olan ağzına tıktılar.

Dufficey Kriel, işlerini taçlandırmak için tutsağı tekmeledi. diğerleri de casusun gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlemekten zevk aldılar.

"Muhteşem iş," diye yorumladı Alaca Baykuş, kısa olay boyunca hiç kıpırdamamıştı ama kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu.

'Bravo. Tebrikler. Her şeyden önce size, Bayan Selborne.'

Lanet olsun , diye düşündü Kenna. *Böyle devam ederse, gerçekten bir subay olmaya meyilli olurum.*

"Bay Brigden," dedi Stefan Skellen soğuk bir şekilde, masa ayaklarının arasına yayılmış mahkumun üzerinde durarak, "ütüleri kömürlere koyun lütfen. Bay Ehrade, lütfen dışarıda etrafta dolaşan çocukların olmadığından emin olun.'

Eğildi ve bağlı adamın gözlerinin içine baktı.

Yüzünü yıllardır göstermiyorsun, Rience, dedi. "Başına bir talihsizlik geldiğini düşünmeye başlamıştım."

Muhafız kulübesindeki zil – muhafız değişimi için işaret – çaldı. Scarra kardeşler coşkuyla horladılar. Kohut, tabureye sarılarak uykusunda dudaklarını şapırdattı.

Kenna, cesurmuş gibi davranarak, o gözü dönmüş Rience'ı canlandırdığını hatırladı. Büyücü Rience, gözleme muamelesi yaptı ve çıplak ayaklarını yukarı kaldırarak bir masanın bacaklarına bağlandı. Kahramanı oynuyordu ama kimseyi kandırmıyordu; en azından ben. Alaca Baykuş bizi onun bir büyücü olduğu konusunda uyardı, ben de büyü yapmasını veya sihirli yardım göndermesini engellemek için düşüncelerini karıştırdım. Ve ben onun hakkındayken onun düşüncelerini okuyun. İçeri girmemi engelliyordu, ama demirlerin ısındığı mangalın kömüründen bir duman kokusu aldığında, büyülü koruması ve ablukaları eski pantolonlar gibi tüm dikişlerinde patladı ve onu okuyabildim. özgürce. Düşünceleri, benzer durumlarda okuduğum diğer insanlardan farklı değildi. İşkenceye uğramak üzere olan insanların düşünceleri. Kaotik, titreyen düşünceler; korku ve umutsuzluk dolu. Soğuk, yapışkan, ıslak, kötü kokulu düşünceler. Bir cesedin bağırsakları gibi.

Buna rağmen, tıkaç kaldırıldığında büyücü Rience kahramanı oynamaya çalıştı.

"Pekala, peki, Skellen! Beni yakaladın, kazandın! Tebrikler. Tekniğinize, uzmanlığınıza ve profesyonelliğinize derin bir selam. Muhteşem eğitimli operatörler; gerçekten, kıskanılacak bir şey. Ve şimdi lütfen beni bu uygunsuz pozisyondan kurtarın.'

Alaca Baykuş bir sandalye çekti ve üzerine oturdu, kenetlenmiş parmaklarını ve çenesini arkalığa dayadı. Tutukluya baktı. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Beni serbest bırak Skellen," diye tekrarladı Rience. 'Ve sonra astlarına gitmelerini emret. Söyleyeceklerim sadece sizin kulaklarınız içindir.'

Bay Brigden, dedi Baykuş, başını çevirmeden. "Ütüler ne renk?"

"Biraz daha uzun, efendim."

"Bayan Selborne?"

Şimdi onu okumakta güçlük çekiyorum, diye omuz silkti Kenna. 'O çok korkuyor, korku diğer tüm düşünceleri boğuyor. Ve bu düşüncelerden çok var. Birkaçı dahil, saklamaya çalışıyor. Sihirli ekranların arkasında. Ama zor değil, yapabilirim-'

'Bu gerekli olmayacak. Klasik yöntemi deneyeceğiz: kızgın demir.'

'Lanet olsun!' casus uludu. 'Skellen! Kesinlikle demek istemiyorsun-'

Alaca Baykuş eğildi, yüzü biraz değişti.

"Birincisi, *Bay* Skellen," diye tısladı. "İkincisi, evet, kesinlikle, tabanlarını kavrulmuş olarak sipariş etmeyi planlıyorum, Rience. Bunu büyük bir memnuniyetle yapacağım. Çünkü onu tarihsel adaletin bir ifadesi olarak ele alacağım. Anlamadığına bahse girerim.'

Rience sessiz kaldı, bu yüzden Skellen devam etti.

"Görüyorsun, Rience, Vattier de Rideaux'ya o zamanlar, yedi yıl önce, imparatorluk istihbarat servisine bir serseri gibi yaltaklanıp merhamet ve bir hain ve çifte ajan olma ayrıcalığı için yalvarırken topuklarını yakmasını tavsiye etmiştim. Bu tavsiyeyi dört yıl önce, Vilgefortz ile temaslarda arabuluculuk yaparak, utanmadan Emhyr'in kıçını öptüğünde tekrarlamıştım. Cintran fahişesinin avı sırasında, mütevazı bir döneklikten neredeyse ilk yerleşik casusa terfi ettiğinizde. Vattier'e, yandığında kime hizmet ettiğini söyleyeceğine bahse girdim... Hayır, yanlış anladım. O Hizmet ettiğin herkese isim verirdin. Ve ihanet ettiğin herkes. Ve sonra dedim ki, göreceksin, şaşıracaksın Vattier, iki listedeki kaç nokta birbirine

uyuyor. Ama Vattier de Rideaux beni dinlemedi. Ve şimdi kesinlikle pişman. Ama hiçbir şey kaybolmadı. Sana sadece biraz kadeh kaldıracağım ve ne bilmek istediğimi öğrendiğimde seni Vattier'in hizmetine bırakacağım. Ve seni yavaşça, teker teker yüzer.'

Alaca Baykuş cebinden bir mendil ve bir parfüm şişesi çıkardı. Parfümünü mendilin üzerine bolca serpip burnuna bastırdı. Parfüm hoş kokuyordu ama yine de Kenna kusacakmış gibi hissetti.

"Demir, Bay Brigden."

"Vilgefortz'un emirleriyle seni takip ediyorum!" diye kükredi. 'Kızla ilgili! Birliğini takip ederek senin önüne geçmeyi, o ödül avcısına senden önce ulaşmayı umuyordum! Fahişeyi ondan uzaklaştırmaya çalışacaktım! Senden değil ondan! Çünkü onu öldürmek istiyorsun ve Vilgefortz'un ona canlı ihtiyacı var! Başka ne bilmek istersin? Sana anlatacağım! Sana her şeyi anlatacağım!'

'Vay canına!' Alaca Baykuş aradı. 'Çok hızlı değil! Bir adamın kafası böyle bir şamata ve bilgi yığınından ağrıyabilir. Beyler, onu yaktığımızda ne olacağını hayal edebiliyor musunuz? Bizi ölümüne çığlık atacak!'

Kriel ve Silifant boğuk bir sesle kıkırdadılar. Kenna ve Neratin Ceka eğlenceye katılmadı. O sırada demiri kömürlerden çıkarmış olan ve onu eleştirel bir şekilde inceleyen Bert Brigden de yapmadı. Ütü o kadar sıcaktı ki, sanki demir değil de erimiş ateşle dolu bir cam tüp değilmiş gibi şeffaf görünüyordu.

Rience bunu gördü ve çığlık attı.

"Ödül avcısını ve kızı nasıl bulacağımı biliyorum!" bağırdı. 'Biliyorum! Sana anlatacağım!'

'Bundan eminim.'

Hâlâ onun düşüncelerini okumaya çalışan Kenna yüzünü buruşturarak çaresiz, aciz bir öfke dalgası yakaladı. Rience'ın beyninde bir şey daha koptu, bir başka bölme daha. Korkudan bir şey söyleyecek, diye düşündü Kenna, sonuna kadar saklamak istediği bir şey, bir koz olarak, bir as, sonunda diğer tüm asları yenecek ve en yüksek bahisleri elde etmeye karar verecekti. Şimdi o ası, banal, iğrenç bir acı korkusuyla atacak.

Aniden kafasında bir şey belirdi, şakaklarında bir sıcaklık hissetti ve ardından ani bir soğukluk hissetti.

Ve biliyordu. Rience'ın gizli düşüncesini biliyordu.

Tanrılar adına, diye düşündü. Nasıl bir turşunun içindeyim…

'Konuşacağım!' diye uludu büyücü, kızararak ve gözlüklü gözlerle adli tabibin yüzüne bakarak. "Sana gerçekten önemli bir şey söyleyeceğim, Skellen! Vattier de Rideaux...'

Kenna aniden başka birine ait başka bir düşünce duydu. Neratin Ceka'nın eli hançerinde kapıya doğru ilerlediğini gördü.

Botlar patladı ve Boreas Mun muhtarın salonuna koştu.

'Lordum adli tabibim! Çabuk, efendim! Kimin burada olduğuna asla inanmayacaksın!'

Skellen, demirle casusun topuklarına doğru eğilmekte olan Brigden'a durmasını işaret etti.

Piyango oynamalısın, Rience, dedi pencereden dışarı bakarak. 'Hayatımda hiç bu kadar şanslı biriyle tanışmadım.'

Pencereden bir kalabalığı ve ortasında atlı iki kişiyi görebiliyorlardı. Kenna kim olduğunu hemen anladı. Soluk balık gibi gözleriyle güçlü bir koya binen kemikli devin kim olduğunu biliyordu.

Ve muhteşem siyah kısraktaki küllü kız kimdi? Elleri bağlı ve

*

boynunda bir tasma ile. Ve şiş yanağında bir çürük.

Vysogota kötü bir ruh hali içinde kulübesine döndü, kederli, suskun, hatta kızgın. Sebebi, birkaç post toplamak için bir sığınak kanosunda kürek çeken bir köylüyle sohbetti. Belki de bahardan önce son kez, dedi köylü. Hava gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Yağmur ve rüzgar o kadar kötü ki suya girmeye korkuyorum. Sabahları su birikintileri üzerinde buz, kar fırtınası yaklaşıyor ve bundan sonra donlar. Nehir her an yükselecek ve taşacak, sonra sığınaktan

uzaklaşacak ve kızakla çıkacak. Ama Pereplut'ta bir kızak bile işe yaramaz, göz alabildiğine bataklıklardan başka bir işe yaramaz...

Köylü haklıydı. Akşama doğru hava karardı ve lacivert gökyüzünden beyaz pullar düştü. Sert, doğu rüzgarı kuru sazları düzleştirdi, sulak alanın yüzeyinde beyaz tepeler oluşturdu. Delici bir şekilde, acı bir şekilde soğumuştu.

Yarından sonraki gün, diye düşündü Vysogota, Samhain'in bayramı. Elf takvimine göre üç gün sonra Yeni Yıl olacak. İnsan takvimine göre iki ay daha beklememiz gerekecek.

Ciri'nin kara kısrağı olan Kelpie, ahırda damgasını vurdu ve homurdandı.

Kulübeye girdiğinde, Ciri'nin göğüslerini karıştırdığını gördü. Ona izin verdi; hatta cesaretlendirdi. İlk olarak, Kelpie'ye binip kitapları karıştırdıktan sonra oldukça yeni bir aktiviteydi. İkincisi, sandıklarda kızlarına ait pek çok şey vardı ve kızın kalın giysilere ihtiyacı vardı. Giysilerin birkaç kez değiştirilmesi, soğukta ve nemli havada çamaşırların nihayet kuruması günler aldı.

Ciri çeşitli kıyafetleri seçiyor, deniyor, bir kenara koyuyor ve atıyordu. Vysogota masada oturuyordu. İki haşlanmış patates ve bir tavuk kanadı yedi. Sessizlikte.

'İyi işçilik.' Ona yıllardır görmediği ve gördüğünü bile unuttuğu bazı nesneleri gösterdi. 'Bunlar da mı kızına ait? Bu onun bir hobisi miydi?'

'Evet, sevdi. Kışı bekleyemedi.'

'Onları alabilir miyim?'

"İstediğini al," diye omuz silkti. 'Onların bana bir faydası yok. Eğer işe yararlarsa ve botlar sığarsa... Ama bavulunu hazırlıyor musun, Ciri? Gitmeye mi hazırlanıyorsun?'

Gözlerini giysi yığınına dikti.

"Evet, Vysogota," dedi kısa bir sessizliğin ardından. 'Karar verdim. Çünkü görüyorsun... Kaybedecek zaman yok.'

'Hayallerin.'

"Evet," diye itiraf etti, bir an sonra. 'Rüyalarımda çok tatsız şeyler gördüm. Bunların olup olmadığından veya henüz

gerçekleşmediğinden emin değilim. Önleyebilir miyim bilmiyorum... Ama gitmeliyim. Görüyorsun ya, bir keresinde bana en yakın insanların yardımıma gelmemelerine üzülmüştüm. Beni kaderin insafına bıraktı... Ama şimdi sanırım yardımıma ihtiyacı olanlar onlar. Gitmek zorundayım.'

'Kış geliyor.'

'Tam da bu yüzden gitmeliyim. Kalırsam, bahara kadar burada sıkışıp kalacağım… bahara kadar, tembellikten kıvranıyor olacağım ve kabuslarla boğuşan belirsizlik. Kırlangıç Kulesi'ni bulmaya çalışmak için hemen şimdi gitmeliyim. Şu teleporter. Göle ulaşmamın iki hafta süreceğini anladın. Kasım dolunayından önce orada olurdum...'

"Saklandığın yeri şimdi terk edemezsin," dedi çabayla. 'Şimdi değil. Seni yakalayacaklar. Ciri… Takipçileriniz… çok yakınlar. Şimdi yapamazsın-'

Yere bir bluz fırlattı ve ayağa fırladı.

"Bir şey öğrendin," dedi sert bir şekilde. 'Köfteleri alan köylüden. Söyle bana.'

'Ciri-'

'Lütfen bana söyle!'

O ona söyledi. Daha sonra pişman olacaktı.

"Onları şeytan göndermiş olmalı, efendim münzevi," diye mırıldandı köylü, postları saymaktan vazgeçerek. 'Şeytan olmalı. Ekinoks'tan beri ormanlarda dört nala koşarak bir hizmetçi arıyorlar. Korkutucu halk, bağırıyor ve tehdit ediyor, ama her zaman devam ediyor, asla çok fazla zarar verecek kadar uzun kalmıyor. Ama şimdi yeni bir özet düşündüler: Bazı köylerde ve yerleşim yerlerinde bazılarını bıraktılar, neydi o… Ağaçlar gönderdiler. Onlar ağaç değil, efendim, gönderilmiş ya da başka türlü, sadece üç ya da dört işe yaramaz alçak, beladan başka bir şey değil. Avladıkları hizmetçinin bir

saklanma deliğinden çıkıp köye girmediğini görmek için bütün kış bekleyeceklerini söylüyorlar. O zaman o ağaç 'er' yakalanacak.

'Onlar da sizin köyünüzde mi?'

Köylünün yüzü karardı ve dişlerini gıcırdattı.

'Bizim köyde değil. Şanslıydık. Ama Dun Dare'de, bizden yarım gün sonra, dört tane var. Hana yerleştirildiler. Alçaklar, iyi efendim münzevi, lanet olası alçaklar, haydutlar. Köyün kadınlarından zevk aldılar ve erkekler onlara karşı çıkınca onları öldürdüler sayın bayım, acımasızca. Onları ölü öldürdü…'

'İnsanları mı öldürdüler?'

'İki. Muhtar ve bir diğeri. ve cezası var mı Böyle hiç iyi olmayanlar için, iyi mi efendim? Ve bir yasa var mı? Ceza ve kanun yok! Dun Dare'e karısı ve kızıyla gelen bir arabacı, yıllar önce dünyada witcherlar olduğunu söyledi, öyle diyorlar ki… Her türlü kötülüğün üstesinden geldiler. Dun Dare'a bir witcher göndermeliyiz, o ahmaklara kısa bir süre verirdi...'

"Witchers canavarları öldürdü, insanları değil."

"Onlar düzenbazlar, efendim keşiş, insan değil, cehennemden gelen düzenbazlardan başka bir şey değil. Bir cadı onlar için gerekli olan şey, ne eksik, ne fazla… Pekala, gitme vaktim geldi, efendim keşiş… Ooo, kış geliyor! Yakında sığınakla birlikte uzakta olacak ve kızakla dışarı çıkacak... Ve Dun Dare'deki düzenbazların ihtiyacı olan şey, efendim, bir Witcher...'

❄

Ah, bu doğru, diye tekrarladı Ciri sıktığı dişlerinin arasından. 'Ah, kesinlikle doğru. İhtiyacı olan bir witcher... Veya bir witcher kız. Dört, öyle mi? Dun Dare'de, öyle mi? Ve lanet olası Dun Dare nerede? Yukarı akış mı? Oraya tussocks'un karşısına geçebilir miyim?'

Tanrılar adına Ciri, dedi Vysogota dehşet içinde. 'Cidden düşünüyor olamazsın-'

'Eğer onlara inanmıyorsanız, tanrılar adına yemin etmeyin. Ve bilmediğini biliyorum.

'Görüşlerimi bunun dışında bırakalım! Ciri, hangi şeytani fikirlerin peşindesin? Hatta nasıl-'

"Artık *benim* kanaatlerimi bir yana bırak, Vysogota. Ne yapmam gerektiğini biliyorum! Ben bir cadıyım!'

'Sen dengesiz bir gençsin!' patladı. 'Travmatik deneyimler yaşamış bir çocuksunuz; sinir krizi eşiğinde hasarlı bir çocuk. Ve bundan da öte, intikam için can atıyorsun! Bir intikam şehvetiyle kör oldu! Bunu anlamıyor musun?'

'Senden daha iyi anlıyorum!' diye bağırdı. "Çünkü incinmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! İntikam hakkında hiçbir fikrin yok, çünkü hiç kimse sana gerçekten yanlış yapmadı!'

Koşarak kulübeden çıktı. O çarpmadan önce, koridorda ve ana odada kısa süreliğine acı bir soğuk hava akımı esti. kapı kapandı. Kısa bir süre sonra kişnemeyi ve toynakların çarpma sesini duydu.

Telaşla tabağı masaya vurdu. Bırak onu, diye düşündü öfkeyle, bırak öfkesini üzerinden atsın. Onun için korkmuş gibi değildi, gece gündüz bataklıkların arasında yeterince sık ata binmişti; yolları, geçitleri, tussocks ve çayırları biliyordu. Yine de kaybolursa, dizginleri bırakması yeterliydi - siyah Kelpie'si keçinin ahırına giden yolu biliyordu.

Bir süre sonra, hava çoktan kararmışken dışarı çıktı ve feneri bir direğe astı. Çitin yanında durdu ve toynakların takırtısını veya su sıçramasını dinledi. Ama rüzgar ve sazların hışırtısı tüm sesi boğdu. Direkteki fener sonunda sönene kadar çılgınca sallandı.

Ve sonra duydu. Uzaktan. Hayır, Ciri'nin bindiği yönden değil. Ama diğer tarafta. Bataklıklardan. Vahşi, insanlık dışı, uzun süredir devam eden, kederli bir çığlık. Bir uluma.

Bir dakikalık sessizlik.

Ve yeniden. Bir beann'shie.

Bir elf hayaleti. Ölümün habercisi.

Vysogota soğuktan ve korkudan titredi. Duymamak, hiç duymamak için mırıldanarak ve mırıldanarak çabucak kulübeye geri döndü, çünkü duymaması gerekiyordu.

Kelpie, feneri yeniden yakmayı başaramadan karanlıktan çıktı.

Kulübeye gir, dedi Ciri, nazikçe ve yumuşak bir sesle. 'Ve gitme.

*

Kötü bir gece.'

Akşam yemeğinde yine tartıştılar.

"İyilik ve kötülük sorunları hakkında çok şey biliyor gibisin!"

'Çünkü ben yapıyorum! Ve bilimsel kitaplardan da değil!'

'Tabiki hayır. Hepsini deneyimlerinden biliyorsun. Pratikten. Çünkü on altı yıllık uzun yaşamınız boyunca pek çok deneyim kazandınız.'

'Yeterince kazandım. Oldukça yeterli!'

'Tebrikler. Benim bilgili arkadaşım.'

Dünyaya ne kadar kötülük yaptığınızı bilmeden, 'Siz gülünç duruma düşebilirsiniz, siz yaşlı bilginler, siz teorisyenler kitaplarınızla, ahlaki risaleleri o kadar gayretle okuma konusundaki asırlık tecrübenizle,' diye dişlerini sıktı. dünyanın gerçekte nasıl olduğunu görmek için pencereden dışarı bakmaya bile zamanları yoktu. Siz filozoflar, üniversitelerde maaş almak için suni felsefeleri suni olarak destekleyin. Ve dünya hakkındaki çirkin gerçek için hiçbir ruh sana para ödemeyeceğine göre, etik ve ahlakı icat ettin; güzel, iyimser bilimler. Yanlış ve aldatıcı olmaları dışında!'

"Yarı pişmiş bir yargıdan daha aldatıcı bir şey yoktur, bayan! Aceleci ve tedbirsiz bir sonuca varmaktansa!'

'Kötülüğe çare bulamadın! Ama ben, toy bir cadıyım! Yanılmaz bir çare!'

Cevap vermedi ama yüzü ona ihanet etmiş olmalıydı çünkü Ciri masadan sıçradı.

'Sence boş mu konuşuyorum? Vahşi iddialarda bulunmak mı?

"Sanırım," diye sakince yanıtladı, "öfkeyle konuşuyorsun. Bence intikamını öfkeyle planlıyorsun. Ve seni şiddetle sakinleştirmeye çağırıyorum.'

'Sakinim. Ve intikam? Cevap ver: neden olmasın? Neden intikam almaktan kaçınayım? Ne adına? Daha yüksek nedenler? Ve kötü eylemlerin cezalandırıldığı bir düzenden daha yüksek ne olabilir? Sana göre, ey filozof ve ahlakçı, intikam uygunsuz, kınanması gereken, etik dışı ve nihayetinde yasa dışı bir eylemdir. Ve soruyorum: Kötülüğün cezası nerede? Kim tasdik etmeli, hüküm vermeli ve onu uygulamalı? İnanmadığın tanrılar? Tanrıların yerine koymaya karar verdiğin büyük demiurgos-yaratıcı mı? Ya da belki yasa? Belki Nilfgaard adaleti, emperyal yargılar, valiler? Seni saf ihtiyar!'

'Yani göze göz, dişe diş mi? Kan için kan? Ve o kan için, daha fazla kan mı? Kan denizi mi? Dünyayı kana boğmak mı istiyorsun? Ey naif, hasarlı kız! Kötülükle böyle mi savaşmak istiyorsun, küçük cadı?'

'Evet. Aynen böyle! Çünkü Kötülüğün neyden korktuğunu biliyorum. Etik değil, Vysogota, vaazlar değil, değerli bir yaşam hakkında ahlaki incelemeler değil. Kötülük acıdan, bozulmadan, ıstıraptan, ölümden, sondan korkar! Yaralandığında, Kötü bir köpek gibi acıyla uluyor! Yerde yuvarlanıyor ve ciyaklıyor, damarlarından ve atardamarlarından fışkıran kana bakıyor, kemiklerinin kütüklerden çıktığını, bağırsaklarının karnından çıktığını, soğukla birlikte ölümün yaklaştığını seziyor. O zaman ve ancak o zaman Evil'ın tüyleri diken diken olur ve Evil sonunda bağırır: “Merhamet! Günahlarımdan tövbe ediyorum! Artık iyi ve terbiyeli olacağım, yemin ederim! Sadece beni kurtar, kanı durdur, rezilce mahvolmama izin verme!”

'Evet, ey münzevi. Kötülükle böyle savaşırsın! Eğer Kötülük sana zarar vermek istiyorsa, sana acı çektir - bunu tahmin et, ideal olarak Kötü bunu beklemiyorken. Yine de, Kötülüğü öngörmeyi başaramadıysanız, Kötülük tarafından zarar gördüyseniz, o zaman geri ödeyin! İdeal olarak unuttuğunda, kendini güvende hissettiğinde yakalayın. İki katını geri öde. Üç katlı. Göze göz? Numara! Bir göz için iki göz! Dişe diş mi? Numara! Bir diş için tüm dişleri! Evil'ı geri ödeyin! Acıyla ulumasını sağla ki, ulumasından gözbebekleri patlasın. Ve sonra, yere bakarak güvenle

söyleyebilirsiniz: Orada yatan şey artık kimseye zarar vermeyecek, kimseyi tehdit etmeyecek. Çünkü gözleri olmayan birini nasıl tehdit edebilir? Elleri yoksa? Bağırsakları kumun üzerinde sürünürken ve kan onu içine çekerken nasıl zarar verebilir ki?'

"Ve sen," dedi keşiş yavaşça, "kanlı kılıcın elinde dur ve kuma süzülen kana bak. Ve asırlık ikilemin çözüldüğünü, filozofların hayaline ulaşıldığını düşünme cesaretiniz var. Kötülüğün doğasının değiştiğini mi düşünüyorsun?'

Yapıyorum, dedi meydan okurcasına. 'Çünkü yerden kan fışkıran şey artık Kötülük değil. Belki henüz İyi değil, ama kesinlikle artık Kötü de değil!'

"Diyorlar ki," dedi Vysogota yavaşça, "doğa boşluktan nefret eder. Yerde yatan, bol kanayan, kılıcınızdan ölen her ne ise artık Kötülük değildir. Öyleyse nedir? Hiç bunun hakkında düşündün mü?'

'Numara. Ben bir cadıyım! Bana öğrettikleri zaman, Kötülüğe karşı hareket edeceğime yemin ettim. Her zaman. Ve düşünmeden…

"Çünkü düşünmeye başladığın zaman," diye ekledi boş bir sesle, "öldürmek anlamsız geliyor. İntikam mantıklı olmayı bırakır. Ve bunun olmasına izin veremezsin.

Başını salladı, ama kız ona tartışmayı bırakmasını işaret etti.

"Hikayemi bitirmemin zamanı geldi, Vysogota. Ekinoks'tan Samhain'e kadar otuz gecedir sizin için açıyorum. Ama sana her şeyi anlatmadım. Ben ayrılmadan önce, Ekinoks gününde Tekboynuz adlı köyde neler olduğunu öğrenmelisin.'

*

Onu eyerden çektiğinde inledi. Bir gün önce tekmelediği kalçası acıyordu.

Yakasına bağlı zinciri çekti ve onu açık renkli bir binaya doğru çekti.

Kapıda birkaç silahlı adam duruyordu. Bir de uzun boylu kadın.

İnce yüzlü, kahverengi saçlı, pirinç uçlu bir namlu tutan adamlardan biri, "Bonhart," dedi. "Sürprizlerle dolu olduğun söylenmeli."

"Selamlar, Skellen."

Skellen olarak hitap edilen adam bir süre onun gözlerinin içine baktı. Bakışları altında titredi.

'İyi?' tekrar Bonhart'a seslendi. 'Hemen mi, yoksa parça parça mı açıklarsınız?'

"Avluda bir şeyler anlatmaktan hoşlanmıyorum, çünkü ağzınıza bir sürü sinek geliyor. İçeri girebilir miyiz?

'Elbette.'

Bonhart zinciri çekti.

Ana odada başka bir adam bekliyordu. Dağınık ve solgundu ve muhtemelen aşçıydı, çünkü giysilerindeki un ve krema izlerini temizlemekle meşguldü. Ciri'yi görünce gözleri parladı. Yaklaştı.

O aşçı değildi.

Onu hemen tanıdı, o iğrenç gözleri ve yüzündeki çirkin izi hatırladı. Onu Thanedd'de Sincaplarla birlikte takip eden oydu. Bir pencereden atlayarak ondan kurtulmuştu ve o, elflere onun peşinden atlamalarını emretmişti. O elf ona ne demişti? Rence?

'Güzel güzel!' dedi mordan bir şekilde, parmağını göğsüne sert ve acı verici bir şekilde sokarak. 'Bayan Ciri! O zamandan beri birbirimizi görmedik Thanedd. Sizi uzun zamandır arıyorum bayan. Ve sonunda seni buldum!'

Bonhart soğuk bir sesle, "Bilmiyorum, efendim, siz kimsiniz," dedi. "Ama bulduğunu iddia ettiğin şey aslında benim, o yüzden parmaklarına değer veriyorsan eldivenlerini çıkar."

"Adım Rience." Büyücünün gözleri tatsız bir şekilde parladı. "Bunu hatırlamaya tenezzül edin Bay Bounty Hunter, efendim. Ve kim olduğum yakında ortaya çıkacak. Hizmetçinin kime ait olduğu da yakında ortaya çıkacak. Ama kendimizin önüne geçmeyelim. Şimdilik ona sadece saygılarımı iletmek ve bir söz vermek istiyorum. Buna karşı bir şeyin yok mu, güveniyorum?'

'Güvenmekte özgürsünüz.'

Rience, Ciri'ye yaklaştı ve yakından onun gözlerine baktı.

"Koruyucun, cadı Yennefer," dedi ağır ağır ve küçümseyici bir tavırla, "bir keresinde benim gözümden düştü. Ve böylece onu elime aldığımda, ben, Rience, ona acısını öğrettim. Bu ellerle, bu parmaklarla. Ve ona, ellerime düşersen, sana acıyı da öğreteceğime söz verdim. Bu ellerle, bu parmaklarla...'

Bonhart yumuşak bir sesle, "Riskli," dedi. "Küçük kızımı rahatsız edip tehdit ederek büyük bir risk alıyorsunuz Bay Rience ya da adınız her neyse. O intikamcıdır, bunu sana karşı kullanmakla yükümlüdür. Tekrar ediyorum: ellerini, parmaklarını ve vücudunun diğer kısımlarını ondan uzak tut.'

'Yeterlik.' Skellen meraklı gözlerini Ciri'den ayırmadan onları kesti. "Kes şunu, Bonhart. Ve sen de Rience, sakin ol. Sana merhamet ettim ama fikrimi değiştirebilir ve tekrar masa ayaklarına bağlanmanı emredebilirim. İkiniz de oturun. Kültürlü insanlar gibi konuşalım. Sadece üçümüz ve başka kimse yok. Çünkü bana göre konuşacak çok şeyimiz var. Ama şimdilik konuşmalarımızın konusunu koruma altına alacağız. Bay Silifant!'

'Sadece onu iyi koru.' Bonhart zincirin ucunu Silifant'a uzattı. Onu

⁂

hayatın pahasına koru.

Kenna kenarda kaldı. Elbette, son zamanlarda herkesin bahsettiği fahişeyi gözlemlemek istedi, ama o Gizemli tutsağı avludaki bir direğe götüren Harsheim ve Silifant'ı çevreleyen küçük kalabalığın arasına girmekten garip bir isteksizlik duydu.

Herkes etrafa toplanmış, itişip kakışıyor, bakıyordu. Hatta ona dokunmaya, itmeye, çekmeye çalışıyorlardı. Kız sert adımlarla yürüdü, hafifçe topallayarak ama başını dik tuttu. Onu dövdü, diye düşündü Kenna. Ama onu kırmadı.

'Yani o Falka olmalı...'

"Hizmetçi zar zor büyümüş!"

'Hizmetçi ha? Bir boğaz!'

"Claremont'taki arenada vahşi altı adamı öldürdüğünü duydum..."

'Ve ondan önce? Kaç tane daha? Dişi şeytan...'

'Dişi kurt!'

'Ve kısrak, ne kısrak, bak. Müthiş kandan bir at... Ve burada, Bonhart'ın eyer kapağıyla, ne kılıç... Ah... bir mucize!'

'Yalnız bırakın!' Dacre Silifant hırladı. 'Dokunma! Ellerini başkalarının eşyalarından çek. Kıza da dokunma; onu pençeleme, engelleme ya da aşağılama! Biraz sadaka göster. Şafaktan önce onu infaz edip etmeyeceğimizi bilmiyoruz. En azından o zamana kadar barışı bilsin.'

"Eğer kadın onun ölümüne gidecekse," diye sırıttı genç Cyprian Fripp, "belki hayatının geri kalanını tatlandırabilir ve onu iyice doyurabiliriz? Onu samanların üzerine atıp onu yatağa mı atayım?'

'Evet!' Kabernik Turent, 'Yapabiliriz! Alaca Baykuş'a izin verilip verilmediğini soralım-'

'Sana izin verilmediğini söylüyorum!' Dacre onları kesti. 'Aklınızı meşgul eden başka bir şey yok, sizi lanet olası zinacılar! Hizmetçiyi rahat bırak dedim. Andres, Stigward, onun yanında durun. Gözlerini ondan ayırma ya da bir adım uzaklaşma. Ve yaklaşan herhangi biri üzerinde kırbaç kullanın!'

'Bırak şunu!' dedi Fripp. 'Pekâlâ, bizim için fark etmez. Haydi beyler samanlığa gidelim ve köylülere katılalım, ziyafet için bir koç ve domuz eti kavuruyorlar. Çünkü bugün Ekinoks bir şölen, değil mi? Ustalar tartışırken biz de eğlenebiliriz.'

'Hadi gidelim. Sandığından bir damacana al Dede. alacağız İçmek! Yapabilir miyiz, Bay Silifant? Bay Harsheim? Bugün bayram ve bu gece hiçbir yere gitmeyeceğiz.'

"Ah, ne saçma tasarımlar!" Silifant kaşlarını çattı. 'Şölen ve ziyafetten başka bir şey düşünmüyorlar! Ve fahişeyi korumak için kim burada kalacak ve Sir Stefan'ın çağrısını bekleyecek?'

Kalacağım, dedi Neratin Ceka.

"Ve ben," dedi Kenna.

Dacre Silifant onlara dikkatle baktı. Sonunda onay işareti yaptı. Fripp ve arkadaşları anlaşılmaz bir şekilde teşekkürlerini kükrediler.

"Ama oradaki eğlenceye dikkat et!" Ola Harsheim uyardı. 'Hiçbir fahişeyi taciz etmeyin, yoksa erlere bir dirgenle vurulabilirsiniz!'

'Bırak şunu! Bizimle geliyor musun, Chloe? Ya sen, Kenna? Bir daha düşünmeyecek misin?'

⁂

'Numara. Kalıyorum.'

'Beni direğe zincirli, ellerim bağlı halde bıraktılar. İkisi beni koruyordu. Ve yakınlarda duran ikisi bana bakmaya devam etti. Uzun boylu, yakışıklı kadın. Ve biraz kadınsı görünüşlü ve duruşu olan bir adam. Bir şekilde tuhaf.'

Odanın ortasında oturan kedi iyice esnedi, canı sıkıldı çünkü eziyet ettiği fare artık eğlenmeyi bırakmıştı. Vysogota hiçbir şey söylemedi.

Bonhart, Rience ve o Skellen-Tawny Owl muhtarın salonunda hâlâ tartışıyorlardı. Ne hakkında bilmiyordum. En kötüsünü bekleyebilirdim, ama istifa ettim. Bir arena daha mı? Yoksa beni öldürürler miydi? Boş ver, diye düşündüm, sonunda bitsin.'

⁂

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

Bonhart içini çekti.

"Kızma, Skellen," diye tekrarladı. 'Sadece biraz para kazanmak istedim. Fark ettiniz mi, ben emekli oldum, verandada oturup güvercinleri izlemenin zamanı geldi. She-Rat için bana yüz florin verdin, onun ölmesini fena halde istedin. Bu beni şaşırttı. Ne kadar hizmetçi gerçekten değer olabilir mi, diye düşündüm. Ve eğer

öldürülürse ya da teslim edilirse, kesinlikle tutulduğundan daha az değerli olacağını düşündüm. Eski bir ekonomi ve ticaret ilkesi. Onun gibi mallar değer kazanmaya devam ediyor. Her zaman pazarlık yapılabilir…'

Alaca Baykuş, sanki etrafta kötü bir koku varmış gibi burnunu buruşturdu.

Acı verecek kadar açık sözlüsün Bonhart. Ama konuya gel. Açıklamalara. Ebbing boyunca kızla birlikte kaçtın ve birdenbire ortaya çıktın ve ekonomi yasalarını açıklamaya başladın. Bana ne olduğunu anlat.'

"Açıklanacak ne var?" Rience itici bir şekilde gülümsedi. "Bay Bonhart sonunda fahişenin gerçekte kim olduğunu anladı. Ve ne kadar değerli olduğunu.

Skellen ona bir bakış atmadı. Bonhart'a, onun balık gibi, ifadesiz gözlerine bakıyordu.

"Ve emekli maaşını garanti altına almak için bu değerli kızı, bu değerli kazanımı Claremont'taki arenaya itiyor," diye düşündü, "ve onu ölümüne dövüştürüyor. Yaşamaya değer olduğu iddia edilse de hayatını riske atıyor. Ne hakkında, Bonhart? Çünkü bir şey tutmuyor.'

"Arenada ölseydi," Bonhart gözlerini indirmedi, "hiçbir değeri olmadığı anlamına gelirdi."

"Anlıyorum," Alaca Baykuş hafifçe kaşlarını çattı. Ama fahişeyi başka bir arenaya götürmek yerine onu bana getirdin. Neden, eğer sorabilirsem?'

Tekrar ediyorum, dedi Rience yüzünü buruşturdu. Onun kim olduğunu karıştırdı.

"Sen kurnazsın, Lord Rience." Bonhart eklemleri çatırdayana kadar gerindi. 'Doğru tahmin ettin. Evet, Kaer Morhen'de eğitilmiş cadı kızla bağlantılı bir bilmece daha olduğu doğru. Geso'da soylu kadın soyulduğunda, fahişenin dili titriyordu. Görünüşe göre çok önemliydi ve baronun kızı çok küçük bira ve çok düşük rütbeli olduğu için onun önünde eğilmesi gerekiyordu. Bu durumda, bence bu Falka, en azından bir kontun kızı olmalı. Meraklı. Birincisi: cadı

bir kız. Onlardan çok var mı? İkincisi: Sıçanlar çetesinde. Üçüncüsü: imparatorluk adli tabibi bizzat Korath'tan Ebbing'e kadar onun peşinden koşuyor ve öldürülmesini emrediyor. Ve tüm bunların üzerine… asil bir kadındır. Ha, kendi kendime düşünüyorum da, biri o fahişeye onun gerçekte kim olduğunu sormalı.'

Bir süre sessiz kaldı.

'İlk başta–' burnunu manşetle sildi '–konuşmadı. Sormuş olmama rağmen. El, ayak ve kırbaçla sordum. Onu kesmek istemedim… Ama şans eseri bir berber cerrahı geldi. Diş çıkarmak için aletlerle. Onu bir sandalyeye bağladım…'

Skellen sesli bir şekilde yutkundu. Rience gülümsedi. Bonhart bir manşeti inceledi.

'Daha önce bana her şeyi anlattı... Aletleri görür görmez. Şu dişli pense ve kerpeten. Bir anda daha açık sözlü oldu. Görünüşe göre o bir-'

"Cintran prensesi," dedi Rience, Alaca Baykuş'a bakarak. 'Tahtın varisi. İmparator Emhyr ile evlenmeye aday.'

Ödül avcısı, "Lord Skellen bana söylemeye tenezzül etmedi," diye alay etti. 'Bana onu öldürmemi emretti, birkaç kez vurguladı. Onu orada acımasızca öldürün! Lord Skellen? Bir kraliçeyi öldürmek mi? İmparatorumuzun müstakbel eşi mi? Söylentilere inanacak olursak, imparator her an kiminle düğüm atacak, ardından genel af çıkacak mı?'

Bonhart, konuşmasını yaparken Skellen'a baktı. Ama imparatorluk adli tabibi gözlerini indirmedi.

"Ve böylece," diye devam etti avcı, "çıkıyor: hassas bir durum. Böylece her ne kadar pişman olsam da witcher kız-prenses ile ilgili planlarımdan vazgeçtim. Tüm çıkmazı buraya, Lord Skellen'a getirdim. Konuşmak, bir şeyleri halletmek için… Çünkü bu açmazın bir Bonhart için biraz fazla olduğunu söyleyebilirim…'

Rience'ın göğsünden sert bir ses, "Çok makul bir sonuç," dedi. "Çok mantıklı, Bay Bonhart. Yakaladıklarınız beyler, ikiniz için de biraz fazla. Neyse ki, hala bana sahipsin.'

'Bu da ne?' Skellen sandalyesinden fırladı. 'Bu da ne böyle?'

"Efendim, büyücü Vilgefortz." Rience göğsünden küçük, gümüş bir tabut çıkardı. 'Daha doğrusu, ustamın sesi. Bu sihirli cihazdan gelen; buna ksenogloss denir.'

"Hepinize selamlar," dedi tabut. 'Utanç verici ki sadece seni duyabiliyorum ama acil bir iş teleprojeksiyon veya ışınlanma kullanmamı engelliyor.'

Tek ihtiyacımız olan bu, diye hırladı Alaca Baykuş. "Ama tahmin etmiş olabilirim. Rience tek başına ve tek başına hareket edemeyecek kadar aptal. Karanlıkta bir yerlerde gizlendiğini tahmin edebilirdim, Vilgefortz. Şişman yaşlı bir örümcek gibi karanlıkta pusuya yatıp örümcek ağının titremesini bekliyorsun.'

'Ne canlı bir karşılaştırma.'

Skellen homurdandı.

"Gözlerimizi de yorma Vilgefortz. Rience ve tabutunu, sahip olduğunuz işin miktarından dolayı değil, Bölüm'deki eski yoldaşlarınız, algoritmanızla sihir izlerini aramak için tüm dünyayı tarayan büyücüler ordusundan korktuğunuz için kullanıyorsunuz. Işınlamayı denerseniz, sizi anında bulurlar.'

'Ne etkileyici bilgi.'

"Biz tanıştırılmadık." Bonhart gümüş kutunun önünde teatral bir tavırla eğildi. "Ama yine de, saygıdeğer Rience, kıza sizin talimatlarınız ve izniniz ile işkence etmeyi vaat ediyor mu, usta büyücü? yanılmıyor muyum? Sözüm üzerine, kız her an daha da önemli hale geliyor. Görünüşe göre o herkes için gerekli.'

Vilgefortz tabuttan, "Biz tanıştırılmadık," dedi. "Ama seni tanıyorum Leo Bonhart, ne kadar iyi olduğuna şaşıracaksın. Ve kız gerçekten önemli. Ne de olsa o Cintra'nın Aslan Yavrusu, Yaşlı Kan. Ithlinne'in Kehaneti uyarınca, onun soyundan gelenler gelecekte dünyaya hükmedecekler.'

'Neden ona bu kadar ihtiyacın var?'

"Sadece plasentasına ihtiyacım var. Onun rahmi. Ben kaldırdıktan sonra, gerisini sen alabilirsin. Orada ne duyuyorum, bir tür horlama mı? Bir tür tiksindirici iç çekme ve üfleme mi? Kimin? Bonhart'ın - kıza her gün karmaşık şekillerde fiziksel ve psikolojik olarak kötü

davranan kim? Ya da hainlerin ve komplocuların emriyle onu öldürmeyi planlayan Stefan Skellen'ın? ha?'

Onlara kulak misafiri oldum, diye hatırladım Kenna, elleri başının arkasında paletinde yatarken. Köşede durdum ve düşüncelerini duydum. Ve saçlarım diken diken oldu. Tüm vücudumun üzerinde. Birden kendimi içine soktuğum çıkmazın boyutunu anladım.

"Evet, evet," dedi yabancı dilden gelen ses, "imparatorunuza ihanet ettin Skellen. Tereddüt etmeden, ilk fırsatta.'

Alaca Baykuş küçümseyerek homurdandı.

"Senin gibi bir baş hainin dudaklarından ihanet suçlaması, Vilgefortz, gerçekten de büyük bir mesele. Ucuz, bayağı bir şaka gibi kokmasaydı, onur duyardım.'

"Seni ihanetle suçlamıyorum Skellen, saflığınla ve ihanet edemeyişinle alay ediyorum. İmparatoruna kimin için ihanet ediyorsun? Ardal aep Dahy ve de Wett için, marazi gururları kıvranan prensler, imparator genç kızlarını Cintran'la bir evlilik planlayarak reddettiği için hakarete uğradı. Oysa ailelerinden yeni bir hanedanın çıkacağını, ailelerinin imparatorlukta birinci olacaklarını, yakında tahttan daha yükseğe çıkacaklarını umuyorlardı! Emhyr onları bir hamlede bu umuttan mahrum etti ve sonra tarihin akışını değiştirmeye karar verdiler. Henüz silahlı bir isyana hazır değiller ama en azından Emhyr'in kızları yerine seçtiği kızı ortadan kaldırabilirler. Tabii ki, kendi narin aristokrat ellerine leke sürmek istemiyorlar; İşe alınmış bir haydut olan Stefan Skellen'ı aşırı hırslarından mustarip buldular. Öyle miydi, Skellen? Bize söylemek istemiyor musun?'

'Ne için?' Alaca Baykuş bağırdı. 'Ve söyle kime? Her zamanki gibi her şeyi biliyorsun, değil mi, ey büyük büyücü? Rience, her zamanki gibi, hiçbir şey bilmiyor ve olması gerektiği gibi ve Bonhart umurunda değil...'

"Yine de, daha önce de gösterdiğim gibi, övünecek bir şeyiniz yok. Prensler seni vaatlerle satın aldı, ama sen lordlarla hiçbir şey elde edemeyeceğini anlamayacak kadar zekisin. Bugün Cintran'ı ortadan kaldırmak için bir araç olarak sana ihtiyaçları var, yarın senden kurtulacaklar, çünkü sen asil birisin. baştan. Sana Vattier de Rideaux'nun yeni imparatorluktaki konumunu teklif ettiler mi? Buna kesinlikle inanmıyorsun, Skellen. Vattier'e daha çok ihtiyaçları var, çünkü gizli servisler hep aynı kalıyor -darbeler olsun ya da olmasın. Sadece ellerini kullanarak öldürmek istiyorlar ama güvenlik aygıtını ele geçirmek için Vattier'e ihtiyaçları var. Ayrıca, Vattier bir vikont ve sen bir hiçsin.'

"Gerçekten," diye somurttu Alaca Baykuş. "Bunu fark etmeyecek kadar zekiyim. Bu durumda, ben de Ardal aep Dahy'ye ihanet edip sana katılmalı mıyım, Vilgefortz? Bunun için mi sürüyorsun? Ama ben bir rüzgar gülü değilim! Devrim fikrini destekliyorsam, bu inançtan ve ilkedendir. Otokratik tiranlık sona erdirilmeli, bir anayasal monarşi getirilmeli ve ondan sonra demokrasi…'

'Ne?'

'Halkın gücü. Halkın yöneteceği bir sistem. Dürüst bir seçimle seçilen en değerli ve dürüst temsilciler aracılığıyla tüm devletlerin vatandaşları…'

Rience kahkahalarla kükredi. Bonhart çılgınca güldü. Büyücü Vilgefortz'un zenoglossu, biraz cıyaklayarak da olsa yürekten güldü. Üçü de güldüler ve kahkahalar atarak büyük gözyaşları döktüler.

"Pekala," Bonhart neşeyi böldü. "Biz burada oyalanmak için değil, ticaret yapmak için toplandık. Kız şimdilik tüm devletlerin dürüst vatandaşlarının nüfusuna ait değil, bana ait. Ama onu satabilirim. Lord büyücüm ne teklif ediyor?'

'Dünyayı yönetmek seni ilgilendiriyor mu?'

'Numara.'

"O zaman," dedi Vilgefortz yavaşça, "kıza yaptığım şey sırasında yanında olmana izin vereceğim. İzlemek mümkün olacak. Bu tür röntgenciliği diğer tüm zevklere tercih ettiğini biliyorum.'

Bonhart'ın gözleri beyaz alevle parladı. Ama o bestelendi.

'Ve daha spesifik olarak?'

'Ve daha spesifik olarak: Ücretinizi yirmi kat ödemeye hazırım. İki bin florin. Düşün, Bonhart; kaldıramayacağın bir çuval para. Bir paket katıra ihtiyacınız olacak. Eğer makul ölçülerde yaparsanız, emekliliğiniz, verandanız, güvercinleriniz ve hatta votka ve fahişeler için bile size yeter.'

"Kabul ediyorum, büyücü, efendim," diye güldü avcı, görünüşe göre neşeyle. 'O votka ve o fahişelerle kalbime dokundunuz. Bir anlaşma yapalım. Ama önerdiğin gözlemle de ilgilenirim. Kuşkusuz, onun ölümünü arenada izlemeyi tercih ederim, ama aynı zamanda bıçak işine de bir göz atmaktan memnuniyet duyarım. Bonus olarak atın.'

'Tamamlandı.'

Alaca Baykuş alaycı bir tavırla, "Bu uzun sürmedi," dedi. "Aslında Vilgefortz, Bonhart ile hızlı ve sorunsuz bir ortaklık kurdun. Gerçekten de bir *societas leonina* olan ve olacak bir ortaklık . Ama bir şeyi unutmuş olabilir misin? Oturduğunuz muhtar salonu ve takas ettiğiniz Cintran iki düzine silahlı askerle çevrili. Askerlerim.'

"Sevgili Skellen," diye kutudan Vilgefortz'un sesi geldi. "Karşılığında sana zarar vermeyi planladığımı düşünerek bana hakaret ediyorsun. Aksine. Son derece cömert olmak istiyorum. Sana – senin buna tenezzül ettiğin gibi – demokrasi garantisi veremem. Ama size maddi yardım, lojistik destek ve bilgi erişimini garanti ediyorum, bu sayede komploculara alet ve köle olmayı bırakacaksınız ve ortak olacaksınız. Kişisi ve görüşü Prens Joachim de Wett, Duke Ardal aep Dahy, Count Broinne, Count d'Arvy ve diğer tüm safkan komploculları hesaba katacak biri. Ya bu bir *societas leonina ise* ? Kesinlikle, eğer Cirilla ganimet ise, o zaman aslan payını alacağım, bana öyle geliyor ki, hak ediyor. Sana acı veriyor mu? Sonuçta, önemli bir kar elde edeceksiniz. Bana Cintran'ı verirsen,

Vattier de Rideaux'nun pozisyonu senindir. Ve gizli servisin başı Stefan Skellen olarak, her türlü ütopyayı, hatta belki demokrasiyi ve dürüst seçimleri bile canlandırabilirsiniz. Gördüğün gibi, sana hayatının hayallerini ve tutkularını on beş yaşında bir sıska karşılığında veriyorum. Bunu görüyor musun?'

"Hayır," Alaca Baykuş başını salladı. Ben sadece duyuyorum.

'Rience.'

'Evet usta.'

'Lord Skellen'a bilgimizin kalitesine dair bir örnek verin. Ona Vattier'den ne öğrendiğini söyle.'

Birliğinizde bir casus var, dedi Rience.

'Ne?'

'Duydun. Vattier de Rideaux buraya birini yerleştirdi. Yaptığın her şeyi biliyorlar. Neden ve kimin için yapıyorsun. Vattier'in

*

aranızda bir ajanı var.'

Sessizce yanına yürüdü. Neredeyse onu duymuyordu.

'Kenna.'

'Neratin.'

"Düşüncelerimi dinledin. Orada, muhtarın salonunda. Ne düşündüğümü biliyorsun. Yani kim olduğumu biliyorsun.

"Dinle, Neratin-"

'Numara. Dinle Joanna Selborne. Stefan Skellen ülkesine ve imparatoruna ihanet ediyor. Komplo kuruyor. Onunla birlikte olan herkes sonunda iskeleye düşecek. Millenium Meydanı'nda atlar tarafından paramparça edilecek.'

"Hiçbir şey bilmiyorum Neratin. Ben emirlerimi yerine getiriyorum... Benden ne istiyorsun? Adli tabibe hizmet ediyorum... Peki sen kime hizmet ediyorsun?'

'İmparatorluk. Vikont de Rideaux.

'Benden ne istiyorsun?'

'Sağduyu göstermek için.'

'Çekip gitmek. Sana ihanet etmeyeceğim, söylemeyeceğim… Ama git, lütfen. Yapamam Neratin. Ben basit bir kadınım. Başıma çok geldi...'

⁂

Ne yapacağımı bilmiyorum. Skellen, "Bayan Selborne" dedi. Sanki bir memura. Ben kime hizmet ediyorum? O? İmparator? İmparatorluk?

Ve nasıl bilebilirim?

Kenna kendini kulübenin köşesinden uzaklaştırdı, bir kahkaha attı ve direğin dibinde oturan Falka'yı merakla izleyen bazı köy çocuklarını uzaklaştırmak için tehditkar bir şekilde homurdandı. Oh, kendimi iyi bir turşunun içinde buldum.

Oh, havada bir ilmek kokusu var. Ve Millenium Meydanı'ndaki at boku.

Nasıl biteceğini bilmiyorum, diye düşündü Kenna. Ama gitmem lazım onun içinde. Falka'ya girin. Bir an için de olsa onun düşüncelerini hissedin. Ne bildiğini bil.

⁂

Anlamak.

Yaklaştı, dedi Ciri, kediyi okşayarak. "Uzun boyluydu, bakımlıydı, sürünün geri kalanından çok farklıydı... Hatta kendine göre güzel bile. Ve saygıyı emreder. Beni koruyan iki, bayağı budalalar, o yaklaşınca küfretmeyi bıraktılar.'

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

"O," diye devam etti Ciri, "eğilip gözlerimin içine baktı. Bir anda bir şey hissettim… Garip bir şey… Sanki kafamın arkasında bir şey çatırdadı. Acıttı. Kulaklarımda uğuldayan bir ses vardı. Bir an için her şey çok parlak oldu… İçime bir şey girdi, itici ve yapışkan bir şey… Tanıdım. Yennefer bunu bana tapınakta göstermişti... Ama o

kadının bunu yapmasına izin vermek istemedim... Bu yüzden, onun bana kattığı şeyi ittim, ittim ve tüm gücümle kendimden kovdum. toplayabilirdim. Ve uzun boylu kadın geriye doğru eğildi ve sanki yumruk yemiş gibi sendeledi, iki adım geri gitti... Ve burnundan kan fışkırdı. Her iki burun deliğinden.'

Vysogota hiçbir şey söylemedi.

"Ama ben," Ciri başını kaldırdı, "ne olduğunu anladım. Birden içimdeki Gücü hissettim. Korath çölünde kaybetmiştim, ondan vazgeçmiştim. Daha sonra çizemedim, kullanamadım. Ama o, o kadın, bana Gücü vermişti, kelimenin tam anlamıyla silahı elime tutuşturmuştu. Bu benim şansımdı.

Kenna sendeledi ve ağır bir şekilde kumun üzerine oturdu, sallandı ve sarhoşmuş gibi yeri hissetti. Burnundan, ağzından ve çenesinden kan akıyordu.

'Ne...' Andres Vierny sıçradı, ama birdenbire başını iki eliyle tuttu, ağzını açtı ve bir tıngırdattı. Gözleri faltaşı gibi açılmış halde Stigward'a baktı ama korsanın burnundan ve kulaklarından kan damlıyordu ve gözleri bulutlanmıştı. Andres dizlerinin üzerine çökerek bir kenarda durup kayıtsızca izleyen Neratin Ceka'ya baktı.

'Nera… kalay… Yardım et…'

Ceka kıpırdamadı. kıza bakıyordu. Gözlerini ona çevirdi ve sendeledi.

"Gerekli değil," diye çabucak önledi. 'Ben senin tarafındayım. Sana yardım etmek istiyorum. İşte, bağlarını keseceğim... Bıçağı al, tasmayı kendin kes. Ben atları getireceğim.'

"Ceka..." Andres Vierny boğularak kekeledi. 'Uyku-'

Kız ona bir bakış attı ve o hareketsiz yatan ve cenin pozisyonunda kıvrılmış olan Stigward'ın üzerine düştü. Kenna hala ayağa kalkamadı. Göğsüne ve karnına yapışkan damlalar damladı.

'Alarm!' diye bağırdı Chloe Stitz, kulübelerin arkasından birden belirdi ve bir koyun kaburgasını yere düşürdü. 'Alaaaaarm! Silifant! Skellen! Kız kaçıyor!'

Ciri zaten monte edilmişti. Bir kılıç tutuyordu.

'Yaaaaa, Kelpie!'

'Alaaaaaaarm!'

Kenna kumu tırmalıyordu. Kalkamadı. Bacakları sanki tahtadan yapılmış gibi tamamen tepkisizdi. Bir psionik, diye düşündü. Bir süper-psionikle karşılaştım. Kız benden yaklaşık on kat daha güçlü… Beni öldürmediği için şanslıyım… Nasıl oluyor da hâlâ bilincim yerinde?

Ola Harsheim, Bert Brigden ve Til Echrade liderliğindeki bir grup kulübelerden kaçıyordu ve kapıdaki muhafızlar -Dacre Silifant ve Boreas Mun- aceleyle avluya girdi. Ciri atını döndürdü, bağırdı ve nehre doğru dörtnala koştu. Ama silahlı adamlar zaten oradan kaçıyordu.

Skellen ve Bonhart koridordan fırladılar. Bonhart kılıcını tutuyor. Neratin Ceka bağırdı, atını üzerlerine sürdü ve ikisini de yere devirdi. Sonra eyerden kendini doğrudan Bonhart'a fırlattı ve onu yere çiviledi. Rience eşiğe fırladı ve şaşkın şaşkın baktı.

Yakalayın onu! Skellen kükredi, yerden fırladı. 'Ya onu yakalayın ya da öldürün!'

'Canlı!' diye uludu Rience. 'Aliiiive!'

Kenna, Ciri'nin nehir kenarındaki çitten uzaklaştığını, kısrağını dizginlediğini ve kapıya doğru hızlandığını gördü. Kabernik Turent'in öne sıçradığını ve onu eyerden çekmeye çalıştığını gördü, bir kılıç parlaması ve Turent'in boynundan kıpkırmızı bir fışkırdığını gördü. Dede Vargas ve genç Fripp de gördü. Kızın yolunu kesmemeye karar verdiler, barakaların arasına kaçtılar.

Bonhart ayağa fırladı, Neratin Ceka'yı kılıcının kabzasının darbesiyle itti ve göğsüne çaprazlamasına korkunç bir şekilde vurdu ve sonra Ciri'nin peşinden koştu. Neratin yarılarak açıldı ve kan fışkırtarak onu bacaklarından yakalamayı başardı ve onu ancak kılıcın ucuyla kuma saplandığında serbest bıraktı. Ancak bu birkaç

saniyelik gecikme yeterliydi. Kız, Silifant ve Mun'dan kaçarak kısrağını mahmuzladı. Skellen soldan gizlice ve kurt gibi geldi ve kolunu savurdu. Kenna uçuşta bir şeyin parladığını gördü, kızın eyerde kıvrandığını ve sallandığını ve yüzünden bir kan pınarının fışkırdığını gördü. O kadar geriye yaslandı ki bir an için kısrağın krupunun üzerinde yattı. Düşmedi, doğruldu ve eyerde kaldı, sonra kendini atın boynuna bastırdı. Kara kısrak silahlı adamları itti ve doğruca kapıya koştu. Arkasında bir yaylı tüfekle Mun, Silifant ve Chloe Stitz koştu.

'Atlamayacak! O bizim!' Mun zaferle bağırdı. 'Hiçbir at iki metreyi geçemez!'

Ateş etme Chloe!

Chloe Stitz genel kargaşada duymadı. Durdu. Arbaletini yanağına koy. Chloe'nin asla kaçırmadığı yaygın olarak biliniyordu.

'O ölü et!' ağladı. 'Ölü eti!'

Kenna, adını bilmediği bir adamın ileri doğru koştuğunu, arbaletini kaldırdığını ve Chloe'yi sırtından vurduğunu gördü. Cıvata bir kan patlamasıyla içinden geçti. Chloe ses çıkarmadan düştü.

Kısrak kapıya ulaştı ve başını biraz geri çekti. Ve atladı. Yükseldi ve kapıya oldukça basit bir şekilde tırmandı, ön toynaklarını zarif bir şekilde topladı ve siyah ipek bir kurdele gibi üzerinden geçti. Kıvrılmış arka toynakları üst çubuğa bile değmiyordu.

'Ey Tanrılar!' diye bağırdı Dacre Silifant. 'Ey Tanrılar, ne bir at! Altın olarak ağırlığına değer!'

'kısrak onu yakalayana gider!' diye bağırdı Skellen. 'Ata! Bin ve onun peşinden git!'

Arama ekibi sonunda açık olan kapıdan dört nala toz toplayarak geçti. Bonhart ve Boreas Mun herkesin önünde dörtnala koştu.

Kenna gayretle ayağa kalktı. Ve hemen sendeledi ve ağır bir şekilde kumun üzerine oturdu. Bacakları acıyla titriyordu.

Kabernik Turent hareket etmiyordu, kolları ve ayakları birbirinden ayrılmış kırmızı bir su birikintisinin içinde yatıyordu. Andres Vierny, bilinci yerinde olmayan Stigward'ı kaldırmak için çok uğraştı.

Kumun üzerine büzülmüş Chloe Stitz, bir çocuk kadar küçücük görünüyordu.

Ola Harsheim ve Bert Brigden, Chloe'yi öldüren kısa adamı Skellen'ın önüne sürükledi. Alaca Baykuş nefes nefese ve öfkeden titriyordu. Göğsüne astığı paladan başka bir orion çıkardı, az önce kızın yüzünü yaraladığı aynı tür çelik yıldız.

"Cehennemde çürürsün Skellen," dedi kısa boylu adam. Kenna adını hatırladı. Mekesser. Jediah Mekesser. Bir Gemmerian. Onunla ilk kez Rocayne'de tanışmıştı.

Alaca Baykuş eğildi ve kolunu şiddetle salladı. Altı dişli yıldız havada inledi ve Mekesser'in yüzüne, gözüyle burnu arasında derin bir şekilde daldı. Vurulduğunda bağırmadı bile, sadece Harsheim ve Brigden'ın tutuşunda şiddetli ve spazmodik bir şekilde titremeye başladı. Uzun süre sallandı ve dişlerini o kadar korkunç bir şekilde gösterdi ki herkes başını çevirdi. Alaca Baykuş dışında herkes.

"Orion'umu ondan çek Ola," dedi Stefan Skellen, sonunda ceset iki adamın kollarında hareketsiz bir şekilde asılıyken. "Ve o pisliği diğer pislikle, hermafroditle birlikte çamura göm. O iki aşağılık hainden geriye hiçbir iz kalmayacak.'

⁂

Rüzgar aniden uludu ve bulutlar toplandı. Aniden karanlık oldu.

Kale duvarlarındaki muhafızlar bağırdı. Scarra kardeşler bir düet horluyorlardı. Kohut gürültülü bir şekilde boş kovaya işedi. Kenna yorganı çenesinin altına çekti. Geri düşünüyordu.

Kızı yakalamadılar. O kayboldu. Basitçe ortadan kayboldu. Boreas Mun -benzeri görülmemiş bir şekilde- yaklaşık üç mil sonra siyah kısrağın izini kaybetti. Aniden, haber vermeden hava kararda, rüzgar ağaçları neredeyse yere kadar dümdüz etti. Yağmur yağdı, hayır, gök gürültüsü bile gürledi ve şimşek çaktı.

Bonhart pes etmedi. Unicorn'a döndüler. Hepsi birbirlerine bağırdılar, araya girdiler ve birbirlerine bağırdılar: Bonhart, Alaca

Baykuş, Rience ve dördüncü, gizemli, insanlık dışı, vıraklayan ses. Sonra, benim gibi ata binemeyenlerin aksine, tüm hanzaya binmesini emrettiler. Köylüleri meşalelerle bir araya getirdiler ve onları ormana sürdüler. Şafaktan hemen önce döndüler.

Hiçbir şey ile. Gözlerindeki dehşeti saymadıysan.

Kenna hikayelerin ancak birkaç gün sonra başladığını hatırladı. Başlangıçta herkes Tawny Owl ve Bonhart'tan çok korkardı. O kadar öfkeliydiler ki, yollarından çekilmek daha iyiydi. Bir subay olan Bert Brigden bile, bazı ihtiyatsız sözler için bir kamçı sapıyla kafasına vuruldu.

Ancak daha sonra insanlar kovalamaca sırasında neler olduğu hakkında konuştular. Aniden bir ejderha boyutuna dönüşen ve atları o kadar korkutan küçük şapeldeki küçük saman tek boynuzlu at hakkında, biniciler onlardan düştü, sadece mucizevi bir şekilde boyunlarını kırmaktan kaçındı. Korkunç bir iskelet kralın liderliğindeki iskelet atlarla gökyüzünde dört nala koşan ateşli gözlü hayaletlerin süvari kafilesi hakkında, hayalet hizmetkarlarına siyah kısrağın toynak izlerini yırtık pırtık pelerinleriyle silmelerini emrediyor. "Liiiquorrrr kan, liiiquorrrr kan!" Ölümün habercisi olan korkunç beann'shie'nin korkunç feryadı hakkında…

Ne de olsa orada olan Boreas Mun, rüzgar, yağmur, bulutlar, çalılar ve fantastik şekilli ağaçlar ve her şeyi kabusa çeviren korku, yorumunu yaptı. Bütün açıklama bu. Ama gece kavanozları? Kabuslar her zaman olduğu gibi çığlık atıyordu, diye ekledi.

Ve sanki at göğe uçmuş gibi aniden kaybolan iz, toynak izleri?

Bir balığın izini sürebilen bir izci olan Boreas Mun'un yüzü su içinde, soru üzerine sertleşti. Rüzgar, diye yanıtladı, rüzgar izleri kum ve bitki örtüsüyle kapladı. Başka açıklaması yok.

Hatta bazı insanlar inandı, diye hatırladı Kenna. Hatta bazı insanlar bunların hepsinin doğal veya öngörülebilir fenomenler olduğuna inanıyordu. Ve hatta onlara güldü.

Ama gülmeyi kestiler. Dun Dare'den sonra. Dun Dare'den sonra kimse gülmedi.

*

İstemsizce geri çekildi ve onu görünce havayı içine çekti.

Kaz domuz yağı ile bacadan çıkan isi karıştırmış ve oluşan yağlı boya ile göz çukurlarını ve göz kapaklarını karartmış, kulaklarına ve şakaklarına uzun çizgilerle uzatmıştı.

Bir iblis gibi görünüyordu.

"Dördüncü dişten yüksek ormana kadar, en uca kadar," yönergeleri tekrarladı. 'Sonra nehir boyunca üç ölü ağaca ulaşana kadar ve sonra batıya doğru bir gürgen ormanından geçin. Çamları gördüğünüzde, kenar boyunca sürün ve izleri sayın. Dokuzuncuya dönün ve ondan sonra kapatmayın. Sonra Dun Dare yerleşimi olacak, kuzey tarafında bir mezra var. Birkaç kulübe. Ve onların ötesinde, kavşakta bir meyhane.'

'Ben hatırlıyorum. Yapacağım, merak etme.'

'Nehrin kıvrımlarında çok dikkatli olun. Sazların inceltildiği yerlere dikkat edin. Ve düğüm otlarıyla kaplı yerler. Ve karanlık sizi çam ormanından önce yakalarsa, dur ve sabaha kadar bekle. Hiçbir koşulda geceleri bataklıkların üzerinden geçmeyin. Şimdi neredeyse yeni bir ay ve bulutlar..."

'Biliyorum.'

'Göl Ülkesi'ne kadar... Tepelerin üzerinden kuzeye gidin. Ana yollardan kaçının, ana yollar askerlerle dolup taşıyor. Bir nehre, Sylte denilen büyük bir nehre ulaştığınızda, yolun yarısını geçmişsiniz demektir.'

'Biliyorum. Çizdiğin harita bende.'

'Oh evet. Aslında.'

Ciri, koşumunu ve heybelerini bir kez daha kontrol etti. Mekanik olarak. Ne diyeceğini bilememek. Söylenmesi gerekenleri ertelemek.

"Senin kalman hoştu," diye onu engelledi. 'Tamamen. Elveda, ey cadı kız.'

'Elveda ey münzevi. Herşey için teşekkürler.'

Kelpie gelip kolunu tuttuğunda çoktan eyere binmişti, dilini şaklatmaya hazırdı.

'Ciri. Kalmak. Kışı gör...'

'Donmadan önce göle ulaşacağım. Ama sonra dediğin gibi olursa hiçbir şeyin önemi kalmaz. Thanedd'e geri ışınlanacağım. Aretuza'daki okula. Madam Rita'ya... Vysogota'ya... Eskiden olduğu gibi...'

'Kırlangıç Kulesi bir efsanedir. Unutma, bu sadece bir efsane.'

"Ben sadece bir efsaneyim," dedi acı acı. 'Doğduğumdan beri öyle. Zireael, Kırlangıç, Beklenmedik Çocuk. Seçilmiş kişi. Kaderin Çocuğu. Yaşlı Kan Çocuğu. Ben gidiyorum, Vysogota. Veda.'

'Elveda Ciri.'

*

Mezranın yanından geçen kavşaktaki meyhane boştu. Küçük Kıbrıslı Fripp ve üç arkadaşı, yerel halkın girmesini yasaklamış ve yolcuları uzaklaştırmıştı. Bununla birlikte, zamanlarını yiyip içerek geçirdiler, kış aylarında kapılar ve pencereler kapalı tutulduğunda bir meyhane gibi kokan dumanlı, kasvetli meyhaneden asla ayrılmadılar - ter, kedi, fare, ayak örtüsü, çam ağacı, osuruk, yağlı, yanmış yiyecekler ve ıslak, dumanı tüten giysiler.

Bir Gemmerian olan yüzbaşı Yuz Jannowitz, muhtemelen yüzüncü kez, ona votka getirmeleri için hizmet eden fahişelere işaret ederek, "Bu çürük yeri soydun," dedi. 'Lanet olsun o Alaca Baykuş. Bu uyuz deliğe çömelmemizi emrediyor! Daha erken, devriyelerle ormanların içinden geçiyor olurdum!'

O halde aptal olmalısın, dedi Dede Vargas. 'Dışarısı kan dondurucu! Sıcakta burada olmayı tercih ederim. Hizmetçi yakınınızda!'

Kadının dibine sert bir tokat attı. Pek inandırıcı olmayan bir şekilde ve bariz bir kayıtsızlıkla ciyakladı. O yavaş zekalıydı, doğruyu söylemek için. Bir meyhanede çalışmak ona sadece seni

tokatladıklarında ya da çimdiklediklerinde ciyaklaman gerektiğini öğretmişti.

Cyprian Fripp ve grubu, geldikten sonraki gün iki hizmetçi kadından yararlanmaya başlamıştı bile. Hancı şikayet etmekten korkuyordu ve fahişeler protesto etmeyi düşünemeyecek kadar geri zekalıydı... Hayat onlara, bir kız karşı çıkarsa vurulacağını öğretmişti. Genellikle sıkılmalarını beklemek daha mantıklıydı.

"Orada Falka," Rispat La Pointe, sıkıldı, sıkılmış akşam sohbetlerinin başka bir stok konusunu aldı, "ormanlarda bir yerde vırakladı, size söylüyorum. Skellen'ın orion ve bir çeşmeden fışkıran kanla yüzünü kestiğini gördüm! O bunu atlatmış olamaz, sana söylüyorum!'

"Tawny Owl onu özledi," dedi Yuz Jannowitz. 'Onu orionla zar zor çizdi. Yüzünü iyi ve düzgün bir şekilde oyduğuna göre, kendim gördüm. Ama kapıdan atlayan fahişeyi durdurdu mu? Atından mı düştü? Bir şans değil! Kapıyı daha sonra ölçtük: iki ayak yedi ayak. Ve? Atladı! Ve sonra ne! Eyer ve onun küçük kıçı arasına bir bıçak saplayamazdın.'

Rispat La Pointe, "Kan ondan akıyordu," diye itiraz etti. 'Atını sürdü, sana söylüyorum, atını sürdü ve sonra düştü ve bir çukura düştü. Kurtlar ve kuşlar leşi yedi, sansarlar bitirdi ve karıncalar. Bu son, *deireadh* . Yani burada boş yere oturup paramızı içiyoruz. Paramız, öyle, çünkü herhangi bir ödeme görmüyorum!'

Dede Vargas kendinden emin bir tavırla, "Ceset izi ya da izi kalmamış olamaz," dedi. 'Her zaman bir şey kalır: kafatası, pelvis veya daha büyük kemiklerden biri. Büyücü Rience, sonunda Falka'nın kalıntılarını bulacak. O zaman mesele biter.'

"Ve belki o zaman bizi o kadar hırpalarlar ki, bu aylaklığı ve bu sefil domuz ahırını zevkle hatırlayacağız." Genç olan Cyprian Fripp, üzerindeki her çiviyi ve her ıslak yeri bildiği meyhanenin duvarlarına sıkılmış bir bakış attı. 'Ve o tatlı içki. Ve o ikisi, ne soğan kokuyor ve onları ezdiğinizde buzağılar gibi yatarlar, tavana bakarlar ve dişlerini karıştırırlar.'

Yuz Jannowitz, "Her şey bu can sıkıntısından daha iyi," dedi. 'İ uluyan gibi hissediyorum! Hadi bir şeyler yapalım! Herhangi bir şey! Köyü yakalım mı, ne yapalım?'

Kapı gıcırdadı. Ses o kadar beklenmedikti ki dördü de koltuklarından fırladılar.

'Çağla!' Dede Vargas kükredi. 'Çık dışarı yaşlı adam! Dilenci! Pis piç! Dışarı çık!'

'Onu bırak.' Fripp, sıkıldı, kolunu salladı. 'Bak, birkaç boru taşıyor. O sadece bir dilenci, muhtemelen meyhanelerde çalarak ve şarkı söyleyerek para kazanan yaşlı bir asker. Dışarısı soğuk ve yağmurlu. Bırak kalsın...'

'Bizden çok uzakta.' Yuz Jannowitz dilenciye nerede oturacağını gösterdi. 'Yoksa bitlerle sürünüyor olacağız. Üzerinden hangi örneklerin gezindiğini buradan görebiliyorum. Kaplumbağa olduklarını düşünürdünüz, bit değil.'

"Ona biraz yiyecek ver ev sahibi!" Fripp, genç olan buyurgan bir sesle, "Bize de biraz hooch!" diye seslendi.

Dilenci kalın kürk şapkasını çıkardı ve ciddiyetle odayı dolduran bir koku yaydı.

'Size teşekkür ederim lordum' dedi. 'Çünkü bugün Samhain'in Arifesi, kutsal bir gün. Bir mübarek günde kimseyi kovmak, yağmurda ıslanıp donmak yakışmaz. Mukaddes bir günde bir bedeni şımartmak yakışır...'

'Gerçekte!' Rispat La Pointe alnına bir tokat attı. 'Bugün Samhain'in Arifesi! Ekim sonu!'

"Büyülü bir gece." Dilenci getirdiği sulu suyu höpürdeterek ağzına attı. 'Hayalet ve dehşet gecesi!'

'Aaa!' dedi Yuz Jannowitz. "Dikkat edin yaşlı cadı, bizi dilenci masallarıyla oyalamak üzere!"

Dede Vargas, "Bizi oyalasın," diye esnedi. 'Her şey bu can sıkıntısından daha iyidir!'

"Samhain," diye tekrarladı genç Kıbrıslı Fripp. 'Unicorn'dan bu yana zaten beş hafta geçti. Ve iki haftadır buradayız. Tam iki hafta! Samhain, ha!'

Alametlerle dolu bir gece. Dilenci kaşığı yaladı, parmağıyla kaseden bir şey çıkardı ve yedi. 'Dehşet ve büyücülük gecesi!'

'Ne dedim?' Yuz Jannowitz sırıttı. 'Bir dilenci masalımız olacak!'

Dilenci dik oturdu, kaşındı ve hıçkırdı.

"Samhain Eve," diye vurgulayarak başladı, "Kasım yeni ayından önceki son gece, elfler için eski yılın son gecesidir ve yeni gün doğduğunda onların Yeni Yılı olacaktır. Bu nedenle, elfler arasında, Samhain gecesinde çiftlikteki ve avludaki her ateşin tek adımlık bir konik ile yakılması ve konikliğin geri kalanının Beltane'nin aynı alevle yakıldığı Mayıs ayına kadar istiflenmesi gerektiğine dair bir gelenek vardır. . O zaman refah olacak diyorlar. Bunu sadece elfler yapmaz; bazı insanlarımız da aynı şekilde. Kötü ruhlardan korunmak için...'

'Hayaletler!' Yuz kıkırdadı. 'Sadece yaşlı osuruk dinle!'

'Bu Samhain gecesi!' dedi dilenci heyecanlı bir sesle. 'Bu gecede ruhlar dünyayı dolaşıyor! Ölülerin ruhları camları çalar. “İçeri girmemize izin verin” diye inliyorlar, “içeri girmemize izin verin”. Sonra onlara bal ve kabuğu çıkarılmış tane votka serpilmeli…'

Rispat La Pointe, "Boğazıma votka serpsem daha iyi olur," diye kıkırdadı. "Ve hayaletlerin, yaşlı adam, beni tam burada öpebilir."

"Aman tanrım, hayaletlerle dalga geçmeyin, duymaya yatkındırlar ve kincidirler! Bugün Samhain Eve, korku ve büyücülük gecesi! Gözlerinizi dikin, hışırtı ve tıkırtılar duyuyor musunuz? Öteden gelen ölüler, çiftliklere gizlice girmek, ateşin yanında ısınmak ve karnını doyurmak istiyorlar. Orada, çıplak anız tarlaları ve yapraksız ormanlar üzerinde şiddetli bir fırtına ve don duyulur, zavallı hayaletler üşür, bu yüzden ateş ve sıcaklığın olduğu çiftliklere doğru yola çıkarlar. O zaman basamakta ya da harman yerinde onlar için bir kaseye yemek koymayı unutmamak gerekir, çünkü hayaletler orada hiçbir şey bulamazlarsa, gece yarısından sonra kulübelere gidip kendilerini ararlar...'

'Aman!' Hizmet veren fahişelerden biri yüksek sesle fısıldadı ve Fripp onu arkadan sıkıştırırken hemen ciyakladı.

'Kötü bir hikaye değil!' dedi. 'Ama iyi biri olmaktan çok uzak! Yaşlı adama bir bardak sıcak şarap koy ev sahibi, belki o da iyi bir tane söyler! Çocuklar, iyi bir hayalet hikayesinin testi, fahişeleri kazdığınız ve kendilerini o kadar kaptırdıkları zaman farkına bile varmadıkları zamandır!'

Adamlar kıkırdadı ve dikkat derecesi test edilen iki kız ciyakladı. Dilenci, yüksek sesle höpürdeterek ve geğirerek sıcak şarabı içti.

'Sakın burada sarhoş olmayın ya da uyumayın!' Dede Vargas tehditkar bir şekilde uyardı. 'Size boşuna içki vermiyoruz! Bir masal anlat, şarkı söyle, boruları çal! Biz neşe istiyoruz!'

Dilenci, karanlık bir bozkırda tek bir dişin beyaz bir kilometre direği gibi durduğu ağzını açtı.

'Bu, bu Samhain, lordum! Ne Müziği? Ne çalıyor? 'Buna izin verilmiyor! Samhain'in müziği dışarıdaki fırtına! Kurt adamların ve vampirlerin ulumaları, intikamcı hayaletlerin feryat ve iniltileri ve dişlerini gıcırdatan hortlaklar! Beann'shie uluyor ve ağlıyor ve onun çığlığını duyan kişi yakında ölecek. Her kötü ruh sığınağını terk eder, cadılar kıştan önceki son meclislerine uçarlar! Samhain korkuların, harikaların ve vizyonların gecesidir! Ormana girme, yoksa küstah biri seni ölümüne hırpalar! Mezarlıktan geçme yoksa bir ceset seni yakalar! Evinizden hiç çıkmamak ve güvenli tarafta olmak için eşiğe yeni bir demir bıçak sokun. Hiçbir kötülük onu geçmeye cesaret edemez. Oysa kadınlar çocuklarını sıkı sıkıya korumalıdır, çünkü Samhain gecesinde bir rusalka ya da ağlayan onun çocuğunu çalabilir ve onun yerine iğrenç bir şekil değiştirmeyi koyabilir. Ve eğer bir kadın çocuğu varsa dışarı çıkmasa iyi olur, çünkü bir gece ruhu rahmindeki cenini büyüleyebilir! Bir bebek yerine demir dişli bir striga doğacak..."

'Yasalar!'

'Demir dişli. Önce annesinin memesini ısırır. Sonra ellerini. Yüzünü ısırıyor… Ooh, ama şimdi acıktım…'

'Bir kemiğiniz olsun, üzerinde hala et var. Yaşlı insanların çok fazla yemesi sağlıklı olmaz, boğulabilir ve kazıyabilirler, ha, ha! Oh,

tamam, ona biraz daha şarap getir, fahişe. Pekala, ihtiyar, devam et şu hayaletler hakkında!'

"Samhain, lordum, hayaletlerin eğlendiği son gecedir. Daha sonra don güçlerini alır, böylece bütün kış burunlarını sokmadıkları yerden, toprağın altındaki Uçurum'a batarlar. Bu nedenle, Samhain'den şubat ayına kadar, kutsal Imbaelk gününe kadar, perili yerlere bir keşif gezisi, hazine aramak için en iyi zaman. Örneğin, hava sıcakken biri bir wight'ın el arabasıyla ortalığı dürterse, örneğin yumurtalar yumurta gibi emin bir şekilde wight uyanır, sinirli bir şekilde dışarı fırlar ve dolandırıcıyı yutar. Ama Samhain'den Imbaelk'e kadar, yapabildiğiniz kadar kurcalayın ve kazı yapın: wight yaşlı bir ayı gibi mışıl mışıl uyur.'

"Ne hayal etti, yaşlı serseri!"

"Ama doğruyu söylüyorum, lordum. Evet evet. Samhain büyülü, korkunç bir gece ama aynı zamanda her türlü kehanet ve kehanet için en iyisi. Böyle bir gecede kemiklerden, avuçlardan, beyaz bir horozdan, soğandan, peynirden, koninin iç organlarından, çürüyen bir uçuş faresinden fal bakmaya ve kehanette bulunmaya değer...'

Fripp yere tükürdü.

'Samhain gecesi, korkular ve hayaletler gecesi... Evde sımsıkı oturmak daha iyi. Tüm aileyle… Ateşin yanında…'

"Bütün aileyle," diye tekrarladı Cyprian Fripp, yoldaşlarına açgözlü bir şekilde sırıtarak. 'Bütün aile, gördün mü? Onunla birlikte, çalıların arasında bizden sinsice saklanan şey!'

"Demircinin kızı!" Yuz Jannowitz hemen tahmin etti. 'O altın saçlı şeftali! Çok tatlısın Fripp. Belki bugün onu evde yakalarız! Peki çocuklar? Demircinin kulübesine koşalım mı?

'Ooh, neden şimdi olmasın.' Dede Vargas şiddetle gerindi. "Şu anda karşımda demircinin kızını görebiliyorum, sana söylüyorum, o memeler zıplıyor, o küçük poposu kıpır kıpır... Onu o zaman almalıydık, beklemeden, Dacre Silifant, o aptal yapışkan... Şey, ama şimdi Silifant burada değil ve demircinin kızı evde! Beklemek!'

"Köy muhtarını bir savaş baltasıyla çoktan öldürdük." Rispat yüzünü buruşturdu. 'Ona yardıma gelen ahbabı katlettik. Daha fazla

cesede ihtiyacımız var mı? Demirci ve oğlu meşe ağaçları gibi inşa edilmiştir. Onları korkuyla almayacağız. Bizim ihtiyacımız-'

"Kes onları," Fripp cümleyi sakince tamamladı. 'Sadece biraz kes, başka bir şey değil. İç, hazırlanıp köye gideceğiz. Kendimize bir Samhain'imiz olacak! Dışı kürklü koyun postlarımızı giyeceğiz, böğürüp yaygara koparacağız, boors bunun şeytan ya da hortlak olduğunu düşünecek!'

"Demircinin kızını buraya mı getirelim, kamaramıza mı, yoksa ailesinin önünde Gemmerian tarzında yolumuza devam edelim mi?"

'Biri diğerini dışlamaz.' Fripp genç pencerenin yağlı parşömeninden geceye baktı. 'Ne bir kar fırtınası kamçılandı, kahretsin! Kavaklar sağa doğru eğiliyor!'

"Oh, ho, ho," dedi dilenci kupasının üzerinden. 'Bu rüzgar değil lordum, bu bir kar fırtınası değil! Bazıları taş havanlarda süpürgeleriyle izlerini silip süpürseler de, süpürgelerine ata biner gibi atlayan cadılardır. İçlerinden birinin ormanda bir arkadaşının yolunu ne zaman kesişeceğini veya arkadan kaçacağını kim bilebilir? Kim bilir ne zaman saldırabilir! Ve bunun gibi dişleri var!'

"Cadılardan korkman gereken çocuklar, dilenci!"

'Yanlış zamanda konuşma, yeğenim. Size daha fazlasını söyleyeceğim, cadı devletin en tehditkar cadıları, kontesleri ve düşesleri, oh, ho, ho, süpürgelere, kabuklara veya havanlara binmezler, hayır! Şunlar kara kedileriyle dörtnala gidiyorlar!'

'O, o, o, o!'

'Gerçek olsun! Çünkü Samhain Eve'de, yılın o tek gecesinde, cadıların kedileri zifiri karanlık kısraklara dönüşür. Ve vay, bir palto kadar kara bir gecede toynaklarının takırtısını duyan ve siyah bir kısrakta bir cadı gören kişiye yazıklar olsun. Böyle bir cadıyla karşılaşan kişi ölümden kaçmaz. Cadı onu rüzgarda savrulan bir yaprak gibi bükecek ve ötelere götürecek!'

'Döndüğümüzde bitirebilirsin! Ve güzel bir hikaye bul, seni lanet dilenci ve pipolarını hazırla! Döndüğümüzde burada şenlikler olacak! Dans olacak ve nalbantın hizmetçisi sallanacak... Ne oldu Rispat?'

Rahatlamak için verandaya çıkan Rispat La Pointe, kar gibi beyaz bir yüzle koşarak geri döndü. Kapıyı işaret ederek çılgınca el kol hareketi yapıyordu. Tek kelime etmeyi başaramadı. Ve gerek yoktu. Avludan bir at yüksek sesle kişnedi.

"Kara kısrak," dedi Fripp, yüzü neredeyse parşömene yapışmıştı. "Aynı siyah kısrak. Bu o.'

'Bir cadı?'

"Bu Falka, seni salak."

"Bu onun hayaleti!" Rispat havayı emdi. 'Bir hayalet! Hayatta kalmış *olamaz* ! O öldü ve bir hayalet olarak geri döndü! Samhain gecesinde...'

Geceleri siyah bir örtü gibi gelecek, diye mırıldandı dilenci, boş bardağı karnına bastırarak. 'Onunla karşılaşacak olan da ölümden kaçamayacak...'

Silahlar, silahlarınızı alın, dedi Fripp heyecanla. 'Hızlı bir şekilde! Kapıyı iki taraftan da kapatın! anlamıyor musun? Şans eseri vurduk! Falka bizi tanımıyor, buraya ısınmaya geldi, soğuk ve açlık onu saklandığı yerden kovdu! Doğrudan kollarımıza! Alaca Baykuş ve Rience bizi altın yağmuruna tutacak! Silahlarınızı alın...'

Kapı gıcırdadı.

Dilenci masanın üzerine eğildi ve gözlerini kıstı. Görüşü zayıftı. Gözleri yaşlı ve harap, buğulu ve kronik ağrılıydı. Üstelik taverna kasvetli ve dumanlıydı. Böylece dilenci, misk sıçanı postundan bir yelek giymiş, kapüşonlu ve yüzünü kapatan bir şal takmış, koridordan ana odaya giren narin figürü zar zor görebiliyordu. Yine de dilencinin iyi işittiği vardı. Hizmetçi fahişelerden birinin yumuşak çığlığını, diğerinin takunyalarının takırtısını ve hancının sessiz lanetini duydu. Kılıçların kınlara sürtüldüğünü duydu. Ve Cyprian Fripp'in sessiz, küçümseyici sesi:

'Bize sahibiz Falka! Bizi burada beklemiyordunuz, değil mi?'

"Ah, evet yaptım," diye duydu dilenci. Ve onun sesiyle titredi.

İnce figürün hareket ettiğini gördü ve dehşet dolu bir iç çekiş duydu. Kadınlardan birinin boğuk çığlığı. Falka isimli kızın kapüşonunu ve şalını çıkardığını göremedi. Onun korkunç şekilde

şekilsiz yüzünü göremiyordu. Ya da gözleri bir iblis gibi kurum ve yağla boyanmıştı.

'Ben Falka değilim' dedi kız. Dilenci, onun hızlı, bulanık hareketini bir kez daha gördü, tepelerin ışığında bir şeyin ateşli bir şekilde parladığını gördü.

'Ben Kaer Morhen'den Ciri. Ben bir cadıyım! Buraya seni öldürmeye geldim.'

Hayatında pek çok meyhane kavgası görmüş olan dilenci, yaralanmamak için uyguladığı bir yönteme sahipti: masanın altına eğildi, kıvrıldı ve masanın ayaklarını sıkıca tuttu. Bu pozisyondan doğal olarak hiçbir şey göremiyordu. Ve istemedim. Masayı sıkıca tutuyordu ve masa odanın içinde kayıyordu. diğer mobilyalar, takırtılar, çarpmalar ve çatırdamalar, ağır çizmeli ayakların gümbürtüsü, küfürler, bağırışlar, homurtular ve çeliğin çınlamaları arasında.

Hizmet eden fahişelerden biri tiz bir sesle, aralıksız bağırıyordu.

Biri masanın üzerine yuvarlandı, dilenciyle birlikte yerinden oynadı ve onun yanında yere düştü. Dilenci üzerine sıcak kan sıçradığını hissederek bağırdı. İlk başta onu kovmak isteyen Dede Vargas -dilenci onu yeleğinin pirinç düğmelerinden tanıdı- korkunç bir şekilde vırakladı ve kan fışkırtarak ve kollarını savurarak sağa sola savruldu. Vahşi hareketlerinden biri, dilencinin gözüne çarptı. Artık hiçbir şey göremiyordu. Çığlık atan hizmetçi kadın boğuldu, sustu, nefes aldı ve biraz daha yüksek bir sesle yeniden bağırmaya başladı.

Biri gümbürtüyle yere yayıldı ve yeni temizlenmiş çam döşeme tahtalarına kan sıçradı. Dilenci, ölmekte olan adamın Ciri tarafından ensesinden kesilen Rispat La Pointe olduğunu anlayamadı. Fripp ve Jannowitz'in burnunun önünde bir piruette döndüğünü ve gri bir duman gibi bir gölge gibi muhafızlarının arasından geçtiğini görmedi. Jannowitz hızlı, yumuşak, kedi gibi bir dönüşle arkasından kaydı. Usta bir kılıç ustasıydı. Sağ ayağının üzerinde sımsıkı durarak, kızın yüzüne, doğrudan onun korkunç yara izine nişan alarak uzun, uzatılmış bir itme ile vurdu. O özleyemezdi.

Ama yaptı.

Kendini korumak için çok yavaştı. İki eliyle yakın mesafeden atlayarak onu göğsünden ve karnından kesti. Ve hemen geri fırladı, etrafında döndü, Fripp'in darbesinden kaçındı ve çömelmiş Jannowitz'in boynuna vurdu. Jannowitz bir sıraya kafa üstü düştü. Fripp sıranın ve cesedin üzerinden atladı ve güçlü bir şekilde vurdu. Ciri eğik bir şekilde savuşturdu, yarım dönüş yaptı ve onu kalçasının üstünden yandan dürttü. Fripp sendeledi, masaya yayıldı ve dengesini korumak için içgüdüsel olarak kollarını önüne uzattı. Elini masaya koyduğu anda Ciri masayı hızlı bir şekilde kesti.

Fripp kan fışkıran kütüğü kaldırdı, dikkatle inceledi ve sonra masada yatan ele baktı. Ve aniden yere düştü - sanki biraz sabunun üzerine kaymış gibi bir gürültüyle yere oturdu. Oturdu, bağırdı ve sonra vahşi, tiz, uzun uzun kurt benzeri bir ulumayla. Masanın altına çömelmiş, kana bulanmış dilenci, bir an için korkunç düetin devam ettiğini duydu - monoton bir şekilde bağıran hizmetçi fahişe ve kasılarak uluyan Fripp.

İlk sessiz kalan fahişe oldu, çığlığı insanlık dışı, boğucu bir gıcırtıyla son buldu. Fripp sustu. "Anne..." dedi aniden, tamamen belirgin ve anlaşılır bir şekilde. 'Sevgili anneciğim... Bu nedir...? Nasıl…? Bana ne oldu? Benim sorunum ne?'

"Ölüyorsun," dedi şekli bozulmuş kız.

Dilencinin saçından geriye kalanlar başının üzerinde dikildi. Dişlerini gevezelik etmelerini engellemek için paltosunun koluna geçirdi.

Küçük olan Cyprian Fripp yutkunmakta güçlük çekiyormuş gibi bir ses çıkardı. Ondan sonra daha fazla ses çıkarmadı. Hiç yok.

Tamamen sessizdi.

'Sen ne yaptın…?' hancı sessizce inledi. 'Ne yaptın kızım...?'

'Ben bir cadıyım. Ben canavarları öldürürüm.

'Bizi asacaklar... Meyhaneyi ve köyü yakacaklar!'

Canavarları öldürürüm, diye tekrarladı ama sesinde aniden şaşkınlık gibi bir şey belirdi. Kararsızlık gibi bir şey. Belirsizlik.

Hancı inledi ve inledi. Ve hıçkırdı.

Dilenci, Dede Vargas'ın vücudundan ve korkunç şekilde sakatlanmış yüzünden uzaklaşarak masanın altından yavaşça çıktı.

"Siyah bir kısrağa biniyorsun..." diye mırıldandı. 'Örtü kadar kara bir gecede... Arkandaki izleri silip süpürüyorsun...'

Kız dönüp ona baktı. Şalını çoktan yüzüne sarmıştı ve siyah halkalı hayalet gözler onun üzerinden dışarı baktı.

"Seninle kim karşılaşırsa," diye mırıldandı dilenci, "ölümden kaçamayacak... Senin için ölüm sensin."

Kız ona uzun uzun baktı. Uzun. Ve oldukça tarafsız bir şekilde.

Haklısın, dedi sonunda.

Bataklıklarda bir yerde, çok uzakta, ama eskisinden çok daha yakın, bir beann'shie'nin kederli feryadı ikinci kez duyuldu.

Vysogota, yataktan kalkarken çöktüğü yerde yatıyordu. Ayağa kalkamayacağını dehşet içinde buldu. Kalbi boğazında atıyor, onu boğuyordu.

Artık elf hayaletinin gece çığlığının kimin ölümünün habercisi olduğunu biliyordu. Hayat güzeldi, diye düşündü. Herşeye rağmen.

"Ey Tanrılar..." diye fısıldadı. 'Sana inanmıyorum... Ama eğer varsan...'

Aniden göğsünde, göğüs kemiğinin arkasında korkunç bir ağrı patladı. Bataklıklarda bir yerde, çok uzakta ama eskisinden çok daha yakın olan beann'shie üçüncü kez vahşice uludu.

"Eğer varsan, yoldaki cadı kızı koru!"

"Kocaman gözlerim var, seni görmek daha iyi!" diye haykırdı büyük, demir kurt. 'Muazzam pençelerim var, seni ele geçirmek ve sana sarılmak daha iyi! Benimle ilgili her şey muazzam, her şey ve yakında bunu kendiniz keşfedeceksiniz. Neden bana bu kadar tuhaf bakıyorsun, küçük kız? Neden cevaplamıyorsun?

Büyücü kız gülümsedi.

'Senin için bir sürprizim var.'

Flourens Delannoy, *Sürpriz , Masallar ve Öyküler* kitabından

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Acemiler başrahibenin önünde dikilitaşlar gibi dik, gergin, sessiz, hafif solgun duruyordu. En ince ayrıntısına kadar hazırlanmış bir şekilde yola çıkmaya hazırdılar. Erkek gri seyahat kıyafetleri, sıcak tutan, bol kesimli koyun derisi kabanlar ve rahat elf çizmeler. Kamp ve yürüyüşlerde işe karışmaması için kolaylıkla temiz ve düzenli tutulabilen saç kesimleri. Yalnızca erzak ve temel ekipman içeren çok küçük paketler. Ordu, geri kalanını onlara sağlayacaktı. Katıldıkları ordu.

İki kızın yüzleri gergindi. Görünüşe göre. Triss Merigold, iki kızın ellerinin ve dudaklarının hafifçe titrediğini görebiliyordu.

Rüzgâr, tapınak alanındaki ağaçların çıplak dallarını çekiştiriyor, avlunun kaldırım taşlarına ölü yaprakları süpürüyordu. Gökyüzü derin bir maviydi. Havada bir kar fırtınası vardı. Hissedebilirsin.

Sessizliği Neneke bozdu.

'İlanlarınız var mı?'

Yapmıyorum, diye mırıldandı Eurneid. "Şu an için Vizima'nın dışındaki bir kampta kışlık kalacağım. Askere alma memuru baharda kuzeyden gelen paralı asker birliklerinin orada duracağını söyledi… Ben onlardan birinde hemşire olacağım.'

'Ama ben,' dedi İkinci Iola, 'zaten görevim var. Bay Milo Vanderbeck'e, saha cerrahı.

'Beni utandırma sakın.' Nenneke acemilere tehditkar bir bakış attı. "Ne kendimi, ne tapınağı, ne de Büyük Melitele'nin adını lekelemeyin."

"Kesinlikle hayır anne."

'Ve kendinize iyi bakın.'

"Evet, ey anne."

'Yaralılara bakmaktan çok yorulacaksın, uykuyu bilmeyeceksin. Acıya bakarken korkacak ve şüphe duyacaksınız. ve ölüm. Ve sonra narkotik veya uyarıcıları kötüye kullanmak kolaydır. Buna dikkat et.'

'Biliyoruz, ey anne.'

"Savaş, korku, katliam ve kan," iki kıza açılan yüksek rahibenin gözleri, "ahlakın gevşemesi anlamına gelir ve bazıları için aynı zamanda güçlü bir afrodizyaktır. Size nasıl etki edecekler kızlarım, şu anda bilmiyorsunuz ve bilemezsiniz. Lütfen buna da dikkat edin. Yine de, gelirse, önleyici tedbirler alın. Buna rağmen birinizin başı belaya girerse, karanlık şarlatanlardan ve köyün bilge kadınlarından uzak durun! Bir tapınak ya da daha iyisi bir büyücü arayın.'

'Biliyoruz, ey anne.'

Hepsi bu. Şimdi kutsamamı almak için yaklaşın.'

Ellerini sırayla başlarına koydu, kucakladı ve sırayla öptü. Eurneid burnunu çekti, İkinci Iola gözyaşlarına boğuldu. Nenneke, gözleri normalden biraz daha fazla parlıyor olsa da, homurdandı.

"Bir olay yaratma," dedi, ters ve keskin bir ifadeyle. 'Normal bir savaşa gidiyorsun. İnsanlar onlardan döner. Eşyalarını al ve sana veda edeyim.'

'Hoşçakal, ey anne.'

Arkalarına bakmadan hızlı adımlarla tapınağın kapısına doğru yürüdüler. Başrahibe Nenneke, büyücü Triss Merigold ve yazar Jarre onların gidişini izledi.

Jarre araya girerek homurdanarak dikkatleri üzerine çekti.

'Sorun ne?' Nenneke ona baktı.

'Onlara izin verdin!' çocuk acı bir şekilde patladı. "Onların kaydolmalarına izin verdiniz kızlar! Ve ben? Neden izin verilmiyor? Burada, bu duvarların ardındaki tozlu parşömenleri karıştırmaya devam mı edeceğim? Ben ne sakatım ne de korkak! Kızlar bile olsa tapınakta kalmak benim için bir rezalet..."

"Bu kızlar," diye sözünü kesti başrahibe, "tüm genç yaşamlarını hastalıkları tedavi etmeyi ve iyileştirmeyi, hasta ve yaralılara bakmayı öğrenerek geçirdiler. Savaşa vatanseverliklerinden ya da macera özleminden değil, orada sayısız yaralı ve hasta olduğu için

gidiyorlar. Gece gündüz iş yığınları! Eurneid ve Iola, Myrrha, Katje, Prine, Debora ve diğer kızlar tapınağın bu savaşa katkısıdır. Tapınağın bir parçası olarak toplum, topluma borcunu ödüyor. Orduya ve savaşa katkısını veriyor: uzmanlar ve uzmanlar. Bunu anlıyor musun Jarre? Uzmanlar! Ok yemi değil!'

'Herkes orduya katılıyor! Evde sadece korkaklar kalır!'

Saçma sapan konuşuyorsun Jarre, dedi Triss sertçe. 'Hiçbir şey anlamıyorsun.'

"Savaşa gitmek istiyorum..." çocuğun sesi kırıldı. 'Kurtarmak istiyorum... Ciri...'

Vay, vay, dedi Nenneke alaycı bir tavırla. Gezgin şövalye sevgilisini kurtarmak için dışarı çıkmak istiyor. Beyaz bir at üzerinde...'

Büyücünün bakışları altında sustu.

'Her durumda; bu kadar yeter Jarre.' Çocuğa siyah bir bakış attı. 'İzin vermem dedim! Kitaplarınıza dönün! Çalışmak. Geleceğin burslu. Gel, Tris. Zaman kaybetmeyelim.'

Bir kemik tarak, ucuz bir yüzük, püskü ciltli bir kitap ve solmuş açık mavi bir kuşak, sunağın önünde bir bezin üzerine yayılmış halde duruyordu. Kehanet güçleri olan bir rahibe olan Iola the First, nesnelerin üzerine diz çöküyordu.

"Acele etme, Iola," diye uyardı Nenneke yanında durarak. 'Yavaş yavaş konsantre olmaya başla. Göz kamaştırıcı bir kehanet istemiyoruz, binlerce çözümü olan bir muamma istemiyoruz. görüntü istiyoruz. Belirgin bir görüntü. Bu nesnelerden aurayı alın; onlar Ciri'ye aitti, Ciri onlara dokundu. Aurayı al. Yavaşça. Acele yok.'

Dışarıda, kuvvetli bir rüzgar uludu ve bir kar fırtınası döndü. Kar, tapınağın çatılarını ve avlusunu hızla kapladı. Kasım ayının on dokuzuncu günüydü. Dolunay.

"Hazırım, ey anne," dedi Birinci Iola melodik sesiyle.

'Başlamak.'

'Bir dakika.' Triss banktan fırladı ve omuzlarındaki çinçilla kürkünü fırlattı. "Bir dakika, Nenneke. Onunla transa girmek istiyorum.'

'Bu güvenli değil.'

'Biliyorum. Ama görmek istiyorum. Kendi gözlerimle. Bunu ona borçluyum. İ Bunu Ciri'ye borçluyum… O kızı bir abla gibi seviyorum. Kaedwen'de hayatımı kurtardı, bunu yapmak için kendi hayatını riske attı..."

Büyücünün sesi aniden kesildi.

'Tıpkı Jarre gibi.' Baş rahibe başını salladı. Nerede ve neden olduğunu bilmeden, körü körüne, pervasızca kurtarmaya koşun. Ama Jarre saf genç bir çocuk ve senin de güya olgun, bilge bir büyücüsün. Transa girerek Ciri'ye yardım etmeyeceğinizi bilmelisiniz. Ama kendine zarar verebilirsin.'

Iola ile transa girmek istiyorum, diye tekrarladı Triss, dudağını ısırarak. İzin ver Nenneke. Aslına bakarsanız, neyi riske atıyorum? Epilepsi nöbeti mi? Öyle olsam bile, beni bundan kurtarırdın, değil mi?'

"Risk alıyorsun," dedi Nenneke yavaşça, "görmemen gereken şeyleri görüyorsun."

Tepe , diye düşündü Triss dehşet içinde, *Sodden Tepesi. Öldüğüm yer. Gömüldüğüm ve adımın mezarın üzerindeki dikilitaşa kazındığı yer. Bir gün beni çağıracak olan tepe ve mezar.*

Bunu biliyorum. Bu kehanet edildi.

"Ben zaten kararımı verdim," dedi soğukça, kibirli bir şekilde ayağa kalktı ve gür saçlarını iki eliyle omuzlarına geri attı.

'Hadi başlayalım.'

Nenneke diz çöktü ve alnını katlanmış ellerine dayadı.

"Hadi başlayalım," dedi yumuşak bir sesle. 'Hazırlan, Iola. Yanıma diz çök Triss. Iola'nın elini tut.

Dışarısı karanlıktı. Kar fırtınası inledi. Kar yağıyordu.

Güneyde, Amell dağlarının çok ötesinde, Metinna'da, Yüz Göller denilen bir diyarda, Ellander kasabasından ve Melitele Tapınağı'ndan uzak bir yerde, beş yüz mil ötede kuş uçuşu bir kabus balıkçı Gosta'yı sarstı. uyanmak. Uyandıktan sonra, Gosta rüya hakkında hiçbir şey hatırlayamadı, ama ürkütücü bir endişe onu uzun süre uyanık tuttu.

*

Her deneyimli balıkçı, ilk buzun bir levrek inmesini beklemeniz gerektiğini bilir.

O yıl, kış - beklenmedik bir şekilde erken olmasına rağmen - oyunlar oynadı ve güzel, popüler bir kız kadar kararsızdı. İlk don ve kar fırtınası, Kasım ayının başında, Samhain'den hemen sonra, pusudan kaçan bir haydut gibi tatsız bir sürpriz olarak geldi, kimsenin kar veya don beklemiyordu ve daha yapılacak çok iş vardı. Kasım ayının ortasına gelindiğinde, kararsız kış aniden dindiğinde, gölün üzeri çok ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı ve bu buz tabakası neredeyse bir insanın ağırlığını taşıyabilecekmiş gibi görünüyordu. Sonbahar geri döndü, sağanak yağmur buzu paramparça etti ve ılık, güneyden esen bir rüzgar onu kıyıya doğru itip eritti. Ne şeytan? köylüler merak etti. Bu kış mı, değil mi?

Kışın dönmesine daha üç gün bile kalmamıştı. Bu sefer karsız, rüzgarsız geldi; bunun yerine buz, her şey gıcırdayana kadar bir çift demirci maşası gibi kavradı. Bir gece boyunca, su damlayan saçaklar şimdi keskin dişli buz sarkıtlarıyla sırıttı ve şaşkın su kuşları neredeyse ördek göletlerine dondu.

Ve Centloch gölleri içini çekti ve buza döndü.

Gosta emin olmak için bir gün daha bekledi, sonra oltasını çatı katından aşağıda tuttuğu omuz askılı sandığı aldı. Çizmelerini samanla iyice doldurdu, koyun derisi bir palto giydi, keskisini ve bir çuvalını aldı ve göle acele etti.

İlk buzla levrek için balık tutmanın en iyisi olduğu yaygın bir bilgidir.

Buz kalındı. Adamın altında biraz sarktı, biraz inledi ama dimdik durdu. Gosta geniş suya ulaştı, keskiyle bir buz deliği kesti, göğsün üzerine oturdu, kısa bir karaçam çubuğuna bağlı bir at kılı ipini çözdü, küçük bir teneke balığı bir kanca ile tutturdu ve suya attı. Yarım arşın olan ilk levrek, yemi batmadan veya ip gerginleşmeden önce kaptı.

Bir saat dolmadan önce, kan kırmızısı yüzgeçleri olan dört düzineden fazla çizgili yeşil balık buz deliğinin her tarafında yatıyordu. Gosta'nın ihtiyacı olandan daha fazla levrek vardı, ama olta balıkçısının coşkusu onun balık tutmayı bırakmasına izin vermedi. Ne de olsa balıkları her zaman komşularına verebilirdi.

Uzun, uzun bir homurtu duydu.

Kafasını buz deliğinden kaldırdı. Gölün kıyısında muhteşem bir siyah at duruyordu, burun deliklerinden buharlar fışkırıyordu. Misk sıçanı paltosu giyen binicinin yüzü kapatıldı.

Gosta yutkundu. Koşmak için çok geçti. Kalbinin derinliklerinde, binicinin ince buzun üzerine çıkmaya cesaret edememesini umdu.

Başka bir levrek misinayı sarsarken, o hala çubuğunu mekanik olarak hareket ettiriyordu. Fener onu dışarı çıkardı, kancayı çıkardı ve buzun üzerine attı. Gözünün ucuyla, binicinin atından indiğini, dizginleri yapraksız bir çalıya attığını ve kaygan yüzeyde temkinli adımlarla ona doğru yürüdüğünü gördü. Levrek, dikenli sırt yüzgecini esneterek ve solungaçlarını hareket ettirerek buzun üzerinde kanat çırptı. Gosta ayağa kalktı ve son çare olarak bir silah olarak kullanılabilecek keskisine uzandı.

'Korkma.'

Bir kızdı. Şimdi, atkı çıkarılmıştı, onun yüzünü görebiliyordu, çirkin bir yara iziyle şekli bozulmuştu. Sırtında bir kılıç vardı. Omzunun üstünden yukarıya doğru uzanan mükemmel bir işçiliğin kabzasını gördü.

Sana zarar vermeyeceğim, dedi sessizce. "Yalnızca yolu sormak istiyorum."

Elbette yaparsın , diye düşündü Gosta. *Diğerini çek. Şimdi, kışın. Don içinde. Kim trekking yapar veya seyahat eder? Sadece bir haydut. Ya da dışlanmış biri.*

"Bu toprak, Mil Trachta mı?"

"Bu..." diye mırıldandı, buz deliğine, kara suya bakarak. Mil Trachta. Ama biz diyoruz ki: Yüz Göl.'

'Ya Tarn Mira gölü? Böyle bir yer biliyor musunuz?'

'Herkes yapar.' Kıza korkuyla baktı. 'Biz ona Dipsiz Göl diyoruz, akıl. Büyülenmiş. Müthiş derin… Orada Rusalkalar yaşıyor, insanları boğuyorlar. Ve hayaletler antik, büyülü harabelerde yaşar.'

Yeşil gözlerinin parladığını gördü.

'Orada kalıntılar var mı? Belki bir kule?'

'Ne kulesi?' Bir horlamayı bastıramadı. 'Taş üstüne taş, taşla kaplanmış, yabani otlarla kaplanmış. Bir moloz yığını…'

Levrek sallanmayı bırakmıştı ve rengarenk çizgili kardeşlerinin ortasında solungaçlarını hareket ettirerek yatıyordu. Kız ona baktı, düşüncelere daldı.

"Buz üzerinde ölüm," dedi, "büyüleyici bir yanı var."

'Ee?'

'Kalıntıların olduğu göl ne kadar uzakta? Hangi yöne gitmeliyim?'

O ona söyledi. Onu gösterdi. Hatta keskinin keskin ucuyla buzun üzerine çizdi. Hatırlamaya çalışarak başını salladı. Göl kenarındaki kısrak, toynaklarını donmuş zemine vurdu ve burun deliklerinden buhar püskürterek homurdandı.

*

Onun gölün batı kenarı boyunca uzaklaşmasını, uçurumun kenarı boyunca yapraksız kızılağaç ve huş ağaçlarının arka planına karşı dörtnala, beyaz kırağı buzlarıyla süslenmiş nefes kesici, masalsı bir ormanda ilerlemesini izledi. Kara kısrak anlatılmaz bir zarafetle hızlı ama aynı zamanda hafifçe koştu, toynaklarının vuruşu donmuş zeminde zar zor duyuluyordu, çarptığı dallardan hafif gümüşi bir kar tozu düşüyordu. Sanki sıradan bir at değil de bir peri masalından

biriymiş gibi, hayalet bir at efsanevi bir ormanda koşuyormuş gibi, ağaçlar buz gibi kırağıyla bağlı.

Ve belki de *bir* hayaletti?

Hayalet ata binmiş bir iblis, kocaman yeşil gözleri ve şekli bozulmuş bir kız şeklini alan bir iblis mi?

Kim bir iblis değilse kışın seyahat eder? Yoksa büyülü harabelere giden yolu mu sorar?

O uzaklaştıktan sonra, Gosta olta takımını çabucak topladı. Ormanın içinden eve yürüdü. Yolundan çıkıyordu ama sağduyusu ve içgüdüleri onu orman yollarına girmemesi, gözden uzak durması konusunda uyardı. Sağduyusu ona, kızın -görünüşün aksine- bir hayalet olmadığını söyledi. O bir insandı. Kara kısrak bir hayalet değildi, bir attı. Ve vahşi doğada -kışın önyükleme yapmak için- dörtnala koşan insanlar çok sık avlanırlar.

Bir saat sonra bir arama ekibi orman yolunda dört nala koştu. On dört at.

*

Rience gümüş kutuyu bir kez daha salladı, küfretti ve eyerine öfkeyle vurdu. Ama zenogloss sessizdi. Mezar olarak.

Bonhart soğuk bir tavırla, "Sihirli bok," dedi. "Kırıldı, ucuz gewgaw."

Stefan Skellen, "Ya da Vilgefortz bizim hakkımızda ne düşündüğünü gösteriyor," diye ekledi.

Rience başını kaldırdı ve ikisine baktı.

"Bu ucuz gewgaw sayesinde," dedi iğneleyici bir şekilde, "izin üzerindeyiz ve şimdi kaybetmeyeceğiz. Lord Vilgefortz sayesinde kızın ne yöne gittiğini biliyoruz. Nereye gittiğimizi ve ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Buna bol diyebilirim. Bir ay önceki çabalarınızla karşılaştırıldığında.'

'Bu kadar konuşma. Hey, Boreas? İz ne diyor?

Boreas Mun doğruldu ve boğazını temizledi.

"Bizden bir saat önce buradaydı. Elinden geldiğince hızlı sürüyor. Ama zor arazi. O olağanüstü kısrakta bile bizden beş, altı milden fazla değil.'

"Yani hâlâ o göllerin arasında ilerliyor," diye mırıldandı Skellen. 'Vilgefortz haklıydı. Ben de ona inanmadım...'

Bonhart, "Ben de öyle," diye itiraf etti. "Düne kadar, o köylüler Tarn Mira'ya ait bir tür sihirli yapı olduğunu doğrulayana kadar."

Atlar burun deliklerinden buharlar fışkırarak homurdandı. Alaca Baykuş sol omzunun üzerinden Joanna Selborne'a baktı. Birkaç gündür telepatın ifadesinden pek memnun olmamıştı. Sinirleniyorum, diye düşündü. Bu kovalamaca hepimizi bedenen ve ruhen yordu. Bunu yapma zamanı geldi. Yüksek zaman.

Sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi. Bir gece önce onu ziyaret eden rüyayı hatırladı.

'Çok iyi!' dedi kendine dönerek. 'Bu kadar meditasyon yeter. ata!'

Boreas Mun eyerinden sarkarak iz aradı. Kolay değildi. Toprak donmuştu, demir gibi sert ve gevşek rüzgar tarafından hızla savrulan kar, yalnızca oluklar ve yarıklarda oyalandı. Boreas siyah kısrağın toynak izlerini onlarda arıyordu. İzi kaybetmemek için çok dikkat etmesi gerekiyordu, özellikle şimdi, gümüş kutudan gelen büyülü ses sustuğunda, tavsiye ve talimat vermeyi bıraktığında.

İnanılmaz derecede yorgundu. Ve endişeli. Samhain'den ve Dun Dare'deki katliamdan beri kızı neredeyse üç haftadır takip ediyorlardı. Eyerde neredeyse üç hafta, sürekli avda. Ve yine de ne kara kısrak ne de ona binen kız hızlarını ne zayıflatmış ne de yavaşlatmıştı.

Boreas Mun izleri aradı.

Önceki gece gördüğü rüyayı düşünmeden edemiyordu. İçinde boğuluyordu. Kara su başını kapatmıştı ve dibe battı, buzlu su

boğazına ve ciğerlerine fışkırdı. Sıcak ve terli bir şekilde uyandı, etraflarında gerçekten acı bir kış hüküm sürmesine rağmen ıslandı.

Yeter, diye düşündü eyerinden sarkarak, iz arayarak. Onunla işimizin bitme zamanı geldi.

*

'Usta? Beni duyuyor musun? Usta?'

Xenogloss mezar kadar sessizdi.

Rience kollarını kuvvetlice hareket ettirdi ve uyuşmuş ellerine nefes verdi. Soğuk boynunu ve omuzlarını ısırdı, beli ve beli ağrıyordu; atın her sarsılışı ona acıyı hatırlattı. Küfür edecek gibi bile hissetmiyordu. Eyerde neredeyse üç hafta, bitmeyen bir arayış içinde. Acı soğukta ve şiddetli donlarda birkaç gün.

Ve Vilgefortz sessizdi.

Biz de. Ve birbirimize kaşlarını çatıyoruz.

Rience ellerini ovuşturdu ve kollarını indirdi.

Skellen, diye düşündü, bana tuhaf tuhaf bakıyor. Bir ihanet planlıyor olabilir mi? O zamanlar Vilgefortz ile çok çabuk ve çok kolay bir anlaşmaya vardı… Ve o birlik, o haydutlar, sadık oldukları o, onun emirlerini yerine getiriyorlar. Hizmetçiyi yakaladığımızda, anlaşmaya aldırmadan, onu öldürmek ya da taşımakla yükümlüdür. demokrasi ve sivil yönetim hakkındaki çılgın fikirlerini hayata geçirmek için komplocularından uzaklaştı.

Ama belki de Skellen komplolarını çoktan aşmıştır? Belki de doğuştan konformist ve oportünist olan şu anda hizmetçiyi İmparator Emhyr'e teslim etmeyi düşünüyor?

Bana garip bir şekilde bakıyor. Alaca Baykuş. Ve onun tüm çetesi... Şu Kenna Selborne...

Ve Bonhart? Bonhart, öngörülemeyen bir sadisttir. Ciri'den bahsederken sesi öfkeden titriyor. Kaprislerine bağlı olarak, kızı yakalarsak onu döverek öldürebilir ya da kaçırıp arenada dövüştürebilir. Vilgefortz ile anlaşma mı? Bunu umursamayacak. Özellikle şimdi, Vilgefortz…

Ksenoglossu koynundan çıkardı.

'Usta? Beni duyuyor musun? Ben Rience...'

Cihaz sessizdi. Rience küfür edecek gibi bile hissetmiyordu.

Vilgefortz sessizliğini koruyor. Skellen ve Bonhart onunla bir anlaşma yaptılar. Sadece bir iki gün içinde kıza yetiştiğimizde anlaşma olmadığı ortaya çıkabilir. Ve sonra boğazım kesilebilir. Veya Tawny Owl'un sadakatinin kanıtı ve fidye olarak Nilfgaard'a zincirle binin…

Siktir et!

Vilgefortz sessizliğini koruyor. Bize tavsiye vermiyor. Bize talimat vermiyor. Ruhunuzun derinliklerine işleyen sakin, mantıklı sesiyle şüphelerimizi gidermiyor. O sessiz.

Xenogloss bozuldu. Belki de soğuktan dolayı? Ya da belki…

Belki Skellen haklıydı? Belki de Vilgefortz dikkatini gerçekten başka bir şeye çevirmiştir ve bizi ya da kaderimizi umursamıyordur?

Allah aşkına, böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ben olsaydım, bu görev için bu kadar hevesli olmazdım... Gidip Schirrú yerine Witcher'ı öldürürdüm... Lanet olsun! Burada donuyorum ve Schirrú muhtemelen hoş ve sıcak…

Ciri'nin ve Schirrú'nun Witcher'ın peşinden gitmekte ısrar ettiğimi düşünmek. Kendim istemiştim… Eylül başında Yennefer'in

*

elimize düştüğü zamanlar.

Bir an önce hala gerçek dışı, yumuşak ve çamurlu yapışkan bir siyahlık olan dünya, aniden sert yüzeylere ve konturlara büründü. Daha parlak oldu. Ve gerçekleşti.

Yennefer sarsıcı titremelerle sarsılarak gözlerini açtı. Cesetlerin ve katranlı kalasların arasında, uzun gemi *Alkyone'nin* teçhizatının kalıntılarıyla dolu taşların üzerinde yatıyordu . Etrafındaki ayakları görebiliyordu. Ağır botlarda ayaklar. Botlardan biri onu etrafta dolaştırmak için tekmelemişti.

"Kalk, cadı!"

Bir tekme daha, dişlerinin köklerine bir acı saplandı. Üzerine eğilmiş bir yüz gördü. 'Kalk, dedim! Ayaklarının üzerinde! Tanı beni?'

Göz kırptı. Evet, yaptı. Bir ışınlayıcı kullanarak ondan kaçarken yaktığı adamdı. Rience.

Hesap soracağız, diye söz verdi ona. "Her şeyin hesabını soracağız, seni sürtük. Sana acının ne olduğunu öğreteceğim. Sana bu parmaklarla ve bu ellerle acının ne olduğunu öğreteceğim.'

Gerildi, sıktı ve büyü yapmaya hazır bir şekilde parmaklarını açtı. Ve hemen bir topun içinde kıvrıldı, boğuldu, hırıltılı ve titredi. Rience kahkaha attı.

'Hiçbir şey yapmıyor, ha?' o duydu. 'Bir zerre gücün bile yok! Konu büyücülük olduğunda Vilgefortz'un dengi değilsin! Senden son damlayı sıktı, peynir altı suyu gibi. Bile-'

Cümlesini tamamlamadı. Yennefer, uyluğuna bağlı bir kınından bir hançer çıkardı, bir kedi gibi sıçradı ve kör bir şekilde itti. O kaçırdı. Bıçak, pantolonunu yırtarak sadece hedefini fırçaladı. Rience yana sıçradı ve düştü.

Aniden, üzerine bir tokat ve tekme yağmuru yağdı. Eline ağır bir çizme düşerken uludu ve ezilmiş yumruğundaki hançeri sıktı. Başka bir bot karnına tekme attı. Büyücü kadın kıvrıldı, törpüledi. Yerden alındı, kolları arkasından sarsıldı. Kendisine doğru uçan bir yumruk gördü, dünya aniden parladı ve yüzü acıyla patladı. Aşağıya, karnına ve kasıklarına bir ağrı dalgası geçerek dizlerini ince bir jöle haline getirdi. O kollarında sarktı onu tutuyor. Biri onu saçlarından yakalayarak başını kaldırdı. Göz çukuruna bir kez daha vuruldu ve her şey yine kör edici bir flaşla yok oldu.

Bayılmadı. Hala hissedebiliyordu. Onu dövdüler. Bir erkeğin dövüldüğü gibi onu acımasızca dövdüler. Sadece incitmek değil, aynı zamanda kırılmak, kurbanın tüm enerjisini ve direnme iradesini kırmak anlamına gelen darbelerle. Dövüldü, birçok elin çelik gibi tutuşuyla sarsıldı.

Bayılmak istedi ama yapamadı. Hissedebiliyordu.

"Yeter," diye duydu birden, çok uzaklardan, acı perdesinin arkasından. Delirdin mi, Rience? Onu öldürmek mi istiyorsun? Ona canlı ihtiyacım var.

"Ona yemin ettim, usta," diye hırladı önünde beliren ve yavaş yavaş Rience'ın şeklini ve yüzünü alan gölge. 'Ona geri ödeyeceğime söz verdim... Bu ellerle...'

"Ona verdiğin sözü pek umursamıyorum. Tekrar ediyorum, ona canlı ve düzgün konuşma yeteneğine ihtiyacım var.'

"Bir kedinin ya da cadının hayatını mahvetmek o kadar kolay değil," diye güldü saçından tutan kişi.

"Akıllı olma, Schirrú. Yeterince dövüldüğünü söyledim. Onu al. Nasılsın Yennefer?' Büyücü kırmızı tükürdü ve kabarık yüzünü kaldırdı. İlk başta onu tanımadı. Başının sol tarafının tamamını kaplayan bir tür maske takıyordu. Ama kim olduğunu biliyordu.

Cehenneme git Vilgefortz, diye mırıldandı, dikkatli bir şekilde ön dişlerine dokunarak ve diliyle dudaklarını kesti.

'Benim büyümden ne anladın? Seni ve o tekneyi denizden kaldırmam hoşuna gitti mi? Uçuştan keyif aldınız mı? Düşüşte hayatta kalmak için kendini hangi tılsımlarla korudun?'

'Cehenneme git.'

'O yıldızı boynundan kopar. Ve onunla laboratuvara. Zaman kaybetmeyelim.'

Sürüklendi, çekildi, bazen taşındı. *Alkyone'un* deniz canavarlarının iskeletleri gibi çıkıntılı kaburgaları olan çok sayıda başka enkaz arasında parçalanmış halde yattığı taşlı bir ova . Crach haklı, diye düşündü. Sedna Uçurumu'nda iz bırakmadan kaybolan gemiler, doğal afetlerin kurbanı değildi. Ey Tanrılar... Pavetta ve Duny...

Ovanın üzerinde, uzakta, bulutlu gökyüzüne doğru yükselen dağ zirveleri.

Sonra duvarlar, kapılar, revaklar, zeminler, merdivenler vardı. Her şey bir şekilde tuhaf, doğal olmayan bir şekilde büyük… Nerede olduğunu, nereye geldiğini, büyünün onu nereye götürdüğünü anlaması için hâlâ çok az ayrıntı. Yüzü şişmişti, bu da gözlemleri

daha da zorlaştırıyordu. Koku, ona bilgi sağlayan tek duyu haline geldi - formalin, eter ve alkollü içeceklerin kokusunu aldı. Ve büyü. Laboratuvar kokuları. Acımasızca çelik bir koltuğa itildi. Soğuk, acı verecek kadar sıkı kelepçeler bileklerine ve ayak bileklerine çarparak kapandı. Bir mengenenin çelik çeneleri şakaklarını sıkıp başını hareketsiz bırakmadan önce, geniş ve göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlatılmış odaya bakmayı başardı. Taş zeminde bir koltuk ve garip bir çelik yapı daha gördü.

"Evet, gerçekten," diye arkasından Vilgefortz'un sesini duydu. 'O küçük sandalye senin Ciri'n için. Yıllardır burada; bekleyemez. Ben de yapamam.'

Onu yakından duydu, kelimenin tam anlamıyla nefesini hissetti. Kafasına birkaç iğne batırdı, kulaklarına bir şey yapıştırdı. Sonra onun önünde durdu ve maskeyi çıkardı. Yennefer istemsizce havayı içine çekti.

"Bu senin Ciri'nin işi," dedi, bir zamanlar klasik olarak güzel olan, şimdi ise korkunç şekilde sakatlanmış, sol göz çukuruna çok yönlü bir kristali sabitleyen altın tokalar ve tokalarla çaprazlanmış yüzünü göstererek.

Büyücü sakince, "Martı Kulesi'ne girdiğinde onu yakalamaya çalıştım," dedi. Işınlayıcının onu öldüreceğinden emin olarak hayatını kurtarmak istedim. Ne kadar safım! Sorunsuz bir şekilde geçti, öyle bir güçle geçti ki, portal patladı, tam suratıma patladı. Bir gözüm ve sol yanağımın yanı sıra yüzüm, boynum ve göğsümdeki çok fazla deriyi kaybettim. Çok nahoş, çok can sıkıcı, çok karmaşık bir kaza. Ve çok çirkin, değil mi? Ha, sihirli bir şekilde yenilenmeye başlamadan önce beni görmeliydin.

"Böyle şeylere inansaydım," diye devam etti, bükülmüş bir bakır boruyu burnuna sokarak, "Lydia van Bredevoort'un intikamı olduğunu düşünürdüm. Mezarın ötesinden. Yenileniyorum, ama yavaş, zaman alıcı ve ağır ilerliyor. Göz küresinin yenilenmesi özellikle zor... Göz yuvamdaki kristal rolünü muhteşem oynuyor; Üç boyutlu görebiliyorum ama yine de bu yabancı bir cisim ve doğal bir göz küresinin olmaması bazen beni kesinlikle öfkelendiriyor. Sonra

– kabul edelim – mantıksız bir öfkeye kapılarak, Ciri'yi yakaladığımda – onu yakaladıktan hemen sonra – Rience'a o kocaman, yeşil gözlerden birini çıkarmasını emredeceğime dair kendi kendime yemin ediyorum. Parmaklarıyla. Bu parmaklarla, söylemeyi sevdiği gibi. Hiçbir şey söylemiyorsun, Yennefer? Belki de gözlerinden birini çıkarmak istediğimi bildiğin için? Ya da her ikisi de?'

Ellerinin arkasındaki damarlara kalın iğneler batırdı. Bazen ıskaladı ve iliklerine kadar dürttü. Yennefer dişlerini gıcırdattı.

'Bana sorun çıkardın. İşimi yarıda kesmeme neden oldun. Beni riske attın. O kayıkla Sedna Uçurumu'nu aşıp, Girdabıma doğru yolunuzu zorluyorsunuz... Kısa düellomuzun yankısı güçlüydü ve uzaklara gitti, yanlış kulaklara, meraklı kulaklara ulaşmış olabilir. Ama kendimi durduramadım. Seni burada tutacağım, seni tarayıcıma bağlayabileceğim düşüncesi çok çekiciydi.

'Çünkü-' başka bir iğneye sapladı '- kışkırtmanıza kapıldığımı tahmin edemezsiniz? Yemi yuttuğumu mu? Hayır, Yennefer. Böyle düşünüyorsanız, geceleri bir göletin yüzeyine yansıyan yıldızları gökyüzüyle karıştırıyorsunuz. Sen beni takip ettiğini sandın, oysa ben seni takip ediyordum. Uçurumun üzerinden geçerek işimi kolaylaştırdın. Çünkü Ciri'yi bulamıyorum, görüyorsunuz, emsalsiz tarama cihazımın yardımıyla bile. Kızın güçlü, doğuştan gelen savunma mekanizmaları, kendi güçlü anti-büyülü ve baskılayıcı aurası var: Ne de olsa Kadim Kan. Ama süper tarayıcılarım onu bir şekilde tespit etmeli. Yine de yapmıyorlar.

Yennefer şimdi tamamen gümüş ve bakır tellerden oluşan bir ağa sarılmıştı ve gümüş ve porselen tüplerden oluşan bir iskeleyle kaplanmıştı. Sandalyenin yanına yerleştirilmiş raflarda renksiz sıvılar içeren cam kaplar sallanıyordu.

'Ve ben de düşündüm ki-' Vilgefortz burnuna başka bir tüp soktu, bu sefer cam bir '- Ciri'yi izlemenin tek yolunun empatik bir araştırma olduğunu. Bunun için kızla yeterince güçlü bir duygusal bağı olan ve empatik bir matris, bir tür algoritma geliştirmiş birine ihtiyacım vardı. duygular ve karşılıklı sevgi. Witcher'ı düşündüm

ama ortadan kaybolmuştu ve ayrıca witcher'lar zayıf medyumlar. Tepeden Ondördüncümüz Triss Merigold'un kaçırılması emrini vermeyi planladım. Ellander'lı Nenneke'yi kaçırmayı düşündüm... Ama sen, Vengerberg'li Yennefer'in, kendini gerçekten ellerime vermeye zorladığın ortaya çıkınca... Gerçekten daha iyisini umamazdım... Tarayıcıya bağlandıktan sonra, Ciri'nin izini süreceksin. Bende. Elbette operasyon işbirliğinizi gerektiriyor… Ama bildiğiniz gibi, insanları işbirliği yapmanın yolları var.

Ellerini ovuşturarak, "Elbette," diye devam etti, "birkaç açıklamayı hak ediyorsun. Örneğin – Elder Blood'ı nasıl öğrendim? Lara Dorren'ın mirası hakkında mı? Bu gen gerçekte nedir? Ciri buna nasıl sahip oldu? Kim ona devretti? Onu ondan nasıl alacağım ve ne için kullanacağım? Sedna Maelstrom nasıl çalışıyor, kimleri içine çektim, onlarla ne yaptım ve neden? Bir sürü soru var, değil mi? Sana her şeyi anlatacak, her şeyi açıklayacak zamanın olmaması çok yazık. Hayır, seni şaşırttı bile, çünkü eminim ki bazı gerçekler seni şaşırtacaktır Yennefer… Ama daha önce de söylendiği gibi, zaman yok. İksirler etkisini göstermeye başlıyor, bu yüzden konsantre olmaya başlamanın zamanı geldi.'

Büyücü dişlerini sıktı, bağırsaklarından çıkan derin iniltiyi bastırdı.

"Biliyorum," diye başını salladı Vilgefortz, profesyonel görünümlü bir megaskopu yaklaştırarak; bir ekran ve bir tripod üzerinde, gümüş tellerden oluşan bir ağla sarılmış büyük bir kristal küre. 'Bunun çok nahoş olduğunu biliyorum. Ve çok acı verici. Taramaya ne kadar erken başlarsanız, o kadar çabuk biter. Peki, Yennefer. Ciri'yi burada, bu ekranda görmek istiyorum. Nerede, kiminle, ne yapıyor, ne yiyor, nerede ve kiminle uyuyor.'

Yennefer umutsuzluk içinde tiz ve çılgınca çığlık attı.

Acıyor, diye tahminde bulundu Vilgefortz, ona canlı gözü ve ölü kristaliyle bakarak. 'Tabii ki acıyor. Taramaya başla, Yennefer. direnme. Kahramanı oynama. Buna dayanmanın imkansız olduğunu çok iyi biliyorsun. Direnişin sonucu acınası olabilir; bir felç takip

edecek, belden aşağısı felç olacak ya da sadece bir sebzeye dönüşeceksiniz. Taramaya başlayın!'

Çenesini öyle bir sıktı ki dişleri gıcırdadı.

"Neden olmasın, Yennefer?" dedi büyücü nazikçe. 'Keşke meraktan! Sevgilinizin nasıl başa çıktığını kesinlikle merak ediyorsunuz. Belki tehlike onun üzerinde asılı duruyor? Belki de ihtiyacı var? Ne de olsa kaç kişi Ciri'nin hasta olmasını ve onun ölümünü arzuladığını biliyorsun. Taramayı başlatın. Kızın nerede olduğunu öğrendiğimde onu buraya getireceğim. Güvende olacak... Onu burada kimse bulamayacak. Durmadan.'

Sesi sıcak ve kadifemsiydi.

"Taramaya başla, Yennefer. Taramayı başlatın. sana yalvarıyorum. Sana söz veriyorum: Ciri'den sadece ihtiyacım olanı alacağım. Sonra ikinize de özgürlüğünüzü vereceğim. Yemin ederim.'

Yennefer dişlerini daha da sıktı. Çenesinden aşağı kan damlıyordu. Vilgefortz aniden ayağa kalktı ve işaret etti.

'Rience!'

Yennefer, ellerinin ve parmaklarının üzerinde bir tür aygıtın sıkıştığını hissetti.

"Bazen," dedi Vilgefortz, üzerine eğilerek, "büyü, iksir ve narkotiklerin başarısız olduğu yerlerde, inatçılara iyi gelen eski moda acıdır. Bana yaptırma. Taramayı başlatın.'

"Cehenneme git, Vilgefoooortz!"

Vidaları sıkın, Rience. Yavaşça.'

Vilgefortz yerde, bodruma giden merdivenlere doğru sürüklenen uyuşuk bedene baktı. Sonra gözünü Rience ve Schirrú'ya kaldırdı.

'Her zaman risk vardır' dedi, 'birinizin düşmanlarımın eline düşmesi ve sorguya çekilmesi. Senin de o kadar metanet göstereceğini düşünmek istiyorum. Evet, öyle düşünmek isterim. Ama bilmiyorum.

Rience ve Schirrú hiçbir şey söylemediler. Vilgefortz megaskopu tekrar çalıştırdı ve dev kristal tarafından oluşturulan görüntüyü ekrana yansıttı.

"Yapabileceği tek şey bu," dedi işaret ederek. 'Cirilla'yı istedim, bana Witcher'ı verdi. Büyüleyici. Kızın empatik matrisinin elinden alınmasına izin vermedi, ama konu Geralt'a geldiğinde çatladı. Ve onun barındığından şüphelenmedim Geralt'a karşı herhangi bir duygunuz var mı? Şimdilik elimizdekilerle yetinelim. Witcher, Cahir aep Ceallach, ozan Dandelion, bir kadın mı? Hmmm... Bu görevi kim üstlenecek? Witcher sorununun nihai çözümü mü?'

⁕

Schirrú gönüllü oldu, diye hatırladı Rience, eyerden ağrıyan kalçalarını en azından biraz rahatlatmak için üzengiler üzerinde yükseldi. Schirrú, Witcher'ı öldürmek için gönüllü oldu. Yennefer'in Geralt ve şirketinin izini sürdüğü kırsal bölgeyi tanıdı; orada arkadaşları veya ailesi vardı. Bu arada Vilgefortz beni Vattier de Rideaux ile görüşmem ve ardından Skellen ve Bonhart'ın peşine düşmem için gönderdi...

Ve o zaman -aptalca- mutluydum, daha kolay ve zevkli olan görevin bana düştüğünden emindim. Kısa, kolay, keyifli bir çalışma yapacağım...

⁕

'Eğer köylüler yalan söylemiyorsa–' Stefan Skellen üzengileriyle ayağa kalktı '–göl şu tepenin üzerinde, vadide olmalı.'

"Yol oraya çıkıyor," diye onayladı Boreas Mun.

'Neden burada durduk?' Rience donmuş kulağını ovuşturdu. 'Atları mahmuzlayın ve gidelim!'

'Çok hızlı değil.' Bonhart onu geri tuttu. 'Ayrılalım. Vadiyi çevreleyeceğiz. Gölün hangi kıyılarını aldığını bilmiyoruz. Eğer yanlış yolu seçersek, gölü aramıza koyabiliriz.'

"Ne kadar doğru," diye başını salladı Boreas.

"Göl donmuş."

'Atlar için çok ince olabilir. Bonhart haklı, ayrılmalıyız.'

Skellen hızla emir verdi. Bonhart, Rience ve Ola Harsheim tarafından yönetilen ve toplam yedi atlı grup, doğu kıyısı boyunca dörtnala koştu ve hızla kara ormanda gözden kayboldu.

Baykuş, "Pekala," diye emretti. 'Hadi gidelim Silifant...'

Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı.

Atını dizginledi, yumruğuyla tokatladı ve sürdü doğrudan Joanna Selborne için. Kenna bineğini destekledi ve yüzü taştan yapılmış gibiydi.

"İşe yaramaz efendim," dedi boğuk bir sesle. 'Deneme bile. Seninle gitmiyoruz. Geri dönüyoruz. Yeter artık.'

'Biz?' diye bağırdı Dacre Silifant. 'Biz' kimiz? Ne bu, bir isyan mı?

Skellen eyere eğildi ve donmuş toprağa tükürdü. Andres Vierny ve sarışın elf Til Ehrade, Kenna'nın arkasında durmuşlardı.

"Bayan Selborne," dedi Alaca Baykuş sert bir şekilde, yavaş, büzücü bir sesle, "Çok umut verici bir kariyeri boşa harcamanız, hayatınızın şansını kalıcı olarak çöpe atmanız önemli değil. Cellat'a teslim edileceksin. Seni dinleyen bu aptallarla birlikte.'

"Asmak isteyen boğulmaz," diye yanıtladı Kenna felsefi bir şekilde. Ve bizi cellatla tehdit etmeyin, efendim. Kim bilir iskeleye daha yakın; sen ya da biz.

'Düşündüğün bu mu?' Tawny Owl'un gözleri parladı. "Birinin düşüncelerini sinsice dinledikten sonra buna ikna oldun mu? Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Ama sen aptalsın kadın. Benimle olan kazanır, bana karşı olan her zaman kaybeder! Bunu hatırla kızım. Şimdi suçlu olduğumu düşünsen bile, yine de seni idama göndermeyi başaracağım. Duyuyor musunuz, isyancılar? Etini kırmızı kancalarla kemiklerinden ayıracağım.'

Til Ehrade yumuşak bir sesle, "Tek bir hayatımız var efendim," dedi. 'Sen kendi yolunu seçtin ve biz de kendi yolumuzu seçtik. İkisi de belirsiz ve riskli. Ve hiçbirimizin kaderinin ne olacağını kimse bilemez.'

"Bizi kıza köpekler gibi yüklemeyeceksiniz Bay Skellen, efendim." Kenna gururla başını kaldırdı. Ve Neratin Ceka gibi köpekler gibi öldürülmemize izin vermeyeceğiz. Ah, bu kadar konuşma yeter. Geri dönüyoruz! Boreas! Bizimle gel.'

'Numara.' İzleyici, kürk şapkasıyla alnını silerek başını salladı. 'Veda. Hasta olmanı istemiyorum. Ama kalıyorum. Bu benim hizmetim. yemin ettim.

'Kime?' Kenna kaşlarını çattı. 'İmparator mu yoksa Alaca Baykuş mu? Yoksa kutudan konuşan bir büyücü mü?'

'Ben bir askerim. Ben hazırlarım.'

Dacre Silifant'ın arkasından atını süren Dufficey Kriel, "Bekle," diye seslendi. 'Sizinleyim. Ben de bundan bıktım! Dün gece rüyamda kendi ölümümü gördüm. Bu berbat, şüpheli ilişki için vıraklamak istemiyorum!'

'Hainler!' diye bağırdı Dacre, kiraz gibi kızararak. Yüzünden koyu renkli kan fışkıracak gibiydi. 'Dönerler! Sefil pislikler!'

'Sus.' Alaca Baykuş hâlâ Kenna'ya bakıyordu ve gözleri, adını aldığı kuş kadar iğrençti. 'Yollarını seçtiler; duydun. Bağırmanın ya da tükürüğü boşa harcamanın bir anlamı yok. Ama bir gün tekrar buluşacağız. Sana söz veriyorum.'

Kenna kin tutmadan, "Belki de aynı iskelede bile," dedi. "Çünkü seni asil prenslerin yanında ölüme göndermeyecekler, değil mi Skellen? Ama bizimle ahmaklar. Ama haklısın, tükürüğü boşa harcamanın anlamı yok. Hadi gidelim. Geçmiş olsun Boreas. Elveda Bay Silifant.

*

Dacre atının kulaklarına tükürdü.

'Ve burada söylediklerimin ötesinde–' Joanna Selborne gururla başını kaldırdı, alnındaki kara bukleyi fırçalayarak '–ekleyecek bir şeyim yok, Şanlı Mahkeme.'

Mahkeme heyeti ona tepeden baktı. Yüzü anlaşılmazdı. Gözleri gri. Ve terbiyeli.

Her neyse, ne umurumda? Kenna'yı düşündü. *Deneyeceğim. Sadece bir kez ölebilirsin; batmak ya da yüzmek. Kalede çürüyecek ve ölümü bekleyecek değilim. Alaca Baykuş çılgın sözler vermedi, mezarın ötesinden bile intikam almaya meyilli…*

Ne umurumda? Belki fark etmeyecekler. Batmak ya da yüzmek!

Elini burnuna bastırdı, görünüşe göre sildi. Doğrudan mahkeme toplayıcısının gri gözlerine baktı.

'Koruma!' dedi organizatör. 'Lütfen tanık Joanna Selborne'u geri götürün...'

Ayrıldı ve öksürmeye başladı. Aniden alnından ter boşandı.

"Mahkemeye," diye bitirdi yüksek sesle burnunu çekerek. 'Yazmak uygun belgeleri çıkar. Ve onu serbest bırak. Tanık Selborne'un artık mahkemeye bir faydası yok.'

Kenna burnundan damlayan kan damlasını gizlice sildi. Sevimli bir şekilde gülümsedi ve nazik bir selamla ona teşekkür etti.

*

'Ayrıldılar mı?' Bonhart inanamayarak tekrarladı. 'Daha fazlası mı kaçtı? Ve öylece mi gittin? Skellen? İzin mi verdin?

"Bize haber verirlerse..." diye başladı Rience, ama Alaca Baykuş hemen sözünü kesti.

Haber vermeyecekler çünkü kendi kafalarını kaybetmek istemiyorlar! Ayrıca, ne yapabilirdim ki? Kriel onlara katıldığında, benimle sadece Bert ve Mun kalmıştı ve dördü vardı...'

"Dört," dedi Bonhart kötü niyetli bir şekilde, "hiç de çok değil. Kızı yakalar yakalamaz onların peşinden gideceğim. Ve onları kargalara yem edeceğim. Adına-'

"Önce onu yakalayalım," diye sözünü kesti Alaca Baykuş, omzuyla griye baskı yaparak. 'Boreas! Gözünü yoldan ayırma!'

Vadi yoğun bir sis örtüsüyle dolmuştu, ama aşağıda bir göl olduğunu biliyorlardı, çünkü Mil Trachta'daki her vadide bir göl

vardı. Bu arada, siyah kısrağın toynak izlerinin götürdüğü, şüphesiz aradıkları, Vilgefortz'un aramalarını emrettiği kişiydi. Ki onlara tam olarak tarif etmişti. Ve onlara kimin adını vermişti.

Tarn Mira.

Göl dardı, bir ok atışından daha geniş değildi, siyah ladin kaplı yüksek, dik yamaçlar arasında hafifçe bükülmüş bir hilal şeklinde kalabalıktı, güzelce beyaz, karlı bir toz serpiştirilmişti. Yamaçlar öyle bir sessizlikle kaplandı ki kulaklarında bir çınlama oldu. Son iki haftadır izlerinde uğursuz gaklamalarına eşlik eden kargalar bile susmuştu.

Bonhart, "Burası güney ucu," dedi. 'Eğer büyücü yapmadıysa her şeyi karıştırdı ve bizi içine indirdi, büyülü kule kuzey kıyısında. Gözlerini yoldan ayırma, Boreas! Yanlış olanı seçersek, göl bizi ondan ayırır!'

'İz temiz!' Boreas Mun aşağıdan seslendi. 'Ve taze! Göle doğru gidiyor!'

'Sürmek!' Skellen dik yokuşta sallanan grisini kontrol altına aldı. 'Yokuş aşağı!'

Hırlayan atları dizginleyerek dikkatli bir şekilde yokuştan aşağı indiler. Kıyıya giden yolu kapatan çıplak, siyah, buzla kaplı çalılıklardan geçmeye çalıştılar.

Bonhart'ın atı, camlı yüzeyden çıkan kuru sazlıkları gıcırdatarak, dikkatli bir şekilde buza çıktı. Buz gıcırdadı ve uzun çatlak okları atın toynaklarının altından bir yıldız gibi ayrıldı.

'Yüz hakkında!' Bonhart dizginleri çekti ve homurdanan atını kıyıya doğru çevirdi. 'Atından in! Buz ince.'

Dacre Silifant buzlu kabuğa bir topuk vurarak, "Yalnızca kıyının yanında, sazlıklarda," diye karar verdi. 'Ama burada bile en az bir buçuk inç. Bir atı kesinlikle tutacaktır, endişelenmenize gerek yok-'

Sözleri küfretmek ve kişnemekle bastırıldı. Skellen'ın grisi kaydı, kalçalarının üzerine oturdu ve bacakları altından ayrıldı. Skellen mahmuzlarıyla vurdu, tekrar küfretti ve bu sefer lanete buzun sert çatırtısı eşlik etti. Gri, ön toynaklarıyla dövdü. Hapsedilmiş arkadakiler, kargaşanın içinde savruldu, buzu parçaladı ve altından

fışkıran karanlık suyu çalkaladı. Alaca Baykuş atından indi, dizginleri çekti, ama kaydı ve yayıldı, mucizevi bir şekilde kendi atının toynaklarının altına düşmedi. Artık ayakları üzerinde duran iki Gemmerian da onun kalkmasına yardım etti. Ola Harsheim ve Bert Brigden kişneyen griyi kıyıya çektiler.

"Atından in," diye tekrarladı Bonhart, gözleri gölü kaplayan sise sabitlenmişti. "Risk almanın anlamı yok. Hizmetçiye yürüyerek yetişeceğiz. O da atından indi, o da yaya hareket ediyor.'

"Ne kadar doğru," diye onayladı Boreas Mun, gölü işaret ederek. 'Gayet açık görünüyor.'

Sadece en uçta, sarkan dalların altında, buz kabuğu bir şişenin koyu renkli camı gibi pürüzsüz ve yarı saydamdı. Altında sazlıklar ve kahverengiye dönen su bitkileri görülüyordu. Kıyıdan uzakta, buz çok ince bir ıslak kar tabakasıyla kaplıydı. Ve üzerinde, sisin görmelerine izin verdiği kadarıyla, karanlık ayak izleri vardı.

'Ona sahibiz!' Rience, dizginlerini kırık bir dalın üzerine atarak hararetle bağırdı. "Yani göründüğü kadar kurnaz değil! Gölün tam ortasından buzun üzerinde yola çıktı. Eğer kıyılardan veya ormanlardan birini seçmiş olsaydı, onu takip etmek kolay olmazdı!'

"Gölün tam ortasından..." diye tekrarladı Bonhart, düşüncelere dalmış izlenimi vererek. 'Sözde büyülü kuleye giden en kısa ve en düz yol Vilgefortz, gölün ortasındaki ipuçlarından bahsetti. Bunu biliyor. Mün? Bizden ne kadar ileride?'

Zaten gölün üzerinde olan Boreas Mun, bir çizme izi üzerine diz çöktü, eğildi ve onu inceledi.

"Yarım saat," diye tahmin etti. 'Daha fazla değil. Hava ısınıyor, ancak baskı bulanık değil, tabandaki her tırnağı görebilirsiniz.'

"Göl," diye mırıldandı Bonhart, boş yere sisin içinden bakmaya çalışarak, "kuzeye beş milden fazla uzanır. Böyle dedi Vilgefortz. Hizmetçinin yarım saatlik kalkışı varsa, bizden bir mil kadar önde demektir.'

'Kaygan buzda mı?' Mun başını salladı. 'O bile değil. Altı, yedi furlong, en fazla.'

'Daha iyi! Mart!'

"Mart," diye tekrarladı Alaca Baykuş. "Buza ve hızlı yürüyüşe!"

Nefes nefese hızla yürüdüler. Taş ocağının yakınlığı onları heyecanlandırdı, uyuşturucu gibi coşkuyla doldurdu.

'Bizden kaçamayacak!'

'İzimizi kaybetmediğimiz sürece...'

"Ve bu siste bizi bahçe yoluna götürmediği sürece... Süt gibi bembeyaz... Yirmi adım ileriyi göremiyorsun, kahretsin...'

Kıçınızı kaldırın, diye hırladı Rience. 'Hızlı hızlı! Buzda kar olduğu sürece onun izini sürüyoruz..."

"Yol taze," diye mırıldandı Boreas Mun aniden, durup eğildi. 'Çok taze... Her kabartmanın baskısını görebiliyorsunuz... O karşımızda... Tam önümüzde... Onu neden göremiyoruz?'

'Ve neden onu duyamıyoruz?' Ola Harsheim merak etti. 'Bizim buzda ayak sesleri yükseliyor, kar gıcırdıyor. Öyleyse neden onu duymuyoruz?'

"Çünkü yakıyorsun!" Rience onları aniden kesti. 'Yürümeye devam edin!'

Boreas Mun terli alnını silmek için şapkasını çıkardı.

Orada, sisin içinde, dedi yumuşak bir sesle. 'Orada bir yerde, sisin içinde... Ama şeytan nerede olduğunu biliyor. Şeytan nereden vuracağını biliyor... Arkadaki gibi... Dun Dare'de... Samhain Eve'de...'

Titreyen eliyle kılıcını kınından çıkarmaya başladı. Alaca Baykuş ona sıçradı, kolundan yakaladı ve onu kuvvetlice çekiştirdi.

Kapa çeneni, seni yaşlı aptal, diye tısladı.

Ama çok geçti. Terör diğerlerine de sıçramıştı. Onlar da kılıçlarını çektiler, istemeden de olsa arkalarında arkadaşlarından birinin olması için pozisyon aldılar.

'O bir hayalet değil!' Rience yüksek sesle bağırdı. 'O bir cadı bile değil! Ve biz on kişiyiz! Dun Dare'de sadece dört kişi vardı ve hepsi sarhoştu!'

Bonhart birdenbire, "Bir sıra halinde sola ve sağa," dedi. Ve birlikte ilerleyin! Birbirinizi gözden kaybetmeyin.'

'Sen de?' Rience yüzünü buruşturdu. Sana da mı bulaştı Bonhart? Bundan daha az batıl inançlı olduğunu sanıyordum.' Ödül avcısı ona buzdan daha soğuk gözlerle baktı.

Büyücüyü görmezden gelerek, "Bir sıra halinde dağılın," diye tekrarladı. 'Mesafeni koru. Atım için geri dönüyorum.'

'Ne?'

Bonhart, Rience'a yine bir cevap vermedi. Rience küfretti ama Alaca Baykuş elini çabucak omzuna koydu.

'Bırak,' diye tersledi, 'bırak onu. Ve zaman kaybetmeyelim! Çizgide! Bert ve Stigward, sola! Ola, doğru...'

"Ne için, Skellen?"

Boreas Mun, "Bir grup halinde yürüyen insanların altında buz daha kolay kırılır," diye mırıldandı, "bir sıra halinde dağılmaktansa. Ayrıca, eğer yan yana yürürsek, fahişenin bizi geçme riski daha az olur.'

'Bizi kuşatmak mı?' Rience homurdandı. 'Nasıl yapabildi? Önümüze çıkan izler mızrak gibi dümdüz. Hizmetçi düz gidiyor ilerde. Dönmeye çalışsaydı, iz ona ihanet ederdi...'

'Yeter gevezelik.' Alaca Baykuş onları kesti ve Bonhart'ın onlardan ayrılırken kaybolduğu sisin içine baktı. 'İleri!' Devam ettiler.

"Havalar ısınıyor," diye soludu Boreas Mun. 'Üstteki buz eriyor, taşan buz oluşturacak...'

'Sis yoğunlaşıyor...'

Dacre Silifant, "Ama ayak izleri hâlâ görülebiliyor," dedi. "Ayrıca, kız yavaşlamış gibi görünüyor. Gücü azalıyor.'

"Bizimki gibi," Rience şapkasını yırttı ve onunla yelpazelendi.

"Sessiz," Silifant aniden durdu. 'Bunu duydun mu? Bu neydi?'

"Hiçbir şey duymadım."

'Ama yaptım... Bir sıyrık gibi... Buz üzerinde bir sıyrık... Ama oradan değil,' Boreas Mun, patikanın solmakta olduğu sisi işaret etti. 'Solda bitmiş gibi görünüyor, yanda...'

"Ben de duydum," diye onayladı Alaca Baykuş endişeyle etrafına bakarak. 'Ama şimdi sessizleşti. Kahretsin, bundan hoşlanmıyorum. Sevmiyorum!'

'Ayak izleri!' dedi Rience yorgun bir vurguyla. 'Hala ayak izlerini görebiliyoruz! gözlerin yok mu O dümdüz yürüyor! Bir tarafa bir adım bile atsa, izden anlarız! Hızlı yürüyüş, yakında onu alacağız! Söz veriyorum, onu birazdan göreceğiz-'

Ayrıldı. Boreas Mun o kadar çok iç çekti ki ciğerleri inledi. Alaca Baykuş lanetlendi.

On adım önlerinde, yoğun sis tarafından sınırlanan görüş sınırından hemen önce izler sona erdi. Kayboldular.

'Üzerinde bir çiçek hastalığı!'

'Bu ne?'

'Uçtu mu ya da ne?'

'Numara.' Boreas Mun başını salladı. 'O yok. Daha beter.'

Rience buzlu kabuktaki çizikleri göstererek kaba bir şekilde küfretti.

"Paten," diye homurdandı, istemsizce yumruklarını sıkarak. 'Patenleri var... Şimdi buzun üzerinden rüzgar gibi fırlıyor... Onu yakalayamayacağız! Kahretsin gözleri Bonhart'a ne oldu? Hizmetçiyi atsız yakalayamayız!'

Boreas Mun yüksek sesle havladı ve içini çekti. yavaş yavaş koyun derisi ceketinin düğmelerini açarak göğsünde bir dizi orion asılı olan bir palaska ortaya çıkardı.

"Onu avlamak zorunda kalmayacağız," dedi soğuk bir sesle. 'Bizi avlayan o olacak. Korkarım fazla beklemeyeceğiz.'

'Delirdin mi?'

Bonhart bunu tahmin etmişti. Bu yüzden atı için geri döndü. Kızın bizi tuzağa çekeceğini biliyordu. Dikkat! Buz üzerinde patenlerin çıtırtısını dinleyin!'

Dacre Silifant, yanakları soğuktan kızarmasına rağmen gözle görülür şekilde soldu.

'Arkadaşlar!' bağırdı. 'Dikkat! Dikkat etmek! Ve bir araya toplanın! Sisin içinde kaybolma!'

'Kapa çeneni!' Alaca Baykuş kükredi. 'Sessiz ol! Mutlak sessizlik yoksa duymayız...'

Duydular. Kısa, boğuk bir çığlık kulaklarına sisin solundan, hattın en uzak ucundan ulaştı. Ve patenlerin keskin, kaba ızgaraları, saçı demirden bir cam gibi diken diken ediyor. 'Bert!' Tawny Baykuş bağırdı. Bert! Orada ne oluyor?'

Anlaşılmaz bir çığlık duydular ve bir an sonra Bert Brigden sisin içinden çıkageldi. Yanına gelir gelmez kaydı, düştü ve karnının üzerinde buzun üzerinden kaydı.

Kalkmak için çabalayarak, "O... Stigward," diye soludu. 'Onu kesti... yanından geçerken... Çok hızlı bir şekilde... Onu zar zor gördüm... O bir cadı...'

Skellen yemin etti. Silifant ve Mun, her ikisi de ellerinde kılıçlarla döndüler, gözleri sisin içine bakıyorlardı. Izgara. Izgara. Izgara. Hızlı. Ritmik. Ve giderek daha net. Gittikçe daha net.

'Nereden geliyor?' diye kükredi Boreas Mun, kılıcının bıçağını iki eliyle sallayarak etrafında döndü. 'Nereden geliyor?'

'Sessizlik!' diye bağırdı Tawny Owl, elinde bir orionla. 'Sanırım sağdan! Evet! Sağdan! Sağdan geliyor! Dikkat!'

Sağ kanatta yürüyen Gemmerian aniden küfretti, arkasını döndü ve körü körüne sisin içine koştu, eriyen buz tabakasının arasından seğirdi. Uzaklaşmadı, gözden kaybolmadı bile. Onlar süzülen patenlerin keskin gıcırtısını duydu ve bulanık, titreyen bir gölge gördü. Ve bir kılıcın parıltısı. Gemmerian uludu. Düştüğünü gördüler, buzun üzerinde geniş bir kan spreyi gördüler. Yaralı adam çırpındı, kıvrıldı, çığlık attı ve inledi. Sonra sustu ve hareket etmeyi bıraktı.

Ama hala inlerken patenlerin sesini bastırdı. Kızın bu kadar çabuk geri dönmesini beklemiyorlardı.

Onların arasına düştü, tam ortalarına. Ola Harsheim'ı dizlerinin altından çakıp çakı gibi katlayarak yanından geçerken ayırdı. Boreas Mun'u buzlu parçalardan oluşan bir doluyla kaplayarak bir piruette döndü. Skellen yana sıçradı, kaydı ve Rience'ı kolundan yakaladı. İkisi de yere düştü. Patenler hemen yanlarında gıcırdıyor ve soğuk,

keskin parçalar yüzlerine batıyordu. Gemmerian'lardan biri bağırdı ve çığlığı vahşi bir vızıltı halinde kesildi. Alaca Baykuş ne olduğunu biliyordu. Birçok insanın boğazının kesildiğini duymuştu.

Ola Harsheim buzun üzerinde yuvarlanarak bağırdı.

Izgara. Izgara. Izgara.

Sessizlik.

Dacre Silifant, "Bay Stefan," diye homurdandı. 'Bay Stefan... Sen benim tek umudumsun... Kurtar beni... İzin verme...'

'O lanet olası sakat meeeee!' Ola Harsheim böğürdü. 'Yardım edin Allah aşkına! Kalkmama yardım et!'

'Bonhart!' Skellen sisin içinde bağırdı. 'Bonhaaart! Bize yardım edin! Neredesin fahişe? bonhaaart!'

"Bizi kuşattı," diye soludu Boreas Mun, arkasını dönüp duymak için kendini zorlayarak. 'Siste etrafımızda paten kayıyor... İstediği zaman saldıracak... Ölüm! O fahişe ölüm! Burada son nefesimizi vereceğiz! Dun Dare'deki Samhain Eve'de olduğu gibi bir katliam olacak...'

"Birlikte kal," diye inledi Skellen. 'Birbirinize bağlı kalın, bizi birer birer alıyor… Onun yukarı çıktığını gördüğünüzde, aklınızı kaybetmeyin… Onu kılıç, heybe, kemerle çeldirin… Onu durdurmak için her şeyi kullanın-'

Ayrıldı. Bu sefer patenlerin çıtırtısını bile duymadılar. Dacre Silifant ve Rience, buzun üzerine dümdüz düşerek hayatlarını kurtardı. Boreas Mun yana atlamayı başardı, kaydı, düştü ve Bert Brigden'ı alt üst etti. Kız hızla yanından geçerken Skellen savruldu ve bir orion fırlattı. Bir hedef buldu. Ama doğru olanı değil. Ayağa kalkmayı başaran Ola Harsheim, kan sıçramış buza çarparak yuvarlandı; bakan gözleri, burnunun köprüsünden çıkan çelik yıldızda kesişiyor gibiydi.

Gemmerianların sonuncusu kılıcını yere attı ve kısaca hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Skellen ona doğru atıldı ve yüzüne sert bir şekilde vurdu.

'Kendini topla!' kükredi. 'Kendine sahip çık! Sadece bir kız! Sadece bir kız!'

"Samhain Eve'deki Dun Dare'deki gibi," dedi Boreas Mun usulca. 'Bu buzdan, bu gölden asla çıkmayacağız. Dinleyin, dinleyin! Ve ölümün sana doğru süzüldüğünü duyacaksın.'

Skellen, Gemmerian'ın kılıcını aldı ve onu hıçkıran adamın eline sokmaya çalıştı ama başarısız oldu. Spazmlarla sarsılan Gemmerian donuk bakışlarını ona çevirdi. Alaca Baykuş kılıcı fırlattı ve Rience'a atladı.

"Bir şeyler yap, büyücü!" diye kükredi, kolunu çekiştirerek. Dehşet gücünü iki katına çıkardı ve Rience daha uzun, daha ağır ve daha güçlü olmasına rağmen, Tawny Baykuş'un elinde bir bez bebek gibi yalpaladı. 'Bir şey yap! O yüce ve güçlü Vilgefortz'unuzu çağırın! Kendiniz biraz sihir yapın! Büyü yapın, büyücülük yapın, ruhları çağırın, şeytanları çağırın! Bir şey yap - bir şey - seni küçük pislik! Bir şeyler yap, o hayalet hepimizi öldürmeden önce!'

Çığlığının yankısı ormanlık yamaçlarda gürledi. Ölmeden önce paten tekrar rendelendi. Hıçkıran Gemmerian dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı. Bert Brigden uludu, kılıcını fırlattı ve fırladı. Kaydı, düştü ve bir köpek gibi dört ayak üzerinde birkaç adım koştu.

'Rience!'

Büyücü küfretti ve elini kaldırdı. Büyüyü söylerken eli titriyordu, sesi de. Ama o başarılıydı. Olmasa da, kuşkusuz, tamamen başarılı.

Parmaklarından fışkıran ipliksi, ateşli şimşek buzu oydu ve yüzeyi çatlattı. Ama olması gerektiği gibi, yaklaşan kızın yolunu kesmek için değil. Uzunlamasına kırıldı. Buzun kabuğu yüksek bir çatırtı sesiyle yarıldı, kara su fışkırdı ve gürledi ve hızla genişleyen yarık şaşkınlık içinde bakan Dacre Silifant'a doğru fırladı.

Kenara atla! diye bağırdı Skellen. 'Ruuuuuun!'

Çok geçti. Çatlak Silifant'ın bacaklarının arasından hızla çıktı ve yarıldı, buz cam gibi parçalandı ve büyük levhalar halinde kırıldı. Dacre dengesini kaybetti ve su ulumasını bastırdı. Boreas Mun yarığa düştü, diz çökmüş Gemmerian suyun altında kayboldu ve Ola Harsheim'ın cesedi ortadan kayboldu. Rience onların ardından kara derinliklere daldı, ardından son anda kenarı yakalamayı başaran

Skellen geldi. Bu arada, kız güçlü bir şekilde itti ve gedik üzerinden uçtu, eriyen buz o kadar sert bir şekilde indi ki kaçan Brigden'ın arkasından fırladı. Bir an sonra tüyleri diken diken eden bir çığlık buz kütlesinin kenarına asılı olan Alaca Baykuş'un kulaklarına ulaştı.

Onu yakalamıştı.

"Efendim..." diye inledi Boreas Mun, bir mucize eseri sürünerek buzun üzerine çıkmayı başardı. 'Bana elini ver... Adli tabibim...'

Dışarı çekildikten sonra, Skellen maviye döndü ve şiddetle titremeye başladı. Kendini sürüklemeye çalışan Silifant'ın altında buzun kenarı kırılıyordu. Dacre tekrar suyun altında kayboldu. Ama boğularak ve tükürerek hemen yüzeye çıktı ve insanüstü bir çabayla kendini buza doğru sürükledi. Sürünerek dışarı çıktı ve çöktü, sınırlarına kadar bitkin haldeydi. Yanında bir su birikintisi yayıldı. Boreas inledi ve gözlerini kapadı. Skellen titriyordu.

'Kurtar beni... Mun... Yardım et...'

Rience buzun kenarına asıldı, koltuk altlarına kadar battı. Islak saçları kafatasına düzgün bir şekilde yapıştırılmıştı. Dişleri kastanyetler gibi takırdıyor, şeytani bir *danse ürkütücüye ürkütücü bir giriş gibi geliyordu* . Patenler rendelendi. Boreas kıpırdamadı. Bekledi. Skellen titriyordu.

Yaklaştı. Yavaşça. Kılıcından damlayan kan, buzu bir damla iziyle işaretledi. Boreas yutkundu. Buzlu suyla tenine kadar ıslanmasına rağmen, aniden dayanılmaz bir sıcaklık hissetti.

Ama kız ona bakmıyordu. Buza çıkmak için boş yere çabalayan Rience'a bakıyordu.

"Yardım edin..." Rience dişlerinin takırdamasını bastırdı. 'Kurtar beni…'

Kız fren yaptı, bir dansçının zarafetiyle patenlerin üzerinde döndü. Bacaklarını hafifçe birbirinden ayırmış, kılıcını iki elinde, uyluklarının üzerinden aşağıda tutuyordu.

"Yardım et..." diye uludu Rience, uyuşmuş parmaklarını buza sokarak. 'Kurtar beni... Ve sana söyleyeyim... Yennefer nerede... Yemin ederim...'

Kız yüzündeki atkıyı yavaşça çekti ve gülümsedi. Boreas Mun korkunç yara izini gördü ve bir haykırışı bastırmak için savaştı.

"Rience," dedi Ciri, hala gülümseyerek. "Bana acıyı öğretecektin, değil mi? Hatırlıyor musun? O ellerle. O parmaklarla. Şunlar? Bunlar, birlikte buz tuttuklarınız mı?'

Rience cevap verdi, ama Boreas ne dediğini anlamadı, çünkü büyücünün dişleri o kadar çok takırdıyor ve takırdıyordu ki, anlaşılır konuşmayı imkansız hale getiriyordu. Ciri patenlerinin üzerinde döndü ve kılıcı kaldırdı. Boreas dişlerini sıktı, Rience'ı keseceğine ikna oldu, ama kız yola çıkmak için ivme kazanıyordu. İzleyiciyi hayrete düşürecek şekilde, hızla uzaklaştı ve güçlü itişlerle hız kazandı. Sisin içinde kayboldu ve bir an sonra patenlerin ritmik sürtünmesi de öldü.

"Mun... Puuull... ben... dışarı...' diye havladı Rience, çenesi buz kütlesinin kenarına dayadı. Büyük ölçüde kopmuş olan tırnaklarıyla tutunmaya çalışarak iki elini buza attı. Parmaklarını açtı, kanlı buza elleriyle ve bilekleriyle tutunmaya çalıştı. Boreas Mun ona baktı ve emindi, korkunç derecede emindi...

Son anda patenlerin gıcırdattığını duydular. Kız, kelimenin tam anlamıyla bir bulanıklık olan olağanüstü bir hızla yaklaştı. Uçurumun en ucunda kayarak, eşiğin hemen yanında hızla ilerledi.

diye bağırdı Rience. Ve viskoz, kurşunlu suda boğuldu. Ve ortadan kayboldu.

Buzda, patenlerin bıraktığı kusursuz düzgünlükte pistlerde kan vardı. Ve parmaklar. Sekiz parmak.

*

Boreas Mun buzun üzerine kustu.

Bonhart, atın her an karla kaplı yarıklarda bacaklarını kırabileceğine aldırmadan hızla gölün kenarı boyunca dörtnala koştu. Buzlu ladin dalları yüzünü kamçıladı, kollarını çırptı ve yakasından aşağı buzlu toz döküldü.

Gölü göremiyordu. Tüm vadi, fokurdayan bir cadı kazanı gibi sisle doluydu.

Ama Bonhart kızın orada olduğunu biliyordu.

Hissetmişti.

*

Buzun derinliklerinde, bir çizgili levrek sürüsü, suda yüzen bir cesedin cebinden kaymış olan gümüş, büyüleyici bir şekilde parıldayan tabutu merakla takip etti. Tabut dibe çöküp bir silt bulutu kaldırmadan önce, levreklerin en cesuru onu burunlarıyla dürtmeye bile çalıştı. Ama birden dehşet içinde uçtular.

Tabut garip, endişe verici titreşimler yaydı.

'Rience? Beni duyabiliyor musun? Neler oluyor? Neden iki gündür cevap vermedin? Raporunu ver! Hizmetçi ne olacak? Onun kuleye girmesine izin veremezsin! Duyuyor musun? Onun Kırlangıç Kulesi'ne girmesine izin veremezsin... Rience! Cevap ver, kahretsin! Rience!'

*

Rience, doğal olarak cevap veremedi.

Dolgu sona erdi, kıyı düzleşti. *Gölün sonu geldi, diye* düşündü Bonhart, *başardım. Hizmetçiyi tuzağa düşürdüm. O nerede? Ve o otlu kule nerede?*

Sis perdesi aniden yırtıldı ve kalktı. Ve sonra onu gördü. Tam önündeydi, siyah kısrağının üzerinde oturuyordu. *O bir cadı* , diye düşündü, *o canavarla iletişim kuruyor. Onu gölün sonuna gönderdi ve onu beklemesini emretti.*

Ama bu ona yardımcı olmayacak.

Onu öldürmek zorundayım. Şeytan Vilgefortz'u alır. Onu öldürmek zorundayım. Önce hayatı için yalvartacağım... Sonra onu öldüreceğim.

Bağırdı, mahmuzlarıyla atını dikti ve dört nala koşmaya başladı.

Ve birden kaybettiğini fark etti. Onu aldattığını.

Onu ondan bir kaç metre uzakta değil, ince bir buz üzerinde ayırdı. Gölün diğer tarafındaydı. Dahası, açık su hilali şimdi ters yönde kıvrılıyordu - 'yay' boyunca süren kız gölün sonuna ondan çok daha yakındı.

Bonhart küfretti, dizginleri çekti ve atını buza doğru sürdü.

⁂

"Sür, Kelpie!"

Kara kısrağın toynaklarının altından fırlayan donmuş toprak.

Ciri atın boynuna sarıldı. Onu takip eden Bonhart'ın görüntüsü onu korkuyla doldurdu... Ondan korkuyordu. Onunla savaşta karşı karşıya gelme düşüncesiyle karnına görünmez bir yumruk sıkıldı.

Hayır, onunla savaşamazdı. Henüz değil.

Kule. Onu sadece kule kurtarabilirdi. Ve portal. Thanedd'de olduğu gibi, büyücü Vilgefortz onun üzerindeyken, çoktan ona uzanıyordu...

Tek umut Kırlangıç Kulesi idi.

Sis kalktı.

Ciri aniden korkunç bir sıcaklık hissederek atını dizginledi.

⁂

Gördüklerine inanamamak. Önünde ne vardı.

Bonhart da gördü. Ve zaferle bağırdı.

Gölün sonunda kule yoktu. Bir kulenin kalıntıları bile yoktu; hiçbir şey yoktu. Sadece zar zor görünen, sınırları belli olmayan bir tepecik, donmuş, yapraksız saplarla kaplı bir kaya yığını.

'Bu senin kulen!' kükredi. 'Bu senin büyülü kulen! Bu senin kurtuluşun! Bir yığın taş!'

Kız duymuyor ve görmüyor gibiydi. Kısrağı tepeciğe yaklaştırdı, taşlı höyüğün üzerine. iki elini de ona doğru kaldırdı gökyüzü, sanki başına gelenler için göğe lanet ediyormuş gibi.

"Sana benim olduğunu söylemiştim!" diye kükredi Bonhart, körfezinde mahmuzlanarak. 'Seninle istediğimi yapacağım! Kimsenin beni bunu yapmaktan alıkoyamayacağını! Ne insanlar, ne tanrılar, ne şeytanlar, ne de iblisler! Ya da büyülü kuleler! Sen benimsin, cadı kız!'

Körfezin ayakkabıları gölün buzlu yüzeyinde şıngırdadı.

Sis aniden girdap gibi döndü, sanki hiç yoktan varmış gibi gelen kuvvetli bir rüzgarın etkisiyle kaynadı. Defne kişnedi ve dans etti, dişlerini uçta gösteriyordu. Bonhart eyere yaslandı ve tüm gücüyle dizginleri çekiştirdi, çünkü at çılgına dönmüş, başını savuruyor, buza çarpıyor ve kayıyor.

Önünde - onunla Ciri'nin durduğu kıyı arasında - kar beyazı bir tek boynuzlu at buzun üzerinde dans ediyor, sanki bir hanedan kalkanı üzerindeymiş gibi doğruluyordu.

'Bana böyle numaralar deneme!' diye kükredi ödül avcısı, atının kontrolünü ele geçirmek için savaşıyor. 'Beni büyüyle korkutamazsın! Seni yakalayacağım, Ciri! Bu sefer seni öldüreceğim cadı kız! Sen Benimsin!'

Sis tekrar döndü ve kaynayarak tuhaf şekiller oluşturdu. Şekiller daha net ve net hale geldi. Onlar atlılardı. Ürkütücü atlıların kabus gibi siluetleri.

Bonhart gözleri dolu gözlerle baktı.

İskelet biniciler, paslı zırhlar ve zincir zırhlar giymiş, yırtık pırtık pelerinler giymiş, bufalo boynuzları ve devekuşu ve tavus kuşu tüyü kalıntılarıyla süslenmiş çukurlu ve aşınmış miğferler giymiş iskelet atlara binerlerdi. Hayaletlerin gözleri, siperliklerinin altından mavimsi bir ışıkla parladı. Yırtık flamalar hışırdıyordu.

Miğferinde bir taç ve göğsündeki paslı zırha çarpan bir kolye takan silahlı bir adam, şeytani süvari alayının başında dört nala koştu.

Defol , diye gürledi Bonhart'ın kafasında bir ses. *Defol, ölümlü. O senin değil. O bizim. Gitmiş!* Bonhart'ın tek bir şeye sahip olduğu inkar edilemezdi: cesaret. Görünüşlerde korkmadı. Korkusunu yendi ve paniğe kapılmadı.

Ama atı daha az kararlı çıktı.

Körfez yükseldi, arka ayakları üzerinde bale gibi dans etti, çılgınca kişnedi, tekmeledi ve zıpladı. Buz, toynaklarının, buz tabakalarının etkisi altında korkunç bir çatırdayarak kırıldı. dik durdu ve su fışkırdı. At ciyakladı ve ön ayaklarıyla kenara vurarak onu parçaladı. Bonhart ayaklarını üzengi demirlerinden çekip atladı. Çok geç.

Su başının üstüne kapandı. Bir çan kulesindeymiş gibi bir davul ve bir zil sesi duyuldu. Ciğerleri patlayacak kadar doluydu.

O şanslıydı. Ayakları -suda tekmeleyerek- bir şeye çarptı, muhtemelen atı dibe batarken. Sudan fırladı, tükürdü ve nefesi kesildi. Buz deliğinin kenarını kavradı. Paniğe kapılmadan bir bıçak çekti, buza sapladı ve kendini dışarı çekti. Derin nefesler alarak yattı, su ondan damlıyor ve aşağı sıçrıyordu.

Göl, buz, karla kaplı yamaçlar, siyah ve donla kaplı ladin ormanı - aniden her şey doğal olmayan, solgun bir ışıkla doldu.

Bonhart muazzam bir çabayla dizlerinin üzerine çöktü.

Ufkun üzerinde, koyu mavi, bir parlaklık tacı, içinden ateşli sütunların ve spirallerin aniden yükseldiği ve parıldayan sütunların ve ışık girdaplarının fışkırdığı parlak bir kubbe ile aydınlatıldı. Ufukta parıldayan, titreşen, hızla değişen şekiller, kurdeleler ve perdeler asılıydı.

Bonhart gakladı. Sanki boğazında demirden bir garrot varmış gibi.

Bir an önce yalnızca çorak bir tepecik ve bir taş yığını olan yerde bir kule yükselmişti. Görkemli, yüksek ve narin, siyah, camsı ve ışıltılı, sanki tek bir bazalt parçasından oyulmuş gibi. Birkaç pencerede ateş titredi ve tırtıklı siperlerde aurora borealis parladı.

Kızı eyerden ona doğru bakarken gördü. Onun parlak gözlerini ve yanağında çirkin bir yara izi olduğunu gördü. Kızın siyah kısrağını

mahmuzladığını ve kemerli taş girişin altından aceleyle kara karanlığa girdiğini gördü.

Ve ortadan kaybol.

Aurora borealis, göz kamaştırıcı ateş girdapları halinde patladı.

Bonhart tekrar görüşünü aldığında kule gitmişti. Karla kaplı tepecik, taş yığınları, kurumuş siyah saplar vardı.

Buzun üzerinde diz çökmüş, ondan damlayan su birikintisi içinde, ödül avcısı vahşice, korkunç bir şekilde çığlık attı. Dizlerinde, kollarında gökyüzüne doğru yükseldi, çığlık attı, uludu, küfretti ve insanlara, tanrılara ve şeytanlara karşı sövdü.

Çığlıklarının yankısı ladin ormanlarıyla kaplı yamaçlarda yuvarlandı, Tarn Mira gölünün donmuş yüzeyinde sürüklendi.

*

İlk başta, kulenin içi ona Kaer Morhen'i hatırlattı - sütunların arkasındaki aynı uzun, siyah koridor, sütunların veya heykellerin perspektifinde aynı bitmeyen uçurum. Bu uçurumun kulenin ince dikilitaşına nasıl sığabileceği anlaşılmazdı. Ama elbette, onu analiz etmenin bir anlamı olmadığını biliyordu - hiçlikten yükselen, daha önce olmadığı yerde ortaya çıkan bir kule söz konusu olduğunda değil. Böyle bir kulede her şey olabilir ve hiçbir şeye şaşırmamak gerekir.

Geri baktı. Bonhart'ın peşinden girmeye cesaret ettiğine ya da başardığına inanmıyordu. Ama emin olmak istiyordu. Bindiği revak, doğal olmayan bir parlaklıkla parladı.

Kelpie'nin toynakları yerde çınladı; altında bir şey çatırdadı. Kemikler. Kafatasları, kaval kemikleri, kaburgalar, uyluk kemikleri, kalça kemikleri. Devasa bir ossuaryumun içinden geçiyordu. *Kaer Morhen* , diye düşündü, hatırlayarak. *Ölüler toprağa gömülmeli... Ne kadar zaman önceydi... O zamanlar hala böyle bir şeye inanıyordum... Ölümün heybetine, ölülere hürmetle... Ama ölüm ölümdür. Ve ölü bir insan sadece soğuk bir cesettir. Nerede yattığı, kemiklerinin nerede çürüdüğü önemli değil.*

Sütunlar ve heykeller arasında, sütunların altında, kasvette sürdü. Karanlık duman gibi dalgalandı. Kulakları araya giren fısıltılar, iç çekişler ve yumuşak büyülerle doluydu. Devasa bir kapı açılırken aniden önünde bir parlaklık alevlendi. Bir kapı birbiri ardına açıldı. Kapılar. Önünde mırıldanmadan sonsuz sayıda ağır kapı açıldı.

Kelpie, yerde çınlayan nal sesleri ile devam etti.

Onu çevreleyen duvarların, kemerlerin ve sütunların geometrisi aniden bozuldu; o kadar kafa karıştırıcıydı ki Ciri'nin başı dönüyordu. İmkansız, çok yönlü bir katı, devasa bir çokyüzlü içindeymiş gibi hissetti.

Kapılar açılmaya devam etti. Ama şimdi bir tanım yapmıyorlardı tek yön. Sonsuz yönlere ve olasılıklara işaret ediyorlardı.

Ve Ciri görmeye başladı.

Kül saçlı bir kızı elinden tutan siyah saçlı bir kadın. Kız korkar, karanlıktan korkar, karanlıkta büyüyen fısıltılardan korkar, nalların çınlamasından korkar. Boynunda elmaslarla parıldayan bir yıldız olan siyah saçlı kadın da korkuyor. Ama göstermesine izin vermiyor. Kızı yönlendirir. Kaderine doğru.

Kelpie devam ediyor. Daha fazla kapı.

Iola the Second ve Eurneid, koyun derisi paltolar içinde, bohçalarıyla donmuş, karlı bir yolda yürüyorlar. Gökyüzü derin mavidir.

Daha fazla kapı.

Bir sunağın önünde diz çöken İlk Iola. Yanında Anne Nenneke var. İkisi de bir şeye bakıyorlar, yüzleri korkuyla buruşmuştu. Ne görüyorlar? Geçmiş mi gelecek mi? Gerçek mi, yalan mı?

Nenneke ve Iola'nın üstünde – eller. Altın gözlü bir kadının elleri bir kutsama hareketiyle açıldı. Kadının kolyesinde - sabah yıldızı gibi parlayan bir elmas. Kadının omzunda - bir kedi. Başının üstünde – bir şahin.

Daha fazla kapı.

Triss Merigold, rüzgarın savurduğu ve çekiştirdiği muhteşem kestane rengi saçlarını tutuyor. Rüzgardan kaçış yoktur, rüzgardan hiçbir şey korunamaz.

Burada değil. Tepenin alnında değil.

Uzun, bitmeyen bir gölge dizisi tepeye tecavüz ediyor. Formlar. Yavaş yürüyorlar. Bazıları yüzünü ona çevirir. Tanıdık yüzler. Vesemir. Eskel. Lambert. Coen. Yarpen Zigrin ve Paulie Dahlberg. Fabio Sachs... Jarre... Tissaia de Vries.

Ökse...

Geralt?

Daha fazla kapı.

Yennefer, zincirlerle su damlayan bir zindan duvarına bağlı. Elleri tek bir pıhtılaşmış kan kütlesidir. Siyah saçları darmadağınık ve darmadağınık... Ağzı kesik ve şiş... Ama savaşma azmi ve direnişi menekşe rengi gözlerinde sönmüyor.

'Mumya! Devam etmek! vazgeçme! Sana yardım etmeye geliyorum!'

Daha fazla kapı. Ciri sıkıntıyla başını çevirir. Ve utanç.

Geralt. Ve siyah, kısacık saçlı yeşil gözlü bir kadın. Hem çıplak. Birbirine dalmış ve birbirini tüketmiş. Birbirlerine şehvetli zevk vererek.

Ciri, boğazını sıkan adrenalinin üstesinden gelmek için savaşır ve Kelpie'yi teşvik eder. Toynaklar çatırdıyor. Fısıltılar karanlıkta titreşir.

Daha fazla kapı.

Hoş geldin Ciri.

"Vysogota mı?"

Başarılı olacağını biliyordum, ey cesur kız. Cesur Kırlangıç'ım. Zarar görmeden mi çıktın?

'Onları yendim. Buz üzerinde. Onlara bir sürprizim vardı. Kızınızın patenleri...'

"Psikolojik zararı kastetmiştim."

'İntikamdan uzak durdum... Hepsini öldürmedim... Alaca Baykuşu öldürmedim... Beni incitmesine ve şeklimi bozmasına rağmen. Kendimi kontrol ettim.

Galip geleceğini biliyordum, Zireael. Ve kuleye gireceğini. Neden, okudum. Çünkü zaten anlatıldı... Hepsi yazıldı. Öğrenmenin sana ne verdiğini biliyor musun? Kaynaklardan yararlanma becerisi.

'Nasıl olur da konuşuyoruz... Ey Vysogota... sen...'

Evet, Ciri. Ben ölüyüm. Oh aldırma! Öğrendiklerim daha önemli, yaptıklarım... Kaybedilen günlere ne olduğunu, Korath Çölü'nde neler olduğunu, peşinden koşanların gözünden nasıl kaybolduğunu artık biliyorum...

'Ve ben buraya nasıl girdim, bu kuleye girdim, değil mi?'

Damarlarınızda akan Kadim Kan size zamanla güç verir. Ve uzayın üzerinde. Boyutlar ve küreler üzerinde. Artık Dünyaların Efendisisin, Ciri. Güçlü bir Gücün var. Suçluların veya haydutların onu sizden alıp kendi amaçları için kullanmasına izin vermeyin...

'Yapmayacağım.'

Elveda Ciri. Elveda, Kırlangıç.

"Elveda, Yaşlı Kuzgun."

Daha fazla kapı. Parlaklık, göz kamaştırıcı parlaklık.

*

Ve çiçeklerin baş döndürücü kokusu.

Gölün üzerinde bir sis yatıyordu, rüzgarın çabucak savurduğu aşağı kadar hafif bir pus. Suyun yüzeyi bir ayna kadar pürüzsüzdü, çiçekler yassı nilüfer yapraklarından oluşan yeşil halıların üzerinde beyaz parlıyordu.

Bankalar yapraklarda ve çiçeklerde boğuldu.

Sıcaktı.

Bahardı.

Ciri şaşırmadı. O nasıl olabilir? Sonuçta, şimdi her şey mümkündü. Kasım, buz, kar, donmuş toprak, tepedeki kurumuş

saplarla dolu taş yığını - işte oradaydı. Ama işte burada; Burada, nilüferlerin beyazıyla noktalı gölün yeşil sularına yansıyan, tırtıklı siperlerle taçlandırılmış yükselen bir bazalt kule. İşte Mayıs ayı, yabani güller ve kuş kirazlarının mayıs ayında açması için değil mi?

Yakınlarda biri düdük ya da pan flüt çalıyordu; neşeli, canlı bir melodi çalıyorlardı.

Göl kenarında, iki bembeyaz at, toynakları suda içiyordu. Kelpie homurdandı ve toynağını bir kayaya vurdu. Sonra atlar su damlatarak başlarını ve burun deliklerini kaldırdı ve Ciri içini çekti.

Çünkü onlar at değil, tek boynuzlu atlardı.

Ciri şaşırmadı. Şaşkınlıktan değil, huşu içinde iç çekiyordu.

Melodiyi gitgide daha net duyabiliyordu. Beyaz çiçeklerle süslenmiş kuş kirazının çalılarının arkasından geliyordu. Kelpie herhangi bir zorlama olmadan kendi başına sese doğru ilerledi. Ciri yutkundu. Suyun yüzeyinde bir ayna kadar pürüzsüz yansıyan, heykeller kadar hareketsiz iki tek boynuzlu at ona baktı.

Üçgen yüzlü, badem şeklinde gözleri olan sarı saçlı bir elf, kuş kiraz çalısının ötesindeki yuvarlak bir taşın üzerinde oturuyordu. Dudaklarını boruların üzerinde çevik bir şekilde gezdirerek oynamaya devam etti. Ciri ve Kelpie'yi görebilse de – onlara baksa da – oynamayı bırakmadı.

Küçük çiçekler bir koku yaydı; Ciri daha önce hiç bu kadar yoğun bir kokuya sahip kuş kirazıyla karşılaşmamıştı. *Merak* etme, diye düşündü oldukça ciddi bir şekilde. *Kuş kiraz çiçeği, şu ana kadar yaşadığım dünyada farklı kokuyor.*

Çünkü o dünyada her şey farklıdır.

Elf melodisini uzun uzun, yüksek perdeli bir tril ile bitirdi, enstrümanı ağzından aldı ve ayağa kalktı.

'Ne seni bu kadar uzun tuttu?' gülümseyerek sordu. 'Seni ne tuttu?'

SON

Defines Next-Gen
IGN
WINNER OF
OVER 200
AWARDS
THE
WITCHER
WILD HUNT
AVAILABLE NOW!
WWW.WITCHER.COM
/THEWITCHER
/WITCHERGAME
/WITCHERGAME
18
www.pegi.info
XBOX ONE
PS4
PC DVD-ROM
The Witcher® is a trademark of CD PROJEKT S.A. The Witcher game © CD PROJEKT S.A. All rights reserved.
The Witcher game is based on a novel by Andrzej Sapkowski. All other copyrights and trademarks are the property of their respective owners.
© 2015 BANDAI NAMCO Entertainment Europe S.A.S. Marketed, manufactured and distributed by BANDAI NAMCO Entertainment Europe S.A.S.
CD PROJEKT RED
BANDAI NAMCO

Hikaye devam ediyor…

Gölün leydisi

2017 Yazında Gelen Witcher'ın bir romanı

BÖLÜM 1 _

Kasvetli gri gökyüzünden hafif bir kar yağışı daha düştü. Kış bitmiş olmalıydı, ancak buz ayakların altında çatırdıyordu ve çamur taş gibi sertti. Don neredeyse her şeye yapışmıştı ve kalın, boğucu bir sis yere çökmüştü. Sadece çaresiz veya açgözlüler bu koşullarda seyahat ederdi.

İki gece dışarıda uyumak, Vargus'un kemiklerindeki tüm sıcaklığı emmişti. Parmak uçları uyuşmuştu ve artık parmaklarını hissetmiyordu. Botlarını çıkardığında hala bağlı olduklarını umuyordu; soğukta başkalarının başına geldiğini görmüştü. Bütün ayak parmakları kopmuş ve onlar fark etmeden siyaha dönmüş, çizmelerinin dibinde misket gibi yuvarlanmıştı.

Vargus atını dizginlerinden yönetti. Bu sisin içinde yolculuk etmek ikisi için de intihar olur.

İleride gri ve beyazın ortasında turuncu bir şey titreşti. Yangın vaadi Vargus'a enerji verdi ve ayaklarını gereğinden fazla yere vurdu. Sis sesi boğsa da, solundaki nöbetçiye gidecekti.

Okçu, başındaki gri battaniye neredeyse tamamen beyaz olduğu için saatlerdir aynı pozisyonda oturuyor olmalıydı.

Vargus yaklaşırken atı homurdandı, diğer hayvanların, erkeklerin ve pişen etlerin kokusu. Vargus adamı görmemiş gibi yaptı ve uzun yayına bakmamak için çok uğraştı. Yayı hızlı bir şekilde gerdikten sonra nöbetçi bir ok hazırladı, ancak onu kaybetmek için ayağa kalkması gerekiyordu.

"Yeterince uzak."

Bu, iki parçalanmış ağacın iskeletleri arasından çıkan Vargus'un sağındaki başka bir nöbetçiden geldi. Kirli kürkler ve uyumsuz

deriler giymiş iriyarı bir adamdı. Taşıdığı uzun kılıç yontulmuş ve aşınmış olmasına rağmen keskin görünüyordu.

“Kralın adamı mısın?”

Vargus homurdandı. "Hayır ben değilim."

"Ne istiyorsun?"

Omuz silkti. "Tek peşinde olduğum ateşinin yanında bir nokta."

Sise rağmen, kamptan iki kişi daha onlara doğru gelirken seslerinin sesi onları taşımış olmalı. Yeni gelenler de diğerleri gibiydi, yaralı yüzleri ve kötü gözleri olan çaresiz adamlardı.

"Hiç paran var mı?" diye sordu yeni gelenlerden biri, eski moda deri zırhlı kel ve sakallı bir adam.

Vargus başını salladı. "Pek değil, ama bunu anladım." Yavaşça eyerinden iki şarap tulumu çıkardı. “Shael pirinç şarabı.”

İlk nöbetçi yaklaştı. Vargus, diğerinin sırtına bir ok doğrulttuğunu hâlâ hissedebiliyordu. Adam neredeyse askeri bir hassasiyetle heybelerini karıştırdı ama gözleri zaman zaman gergin bir şekilde Vargus'a kaydı. O zaman bir kaçak, peşinden birinin gönderilmesinden korktu.

"Elimizde ne var, Lin?" Baldi denir.

"Biraz yemek. Biraz gümüş. Fazla bir şey yok," diye yanıtladı nöbetçi.

"Geçmesine izin ver."

Lin geri adım atmadı. "Emin misin patron?"

Diğerleri hala kenardaydı. Vargus'un şüphelendiği kişiyseler, gergin olmakta haklıydılar. Patron öne çıktı ve şiddetle Vargus'a baktı. Patronun ne gördüğünü biliyordu. Elli yazı geride bırakan bir adam, savaş yaraları içinde ve iri ellerinin arkasında karaciğer lekeleriyle bezenmiş. Yüzündeki ve kafasındaki siyah kirli sakala bol miktarda gri karışmış bir adam.

"Bununla bize sorun mu çıkaracaksın?" diye sordu Baldy, Vargus'un sağ omzundan yükselen piç kılıcı işaret ederek.

"Sorun istemiyorum. Sadece ateşin yanında bir yer ve şarabı paylaşacağım.”

"Benim için yeterince iyi. Ben Korr'um. Bunlar benim çocuklarım."

"Vargus."

Vargus'a kendisini takip etmesini işaret etti ve diğerleri ellerini silahlardan çektiler. "Senin için yeterince soğuk mu?"

"Bana bir kışı hatırlatıyor, yirmi yıl önce, kuzeyde olmalı. Nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

"Çok seyahat ettiniz mi?"

Vargus homurdandı. "Baştan. Çok fazla."

"Peki, ev nerede?" diye sordu Korr. Sorular gelişigüzel sorulmuştu ama Vargus'un bunun bir sorgulama olduğundan şüphesi yoktu.

"Şu anda, burada."

Yedi atın bağlı olduğu bir sıra ağaçtan geçtiler. Vargus atını diğerleriyle bağladı ve kampa girdi. Üç tarafı ağaçlarla çevrili, diğer tarafı geniş mağara ağzı olan bir tepe ile iyi korunaklı bir yerdi. Kampın ortasında büyük bir kükreyen ateş çatırdadı ve iki adam onun yanında yemek pişirmekle meşguldü. Biri tavşan kesiyordu ve parçaları köpüren bir tencereye atarken, diğeri alevin yanında kararmış patatesleri dürttü. Adamların hepsi silahlıydı ve iyi kullanılmış gibi görünen çeşitli silahlar taşıyorlardı.

Vargus ateşe yaklaşırken devasa bir figür ayağa kalktı ve diğer taraftan geldi. Altı buçuk metreden uzundu, ayı postu giymişti ve iki normal adam kadar genişti. Adamın yüzü, çıkıntılı bir alnı, neredeyse siyah olan küçük kahverengi gözleri ve tırtıklı dişleri olan çıkıntılı bir alt çenesiyle ciddi şekilde deforme olmuştu.

"Kolay Rak," dedi Korr. Dev kılıcını tutuşunu gevşetti ve Vargus rahat bir nefes verdi. "Bize içecek bir şeyler getirdi."

Rak'ın ağzı genişledi ve bir dizi çarpık sarı diş ortaya çıktı. Vargus'un iri adamın gülümsediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Rak ateşin uzak tarafına geri döndü ve tekrar oturdu. Vargus ancak o zaman elini kemerindeki hançerden çekti.

Ateşin yanına Korr'un yanına yerleşti ve bir süre kimse konuşmadı, bu ona çok yakıştı. Gözlerini kapadı ve sıcaklığın

birazını emdi, ayak parmaklarını çizmelerinin içinde oynattı. Sıcaklık, ellerindeki soğuğu almaya ve parmakları karıncalanmaya başladı.

"Yalnız seyahat etmek biraz tehlikeli," dedi Korr, arkadaşça görünmeye çalışarak.

"Öyle varsayalım. Ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Nereye gidiyorsun?"

Vargus cevap vermeden önce biraz bekledi. “Bir yerden para alacağım ve karnımı doyuracağım. Zor zamanlar ve bende sadece taşıdığım şeyler var.”

Eşyalarından bahsettiği için ilk deriyi açtı ve kısa bir çekiş yaptı. Pirinç şarabı sırtını yaktı boğazda hoş bir tat bırakıyor. Birkaç saniye sonra midesindeki sıcaklık yayılmaya başladı.

Korr sunulan tulumu aldı, ancak onu elinden kapan bir sonraki adama verdi.

"Rak. Sıra sizde," dedi Lin. Dev onu görmezden geldi ve şarabın ateşin etrafında hareket etmesini izledi. Ona ulaştığında, ağaçların arasına girmeden önce uzun bir yudum, ardından bir yudum daha aldı. Okçu geri geldi ve nöbetçi olarak yerini bir başkası aldı. Böylesine aşırı bir havada yedi kişilik bir grubu bekleyen iki adam olağandışıydı. Sadece dikkatli olmuyorlardı, korkmuşlardı.

"Hiç kralın ordusunda bulundun mu?" Lin'e sordu.

Vargus bakışlarıyla buluştu ve sonra başka bir yere baktı. "Belki."

“Sanırım bu yüzden her yeri gezdin, bir yerden bir yere sürükledin. Birbiri ardına kanlı savaş alanları. Ev sadece bir çadır ve bir ateşti. Farklı gökyüzü, farklı düşman.

"Hayatı biliyor gibisin. Kralın adamı mısın?”

"Artık değil," dedi Lin bir miktar acıyla.

İlk tulumu boşaltmaları uzun sürmedi, bu yüzden Vargus ikincisini açıp ateşin etrafından dolaştırdı. Korr dışında herkes yine bir şeyler içti.

"Kötü bağırsak," dedi Vargus tek kaşını kaldırdığında. "Bir damla bile beni mahveder."

"Bizim için daha fazlası," dedi bir adam aralık dişli sırıtarak.

Güveç hazır olduğunda, adamlardan biri patatesleri ayırdı ve tencereye ekledi. İlk iki porsiyon nöbetçilere gitti ve en son Vargus servis edildi. Kasesi diğerlerinden daha küçüktü ama şikayet etmedi. Birkaç parça patates ve hatta bir parça et gördü. Birkaç yabani soğan ve sarımsak dışında güveç oldukça yumuşaktı ama sıcak ve doyurucuydu. Şarap ve ateşle birleşen yemek yardımcı oldu onu baştan sona ısıtın. Kaşıntılı bir karıncalanma ayak parmaklarına geri dönmeye başladı. Sanki hepsi hala bağlıymış gibi hissettiriyordu.

Yahnileri pide ile temizlemeyi bitirip ikinci tulum boşaldığında kampa rahat bir sessizlik çöktü. Bunu bozmak utanç verici görünüyordu.

"Peki neden buradasın?" diye sordu Vargus.

“Sadece seyahat. Senin gibi iş arıyorum,” dedi Korr.

"Buralardaki köylerden bir haber duydun mu?"

Adamlardan biri rahatlıyormuş gibi kıpırdandı ama Vargus elinin baltasının kabzasına gittiğini gördü. Korkuları elle tutulur cinstendi.

Kor başını salladı. “Herhangi bir köyde bulunmadım. Biz kendimize saklıyoruz.” Yalan, kör ve sağır bir adam için bariz olurdu.

“Bu civardaki bazı köylerde bir grup haydutun sorun çıkardığını duydum. İlk önce biraz hırsızlık ve birkaç kavga başlatmaktı. Sonra biraz altın gördüklerinde daha da kötüleşti.” Vargus üzgün üzgün başını salladı. “Geçen hafta biri kontrolünü kaybetti. Hancı dahil dört kişiyi öldürdü.”

"Bilmiyorum," dedi Korr. Şimdi terliyordu ve yangınla hiçbir ilgisi yoktu. Ateşin diğer tarafında, uyuklayan bir adam dirseğiyle uyandırıldı ve burnunu çekerek oturdu. Diğerleri terli elleriyle silahlarını tutuyor, işareti bekliyorlardı.

"İçlerinden biri hancının karısını parayı vermediği için yarı ölümüne dövdü."

"Senin için ne önemi var?" birisi sordu.

Vargus omuz silkti. "Benim için fark etmez. Ama kadının iki çocuğu var ve kimin yaptığını gördüler. Köy Yaşlısına her şeyi anlattı.”

“Buradaki şehirlerden çok uzaktayız. Böyle bir şey Kral'ın adamlarını getirmek için yeterince büyük değil. Yılda iki kez vergi toplamak için bu bölgelere geliyorlar," dedi Lin güvenle.

"Öyleyse neden hepiniz sıçmak üzeresiniz gibi görünüyorsunuz?" diye sordu Vargus.

Kampın etrafına rahatsız edici bir sessizlik çöktü, sadece Vargus'un kirli yanağını kaşıma sesiyle bozuldu.

"Kral peşimizden adam mı gönderiyor?" diye sordu Korr, dahil olduklarına dair her türlü iddiayı reddederek.

"Endişelenmen gereken Kral değil. Köyün Yaşlılarının bir araya geldiklerini duydum, kendileri bir şeyler yapmaya karar verdiler. Gath'ı kiraladılar."

"Kahretsin."

"O gerçek değil! O sadece bir efsane.”

Adamlardan biri, "Işık Tanrısı beni koru," diye dua etti. "Işık Leydisi beni koru."

"Bunlar sadece hikayeler," diye alay etti Lin. "Babam bana ondan bahsetmişti, otuz yılı aşkın bir süre önce, ben çocukken."

"O zaman endişelenecek bir şey yok," diye sırıttı Vargus.

Ama yine de korktukları açıktı, her şeyi karıştırdığı için eskisinden daha fazla. Gath'a olan inançları o kadar güçlüydü ki neredeyse havada tadabiliyordu. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve herkes kendi düşüncelerinde kayboldu. Ölüm korkusu, hepsini demir prangalar kadar sıkı sarmıştı.

Sessizlik kampı yeni bir kar tabakası gibi kapladı ve bir süre oturmasına izin verdi, atmosferi emdi, dağılmadan önce sakinliğin tadını çıkardı.

Adamlardan biri tuluma uzandı, sonra boş olduklarını hatırladı.

"Ne yapacağız Kor?" adamlardan biri sordu. Diğerleri sanki birinin kampa girmesini bekliyormuş gibi ağaçları tarıyorlardı.

"Kapa çeneni, düşünüyorum."

Korr bir plan yapmadan önce Vargus onu kaburgalarından bıçakladı. Herkesin ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Sadece hançeri bir kan yağmuru ile çıkardığında tepki verdiler.

Vargus ayağa kalktı ve omzunun üzerinden piç kılıcını çekti. Diğerleri ayağa kalkmaya çalıştı ama hiçbiri bunu beceremedi. Bir adam geriye düştü, diğeri ayağına takıldı ve yüzünün üzerine düştü. Lin ayağa kalkmayı başardı ama sonra sarhoş gibi tökezledi.

Vargus, Lin'i yoldan çıkardı, iki elle tutuşa geçti ve yere düşen ilk adamı ensesinden bıçakladı. Çığlık atacak zamanı yoktu. Okçu kısa kılıcını çekmeye çalıştı ama beceremedi. Vargus yaklaşırken ve pantolonunun önüne koyu renkli bir yama yayılırken başını kaldırdı. Vargus'un kılıcının ucu okçunun boğazını açtı ve hızlı bir bıçakla Lin'in bağırsağına iki metrelik çelik saplandı. Kesilmiş bir domuz gibi ciyaklayarak geri çekildi. Vargus, çığlıklarının diğerlerini de getireceğini biliyordu.

İkinci aşçı ayaktaydı ama Vargus baltasını fırlatamadan adamın sağ kolunu kesti. Vargus'un yüzüne sıcak atardamar kanı fışkırdı. Adam acı içinde uluyarak geri çekilirken sırıttı ve yüzünü sildi. Vargus, kılıcını adamın yüzüne saplayıp kafasını yere dayamadan önce bir süre çırpınmasına izin verdi. Cesedin etrafındaki kar kırmızıya döndü, sonra buharlaşmaya ve erimeye başladı.

Yağlı saçlı nöbetçi, elinde bir hançerle kampa daldı. Birkaç adım sonra bir o yana bir bu yana sallandı; Vargus'un şaraba kattığı tamweed etkisini gösteriyordu. Vargus'u pas geçerek kendi ayağına takıldı ve yüzünü ilk önce ateşe çarptı. Nöbetçi çığlık atıyordu ve kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar onu kaldıracak güçten yoksundu. Çığlıkları bir gurultuya dönüştü ve ardından duman yağlı ve siyaha dönüştüğünde sustu. Vargus alevin içinde yağ köpürdüğünü duydu ve koku ona domuz rostosunu hatırlattı.

Tahmin ettiği gibi, Rak diğerleri kadar kötü etkilenmemişti. Hacmi onu şaraptaki tamweed'e karşı bağışık hale getirmedi, ancak yan etkilerin ortaya çıkması daha uzun sürecekti. Vargus, göreve gitmeden önce Rak'ın epeyce sarhoş olmasına sevinmişti. Dev, düz bir çizgide kampa girmeyi başardı, ancak gözleri biraz odaklanmamıştı. Bir tarafında altı fitlik çukurlu bir bıçak taşıyordu.

Büyük adamın saldırıya geçmesini beklemek yerine Vargus saldırdı. Kılıcını başının üzerine kaldırarak meydan okurcasına

bağırdı ama son anda dizlerinin üzerine çöktü ve onu aşağı doğru savurdu. Seveldrom çeliği, Rak'ın sol uyluğunun etini kesti ama iri adam, Vargus peşinden gidemeden geri tökezledi. Rak öfkeyle haykırdı, devasa çizmesi Vargus'u kalçasından yakaladı. Onu döndürdü, kılıcı uçtu ve karda elleri ve dizleri üzerine düştü.

Vargus, parmakları kılıcının kabzasını bulana kadar dört ayak üzerinde koşturdu. Rak'ın kılıcının havada ona doğru ıslık çaldığını duyabiliyordu ve kılıcı başının olduğu yere gelmeden önce zar zor yuvarlanmayı başardı. Ayağa kalktığında, kollarını sarsan ölümcül bir yarayı savuşturmak için iki eline ihtiyacı vardı. Daha karşılık veremeden yüzüne bir şey çarptı. Vargus tökezledi, kan tükürdü ve Rak'ı uzak tutmak için kılıcını çılgınca savurdu.

Koca adam geldi. Diğerleri çoktan ölmüş ve duyuları bozulmuş olduğu için, bir yanı ödünç zaman aldığını biliyor olmalıydı. Vargus eğildi ve kaçtı, uzun döndü bıçağı kenara çekti ve etrafındaki alanı kullandı. Rak fazla uzandığında hızla saldırdı ve devin kaburgalarına derin bir kesik attı ama bu onu yavaşlatmadı. Rak sonunda kar üzerine sıçrayan kırmızı şeyin kendisine ait olduğunu fark etmeden önce Vargus bir düzine yara verdi.

Acıyla inleyerek geriye düştü ve bir dizinin üzerine tökezledi. Yorgun nefesi durgun havada çok gürültülüydü. Her yöne kilometrelerce uzanan tek ses gibi görünüyordu.

"Korr haklıydı," dedi şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle. "Bizim için geleceğini söyledi."

Vargus başını salladı. Hiç riske girmeden ileri atıldı. Rak kılıcını kaldırmaya çalıştı ama muazzam gücü bile sonunda bitmişti. Kolu seğirdi ve hepsi bu. Merhamet istenmedi ve verilmedi. Vargus iki elini kullanarak kılıcının ucunu Rak'ın boğazına sapladı. Açıklığa kavuşturdu ve açık yaradan kan fışkırırken geri çekildi. Dev yüzünün üzerine düştü ve öldü.

Ateşin yanında Lin hâlâ hayattaydı, nefes nefeseydi ve kan kusuyordu. Karnındaki yara kötüydü ve muhtemelen onu öldürmeden önce günlerce acı çekmesine neden olacaktı. Tıpkı Vargus'un amaçladığı gibi.

Altınları ve çalıntı malları mağaradan alırken Lin'in yalvarışlarını görmezden geldi. Pek bir servet sayılmazdı ama köylüler için çok paraydı.

Atların dizginlerini birbirine bağladı ve hatta tüm silahları toplayıp eski bir battaniyeye sardı. Çöpçülere bıraktığı cesetler.

Güveci boşa harcamak utanç verici görünüyordu. Yine de Vargus iki parmağını boğazına soktu ve midesi boşalana kadar karın içine kustu. Taze kar kullanarak bezoarı temizledi ve heybelerine yerleştirdi. Vargus şarabındaki zehri emmekten hafif kahverengiye dönmüştü. sarhoştu, ama riske atmak istemedi, bu yüzden kendini tekrar hasta etti. Su tulumunu eriyen karla doldurdu ve çiğ boğazını rahatlatmak için bir yudum içti.

Vargus'un alt dudağı sonunda kanamayı durdurmuştu ama tükürdüğünde bir diş parçası bir kan pıhtısı halinde karın üzerine düştü. Dişlerini kontrol etmek için biraz zaman ayırdı ve üst köpek dişlerinden birinin ikiye kırıldığını gördü.

"Bok."

Sönene kadar iki eliyle ateşe biraz daha kar yağdı. Adamın kararmış cesedini ıslak kütükler ve ıslak küller arasında düştüğü yerde bıraktı. Leş yiyenler için kısmen pişmiş bir yemek.

"Beni öldür. Sadece beni öldür!" diye bağırdı Lin. "Neden hala yaşıyorum?" Nefesini tuttu ve karın üzerine bir parça kan öksürdü.

Kampta yapacak bir şey kalmayınca, Vargus sonunda ona seslendi. "Çünkü sen sadece bir katil değilsin Torlin Ke Tarro. Sen bir kralın adamıydın. Eve geldin çünkü savaştan bıktın. Bunda yanlış bir şey yok, birçok adam köşeyi dönüyor ve farklı bir şekilde ilerliyor. Ama avladığın şeye dönüştün."

Vargus, ölmekte olan adamın yanına çömeldi ve bakışlarıyla onu yerinde tuttu.

Lin'in acısı bir anlığına unutuldu. "Beni nereden tanıyorsun? Korr bile adımın Tarro olduğunu bilmiyordu."

Vargus soruyu duymazdan geldi. "Bu civardaki araziyi, köyleri ve kasabaları ve kanunları biliyorsunuz. Kralın adamlarını getirmeden

yeterince sorun çıkarmayı biliyordun. Kendi insanlarınızı öldürdünüz ve çaldınız."

"Onlar benim adamlarım değil."

Vargus ellerini birbirine vurdu ve ayağa kalktı. "Tartışma zamanı bitti evlat. Nor'a Giden Uzun Yol'da atalarınıza iyilik için yalvarın."

"Atalarım? Hangi yol?"

Vargus küçümseyerek kara tükürdü. "O zaman Fener Tanrınıza ve onun kahrolası fahişesine dua edin ya da bugünlerde ne söylerseniz söyleyin. Konuşacağın bir sonraki kişi Peçe'nin bu tarafında olmayacak."

Lin'in ricalarını görmezden gelerek atları kamptan uzaklaştırdı ve arkasına bakmadı. Kısa bir süre sonra soğuk parmaklarına geri döndü ama çok endişeli değildi. Dışarıda uyumanın verdiği ağrılar ve sızılar çoktan azalmaya başlamıştı. Dövüş, onu çok uzun süre ayakta tutamayacak olsa da, ona küçük bir destek vermişti. Gath efsanesi ölmüştü, bu da değişim zamanı anlamına geliyordu. Kaçınılmaz olanı çok uzun zamandır ertelemişti.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır